

בית משפט המחוזי תל אביב

תפ"ח 2294-05-17

בפני כב' הנשיא אב"ד גלעד נויטל, כב' הש' טלי חיימוביץ, כב' הש' גרשון גונטוביק

המאשימה
המשיבה

1. מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז ת"א

-נגד-

הנאשם
המבקש

שחר הר נשר
באמצעות ב"כ עו"ד נוגה ויזל ועו"ד אללוף-קיסיל
מרחוב גורדון 34 רחובות
נייד : 052-3295296 מייל : nw@012.net.il

סיכומי הנאשם

בהתאם להחלטת בית המשפט הנכבד מיום 30.7.20 מוגשים בזאת סיכומי הנאשם.

לנוחות בית המשפט הנכבד הסיכומים נכתבו, ככל שניתן, במתכונת בה נכתבו סיכומי המאשימה.

[הערה : כל ההדגשות להלן אינן במקור]

סיכומים בכתב מטעם ההגנה

תוכן עניינים

4.....	אישור היועץ המשפטי לממשלה להגשת כתב האישום
9.....	עלילת שווא
9.....	הסכסוך המשפחתי כמניע להפללת הנאשם
13.....	שרה שונאת למלכה מתמול שלשום
17.....	המתלוננת, שרה ותיקי הרווחה
36.....	זיהום גרסת המתלוננת ולמעשה יצירת הגירסה והשתכללותה
38.....	חשיפת התלונה:
39.....	מגרסת המתלוננת בחקירת הילדים ועד לעדותה בבית משפט – הבדל שמים וארץ
42.....	מצבה הנפשי של המתלוננת
47.....	טענת המאשימה בדבר זיקה בין הקורבן לתוקף
49.....	הימנעות
53.....	תמונת הנאשם בסלון בית הסבתא
54.....	סיוטים
57.....	האיומים
65.....	האירוע הנטען במהלך משחק המחבואים
68.....	האירוע הנטען עם השטיח/ החדרת איבר המין לפי המתלוננת
77.....	"הטיפות"
80.....	אירוע האונס ומעשה הסדום הנטען
85.....	הכאב
89.....	הדלת בחדר הסבתא
90.....	ציור בחקירת הילדים
91.....	האירוע הנטען בחדרו של הנאשם – "קופיקו" והסרטון"
98.....	דוגמאות מובהקות לזיהום מתועד בגירסתה
101.....	הדר
110.....	כאבי הגרון הנטענים
113.....	טענות לטעם רע בפה וקולות
114.....	המומחיות מטעם התביעה: הפסיכולוגית גב' בן ניסן והרופאה הפסיכיאטרית ד"ר נטליה
116.....	דגנית הפסיכולוגית

125.....	ד"ר נטליה כץ- רופאה פסיכאטרית (ת/27 א-ב ות/28 א-ז)
128.....	המיילים, השירים והציורים על רקע יכולתה הקוגניטיבית של המתלוננת
129.....	המיילים ת/4 (סומנו כעמודים 57 ו-58)
133.....	הציורים
134.....	השירים
134.....	היעדר מהימנות גירסת התביעה
135.....	פרשת ההגנה
136.....	מהימנות הנאשם
145.....	הפסיכולוגית הקלינית, גברת יעל אופק
148.....	הגנה מן הצדק
152.....	היעדר חקירה נגדית לנאשם

בית המשפט הנכבד מתבקש לזכות את הנאשם מכל העבירות המיוחסות לו בכתב האישום ובכלל זה העבירות שנוספו בכתבי האישום המתוקנים וכן מהעבירות או האשמות שנוספו ויוחסו לו במהלך ההליך ובסיכומי המאשימה.

ההגנה תוכיח להלן, כי המאשימה לא עמדה בנטלים המוטלים עליה בהיותה התביעה הפלילית, ובתוך כך לא עמדה בנטל הוכחת אשמתו של הנאשם מעבר לכל ספק סביר ואף לא פחות מכך. לא זו אף זו, ההגנה תטען כי בניגוד לאשמתו, דווקא חפותו של הנאשם הוכחה מעל ומעבר לכל ספק סביר ובהתאם לכך, בית המשפט הנכבד מתבקש לקבוע כי הנאשם זכאי וחף מכל המיוחס לו.

לחילופין, בית המשפט הנכבד מתבקש לבטל את האישומים כנגד הנאשם ולזכותו מכל אשם, בהתקיים טעמים מובהקים של הגנה מן הצדק ובכלל זה פגיעה קיצונית בעקרונות יסוד של הדין הפלילי והחוקתי.

מבלי לגרוע מן האמור, בית המשפט הנכבד מתבקש לבטל את האישומים שיוחסו לנאשם, בשלבים שונים בהליך, ובהיעדר אישור היועץ המשפטי לממשלה, בניגוד לחוק.

הכל כפי שיפורט להלן בהרחבה;

למען הסדר יצוין כי כל ההדגשות בכתב טענות זה אינן במקור אלא אם כן נטען אחרת במפורש.

אישור היועץ המשפטי לממשלה להגשת כתב האישום

1. בענייננו, הגשת כתב האישום טעונה קבלת אישור היועץ המשפטי לממשלה, בהתאם לסעיף 14 לחוק הנוער (שפיטה, ענישה ודרכי טיפול), התשל"א-1971 (להלן: "חוק הנוער") לפיו: "אין להעמיד אדם לדין בשל עבירה שביצע בהיותו קטין אם עברה שנה מיום ביצועה אלא בהסכמת היועץ המשפטי לממשלה". לטענת המאשימה המעשים הנטענים נעשו לכאורה עד סוף ינואר 2015. כתב האישום הוגש בחודש מאי 2017 כשנה וחצי לאחר מכן, ומכאן שהעמדת הנאשם לדין בגין המעשים הללו טעונה הסכמת היועץ המשפטי לממשלה (להלן: "אישור היועמ"ש"). לאחר שאישור היועמ"ש לא נמצא בתיק ביקשה ההגנה ביום 20.12.2020 לקבל עותק האישור לעיונה.

ביום 24.12.2020 צורף לתיק נט-המשפט אישור כאמור, נושא תאריך ח' בניסן, תשע"ז 4 באפריל, 2017 ועליו מוטבעת חותמת משרד המשפטים, פרקליטות המדינה, פרקליטות מחוז ת"א (פלילי) מיום 6.4.2017. לאישור האמור צורף עותק כתב-אישום חתום על ידי סגנית בכירה בפרקליטות מחוז ת"א, עו"ד שלי קוטין, נושא תאריך ב' בשבט תשע"ז, 29.1.2017. כתב האישום הוגש לאחר מכן במאי 2017 כאמור לעיל.

2. בית המשפט העליון דן בעניין קבלת אישור היועמ"ש להעמדה לדין וקבע, בין היתר, כי: "הסכמת היועמ"ש לפי סעיף 14 לחוק הנוער הינה בבחינת תנאי מוקדם להעמדה לדין [...] דרישה זו נועדה "... להבטיח כי יישקלו שיקולים מתאימים נגד אדם בשל עבירה שביצע בהיותו קטין" (ראו: דברי ההסבר להצעת חוק הנוער (שפיטה, ענישה ודרכי טיפול (תיקון מס' 14), התשס"ו-2006, ה"ח 244, 468, 485). הדרישה [...] במקרים אלו מבטאת את הפגיעה הקשה האפשרית ואת הרגישות הציבורית המיוחדת בהעמדה לדין של מבצעי עבירות בקטינותם (עיינו: גבריאל הלוי תורת הדיון הפלילי, כרך א' 611 (2011) (להלן: הלוי)). בנוסף, הסכמת היועמ"ש טרם העמדה לדין אמורה אף להביא לכך שהתביעה תעשה כל מאמץ כדי שכתבי אישום בגין עבירות שאדם ביצע בהיותו קטין [...] – יוגשו טרם שחלפה שנה ממועד ביצוע העבירה [...]. ביסוד סעיף 14 לחוק הנוער עומדות שתי תכליות עיקריות, המעוגנות באינטרס הציבורי ובאינטרס הפרטי של הנאשם [...] הדרישה כי היועמ"ש יסכים להעמדתו לדין של אדם בגין עבירה שביצע בהיותו קטין – בחלוף שנה מיום ביצועה של העבירה – איננה איפוא טכנית-פורמאלית גרידא, כי אם מהותית ועניינית. במסגרתה נבחן האם הפרקליטות נתנה את דעתה ושקלה היטב את השאלה אם להגיש כתב אישום באותה עבירה, אם לאו [...] בחינה זו מהווה את הפיקוח המנהלי שמפעיל היועמ"ש על יישומה של מדיניות התביעה. אישור היועמ"ש להעמדה לדין במקרים אלו נועד לבחון לאשורו את מכלול נסיבות העניין, לרבות השלכות הציבוריות כתוצאה מן ההעמדה לדין, או מסגירת התיק [...] הפסיקה שדנה בצורך באישורו של היועמ"ש [...] עמדה על כך שאישור היועמ"ש עובר להעמדה לדין נדרש כדי להבטיח קיום מנגנון בקרה ראוי קודם להגשת כתבי אישום בנסיבות מיוחדות. מנגנון שכזה נועד להבטיח, בין היתר, כי החלטה להעמיד לדין תהיה פרי גישה כללית ואחידה, וכן לוודא כי האינטרס הציבורי והקשיים הראייתיים, שעלולים להתעורר עקב הגשת כתבי

אישים במקרים כאלו נלקחו בחשבון בידי הדרג המשפטי הגבוה ביותר (ראה: 7211/13 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 13.12.2015) להלן: "עניין פלוני 7211/13").

3. לא כך נעשה בענייננו, שהרי אישור היועמ"ש שניתן כאמור בינואר 2017 התייחס לאישומים שיוחסו לנאשם בכתב האישום המקורי ממאי 2017 החתום בידי עו"ד קוטין ואשר צורף לאישור היועמ"ש.

ואולם, כחצי שנה לאחר מכן בדיון מיום **23.11.2017** תוקן כתב האישום, באופן שנוספו לו שתי עדות תביעה על כל הנובע מכך:

ע.ת. 12 – פסיכולוגית – דגנית בן ניסן.

ע.ת. 13 – פסיכיאטרית – ד"ר נטליה כץ.

4. ביום **7.12.2017** תוקן כתב האישום **בשנית** בהתאם לבקשת התובעת עו"ד פמיליה פוגל. במסגרת התיקון השני נוסף לחלקו הכללי של כתב האישום סעיף 5, לפיו **בשנת 2011 או בסמוך לכך**, הנאשם החדיר את איבר מינו לפי הטבעת של המתלוננת והכאיב לה. כמו כן הכניס את איבר מינו לאיבר מינה, פעמיים.

5. יצוין ויודגש, בשנת 2011 היה הנאשם כבן 11 קרי, מתחת לגיל האחריות הפלילית ואפילו אם המעשים המיוחסים לנאשם היו מבוצעים הרי שלא ניתן היה להעמידו לדין בגינם וממילא שלא להרשיעו בביצועם. למען הסר ספק, עובדה זו לא נעלמה מעייני המאשימה שעה שהוסיפה לכתב האישום את הסעיף האמור. בסעיף 139 לסיכומיה "הודיעה" כי לא תעתור להרשעת הנאשם בגין אירועים אלה מחמת גיל האחריות הפלילית. נשאלת השאלה, מדוע מלכתחילה טרחה להוסיף הסעיף ועוד באמצעות בקשה לתיקון כתב האישום. ברי כי לא לשם הוכחת המעשים האחרים שהרי מדובר במעשים שונים בתכלית ועל כן אין בהם להוכיח "שיטה" ובנוסף, הוספתם שוללת את "ההסלמה" שטענה המאשימה. ואולם, לא רק שנוספו לכתב האישום אלא שהמאשימה אף הקדישה חלק נכבד ומרכזי מפרשת התביעה לאירועים הנטענים הללו.

6. בהמשך, ביקשה המאשימה לתקן את כתב האישום **בשלישית** כשנה ושלושה חודשים לאחר הגשת כתב האישום המקורי. בפתח הדיון מיום **22.07.2018** ולאחר שהעידו שלוש עדות תביעה (המתלוננת, דגנית הפסיכולוגית וד"ר נטליה) ביקשה המאשימה "תיקון" לפי **סעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי** [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן: "החסד"פ"). וכלשונה "על מנת שהגנתו של הנאשם לא תפגע אני אבקש לציין שהנאשם יהיה ער לכך שגם המתלוננת וגם בהודעות האמא עולה שהמעשים בוצעו לא רק בבית של הסבתא אלא גם בבית של הנאשם".

7. בהמשך לכך, טענה המאשימה בסיכומיה (סעיף 59 לסיכומים) כי לנוכח סעיף 184 לחסד"פ "ניתן להרשיע את הנאשם בביצוע הפגיעות המיניות גם במקום אשר בביתו". לטענתה, לנאשם הייתה הזדמנות סבירה להתגונן, משום שהמתלוננת נחקרה נגדית בעניין ו"הפגיעות בחדרו של הנאשם".
8. הוזכרו גם בחקירת הילדים של המתלוננת. וכן משום שהנאשם מכחיש באופן גורף כל פגיעה מינית שהיא, בכל עת ובכל מקום.

9. לא בכדי הובאו דברי התובעת על דרך הציטוט, שהרי המאשימה מבקשת לייחס לנאשם אירוע חמור ביותר מבלי לפרט מהן עובדות האירוע ואילו עבירות מיוחסות לנאשם בגינו. אין עובדות – תרשיעו!

10. ואם לא די בכך, בסעיף 140 לסיכומיה ביקשה המאשימה לתקן כתב האישום **תיקון רביעי** בכך שביקשה **"להרשיע את הנאשם בעבירות אינוס בגין החדרת האצבעות, בריבוי מקרים"** בהתאם לסעיף 184 לחסד"פ. לטענתה העבירות לא הובאו בכתב האישום אך המתלוננת העידה על אודותיו ונחקרה עליהן ממושכות בחקירתה הנגדית. לטענת המאשימה, הייתה לנאשם, המכחיש באופן גורף כל מגע מיני, הזדמנות סבירה להתגונן.

11. יובהר, המאשימה תיקנה את האישומים כנגד הנאשם **ארבע פעמים**. ואולם, המאשימה לא ביקשה וממילא שלא קיבלה את **אישור היועץ המשפטי לממשלה**, בעבור אף אחד מהתיקונים האמורים. כפי שנראה בהמשך, המאשימה גם לא ביקשה את תגובת הנאשם לעצם הוספת האישומים ואף לא תשובתו לגופם, כמפורט בפרק "ההגנה מן הצדק".

12. כידוע, בית המשפט העליון קבע כי מקום בו נדרש אישור היועמ"ש מלכתחילה, הרי שנדרש אישורו גם ביחס לתיקוני כתב האישום: **"הדבר מתבקש כדי להסיר ספק כי אכן נשקלו כל השיקולים השייכים לעניין והתיקון המבוקש מוצדק, זאת לנוכח העובדה שעסקינן כאן בדיני נפשות ובשים לב לכך שהעמדה לדין הינו תהליך מתמשך ולא אקט חד פעמי (עיינו גם: פלסר, בעמ' 94-92). לא מיותר גם לציין כי "מובן שעל אף קיומו של הליך יסודי עובר למתן האישור, עשוי ליפול באישור ההעמדה לדין פגם הנובע מהפעלת שיקול דעת מוטעה" [...]** טעם נוסף לצורך בהפעלת שיקול דעת מחודש בידי היועמ"ש נעוץ באופי המקרים בהם נדרש אישור היועמ"ש. מקרים אלו מאופיינים לא אחת בריחוק זמן ממועד ביצוע העבירות ובמורכבות ראייתית מיוחדת. בנסיבות כגון אלו – והמקרה שלפנינו יוכיח – קיים קושי להתחקות אחרי התשתית העובדתית המדויקת העומדת בתשתיתו של כתב האישום. ביקורת בדרג המקצועי הגבוה ביותר בגורמי התביעה על תיקונו של כתב האישום אמורה להגביר את הביקורת על הכנתו של כתב האישום ועל מידת הדיוק שלו מלכתחילה. כך למשל, בנסיבות המקרה שלפנינו, תיקוניו המרובים של כתב האישום שנעשו במסגרת ההליך מעוררים תחושה בלתי נוחה ביחס למידת הקפדתה של המשיבה על ניסוחו של כתב האישום ותיקונו. הפעלת שיקול דעתו של היועמ"ש טרם עריכת התיקונים הנ"ל, היתה עשויה לפיכך למנוע למצער את הצורך, בחלק מהתיקונים לכתב האישום, וודאי היתה משדרת לדרגי התביעה השונים את הזהירות המתבקשת ואת החובה להסביר את הטעויות שנפלו בדרך ואת ההצדקה שבתיקונים. [...] במקרים המיוחדים בהם נדרש אישורו של היועמ"ש (או מוצלי סמכותו) טרם העמדה לדין, ישנה הצדקה לשיקול דעת מחודש הן במקום בו תיקונו הצפוי של כתב האישום אמור להקל והן במקום בו התיקון הצפוי אמור להחמיר [...] במקום בו מדובר בתיקון מחמיר ביחס לכתב האישום הקיים – הפעלת

שיקול דעתו המחודשת של היועמ"ש נועדה לבחון, בין יתר השיקולים, האם האינטרס הציבורי אכן דורש את החמתו של כתב האישום, ולא ניתן להשיג מטרה זו בכתב האישום בנוסחו הנוכחי. זה אחד הטעמים שניתן בהנחיות האנגליות ביחס לצורך להביא את דבר התיקון לאישור מחודש של היועץ המשפטי לממשלה, או התובע הכללי (שם, שם). (ראה עניין פלוני 7211/13 לעיל).

13. כאמור בפסיקת בית המשפט העליון שלעיל, אישור היועמ"ש איננו טכני בלבד כי אם מהותי וענייני.

בעניינו, בא הדבר לידי ביטוי ביתר שאת, שאז הדרג המקצועי הבכיר ביותר היה נדרש לבחינת שיקול דעת הפרקליטות בביסוס כתב האישום על המומחיות מטעם אמה של המתלוננת ובהיעדר מומחה מטעם התביעה.

כמו כן, שיקול דעתה בהכנסת אירועים שלטענתה בוצעו כשהנאשם היה מתחת לגיל האחריות הפלילית, ואינם מוכיחים שיטה אלא שוללים הסלמה. כמו כן, היה נבחן שיקול דעתה של הפרקליטות בהוספת אירוע ("קופיקו") שידעה עליו מלכתחילה אך בחרה שלא להאשים בגינו. סביר כי היה מתגלה כי המאשימה מבקשת לייחס לנאשם אשמה בביצוע אירוע מעורפל שעובדותיו והעבירות בגינן אינן ידועות גם לה. בנוסף, היועץ המשפטי לממשלה היה בוחן את שיקול דעתה של המאשימה אשר בחלוף 4 שנים בהם נוהל ההליך, החליטה לראשונה במסגרת הסיכומים לייחס לנאשם אישום חמור נוסף ולבקש מבית המשפט להרשיע הנאשם בגינו.

ברי כי היועמ"ש לא היה נותן הסכמתו לכך ויש להניח כי הפרקליטה הייתה נמנעת מלבקש האישור ותיקון כתב האישום.

14. אילו היה מבוקש אישור היועמ"ש היו נבחנים הקשיים הראייתיים הרבים ביחס לתיקונים, הקושי להתחקות אחר התשתית העובדתית המדויקת ובעניינו, הימנעות התביעה מלחקור את טענות המתלוננת כמו גם את טענות ההגנה של הנאשם שנטענו כבר בראשית הדרך בחקירתו הראשונה.

15. במילים פשוטות, ויתור על דרישת אישור היועמ"ש בעבור תיקוני כתב האישום משמעו כי אישור היועמ"ש איננו אלא חותמת גומי חסרת משמעות. כזו שניתן להתגבר עליה בהגשת כתב-אישום ראשוני לצורכי האישור ולאחריו ניתן לשנות את כתב האישום כיד הדמיון.

16. המאשימה לא תוכל לטעון כי ניתן לרפא את הפגם החמור באמצעות קבלת האישור בדיעבד, קרי, בשלב זה, כפסע לפני מתן הכרעת הדין. בית המשפט העליון קבע בסוגיה זו:

"עיון היועץ במתן האישור בשלב כה מאוחר מקשה עליו לבקר באופן אמיתי את החלטות הכפופים לו, לוודא כי הגשת כתב האישום תואמת את מדיניותה הכללית של התביעה וכן לבחון את מידת העניין לציבור בהגשת כתב האישום ואת דיות הראיות בתיק. כאשר אישורו של היועץ ניתן בשלב כה מאוחר, נוצר חשש מסוים כי היועץ יתקשה להתעלם מן העובדה כי התיק נוהל מתחילתו ועד סופו וכי כל שנותר הוא ליתן את הכרעת הדין. החשש האמור אינו קיים מקום שהאישור ניתן טרם החלה שמיעת הראיות בתיק או אף אם מדובר באיחור קל בלבד"

17. **ויוזכר**, הסכמת היועמ"ש המדוברת איננה הסכמה להרשעה אלא **הסכמה להעמדה לדין** ומה הועילו חכמים בתקנתם אם בסיומו של הליך העמדה לדין יתבקש האישור בדיעבד רק לצורכי הכרעת הדין?!

18. באותו עניין בית המשפט הוסיף וקבע כי במקרים אלה הפעלת שיקול דעתו המחודשת של היועמ"ש עם כל תיקון נועדה **"לעמוד על נקודת האיזון הראויה בין השיקולים השונים בכל אחד מפרקי הזמן הרלוונטיים לכתב האישום, תוך בחינת משקלה של כל מערכת שיקולים במקבילית הכוחות הכוללת."**

19. בענייננו, הפעלת שיקול דעתו של היועמ"ש נחסמה ועל כן, בשלב זה על בית המשפט הנכבד להפעיל שיקול דעתו ולעמוד על נקודות האיזון הראויות כאמור בהלכת בית המשפט העליון. ויודגש, אין הכוונה לבחינת השיקולים לצורכי הכשרת השרץ, אלא לעצם תוקפו של כתב האישום המקורי, לנוכח שלל התיקונים, שינויי הגרסה וערפול האישומים. בנידון דידן, הכמות בהחלט מעידה על האיכות, ולא לחיוב. ככל שהמאשימה הוסיפה אירועים ואישומים, כך הספקות הלכו וגדלו, עד להפרכתו כליל של כתב האישום.

20. ארבעת תיקוני כתב האישום שנעשו מראשית ההליך ועד לסיומו ממש בסיכומי המאשימה, מלמדים בהכרח על מידת ההקפדה של המאשימה בניסוחו מלכתחילה ותיקונו לאורך הדרך. כך גם נלמדת מידת הזהירות, או למעשה חוסר הזהירות מצד המאשימה בהאשמת הנאשם מלכתחילה וכן בתיקונים שביקשה לאורך ההליך.

21. כתב האישום המקורי שהוגש נגד הנאשם, מחוויר לעומת האישומים החמורים שהמאשימה הוסיפה באמצעות ארבעת תיקוני כתב האישום. למעשה, בסופו של הליך, כתב האישום נותר כזיכרון רחוק ועוד קודם שהתייחסנו לראיות התביעה שהלכו והתרחקו מרחק שנות אור מהנטען בכתב האישום.

22. מצב הדברים הוא כזה שהיועמ"ש לא נתן הסכמתו לארבעת תיקוני כתב האישום ואולם, ההליך הפלילי נוהל כאילו ניתנו אישורי היועמ"ש וכעת מתבקשת הרשעת הנאשם כאילו התיקונים היו שם מלכתחילה, בכתב האישום המקורי.

23. אין צורך להכביר במילים על חומרת הדברים ובין השאר, על הפגיעה האנושה בהגנת הנאשם. המאשימה ייחסה לנאשם האשמות חדשות ומשתנות לאורכו של ההליך הפלילי ולמעשה אילצה את הנאשם להתאים הגנתו לשינויים התכופים והמהותיים. בשום שלב לא הייתה לנאשם וודאות מהן ההאשמות המיוחסות לו.

24. בהקשר זה יוזכר כי סוגיה זו נטענה בראשית הדרך ביחס למענה אז טענה המאשימה כי כתב האישום "מפרט את התקופה" וכי "ברי כי אין בכך למנוע מענה מפורט לעבירות החמורות

כשלעצמן ולהתרחשות האירועים". ואולם, ענייננו באישומים פליליים חמורים שאינם יכולים "לפרט את התקופה" אלא שיש לפרט היטב את העובדות, המעשים הנטענים והעבירות המיוחסות כדי שהנאשם יוכל להתגונן מפניהם. סביר כי אילו היה מפורט כנדרש, לא הייתה נדרשת סדרת התיקונים שנעשתה. יש לשאול מדוע נדרש הערפול בכתב האישום.

25. לאור המפורט לעיל, היעדר אישורי היועמ"ש והשינוי המהותי של כתב האישום שיש בו כדי לשנות את המסכת כולה, אין מנוס מביטול כתב האישום כולו וזיכוי הנאשם מכל המיוחס לו. למצער, יש לבטל את התיקונים שנעשו בהיעדר אישור היועמ"ש ולהותיר את כתב האישום המקורי בלבד. ואולם, ממילא אין בין כתב האישום המקורי לבין הנטען במהלך פרשת התביעה שום דימון. נראה כי לכך התכוון בית המשפט העליון באומרו "נקודת האיזון הראויה". עם זאת, ולמען הזהירות המתבקשת בהיותנו בהליך פלילי הדין נפשות, ההגנה לא תסתפק בטיעוניה המבוססים לעיל ותוסיף ותטען לגוף העניין. ואולם, לא למותר לציין כי טיעוניה ההגנה שיובאו להלן ממחישים עד כמה הכרחי היה אישור היועמ"ש מחדש בעבור תיקוני כתב האישום. כבר כאן יודגש כי האמור לעיל הובא כאן לשם הסדר הכרונולוגי של הדברים ואולם, את האמור בפרק זה יש לצרף לאמור בפרק הדין בטענות ההגנה מן הצדק שבסוף סיכומי ההגנה.

הקדמת מילים:

26. בטרם יפורטו טענות ההגנה והראיות המזכות את הנאשם ועל אף שמדובר במובן מאליו, **ההגנה מבקשת להקדים ולהזכיר כי אין לה פריווילגיה לשימוש בתקינות פוליטית בטיעוניה**. עסקינן בדיני נפשות, בחייו של בחור צעיר ועל כן, ההגנה מחויבת להציג את הדברים כהווייתם, לחשוף את האמת ואת הראיות המזכות את הנאשם, גם כאשר האמת הנחשפת איננה נוחה בלשון המעטה, לגורמים השונים בתיק.

עלילת שווא

הסכסוך המשפחתי כמניע להפללת הנאשם

27. אין חולקין כי ברקע ההליך הפלילי דן קיים סכסוך משפחתי ארוך וקשה בין משפחת המתלוננת למשפחת הנאשם, סכסוך אשר **קדם** להגשת התלונה נגד נאשם. שיאו של הסכסוך היה כחודשיים לפני הגשת התלונה נגד הנאשם, כאשר שירן, אחות הנאשם, **הגישה תלונה במשטרה כנגד שרה** אמה של המתלוננת. התלונה הוגשה בעקבות תקיפת שירן בידי שרה, בבית הסבתא ביום **28.10.2015**, על רקע ניסיונה של שירן לשכנע את סבתה להיפגש עם פסיכיאטר לאחר שאושפזה בעקבות ניסיון אובדני (ע"מ 304 לפרוט'). שרה התנגדה לכך נחרצות וביום למחרת כששירן שבה לבית סבתה ושוחחה עמה על כך, שרה אחזה בה בשתי ידיה בכתפייה והחלה לטלטלה וניסתה להטיחה ברצפה. שירן המבוהלת התקשרה להוריה שהגיעו מיד והתקשרו להזמין משטרה, לקולות הרקע של שרה שצרחתה וקיללה שצרחתה, קיללה ואיימה שתפגע בה. עד להגעת המשטרה שרה הספיקה לברוח מהמקום והסבתא חששה למסור עדות. תלונה רשמית במשטרה הוגשה ביום **30.10.2015**.

28. בסמוך לכך, ביום **16.11.2015** (ע"מ 236 לפרוט', ש' 4) שרה החליפה את מנעולי דירתה של הסבתא. בעקבות כך אף בן משפחה מלבד שרה ומשפחתה הגרעינית, לא יכול היה לבקר את הסבתא

בביתה **עד יום מותה**. בכלל זה אמו של הנאשם **מלכה** (שהיא אחות של שרה) ובני משפחתה. כך גם האח הנוסף **שמואל** ובני משפחתו וכן **האחים של הסבתא**, גברת סימה צמח (ע"מ 301-303 לפרוט'), גברת עמליה עומר (ע"מ 362-365 לפרוט') והאח אפרים חקק (ע"מ 323-324 לפרוט'). בהקשר זה יצוין כי המאשימה בסיכומיה התייחסה לאחיה של הסבתא כ"עדים מעוניינים" על אף שלא היה להם שום קשר לסכסוך האמור ואף לא חלק בירושת אחותם. לכן לא ברור במה הם "מעוניינים" ומהי הוכחת התביעה לכך?

29. בסמוך לכך, בתחילת חודש **דצמבר 2012** הגישו מלכה אמו של הנאשם ושמואל אחיה בקשת אפוטרופסות ביחס לאמם.

30. בעדותה בבית המשפט שרה טענה כי המנעולים הוחלפו "מכיוון שאחים שלי רצו לעשות לה **תיק על אלצהיימר ואחי קרץ לעובדת הסוציאלית ואמר בואי נדבר למטה....**" (ע"מ 236 לפרוט', ש' 7-8).

מנגד, בשיחה עם העובדת הסוציאלית, גברת רובינזון שמונתה להכנת תסקיר בבקשת האפוטרופסות שהוגשה כאמור לעיל, טענה שרה דברים שונים בתכלית (ראה נ/42 מיום **25.1.2016**, ע"מ 2). גברת רובינזון התייחסה בתסקירה לסכסוך במשפחה: "**שרה מאשימה את אחותה מלכה ואת גיסתה טלי, אשתו של שמואל, בגרימת הסכסוך המשפחתי, הן ביקשו מאמה כסף ואף דיברו על חלוקת תכשיטיה. שמואל רצה לקבל יפוי כוח יחיד, אך שרה התנגדה. לדברי שרה, האחים חושבים שאימם נותנת לה כספים. אך לכולם היא נתנה, אישה צדיקה עוזרת בסתר לאנשים זקוקים, עזרה לה כמו לכולם. שרה בנתק מאחיה שמואל ומאחותה מלכה. שרה מתנגדת שימונה לאמה אפוטרופוס כי לדבריה האם דעתנית, ואין לשלול ממנה את חירותה.**"

31. ברי כי שרה הבינה היטב כי אם תציין בפני העובדת הסוציאלית שהסיבה לסכסוך, במסגרתו אף החליפה את מנעולי בית הסבתא, היא שאחיה רוצים למנות לסבתא אפוטרופוס והיא מעדיפה להמשיך ולנהל את ענייניה הכספיים של אמה הקשישה, הדבר יסכל את תוכניתה. כך או כך, מדוע גם אחיה של הסבתא לא הורשו לבקרה שהרי אין חולקין כי הם אינם יורשיה ובוודאי לא נטלו חלק בבקשה למינוי אפוטרופוס.

32. שמואל אחיהן של שרה ומלכה העיד כי החלפת המנעולים הייתה "חלק מתוכנית סדורה של שרה לבודד את אמא שלי, להשחיר את פני ואת פני אחותי מלכה מפני אימי מתוך מטרה לרשת את כל עיזבונה וזה היה הצעד הראשון שהיא התחילה בו בהחלפת המנעול" (ע"מ 377, ש' 15-17). ואכן בתחילת חודש דצמבר שונתה צוואת הסבתא באופן ששרה הפכה ליורשת הבלעדית לכל עיזבונה (ע"מ 378 לפרוט' ש' 22-25). בסופו של אותו החודש ביום 31.12.2015, הגישה שרה תלונה במשטרה נגד הנאשם, תלונה מושא ההליך דנן.

33. עינינו הרואות, הסכסוך המשפחתי וההליכים המשפטיים בעניינו, מתנהלים במקביל ובתיאום מצמית להליך הפלילי כאן, ואין זו יד המקרה. ניתן לראות בנקל כי מקום שיש הסלמה היא

מתבטאת בשני ההליכים בו זמנית ובהשפעה הדדית. על רקע זה, הודעתה של שירן לאחיה הצעיר שהיה אותה עת בן 15 בלבד, וזומן לחקירה במשטרה מקבל חשיבות יתירה. המשפחה ובמקרה זה שירן, מצד אחד למודת ניסיון במהלכה הקיצוניים של שרה ומצד שני, אף פעם לא ניתן לצפות את המהלך הקיצוני הבא, כותבת לאחיה בהודעת טקסט את תמצית ההליך הפלילי כולו: **"היא מנסה לפגוע בנו בכח והיא כבר לא יודעת איך כי לא עשינו שום דבר רע [...]. ותסביר על מה שהיה איתי שהיא מסכסכת בכוח ובכלל שאני התלוננתי עליה במשטרה היא מנסה לפגוע בי דרכך ושחר אני מבטיחה לך שהם יבינו שזה חרטא אחת גדולה [...]. המשטרה חייבים לבדוק כל טענה"**. (ראה נ/37).

34. ואולם, תחת מילוי תפקידה לחקור ולבדוק החוקרת ליאת בורובסקי "הסמיכה" עצמה כמומחית בבריאות הנפש ואבחנה את הנאשם כ"**סוציופת**" כבר בשלב הראשוני בחקירה. הדבר מקבל חומרה יתירה לנוכח העובדה כי חוקרי המשטרה שתפקידם היה להגיע לחקר האמת, כינסו פאנל וערכו לו אבחון. כך העידה החוקרת בורובסקי בעצמה **"אני זוכרת ביננו לעצמנו אמרנו שזה ממש סוציופת, שום דבר לא זז לו בפנים"** (ע"מ 260 לפרוט', ש' 8-9). להזכיר שבהמשך, אובחן הנאשם אחרת על ידי התובעת משום שבמהלך עדותו בבית המשפט, משהו דווקא כן זז לו בפנים, ליתר דיוק בעיניו. במצב דברים זה, איזה סיכוי היה לו לנאשם הקטין לחקירה הוגנת, להליך הוגן של גילוי האמת ועשיית צדק? חוקריו כבר הרשיעוהו למן הרגע הראשון "מעל ומעבר לכל ספק סביר", הגם שלא הייתה בידיהם שום ראיה להוכחת אשמתו, בקושי ראיה לכאורה. כל שהיה בידיהם, היא אבחנתם המתיימרת להיות מקצועית ולפיה הנאשם "סוציופת" כי היה "קר רוח" ו"לא בכה". ראיה נוספת מצאה החוקרת בורובסקי להוכחת אשמת הנאשם והיא שהנאשם "לא התנצל". ואם הנאשם חף מפשע על שום מה יתנצל? החוקרת בורובסקי לא טרחה לשאול עצמה.

35. בדומה לכך, טענה המאשימה בהזדמנויות שונות כי אין חובה לפרט מהן האישומים – העובדות והעבירות-המיוחסים לנאשם, מאחר שהנאשם מכחיש הכחשה גורפת. כאילו זכותו לדעת במה הוא מואשם מותנית בכך שיודה "במשהו", הכחשה גורפת מאיינת את זכותו.

36. בסופו של דבר ועל אף המתואר לעיל, הסכסוך המשפחתי המורכב והקשה קיבל התייחסות מזערית וחשיבות שולית ביותר. זאת, לא רק בראשית ההליך בשלב החקירה, כי אם גם בסופו בסיכומי המאשימה. בסעיף 78 לסיכומיה, תחת הכותרת "העדר מניע להפליל והעדר מגמת הגזמה": **"הקדישה המאשימה לסכסוך שעודנו בוער, חמש שורות בלבד: "מעבר לכך נוסף: הגם שבמסגרת הראיות בתיק עלה קיומו של סכסוך בין המשפחות, אין דבר בקיומו של הסכסוך שיכול להסביר האשמות כה חמורות של ילדה כה צעירה כלפי בן דודה הצעיר. אין כל ממשות בתפילת אשמת שווא, כשמתלוננת צריכה "לצאת למסע מפרך" בו תידרש שוב ושוב לספר עד דוק, אירועים לפרטי פרטים. נוסף לכל את עדויות המומחיות – הפסיכולוגית הקלינית- התפתחותית והפסיכיאטרית, שהמתלוננת בנתונה הקוגניטיביים וההתפתחותיים, לא הייתה מסוגלת לבדות את הדברים."**

37. הא ותו לא! המאשימה ממזערת את הסכסוך המשפחתי עד כדי התעלמות מקיומו, הגם שמדובר בסכסוך משפחתי סבוך וקשה, במסגרתו מתנהלים מספר הליכים משפטיים ובין השאר, **הבקשה**

שהגישו שמואל ומלכה בתחילת דצמבר (7-8.12.2015) **למינוי אפוטרופוס חיצוני** וניטרלי לגוף ורכוש לסבתא; **תיק חס"מ**- חקירות סיבות מוות, לבדיקת נסיבות מותה של הסבתא שאותה עת הייתה בקשר אך ורק עם שרה ומשפחתה הגרעינית; **תיק עזבונות** בעניין צוואתה של הסבתא ששונתה בתחילת דצמבר 2015 באופן שלפתע שרה הפכה ליורשת היחידה את עיזבונה של הסבתא. (ע"מ 378 לפרוט', 10-25).

38. את חלקו המרכזי של הסכסוך מזערה התובעת בטענה כי **"במסגרת הראיות בתיק עלה קיומו של סכסוך בין המשפחות...."** בעוד המציאות היא שקיומו של הסכסוך עובר כחוט השני לכל אורכו של התיק בראיות ההגנה ולא פחות מכך בראיות התביעה, כבר בתחילת הדרך. אם כן, קיומו של הסכסוך איננו "עולה" בתיק, אלא שהוא הסיבה ליצירת התיק.

39. המאשימה לא נתנה שום משקל לעובדה כי הסכסוך המשפחתי נסב על עיזבון נכבד מאוד שהותירה הסבתא הכולל לפחות **שלוש דירות** (ראה נ/42). המאשימה גם לא נתנה משקל לעובדה כי שרה ומשפחתה מצויים בקשיים כלכליים חמורים (ראה למשל נ/48 לפיו שרה, בעלה ובנה עדיאל אינם עובדים וכן עדות שרה, ע"מ 227 לפרוט', ש' 27-29) וכי הנושא הכלכלי עלה כבר בראשית הסכסוך ועוד קודם למותה של הסבתא כעולה מנ/42. בנוסף לכך, המאשימה לא נתנה משקל לכך ששרה שונאת למלכה עוד מתמול שלשום (כפי שעוד יפורט).

40. המאשימה פסקה כי אין בקיומו של הסכסוך כדי **"להסביר האשמות כה חמורות של ילדה כה צעירה..."** מבלי שהתייחסה לפרטי הסכסוך ותוך התעלמות בוטה מהפיל הגדול והסגול שבחדר - שרה אמה של המתלוננת - שלה המניע ולה מיוחסת רקיחת העלילה כנגד הנאשם.

41. בתוך כך, המאשימה עצמה את עיניה והתעלמה מכוחה העצום ומהשפעתה הבלתי סבירה של שרה על בתה הצעירה והתמימה, היא המתלוננת. המאשימה התעלמה מצייתנותה החריגה של המתלוננת להוראות אמה באופן המעורר במתלוננת חרדה של ממש (ראה נ/48). המאשימה התעלמה ולא ייחסה כל חשיבות למאמציה החריגים של המתלוננת לרצות את אמה ולעמוד בסטנדרטים הבלתי אפשריים שהציבה לה. כל אלה, עוד קודם לקיומו של הליך זה וללא שום קשר אליו.

42. אכן, במבט ראשון נראה כי מדובר בהאשמה חמורה למדי. ואולם, מהראיות בתיק ובעיקר מדבריהן של שרה ואורטל בהזדמנויות שונות (הודעות במשטרה, העימות, עדות בבית המשפט וכו'), עולה התמונה בבירור. יתירה מכך, הראיות בתיק מלמדות גם שאין זה הדבר הראשון או היחיד שלא יעלה על הדעת לעשות, אך שרה עשתה ועוד איך.

כך למשל, היעלה על הדעת שמישהי תמנע מאמה קשר עם ילדיה האחרים, נכדיה ואפילו אחיה (של האמא) וכל פעם תנמק זאת בנימוק חדש. היעלה על הדעת למנוע ולהתנגד לטיפול רפואי חיוני לאמא, להתנגד להתקין מצלמות בחדרה של קשישה המתגוררת לבדה ומוגבלת בתנועה אשר לבסוף תמצא ללא רוח חיים לבדה בביתה. היעלה על הדעת כי אמא תגרום לבתה נזקים חמורים- נפשיים חברתיים ולימודיים. היעלה על הדעת שאמא תתעקש להשאיר את בתה במסגרת חינוכית רגילה שאינה מתאימה לה תוך התעלמות מחוות דעתם של מומחים. היעלה על הדעת שיש אמא המעדיפה

לאמלל את בתה בסיוע לימודי מוגזם ומאסיבי, רק כדי להימנע מהעברתה למסגרת החינוכית המתאימה לה. כפי שעוד נראה להלן, הפללת שווא על ידי שרה איננה מופרכת כלל ועיקר ואף לא הפיכת בתה בעלת הקשיים לקורבן. על אחת כמה וכמה, כשיש בכך גם כדי להצילה מידי מחלקת הרווחה ההולכת וסוגרת עליה (עו"ס לחוק הנוער). מעבר לכך, בחינת מעורבותה של שרה בכל ראיות התביעה מוכיחה זאת מעבר לכל ספק. הכל כפי שעוד יפורט להלן.

שרה שונאת למלכה מתמול שלשום

43. הסכסוך המתואר לעיל הוא "הסכסוך הגדול" כפי שהגדירה אותו אורטל בעימות עם הנאשם (לאחר דקה 41: 50: 00). בניגוד לעדותה של שרה בדבר מערכת יחסים חמה ואוהבת בינה לבין מלכה אמו של הנאשם, דבריה של אורטל בעימות מעידים על מערכת יחסים עכורה וסבוכה. אורטל מדברת בעימות הן על הסכסוך "הגדול" כטענתה והן על סכסוך התלושים, אותו הגדירה "מיני סכסוך". עם זאת, הראיות בתיק מלמדות כי מדובר בסכסוך קשה שהשפיע רבות על מערכת היחסים בין שתי האחיות- שרה ומלכה, ועל יחסי המשפחה כולה. למעשה, אורטל סימנה את סכסוך התלושים כסיבה מוצדקת לנקמה והאשימה את הנאשם ואימו בכך "למה שתעשה את זה? כי זה היה לך נוח, כי לפני ארבע שנים היה מיני סכסוך. על התלושים. אני לא יודעת. אולי זה היה נוח לאמא שלך" (לפני דקה 15: 50: 00).

"כל הפוסל במומו פוסל"

44. דברי אורטל לנאשם מלמדים על עיוות חשיבתה, כאילו בשל סכסוך מלפני ארבע שנים בעניין תלושים לשופרסל, אימו של הנאשם או הנאשם בעצמו, שהיה אז כבן 11, החליט לפגוע פגיעות מיניות חמורות בבת דודתו הקטנה. טענה הזויה כזו יכולה הייתה לבוא רק מפיה של מי שהייתה מסוגלת לדבר הזוי לא פחות, להעליל עלילת שווא חמורה רק בשל שני סכסוכים משפחתיים.

45. כאמור הסכסוך הגדול ומיני הסכסוך מעידים על מערכת יחסים עכורה וקשה בין מלכה ושרה. על אף ניסיונות לטשטש את האיבה בין השתיים הדבר עולה באופן חד משמעי וברור מהראיות בתיק ובעיקר מעדותה של שרה בבית המשפט, כמפורט להלן.

46. כאמור, שרה טענה בעדותה בבית המשפט כי **עד שנת 2010** מערכת היחסים בינה לבין מלכה הייתה "**חמה מאוד מאוד**" (ע"מ 214 לפרוטי, ש' 2) ממש כמו "תאומות" (ע"מ 213 לפרוטי, ש' 29-30).

על אירוע התלושים העידה **מלכה** כי בשנת 2010 קנתה לאחיה תלושים לשופרסל בשווי 1,000 ש"ח, וכי שמה אותם במעטפה שהניחה בבית אמה ביום שישי בערב. באותו זמן היו בבית הסבתא, מלכה ובנה הדר וכן שרה ושתי בנותיה, המתלוננת ואורטל, אשר נשארו שם אחרי שמלכה והדר כבר עזבו. למחרת, בשבת בבוקר הגיעה מלכה לבית אמה וגילתה שהמעטפה עם התלושים איננה, בזמן שאחיה בדרכו לבית הסבתא לקחת את התלושים. מלכה התקשרה לשרה לשאול האם ראתה את התלושים ושרה השיבה שהיא תגיע תוך חמש דקות. ראשונה הגיעה אורטל בתה של שרה שהתיישבה עם מלכה בסלון והחלה לרוקן את תיקה שם. בד בבד הגיעה שרה ונכנסה מיד לחדר הסבתא הקרוב לדלת הכניסה, הניחה את התלושים וניגשה למלכה ואמרה לה שהיא תמצא את התלושים. כשמלכה

נכנסה לחדר הסבתא מצאה את התלושים מונחים שם, ללא מעטפה. מלכה העידה כי שרה החלה לבכות בטענה שמלכה האשימה אותה בגניבה, ומכאן התפתח הסכסוך (ע"מ 429 לפרוט', ש' 13-25).

47. שרה העידה על סכסוך התלושים כי חשבה שאמה הזיזה את מעטפת התלושים ושהיא בכלל לא נגעה בתלושים והתלושים בכלל לא נגנבו כי מי שגונב גונב (ע"מ 214 לפרוט', 17-20). לדבריה היא **מאוד נפגעה והייתה מאוד כעוּסָה על מלכה** והבליגה וסלחה רק משום כבודה של אמה.

48. לא בכדי תואר ה"מיני סכסוך" די בהרחבה, שכן עולה בבירור כי סכסוך התלושים הותיר בשרה גשות טינה עמוקים ובניגוד לטענתה, היא ממש לא הבליגה וממש לא סלחה. סכסוך הירושה "הסכסוך הגדול" הוא המשכו של הסכסוך הקטן ובעקבותיו האיבה והשנאה של שרה כלפי מלכה רק הלכו והתעצמו.

49. די בעיון בעדויותיה של שרה כדי לחוש את שנאתה וקנאתה שלה כלפי מלכה, על אף ניסיונותיה הרבים לתאר מערכת יחסים אוהבת. שרה העידה "זו לא אותה מערכת כמו שהייתה לי **עד למצב התלושים**, גם האווירה שאח אומר לאחר שלו שניסה לגנוב תלושים זה לא מחבר, זה לא עושה אהבה גדולה בין אחים, אני אומרת לך, אני מחלתי בגלל שאמא כל כך התחננה..." כאמור, שרה לא מחלה ולא סלחה.

50. נראה כי טינתה כלפי מלכה רק הלכה והתעצמה על רקע ההבדלים שמצאה בין בתה הצעירה הנאבקת בקשיים רבים – חברתיים ולימודיים, לבין בן אחותה בעניינו העידה שרה "שהוא עם **חברים ומצא עבודה במחשב והוא מרויח מלא מלא כסף, קיבלנו, קיבלתי**". (ע"מ 220, ש' 2-3) דברים דומים אמרה גם בחקירתה במשטרה. בתה הקטנה של שרה היא המתלוננת ובנה של מלכה הוא הנאשם.

51. קשייה הרבים של המתלוננת דוברו רבות בהליך דן אך הנושא המרכזי בעניין זה הוא הכחשתה של שרה וכאמור לעיל, אורטל אחותה, למוגבלותה של המתלוננת ואי יכולתן לקבלה, גם ללא קשר להאשמות בתיק זה. הדבר בא לידי ביטוי בין היתר, בסירובה הנחרץ של שרה להעביר את המתלוננת למסגרת חינוכית המתאימה לה. באותו אופן, בהעמסת שיעורים פרטיים ולמידה כפייתית ממש על המתלוננת הקטנה, שלמרות רצונה העז איננה מצליחה לרצות את אמה.

52. באמצעות האשמת השווא נגד הנאשם שרה מצליחה לממש כמה מתוכניותיה המעוותות; לפני הכל שרה מקבלת הזדמנות להחזיר למלכה על שהאשימה אותה תחילה בגניבה ואחר כך בתקיפה. עכשיו בנה היקר יואשם בעבירות מין חמורות. בנוסף, הפללת הנאשם תשמש גם בתיק העיזבונות ולו משום שהחלפת המנעולים והרחקת הסבתא, יצטיירו כלגיטימיות. בתוך כך ישתפר עד מאוד מצבה הכלכלי כשתירש לבדה את כל עיזבונה של אמה. לצד אלה ואולי יותר מכולם, הפללת הנאשם בפגיעה בבתה מאפשרת לה לנער מעליה את האשמה במוגבלות בתה בהיותה מולידתה. הפללת הנאשם מאפשרת לה להטיל את "האשמה" על מישהו אחר, על בנה המוצלח של מלכה. על פי

התסריט החדש, אילולא בנה של מלכה הייתה בתה הקטנה חפה ממוגבלויות וקשיים. כמפורט בפרק "המתלוננת, שרה ותיקי הרווחה".

53. לאלה יש להוסיף את העובדה כי שרה סבורה כי מלכה ומשפחתה זוכים לקבל כסף רב מעמיתה לעבודה ולכן יום לאחר חקירת הילדים בבית לין שרה טורחת להתקשר לבתו של אותו אדם ומנסה להשחיר את מלכה. לצערה תוכניתה נכשלת וזמן קצר לאחר מכן ניסיונה של שרה מדווח למלכה יחד עם סיפור העלילה שדאגה לספר לאותה גברת (ראה נ/18 ונ/36 וע"מ 298-301 לפרוט').

54. עדותה של שרה בעניין השיחה שקיימה מעידה יותר מכל על קנאתה ושנאתה למלכה אחותה. שרה התקשרה לגברת אורלי שפיגל ואמרה לה שאביה "הוציא מאות אלפי שקלים על מלכה ללא ידיעת המשפחה שלו, ללא אשתו, אשתו מסכנה אין לה שיניים לעשות אבל למלכה הוא קונה לה, כל טיול הוא משקיע אלפי שקלים." (ע"מ 220 לפרוט', 21-23).

55. שרה לא הסתפקה בכך ויום למחרת שלחה לגברת שפיגל הודעת טקסט ובה ייעצה לה לתבוע את מלכה אחותה בגין "אלפי אלפי" השקלים שלטענתה אביה נתן למלכה (נ/18). קנאתה ושנאתה למלכה משתלטות עליה באופן שהיא מסגירה את תלונתה הבדויה. הרי אילו הייתה התלונה "פצצת הירושימה" כטענתה, וודאי שעניינים מסוג זה לא היו בראשה.

56. עניינים אלה היו בראשה משום שמטרתה האמתית לנקום באחותה, על התלושים, על תלונת תלונת שירן במשטרה התקיפה ועל חייה של מלכה שנראים לה טובים משלה. כשנשאלה מדוע רצתה לנקום במלכה השיבה "סליחה, זה לא עניין של נקום, הם עשו יד אחת." שרלה ואישרה הנקמה באותו משפט (ע"מ 222 לפרוט', ש' 1).

57. השחרת מלכה אינה מסתכמת בפנייה לגברת שפיגל. שרה ואורטל טענו שוב ושוב כי מלכה ידעה על המעשים המיניים שבנה ביצע במתלוננת והסתירה זאת (למשל ע"מ 215 לפרוט', ש' 28-30, ע"מ 216 ש' 5). המעשים כלל לא נעשו וברי כי איש ממשפחתה של מלכה לא ידע עליהם ולא הסתירם, אך מתוך להיטותה לפגוע ולהשחיר את מלכה, גרמה לפגיעה במהימנותה ומהימנות התלונה, לנוכח טענתה ההזויה.

58. לא זו אף זו, שרה העידה על מלאכת ההפללה על "חיפוש הראיות" "כל הזמן חיפשתי לדעת איפה יש דברים" (ע"מ 244, ש' 4). שרה חיפשה דברים אותם ניתן יהיה להפוך במבט רטרוספקטיבי ל"ראיות מפלילות" וכך העידה "חיפשתי בכל דבר שיש לי בבית איפה היה משהו" והוסיפה "הייתי מצלמת מהפייסבוק תמונות שלהם." (ע"מ 233 לפרוט' ש' 8-9). ואכן, שרה בכבודה ובעצמה הגישה לא פחות מעשרה מוצגים בדיון אחד (מיום 2018.7.24).

שרה הגישה תמונות משפחתיות וצילומים מתוך סרטונים משפחתיים שלטענתה מעידים עליה כאחות אוהבת וטובת לב ומנגד כאלה המוכיחים לשיטתה את אשמת הנאשם. כך למשל, התמונה ת/29 תמונת עוגה שהכינה ליום נישואיה של מלכה ובעלה בשנת 2002 כראייה ליחסיה הטובים והחמים עם מלכה. (יצוין כי בעדותה בדיון קודם טענה כי גם בשנת 2015 הייתה ביחסים טובים עם מלכה וכי הכינה לה עוגה ליום הולדתה. בדיון שלאחריו במהלכו הוגשה התמונה הודתה כי לא

הכינה למלכה שום עוגה נוספת (ע"מ 215 ש' 11-12 וכן ע"מ 241, ש' 7-8)). שרה הגישה תמונה עם מלכה מיום חתונתה בשנת 87, וכן תמונה מברית בנה משנת 2002 (ת/29, ת/33) כמוכחות את יחסיהן הקרובים והחמים.

59. להוכחת טענתה כאילו מלכה ידעה ואף שיתפה פעולה עם מעשי בנה הגישה את ת/12ב, ד, בעניין טענה "מהדיסק של המסיבה של אמא שלי אני רציתי להראות שמלכה מכניסה את אוראל עם דף ציור והילדים שומרים על הדלת. אני הפקתי מתוך הדיסק את התמונות שאני מראה." (ע"מ 24 לפרוט', ש' 9-11).

60. באופן מטריד מאוד שרה מעידה על אופן יצירת התלונה וכפי שהתברר שרה "חיפשה" כלשונה, הרבה לפני חשיפת התלונה. בהקשר זה הוצגו בפניה תמונות שנמצאו במכשירה הסלולארי, אך יותר מכל הדברים שאמרה שרה בעדותה ביחס לתמונות הללו, מעידים על שנאה וקינאה תהומית עוד הרבה לפני הגשת התלונה, למצער מאז סכסוך התלושים:

"הצילומים פה זה של יום הולדת שאחותי עושה חצי שנה בדבר גילוי המקרה של הבת שלי, היא רוצה לעשות יום הולדת בים. היה שבוע אחד גלים והיא אמרה שאי אפשר ושבוע הבא היא תעשה, אמרתי לה לעשות את זה במסעדה ואחותי אמרה שלא היא רוצה רק בים. קודם כל הבת שלי לא שוחה והם יודעים שהיא לא שוחה, שירן מורידה אותה למים כדי שיהיה לה כיף איתה מים עמוקים ללא הסכמתי וללא רשותי, בעלי יורד מלמעלה של האוניה ויורד להגיד לי שהבת ירדה למים, אני כמו נחש שהכחיש אותי רצתי והוצאתי אותה מהמים, אם זו לא עקדת יצחק אז אני לא יודעת מה זה עקדת יצחק, היום הולדת שלה הייתה ב-5.6. וכשהיא חוגגת לשחר יום הולדת במסעדה ב-5.5. היא מזמינה את אמא שלו, אותי היא לא מזמינה, אבל שחר דואג להזמין אותי לבית של סבתא יומיים אחרי זה, למסעדה אנחנו לא מוזמנים. צילמתי כי זה ככה הבת שלה לא מסתכלת שלאמא שלה יש יום הולדת, אני מכירה את הפרצופים של שירן ויותר מסביר שהייתה להם כוונה בדבר. אני אמרתי שאני לא אדבר אבל אני מתפוצצת מזה. האם זה נראה הגיוני להכניס ילדה שלא שוחה למים עמוקים למקום שאין מציל? ילדה שלא שוחה ללא רשות ההורים? (צועקת). לפני החשיפה לא צילמתי הרבה. רק שניהם באו עם בגדי ים, הנאשם ואחותו, היא כותבת בפייסבוק "אהוב ליבי" על הדרך הם הורידו את הבן שלי עלק לפרסם את השם שלי, הוא אהב אותם ועד היום הוא פגוע מהם, אני מצרה על זה, 25 שנה אני צמה, אני מצרה על שנאת חיים, עד שנאת חיים פגעה בי ובבת שלי." (ע"מ 233 לפרוט' ש' 14-29, ע"מ 233, ש' 1-2).

61. נאום התוכחה של שרה הוא תמצית הסיפור כולו. חצי שנה לפחות לפני הגשת התלונה החלה שרה ב"הכנת התיק". שרה העידה שצילמה את מלכה ובני משפחתה (אם כי טענה כי אחרי הגשת התלונה צילמה יותר). שרה עקבה אחרי מלכה ומשפחתה באמצעות הפייסבוק וכעסה, מאוד מאוד כעסה. יוער כי, נאום התוכחה עומד בסתירה גמורה לסרטוני שהוגשו אשר מתעדים את האירוע.

המתלוננת התעקשה לרדת לאבוב, ירדה בעצמה ובחרה להיכן לרדת. בדגש כי, אורטל אומרת שהמתלוננת יודעת לשחות (ראה עדותה של מלכה).

62. שרה העידה כי כעסה על מלכה שרצתה לחגוג את יום הולדתה בים, אפילו ששרה הציעה שתחגוג במסעדה, מלכה התעקשה בים. רק שני ילדיה של מלכה **שירן והנאשם** באו עם בגדי ים. הם שחו בים **ושירן והנאשם** גם הצטלמו והעלו את התמונה לפייסבוק, ומלכה הגיבה על תמונתם **"אהוב ליבי"** ואם לא די בכך, **שירן והנאשם** "הורידו" את הבן שלה מהתמונה. (ע"מ 233 לפרוט' ש' 27-29).

63. שרה העידה על כעסה שנבע גם משום שכחודש קודם ב- 5.5 מלכה חגגה לבנה- **הנאשם** יום הולדת במסעדה ולא הזמינה אותה. רק אחרי יומיים הנאשם הזמין אותה, אבל רק לבית הסבתא, למסעדה לא מזמינים אותם. שרה כעסה נורא והיא הבינה מהאופן שבו שירן מסתכלת, שיש "להם" כוונה, כי ככה הבת שלה לא מסתכלת כשיש לה יומהולדת. שרה מכירה את הפרצופים של שירן והיא יודעת שהפרצוף הזה יותר **"מסביר שהייתה להם כוונה בדבר"**. (ע"מ 233 לפרוט' ש' 22-25).

64. שרה כעסה מאוד ונראה כי כעסה החרף והגיע לשיאו כאשר שירן בתה של מלכה הגישה נגדה תלונה במשטרה לאחר שתקפה אותה בבית הסבתא. קודם הואשמה בגניבה ועכשיו בתקיפה והכל על רקע חייה "הורודים" של מלכה.

המתלוננת, שרה ותיקי רווחה

65. הסכסוכים המשפחתיים שתוארו לעיל היו מניע מרכזי בהגשת תלונת השווא נגד הנאשם, מרכזי אך לא בלעדי. מהראיות בתיק עולה כי קשייה הלימודיים של המתלוננת וסירובם העיקש של הוריה לשלבה במערכת החינוך המיוחד כפי צרכיה, הובילו בין היתר, לכתיבת דו"ח הדיווח לעו"ס לחוק הנוער בחודש יולי 2015 (נ/48). במסגרת הדו"ח לעו"ס דווח על **"סיוע לימודים מאסיבי"** שהעמיסו עליה הוריה **"עד כדי התשה ופגיעה ברווחתה הנפשית"**. כאן המקום להזכיר ולהדגיש כי מרבית המידע בעניין זה הוסתר מההגנה כמעט עד סוף ההליך המשפטי דנן. למעשה, עצם קיומו של תיק רווחה הוכחש והוסתר ורק לאחר בקשות חוזרות והתעקשות מצד ההגנה, התקבלו רסיסי מידע בלבד. ביניהם, נ/48 שבעניין חומרתו אין להכביר במילים. בתוך כך, ההגנה נאלצה להרכיב את התמונה החסרה בהיותה רלוונטית ואף חיונית להגנת הנאשם, מתוך הראיות הקיימות בתיק. כפי שיפורט להלן, מהתמונה שהתקבלה עולה כי נ/48, הרקע שקדם לו והתערבות העו"ס לחוק הנוער שכנראה באה בעקבותיו, היוו אף הם "גורם משלים" ומשמעותי בהגשת תלונת השווא. שילובם של אלה יחד עם הסכסוכים המשפחתיים ועיתוי התרחשותם המקביל, יצרו מניע חזק כמו גם מוטיבציה גבוהה להגשת תלונת השווא, הכל כפי שיפורט להלן:

66. על אף ההכחשה רבת השנים מצד משפחת המתלוננת, ברי כי אין ולא יכולה להיות מחלוקת בדבר מוגבלויותיה של המתלוננת ולמעשה, אף פעם לא הייתה. עוד מינקותה הופיעו אצל המתלוננת סימנים לקשיים (ת/25), שלא נעלמו אלא הלכו והחמירו, בין השאר משום סירובם העיקש והמוחלט של הורי המתלוננת להעבירה למסגרת חינוכית המתאימה לצרכיה (למשל ת/28, ע"מ 3). תחת זאת, העמיסו עליה **"סיוע לימודים מאסיבי"** עד כדי התשה ופגיעה ברווחתה הנפשית (נ/48).

למרות הקשיים והנתונים האובייקטיביים ("נכשל כמעט בכל מקצוע") (ת/28, נ/44 ועוד) הורי המתלוננת "אינם מסוגלים להבין את מהות הקשיים של הילדה" (נ/48). ככל שהשנים נקפו הפערים הלכו והעמיקו ואיתם הנזקים שגדלו והחמירו. המתלוננת שהיא "בעלת יכולות למידה נמוכות מאוד" (ת/43) ועם זאת צייתנית ומרצה, המשיכה וניסתה ככל יכולתה לעמוד בציפיות הלא ריאליות (נ/44) של הוריה, גם כאשר כבר "אין לה כוח" (נ/44). יום הלימודים של המתלוננת החל בבוקר בבית הספר, המשיך במקצ"ב שם נמנעה מכל פעילות שאיננה לימודית והסתיימה בשיעורים פרטיים עד לשעות הערב (למשל, ת/28, נ/43, נ/48) למרות זאת, מצבה לא השתפר במאום אלא הלך והחמיר (נ/44). מאחר שקשיי המתלוננת הם קשיים אובייקטיביים, הרי שהסיוע המאסיבי שהוריה העמיסו עליה לא היה יעיל "ואף מתיש מאוד את אוראל ופוגע בה מבחינה חברתית, רגשית ותפקודית" (נ/48). תסכולה הצורב לא היה פנימי בלבד, המתלוננת "בכתה מאוד ואמרה שאין לה כוח" (נ/44) לעיתים הייתה מגיעה "למקצב, סמוקה, מתקשה לנשום ודורשת בכל תוקף לקבל עזרה בלימודים". המתלוננת התקשתה להירגע עד שווידאה שתקבל את הסיוע הלימודי שהיא זקוקה לו (נ/48). לא פעם צוין כי המתלוננת "משלמת מחיר חברתי" (נ/44), וכי "הוריה לא רואים עין בעין את צרכיה הלימודיים והרגשיים" (ת/28). גורמי המקצוע המליצו "מאוד לקבלה למסגרת מכילה ותומכת במטרה להקל ולהפחית מהלחץ שהילדה חווה בבית" (נ/43). המתלוננת מצידה עשתה ככל יכולתה ואף הרבה מעבר למסוגלותה כדי לנסות ולהיות הילדה שידעה שמשפחתה רצתה שתהיה. אומנם יש למתלוננת קשיים לימודיים אך היא הבינה היטב מה אמה מרגישה ואיזו ילדה קיוותה שתהיה לה. שרה אמרה זאת בעצמה לא פעם, למשל בפגישה מיום 8.4.2013 אמרה "רוצה שאוראל תהיה כמו כולם" (ת/28) ובעדותה בבית המשפט. "רציתי כל השנים שהילדה תלמד בצורה רגילה" (ע"מ 223 לפרוט', ש' 24). לא בכדי ניכר ליבה של העובדת הסוציאלית ממקצב. ואולם, סבלה העמוק של המתלוננת לא שינה למשפחתה במאום. גם לא המחיר החברתי והיותה "מבודדת מאוד" (ת/28, סעיף 3א. יוני 2015) ואפילו שהמתלוננת "מאוד רוצה בקשר חברתי עם בני גילה" (נ/43, סעיף ה).

67. אל מול הנתונים האובייקטיביים וחוות דעתם של אנשי מקצוע שונים מתחומים שונים, משפחתה של המתלוננת טמנה ראשה בחול וסירבה להכיר במוגבלויות של בתם הקטנה. יתירה מכך, שרה אמרה של המתלוננת אף ניסתה להציג בפני גורמי המקצוע מצג שווה כאילו אין שום בעיה ובניגוד לדעתם המקצועית בבית "היא מצליחה היטב" (ת/48, סעיף ז' דיווח מיום 28/2/2011) לא משנה כמה חמורים היו הנתונים האובייקטיביים "האם חזרה ואמרה שאוראל משתפרת והיא מאמינה שתגיע לרמת הכיתה באמצעות שיעורים פרטיים" (שם, דיווח מיום 24.4.2012).

לצד זאת, שרה "הציעה" סיבות והסברים לבעיות המתלוננת, באחת הפעמים טענה כי הפער הלימודי נגרם משום שעד כיתה ה לא גילו שהמתלוננת זקוקה למשקפיים (נ/44). בעדותה בבית המשפט סיפרה על "גורם" נוסף שחשבה בזמנו שהיה אחראי לבעיות "חשבתי שהבעיה שבכיתה א' הייתה המורה שנה לפני פנסייה והיא צעקנית חשבת שהיא בתור בת זקונים קשה לה להתאקלם עם המורה". (ע"מ 226 לפרוט', ש' 8-9). הכל, רק לא להודות כי קיימות בעיות אובייקטיביות.

70. מהתנהלותה של שרה ואף אורטל בתה הבכורה, נראה כי לא מדובר רק בסירוב להכיר בקיומה של בעיה אלא, בסירוב להכיר במקור הבעיה או הגורם לה. מבחינתן, הגורם חייב להיות חיצוני, חיצוני למתלוננת וחיצוני למשפחה הגרעינית. מהראיות בתיק עולה כי גם כאשר אורטל או שרה מצליחות לחלץ מפיהן "ראשית הודיה" בדבר בעיותיה של המתלוננת, הן מיד קושרות לה "אשם" או אחראי "חיצוני". לשיטתן, לא ייתכן שהמתלוננת לא כמו אחיה "המוצלחים" ובלשונה של שרה **"לא הבנתי למה לא מצליח לי, הצלחתי עם השניים הגדולים שלי ועם הצעירה אני לא מצליחה."** (ע"מ 223 לפרוט', ש' 24-26). כך גם דבריה של אורטל לנאשם במהלך העימות (ת/19) כשהיא מאשימה אותו בכך **שגורם למתלוננת נזק בלתי הפיך והיא ירדה בלימודים**. כשהנאשם השיב לה שממילא היו למתלוננת בעיות בלימודים והיא לא הצליחה ללמוד (לאחר דקה 02:48:01) אורטל השיבה ותשובתה לנאשם מזקקת את הלך הרוח של משפחת המתלוננת ואת התהוות המוטיבציה להגשת תלונת השווא **"שחר, שחר, הילדה הזאתי, או-קי? היא ילדה לשני יל... לשני אחים לא מטומטמים, או-קי? אני במקצוע שלי רואת חשבון ועדיאל למד פסיכולוגיה עוד לפני שהוא סיים את הצבא. אנחנו לא ילדים מטומטמים. היא ילדה מאוד אינטלגנטית."** (לאחר דקה 01:42:45) אורטל ממשיכה ונואמת בפני הנאשם ומאשימה אותו בכל כשליה של המתלוננת **"ילד שהוא אינטליגנט, לא יכשל במבחנים סתם. פעם אחרי פעם. מגיל שמונה. לא הבנו."** על אף שהיא יודעת היטב כי אין לנאשם שום קשר לבעיותיה של המתלוננת שנצפו עוד מינקותה, מלבד הקנאה שהוא מעורר בשרה אמה.

71. בהקשר זה חשוב לציין את העניין המיוחד שיש לשרה בכל הקשור להישגיות ולימודים. ראיות לעיסוקה המוגזם בכך ניתן למצוא בכל פינה בתיק, בין באופן ישיר ובין באופן עקיף; לדוגמה, שירן העידה על תקיפתה בידי שרה **"יצאה בהפגנות מהחדר, שרה קיללה אותי בלי סוף שאני נכדה חרא ואיזו מין נכדה אני ומצטיינת אלון בתחת שלי, ולא מגיע לי מצטיינת אלון יצאה מהחדר"** (ע"מ 305 לפרוט' ש' 14-16). לכאורה מילים חסרות משמעות ואולם, הן מלמדות רבות על העיסוק החריג של שרה בהישגיות ובהישגי אחייניה בפרט. יוזכר שאירוע התקיפה נסב סביב התנגדותה של שרה שהסתבא תפגוש רופא פסיכיאטר על רקע ניסיון התאבדותה. שירותה הצבאי של שירן חסר כל קשר לעניין.

72. דוגמא נוספת נוגעת לבנה עדיאל והצגתו על ידה: ביום 22.7.2018 העידה שבנה עדיאל סיים תואר בפסיכולוגיה והוא **עתיד** ללמוד באוניברסיטת תל-אביב בשנה הבאה (ע"מ 201 לפרוט' ש' 18). לעומת זאת, במסגרת אבחון המתלוננת **ממרץ 2017** (ת/28ב) מסרה ב"הרקע המשפחתי" כי אחיה של המתלוננת **"אובחן בילדותו כבעל קשיי למידה משמעותיים, סיים תואר ראשון בפסיכולוגיה ולומד כעת תואר שני בתחום."** בשנת 2017 טענה כי **"לומד כעת"** לתואר שני ושנה לאחר מכן בשנת 2018, טענה שהוא **"עתיד"** ללמוד בשנה הבאה. עוד ניתן ללמוד כי קשיי הלמידה אינם זרים במשפחת המתלוננת והניסיון לתלות את קשיי המתלוננת בנאשם הוא סיפור בדיוני.

73. לכך יש להוסיף את העיסוק המיוחד והחריג של שרה במבחן "אפגר" המלמד על קיצוניות חריגה מצד שרה סביב הישגיות. **מבחן אפגר** הוא מבחן שנערך לילוד עם לידתו בשני שלבים, שלב ראשון דקה אחת אחרי הלידה ושלב שני חמש דקות לאחריה. המבחן בודק דופק, מאמץ נשימתי, מתח שרירים, תגובה לגירוי וצבע העור.

(ראה מאמרו של פרופ' שיינר באתר ה"כללית": **"אפגר: המבחן הראשון של התינוק שלך"** WWW.Clalit.co.il/he/pregnancy_and_birth/pagar.aspx, 18.01.2011). לפי מאמרו של פרופ' שיינר, נדיר כי תינוק נולד עם אפגר 10 בדקה הראשונה, ציון של 7 ומעלה מעיד על מצב תקין של הילוד וציון של 3 ומטה דורש התערבות רפואית מיידי.

הגם שמדובר בציון **"נדיר"** כלשון המאמר, שרה מקפידה לציין כי המתלוננת קיבלה 10 במבחן אפגר, הגם שככל הנראה אין לכך שום משמעות לגבי הצלחתה או אי הצלחתה בלימודים. עיסוקה החריג והקיצוני של שרה בענייני הישגיות ובפרט הישגים לימודיים מתגבר ומחמיר ככל שהיא עורכת השוואות בין ילדיה לבין ילדיה של מלכה אחותה ובעיקר בהשוואה בין הנאשם לבין המתלוננת. מבין שלל הדוגמאות הדבר בא לידי ביטוי באמרה תמימה לכאורה, שאמרה שרה הן בחקירתה במשטרה והן בעדותה בבית המשפט, הממחישה את עיסוקה המוגזם בנאשם והישגיו. בחקירתה במשטרה, לאחר שנשאלה האם יש לה מה להוסיף שרה השיבה בחיוב ואמרה **"אני רוצה שתציין שאמא שלי שאלה את מלכה אמא של שחר למה שחר לא מגיע אליה לאחרונה, כי היינו נפגשות אצל אמא שלי כל יום שישי. מלכה ענתה לה שהוא עסוק עם חברים, שהוא עובד במחשבים מהבית ועושה הרבה כסף"**. בעדותה בבית המשפט העידה **"אמא שלי שואלת את מלכה למה שחר לא מגיע אליה אז מלכה עונה שהוא עם חברים ומצא עבודה במחשב והוא מרויח מלא מלא כסף, קיבלנו, קיבלתי"**. אל מול בתה הסובלת מקשיים רבים, לימודיים וחברתיים כאמור, בנה של מלכה מצליח ופורח, חברתית, לימודית ואפילו כלכלית. באופן דומה וכמעט זהה, אורטל נשאלה בחקירתה אם יש משהו מיוחד שיש לה לומר לגבי הנאשם ואורטל השיבה **"בשנה האחרונה שחר הפסיק להגיע לסבתא שלי. סבתא שלי הרימה דגל למה האו לא מגיע ושאלה את מלכה – אמא של שחר"** אורטל המשיכה ואמרה מה מלכה השיבה **"ששחר מאוד עסוק, שהוא עובד במחשבים, שהוא קובע עם חברים. שאין לו זמן להגיע"** (ת/15 ש' 113-117).

עניינה של שרה סביב לימודיה של המתלוננת חריג וקיצוני ונראה כי הוא מתגבר כאשר הוא עומד בהשוואה לבנה של מלכה, הנאשם. לא רק שהיא נאלצת להילחם רק כדי שבתה תמשיך ללמוד במסגרת חינוכית רגילה ולא יותר מזה, בנה של מלכה מפליא לעשות ובגילו הצעיר כבר מצליח בתחום המחשבים ואף מרוויח מזה כסף ואם אין בכך די מלח על פציעה של שרה, הרי שהנאשם גם נהנה מחיי חברה. העובדה כי דבריהן של שרה ואורטל כה תואמים, מלמדים עד כמה עניין זה הטרידן וכי וודאי שוחחו על כך ולא מעט.

74. דוגמא נוספת לעיסוק החריג והקיצוני בהישגיות ולימודים הוא חוג האנגלית באינגליש האוס שעולה שוב ושוב בתיק זה. מבלי לפרט דברים שעוד יאמרו, יצוין רק כי שרה העידה במילותיה שלה כי המשיכה לשלוח את בתה, לכאורה קורבן עבירות מין, לחוג אנגלית בידיעה כי הפוגע בה לכאורה נמצא אף הוא בחוג **"כי לא היה לי סידור לאנגלית שלה"** (ע"מ 252 לפרוט', ש' 1).

75. שרה פשוט לא הייתה מסוגלת להוציאה מהחוג על אחת כמה וכמה בזמן שהנאשם ממשיך ומתקדם בלימודי האנגלית. העיסוק הזה חזק ממנה עד שכלל לא נתנה דעתה לפגיעה במהימנות תלונתה הבדויה "שבעקבות זה שאוראל למה באינגליש האוס, הנאשם גם היה שם, אני פניתי למנהלת והצבתי בפניה את העניין שאוראל נפגעה משחר, אני הייתי הראשונה שהגעתי אליה ואמרתי שהיא לא יכולה אז היא אמרה שהיא תשים אותו למעלה, בגלריה והם לא יפגשו ולא יהיה קשר" הדבר בא לידי ביטוי ביתר שאת לאור העובדה כי המתלוננת המשיכה בחוג האנגלית, יחד עם הנאשם, במשך כחצי שנה לאחר הגשת התלונה, בידיעה ובמודע. (ע"מ 235 לפרוט', ש' 9-11).

76. כך גם בהסבר שנתנה, כאילו הגיעה "להסדר" כלשהו ולמעשה אפשרה שבתה הקטנה תשהה בקרבת תוקפה לכאורה, כל שבוע כמה פעמים בשבוע רק כדי שלא יפגעו לימודי האנגלית שלה. דברי שרה מלמדים הן על בדיית התלונה והן על הקיבעון שלה סביב הישגיות ולימודים ובכלל זה לימודי המתלוננת. על אחת כמה וכמה, בהשוואה לנאשם "אני הייתי ראשונה". הגם שעדותה של המתלוננת שונה מזו של שרה, אף היא מלמדת על אותו הלך רוח.

77. המתלוננת העידה שהמשיכה להשתתף בחוג האנגלית הגם שהנאשם נכח שם וטענה "כי אני רציתי להתקדם, זה היה החוג היחיד שהיה לי באנגלית, ואני הייתי על הפנים באנגלית..." וניפצה באחת את כל תיאוריות "ההימנעות" שטענה המאשימה. כשנשאלה איך ייתכן שהלכה למקום בו נמצא הפוגע, השיבה "לא רציתי להיות שם יותר, אבל אמא שלי תמיד אמרה לי שכדאי לי להיות שם, היא לא ידעה, ההורים שלי אמרו לי שאני צריכה להגיע לשם [...] וזו הייתה האופציה היחידה שלי להתחזק באנגלית ואני יודעת שהנאשם נמצא שם אבל לא הייתה לי אופציה ללכת למורה אחרת..." (ע"מ 27 לפרוט', ש' 25, ע"מ 28 לפרוט', ש' 3-8).

חוג האנגלית באנגליש האוס עוד ידון בהמשך בקשר לטענת התביעה להתנהגות הימנעותית מצד המתלוננת.

78. במאמר מוסגר ההגנה תתייחס לטענת המאשימה בסיכומיה (בסעיף 113 לסיכומים) ולפיה הנאשם לא טען בחקירותיו כי סבתו הייתה מרותקת למיטתה וחדרה ואף לא טען "בכל חקירותיו" כי נמנע מלהגיע לבית סבתו "הנאשם לא אומר באף אחת מ-3 חקירותיו כי בשלב כלשהו חל שינוי בביקוריו בבית סבתו." (ההדגשות במקור – ו.נ.). לטענתה, טענות אלה שנועדו להרחיקו מהאפשרות לבצע את העבירות קמו ועלו במהלך משפט ההוכחות.

79. ראשית, חקירת הנאשם נסבה על ביצוע עבירות במשך שנים והעובדות ביחס לתדירות הביקורים ומצבה הרפואי של הסבתא הן מהעת האחרונה יחסית ולכן סביר שלא מצא בהן בזמן החקירה כטענות הזהב להוכחת חפותו. יש להניח כי אילו היה מציין כי חל שינוי לאחרונה בתדירות ביקוריו בבית סבתו או בניידותה אל מחוץ לחדרה, הייתה הפרקליטה משתמשת בכך כנגדו וטוענת כי הדבר רק מוכיח כי ביצע את המעשים לאורך השנים וכי לאחרונה, פחות.

80. עם זאת, הנאשם ציין ועוד איך את השינוי בתדירות הביקורים אך, כאמור, לא כראיית הזהב להגנתו, כפי שיפורט להלן.

כאמור לעיל, שרה ואורטל העידו בעצמן על השינוי בתדירות ביקוריו של הנאשם ("התחיל לעבוד במחשבים...") מה ששומט את הקרקע תחת טענת הפרקליטה. עם זאת, ממילא שמדובר בטענה שאינה נכונה כלל וכלל, היא טועה ומטעה.

בחקירתו הראשית בבית המשפט העיד הנאשם על אודות תדירות ביקוריו בבית סבתו. הנאשם העיד כי עד גיל 11 נהג להגיע לבקר בבית סבתו יחד עם משפחתו בימי שישי, פעם בשבוע (ע"מ 276 לפרוט', ש' 24) וכי כשהחל להתעניין במחשבים, אחרי גיל 11, תדירות ביקוריו השתנתה וכלשונו **"זה נוצר לפעם בשבועיים"**.

81. מעבר לאמור, טענת הנאשם בדבר השינוי בתדירות ביקוריו עלתה גם עלתה על ידי הנאשם עוד במסגרת חקירותיו, וליתר דיוק בעימות (ת/19). הנאשם ועדיאל דיברו על תדירות הביקורים של כל אחד מהם בבית הסבתא ובמסגרת זו אמר הנאשם **"פעם בשבועיים באתי, משהו כזה. כן"** (לאחר דקה 24:08:00). עיינו הרואות, עדות הנאשם עקבית לכל אורכה, החל מחקירתו הראשונה ועד לעדותו בבית המשפט, בניגוד מוחלט לשלל גרסאות עדי התביעה, החל מעדות המתלוננת עובר בעדות אמה וכלה בעדויות המומחיות הפסיכולוגית והפסיכיאטרית.

יתירה מכך, לעדותו העקבית והמהימנה של הנאשם, מצטרפות ראיות נוספות, חיצוניות ואובייקטיביות, שהרי לא ניתן להניח כי שרה או אורטל נוטות לטובתו.

מעל לכל, יצוין ויודגש כי המאשימה נמנעה מלחקור בחקירה נגדית את הנאשם גם בעניין זה, וכפי המפורט בפרק ההגנה מן הצדק אין זה עניין של מה בכך, הן מבחינה ראייתית והן חוקתית.

82. באשר למצבה הרפואי של סבתו של הנאשם; כל טענתה של המאשימה מבוססת על כך שהנאשם לא ציין זאת בחקירתו, די בכך מבחינתה כדי שהדבר יחשב כשקר. בעניין זה תופנה תשומת הלב לעובדה כי הנאשם גם לא טען כי שרה תקפה את שירן שבועות ספורים קודם לתלונת השווא נגדו וגם לא סיפר שהוגשה תלונה במשטרה כנגד שרה. זאת, על אף שאין ספק כי זו האמת ועל אף שאין חולקין כי מדובר בטענת הגנה חשובה ביותר ועל אף שאחותו שירן אמרה לו לספר על כך לחוקרים, רגע לפני שנכנס לחקירה (נ/37). האם העובדה שהנאשם לא סיפר על כך מעידה כי לא הייתה תקיפה? או אולי כי לא הוגשה תלונה במשטרה?

יתירה מכך, המאשימה מבססת טענתה על קרעי תרנגולת תוך התעלמות משלל ראיות מוצקות ומבוססות המוכיחות אחרת וביניהן שלל עדי ההגנה שהעידו על כך. עם זאת, לעניין זה נפרט דווקא את ראיות התביעה המוכיחות את טענת ההגנה כי הסבתא הייתה מרותקת למיטתה.

83. ראשית, סרטון השחזור (ת/12ג) שצולם בחדר הסבתא (בניגוד לטענת ההימנעות) מלמד כי מרכז חייה של הסבתא בתקופה האחרונה התרכז בחדרה. בנוסף, המתלוננת העידה כי סבתה לימדה אותה בחדרה ולא בסלון למשל **"כי היה לה שם את הדברים שלה"** (ע"מ 85 לפרוט' ש' 27). כשנשאלה למה דווקא שם, כלומר בחדר הסבתא, השיבה המתלוננת **"כי לא היה לה כוח לקום"** (ע"מ 85 לפרוט' ש' 29) ואף הוסיפה מיוזמתה **"היא אישה מבוגרת וקשה לה ללכת על הרגל"** (ע"מ 86 לפרוט' ש' 1). בניסיון לפשט את שאלת הסניגורית שנשאלה בהמשך, שאל בית המשפט את המתלוננת **"שואלת הסניגורית האם זה נכון שסבתא לא יכלה ללכת לסלון ולחנך כל הזמן הייתה"**

בחדר?" והמתלוננת השיבה "כן וכאילו אני חושבת שזה היה יותר, אני חושבת שזה היה יותר נוח לה כי כואב לה" (ע"מ 86 ש' 17-19).

הינה כי כן, המתלוננת בעצמה מאשרת את טענת ההגנה ומפריכה כליל את טענת התביעה המופרכת ממילא.

84. בנוסף לכך, שרה אישרה בעצמה בחקירתה הנגדית כי לאחר שנת 2011 היו כיסאות פלסטיק בחדר הסבתא (ע"מ 232 לפרוט' ש' 7). שרה גם אישרה כי באותה תקופה היו מתארחים בני המשפחה בחדרה של הסבתא, אך הוסיפה שאחר כך היו הולכים לסלון "היינו מתארחים בהתחלה ואז היינו הולכים לסלון הבית. קודם נכנסים אליה ואז יוצאים לסלון עם הסבתא".

ישנה חשיבות עליונה בתשובתה של שרה, ראשית משום שהיא אינה שוללת שהתארחו בחדר הסבתא לנוכח מצבה הרפואי. עובדה שהמאשימה התעלמה ממנה וניסתה להציג הדברים כאילו טענת ההגנה הזויה וחסרת בסיס. כפי שראינו, גם שרה מוסיפה בסיס ותמיכה לכך אם כי הוסיפה שאחר כך יצאו אל הסלון. ואולם, ברור כי לא כך היה שהרי אם כן, מדוע טרחו להכניס כיסאות פלסטיק לחדר הסבתא ואף להשאירם שם על אף מגבלת המקום הברורה, אם מימלא יצאו אל הסלון.

מלבד זאת ישנם המסמכים בעניין מצבה הרפואי של הסבתא, אותם ביטלה המאשימה בטענה ש"בידוע" שמסמכים שנועדו לקבלת אחוזי נכות מהביטוח הלאומי אינם מדויקים. בה בעת שביססה את התיק דנן כולו, על חוות דעתה של ד"ר כץ שהוכנה, כך גם לטענת המאשימה, לצורכי קביעת אחוזי נכות למתלוננת בידי המוסד לביטוח לאומי. האם גם ביחס לחוות הדעת ניתן לטעון ש"בידוע" וכו'?

85. בהקשר זה יצוין כי המאשימה התייחסה לשיחה עם הסבתא שהוקלטה על ידי מור אחיו של הנאשם (נ/39) וטענה כי יש ליתן לה משקל אפסי. ואולם, מהשיחה המוקלטת עולה בבירור כי הסבתא לא ידעה על התלונה נגד הנאשם בניגוד לטענתה של שרה והדבר עולה בבירור מסרטון השחזור שצילמה שרה. ניכר בבירור כי שרה מדברת בקודים משום שהסבתא לא יודעת, כך נראית המתלוננת כשהיא לוחשת לאמה כנראה כדי שסבתה לא תשמע ומעל הכל, נראית הסבתא כשהיא לא מבינה על מה מדובר ולא מגיבה בעניין. יוזכר, שרה טענה שוב ושוב כי הסבתא כעסה על הנאשם וקיללה אותו.

86. מעל הכל, התנהלותה בעניין המתלוננת, קשייה והמלצות אנשי המקצוע, כמפורט להלן, ממחישה זאת היטב;

87. בחקירתה הנגדית העידה כי הבחינה בשינויים ובעיות אצל המתלוננת "מכיתה א. ואני הבנתי בהתחלה שזה בגלל שהבת הגדולה שלי עמדה להתחתן אז חשבתי שקשה לה להיפרד מאחותה כי היא עמדה לעזוב את הבית וזו הסיבה שאני לידה, לא הבנתי שיש סיבה אחרת".

(ע"מ 225 לפרוט', ש' 4-6). (יוער, כי אורטל התחתנה בשנת 2015 והמתלוננת הייתה בכיתה ו' ולא א' כפי שציינה שרה) שרה "מציעה" סיבה אפשרית נוספת לבעיות המתלוננת, העזיבה הצפויה של אחותה את הבית, הכל אפשרי רק לא בעיה אובייקטיבית אצל המתלוננת, אותה היא ילדה.

88. יתירה מכך, הדברים שלעיל מלמדים רבות על שרה ובתוך כך על אורטל המעורבות בחיי המתלוננת בשיתוף הדוק עם שרה. שתיהן מעידות על בעיות שהחלו בגיל צעיר מאוד, מאז המתלוננת הייתה כבת שמונה, מכיתה א'. ואולם, מת/28ד עולה תמונה מטרידה ושונה לחלוטין ולפיה סירבו להכיר בבעיות המתלוננת ואף הכחישו אותה בטענה כי "בבית היא מצליחה היטב". למען הסר ספק, גם בכך אורטל נטלה חלק ואף צוין בדיווח מיום 29/12/2011 שאורטל נכחה בישיבה "בנוכחות מנהל ביה"ס, הפסיכולוגית, היועצת, מורת המת"א, מחנכת, ההורים ואחותה של אוראל".

89. משך שנים ולמצער מאז שנת 2009 כמצוין בת/28ד, המתלוננת סבלה מקשיים אובייקטיביים שדווחו להוריה, שוב ושוב, אך אלה העדיפו לעצום, עיניהם להתכחש ולשקר. **פשוט כמשמעו – לשקר!** שרה מעולם לא טענה בפני אנשי המקצוע שפנו אליה בזמנו כי ייתכן והמורה "הצעקנית" היא הבעיה ואף לא העזיבה הצפויה של אורטל את הבית, רק עניין משקפי הראייה נטען, משום שמעולם לא הסכימה להודות בקיומה של בעיה.

90. בסעיף ז' לת/28ד, "**תיעוד הקשר עם ההורים**" צוין כי בשנת 2009 הופנו לוועדת שילוב בעניין המתלוננת, אך מעולם לא הגיעו. בשנת 2011 שרה חזרה וטענה כי בניגוד לדיווחים מבית הספר, בבית היא מצליחה היטב. בעקבות "חילוקי הדעות" הוחלט שהמתלוננת תעבור מבחן מסוגלות. בסוף שנת 2011, בישיבה מיום 29/12/2011 הוצע אבחון פסיכולוגי, אך הורי המתלוננת סירבו לכך כמו גם לקבלת עזרה מבית הספר. **באפריל 2012** התקיימה ועדת שילוב בנוכחותה של שרה בלבד, במסגרתה הודגש בפניה הפער בין מצבה האובייקטיבי של המתלוננת מבחינה לימודית לבין תפקודה בבית כפי שנטען על ידי שרה. כמו כן, דובר על **סירובם** של ההורים לקבל את הכלים המוצעים על ידי מערכת החינוך כדי למקסם את יכולותיה של המתלוננת. מצבה הלימודי הנכשל כמעט בכל המקצועות תואר בפניה ושוקף בפניה כי **הפער גדול וקשה להשלמה**. ואולם, שרה בשלה: "**האם חזרה ואמרה שאוראל משתפרת והיא מאמינה שתגיע לרמת הכיתה באמצעות שיעורים פרטיים**". לבסוף סוכם שהמתלוננת תעבור אבחון פסיכולוגי במהלך הקיץ.

91. לפי הדיווח מיום 18/6/2012, בית הספר הוציא מכתב בנוגע למצבה הלימודי וחיסוריה הרבים. יש להניח כי החיסורים נבעו מהאבסת המתלוננת בשיעורים פרטיים לקראת האבחון הקרוב. שהרי, רק בישיבה הקודמת שרה התנגדה ליציאת המתלוננת למורת מת"א כדי שלא תפסיד את החומר הנלמד בכיתה. בנוסף, מנ/48 עולה שיטה דומה כאשר המתלוננת נעדרת רבות ממקצב בתקופות מבחנים ועבודות.

92. בדיווח העוקב המתייחס לשנת 2013 צוין כי "**במהלך השנה נקבעו מספר פגישות עם ההורים, אליהן לא הגיעו (כל פעם מסיבה אחרת- מחלה של האם, מחלה של אוראל ועוד)**". בדיווח מיום 8.4.2013 צוין כי נערכה פגישה במסגרתה שרה "**חזרה על סירובה שאוראל תקבל תכנית אישית או עזרה של הוראה מתקנת. אפילו במהלך המבחנים וכי היא רוצה שאוראל תהיה כמו כולם**" שרה עמדה על סירובה העיקש לקבל ממערכת החינוך סיוע כלשהו לבתה. בפגישה שרה הבהירה כי היא יודעת שתערך וועדת השמה בעניינה של אוראל והוסיפה כי המתלוננת **לא תגיע לוועדה** וכי היא לא תסכים לכך שהמתלוננת תעבור לחינוך מיוחד.

93. בדיווח מיום 6/3/2014 צוין שהתקיימה פגישה בהשתתפות ההורים, המטפל הדידקטי, קלינאית תקשורת, מורת מתי"א, המחנכת והיועצת. עוד צוין כי **"שוקפו לאם קשייה הרבים של אוראל. האם ביקשה שניתן עוד זמן לקידומה"**

94. שלושה ימים לאחר מכן, שרה סייעה למתלוננת להעתיק בבחינה, כפי שעולה מהדיווח מיום 9/3/2014 **"האם מסייעת לבתה להעתיק בבחינה. הוצא דיווח אירוע חריג"**.

95. מחד גיסא, שרה מתנגדת נחרצות לכל סיוע למתלוננת המתקשה, היא מסרבת שיוענק לה סיוע של הוראה מתקנת, אפילו במבחנים, כדי שתהיה כמו כולם. מאידך גיסא, שרה נתפסה מסייעת לבתה להעתיק. הדבר מתיישב עם הלך הרוח של המשפחה, של שרה, אותו הלך רוח שהוביל בהמשך להגשת התלונה הבדויה.

96. זה לא ששרה לא יודעת על מוגבלותה של בתה – שרה לא רוצה שאחרים ידעו.
זה לא ששרה לא רוצה שיוענק לבתה סיוע – שרה לא רוצה שידעו שבתה מקבלת סיוע.
סבלה העצום של המתלוננת והנזקים החמורים שנגרמים לה חסרי חשיבות בעולמה המעוות של שרה.

97. **ביוני 2014** דווח כי המתלוננת הצטרפה למקצב וכי מתרשמים שם מילדה נעימה וחיובית העומדת תחת לחץ לימודי גדול מאוד.

98. בסוף שנת 2014 (18.12.2014), ישנה קפיצת מדרגה. הפעם נערכה פגישה **"ביוזמת מחלקת החינוך של גבעתיים"** בפגישה השתתפו מנהל בית הספר, יועצת בית הספר, מנהלת מח' פרט בעירייה, מחנכת הכיתה ושרה. במסגרת הפגישה שרה עודכנה **"כי המצב התפקודי סטטי, למרות העזרה האינטנסיבית שאוראל מקבלת"**.

ברי כי גורמי המקצוע ולא רק במסגרת הבית ספרית המצומצמת, מודאגת ממצבה של המתלוננת אשר הולך ומחמיר בגלל אמה המונעת ממנה לקבל את הסיוע והכלים הדרושים ובעיקר **המתאימים** לה. בעקבות כך שרה **"הופנתה להדרכת הורים במחלקת הרווחה וביה"ס הוציא דוח לרווחה"**.

99. במשך כשש שנים הצליחה שרה ל"התעלם" מקשייה של המתלוננת. שוב ושוב, הכחישה, שיקרה, הוסיפה שיעורים פרטיים ואפילו סייעה לה להעתיק במבחן אך דבר לא השתנה "מצבה התפקודי סטטי". עכשיו, נראה כי גורמי המקצוע נחושים לסייע למתלוננת וברי כי לאחר הפגישה החל טיפול במתלוננת ואמה מצד גורמי הרווחה בעירייה גבעתיים. סביר להניח שבשלב זה שרה הבינה כי לא תוכל עוד להתעלם ולהסתיר את בעיותיה של המתלוננת.

100. המידע בדבר הטיפול במתלוננת ומשפחתה לא הובא לעיונה של ההגנה וממילא שלא הוגש לתיק בית המשפט. המאשימה התנגדה נחרצות להעברת תיק הרווחה לידי ההגנה, לשיטתה **"הפרק הבא"** לאחר הדיווח מדצמבר 2014, איננו רלוונטי. למעשה, המאשימה מבקשת שניח כי

לאחר הפגישה הגורלית מהדיווח, ההפניה להדרכת הורים והדוח שהוצא למחלקת הרווחה, לא קרה דבר ובכך הסתיים הטיפול במתלוננת ומשפחתה.

101. המאשימה ביטלה באבחת קולמוס חוות דעת ואבחנות שניתנו לאורך השנים מטעם אנשי מקצוע מתחומים שונים. לשיטתה, מדובר אך ורק ב"תמריץ לימודים" שנועד לקדם את המתלוננת שתצליח כמו אחיה.

אלא מאי? שהנתונים האובייקטיביים מוכיחים אחרת. המאשימה חוטאת לאמת ולראיות האובייקטיביות בתיק בטענתה כי אין ספק שהורי המתלוננת ושרה בפרט ראו "רק את טובת בתם לנגד עיניהם". כל מה שהיה לנגד עיניה של שרה היה הקיבעון הקיצוני שלה ביחס להישגים ולימודים ואף לא מעט גאווה, בעטים עשתה כל שלאל ידה כדי להתכחש למוגבלותה של המתלוננת. בעקבות כך, התעקשה להשאירה בחינוך הרגיל וסירבה בתוקף להעבירה לחינוך המיוחד ובה בעת יצרה למתלוננת חינוך מיוחד "פיראטי" בדמות שיעורים פרטיים רבים ויקרים לאחר שעות הלימודים. חינוך מיוחד אבל בסתר.

זו הסיבה שסירבה שוב ושוב לסיוע מטעם מערכת החינוך גם לא לסיוע במבחנים ובה בעת סייעה לבתה להעתיק במבחנים. שוב "סיוע בסתר". אין ספק כי קנאתה היוקדת באחותה מלכה וילדיה, לא הוסיפה לגאוותה של שרה.

102. כפי שתואר לעיל, במשך תקופה ארוכה של כשש שנים שרה סירבה והתנגדה לכל טיפול או סיוע שהוצע לה מצד גורמי המקצוע המוסמכים. לשם כך, שרה לא בחלה באמצעים, שיקרה, סילפה, מנעה מבתה להגיע לוועדות השמה, סייעה לה להעתיק במבחנים ועוד. הכל מתועד במסמכים אובייקטיביים רשמיים.

לפיכך, אין זה סביר כלל ועיקר להניח כי מחלקת הרווחה לא עשתה דבר בעניין הטיפול במתלוננת ולא בדקה את שלל הטענות שנערמו לאורך השנים. המסקנה היא אפוא, שעניינה של המתלוננת טופל במלוא הרצינות ואולם, התיעוד בדבר הטיפול הוסתר להוסיף מההגנה.

103. כאשר הסניגורית שאלה את שרה האם היא מסכימה שתערך בדיקה במחלקת הרווחה שעברה הדרכה הורית והתובעת התנגדה מיד! והוסיפה "יש גבול כמה נזכרים בעברו של העד. חצינו אותו כבר מזמן. היא עדה כאן ולא עומדת למשפט". (ע"מ 230 לפרוט', ש' 3-4).

104. נשאל, היכן באמת עובר הגבול? האם טיפול של מחלקת הרווחה, של עו"ס לחוק הנוער ביחס למתלוננת הוא מחוץ לגבול? הגם שתסמיני הפוסט טראומה הנתענים על ידי המאשימה, תוארו על ידי אנשי המקצוע השונים כתוצאה מלחציה המאסיביים של שרה על המתלוננת? האם העובדה כי הדיווחים למחלקת הרווחה ובהתאם הסיכון שריחף מעל ראשה של שרה, היו סמוכים מאוד מאוד להגשת תלונת השווא נגד הנאשם, אין בה כדי לשרטט קו גבול בהתאם? השלכת האשמה על הנאשם לאחר שנים שהאשמה מופנית כלפי שרה (בעיקר), מזכה אותו לכל הפחות בזכות לקבל את המידע הרלוונטי בעניין.

105. בהמשך להתנגדותה הנחרצת של התובעת, שרה נשאלה האם יש אלימות בביתה וכי מצבה של המתלוננת כל כולו כתוצאה מהבית. שרה הכחישה והסנגורית הטיחה בפניה כי הדברים מופיעים בתיק הרווחה וכי זו הסיבה בעטייה ההגנה מבקשת לבדוק את זה ברווחה. תשובתה של שרה לסנגורית תובא להלן כלשונה:

”בזכות החום והאהבה שאני משתדלת להעניק לה. אין אלימות בבית. על בסיס יום יומי לא מקבלים מכות אצלי, אין אלימות, יכול להיות שהילדה מתפרצת אז בעלי מתרגז מזה אז הוא אומר לה מילה פה ומילה שם אבל הוא ממש לא מרביץ לה” (ע”מ 230 לפרוט’ ש’ 12-14).

בתגובה שאלה הסניגורית האם היא מסכימה לבדיקת הנושא ברווחה, אך התובעת לא המתינה לתשובתה והתנגדה לכך מיד, בנימוק שהוא לא פחות ממדהים. לטענת התובעת **”גם אם חברתי תצא מנקודת הנחה שיש אלימות בבית, יש עניין של פרטיות של צדדים שלישיים שעדים שעומדים על הדוכן, אמה של המתלוננת עומדת כאן על הדוכן, לקבל תיק אישי של הרווחה שבו מתועדים דברים גם הדרכה זו נבירה יתר על המידה. לכן אני מתנגדת. חברתי עושה צייד”** (!!!).

106. לשיטת התובעת, שרה אמה של המתלוננת, זו המסוכסכת עם אמו של הנאשם במשך שנים, זו שתקפה את אחות הנאשם והוגשה נגדה תלונה במשטרה, זו שאנשי חינוך ורווחה נייטרלים ציינו בשלל מסמכים רשמיים שהיא גורמת נזקים חמורים למתלוננת – היא לשיטת התובעת **”צדדים שלישיים שעומדים על הדוכן”**! ולכן ביקשה לשמור על פרטיותה.

107. יתירה מכך, התובעת ספק אמרה ספק רמזה על קיומה של הדרכה הורית ברווחה וטענה כי זו נבירה יתר על המידה. ואם לא די בכך טענה שההגנה עושה צייד! **”יוזכר, הפגישה הקריטית מיום 18.12.2014 הסתיימה בהפניה להדרכה הורית והוצאת דוח לרווחה, וכעת התובעת מתעקשת כי ”הפרק הבא” הוא בבחינת ”נבירת יתר” ו”צייד”!!!”**

108. ברי כי הטיעון של התובעת לא יכול היה לעמוד ובעקבות כך בית המשפט הנכבד הורה בדיון מיום **22.7.2018** לעיריית גבעתיים להעביר לידי המאשימה את תיק הרווחה של משפחת המתלוננת. בנוסף הורה לתובעת לעבור על החומר שתקבל לידה **”ולפי שיקול דעתה תחליט האם יש חומר רלוונטי בתיק, לתיק זה, בנושא האלימות במשפחה וכן בנושא הדרכה הורית שקשורה באלימות במשפחה”**.

109. בעקבות כך, יום למחרת ביום **23.7.2018** בשעה **16:40**, קיבלה התובעת מכתב ממר רונן גולדברג עו”ס לפי חוק הנוער בעיריית גבעתיים, באמצעות הדואר אלקטרוני (ת/35) ולפיו: **”בהתאם לבקשתך הריני לעדכן בזאת. כי לא שמעתי או הובא לידיעתי נושא של אלימות כל שהיא בין בני הזוג איתן או אלימות כלשהיא כלפי הילדים”**

עוד צוין כי **”המשפחה לא טופלה ו/או קיבלו הדרכה הורית בנושא אלימות”** והוסיף כי הטיפול במשפחה נסב סביב בקשתם לסיוע כלכלי עבור טיפול פסיכולוגי לבתם, שלדבריהם נפגעה מינית, שאושרה.

110. בדיון מיום 24.7.2018 במסגרתו הוגש מכתבו של מר רונן גולדברג, הצהירה התובעת כדלקמן: **"לגבי תיק האלימות במשפחה והדרכה הורית הרווחה בגבעתיים שלחה מייל למתמחה המסור שלי ואני מראה שאין שום אלימות במשפחה, אין תיק על אלימות במשפחה, אין הדרכה הורית."**

111. התובעת הצהירה לפרוטוקול ובפני בית המשפט את הדברים הללו הגם שקיים תיק ברווחה והגם שהתקיימה הדרכה הורית ועל כך העידה שרה בעצמה ואף התברר במכתב מאוחר (בהרבה) מהעו"ס רונן. למעשה, על פי עדותה של שרה **מר רונן גולדברג בכבודו ובעצמו** הוא שהמליץ לה ללכת להדרכה הורית **בעקבות אירוע שבעטיו הוזמנה משטרה לביתה באמצע הלילה** לטענתה השכנים שמעו צעקות כי המתלוננת שרטה "בטעות" את אביה (ע"מ 228, ש' 26-29). אם כן, נמצאנו למדים מפיה של שרה בעצמה על התרחשותו של אירוע אלימות במשפחה שכלל הגעת נידת משטרה לביתה באמצע הלילה. שרה מעידה בעצמה על מעורבותו של רונן גולדברג באירוע שכללה הפנייתו להדרכת הורים. זהו אותו רונן גולדברג מהמכתב לעיל שהתובעת מבקשת לבסס עליו מצג שווא כאילו אין תיק ברווחה. מעבר לנדרש יצוין כי בהמשך ההליך מר גולדברג "יודיע" דברים אחרים בעניין תיק הרווחה.

112. לא בכדי התובעת מרחיקה עצמה מהמכתב כאילו נשלח "למתמחה המסור" שלה הגם שמוען אליה אישית "בהתאם לבקשתך". ככל הנראה נאמר לו לשלוח למייל של המתמחה מטעמי נוחות. לכך יש להוסיף את נ/48, דו"ח העובדת הסוציאלית של מקצב מיום 6.7.2015 שהועבר לעו"ס לחוק הנוער של עיריית גבעתיים, בעניינה של המתלוננת והפגיעה בה וברווחתה הנפשית. בניגוד לצו מפורש של בית המשפט, מר גולדברג לא העביר צילום של תיק הרווחה של משפחת המתלוננת לידי התובעת, ובהתאם לכך היא לא עברה על החומרים שבתיק. התובעת לא הוטרדה מכך כלל וכלל ומיהרה להגיש את המכתב כבר למחרת, ביום 24.7.2018. בתוך יומיים ניתן צו והופר צו בית משפט! כך או כך משקלו הראייתי של ת/35 הוא לטובת הנאשם ולטובתו בלבד, כפי שיפורט.

113. בהמשך ורק לאחר שהוגשה בקשה נוספת בעניין (בקשה 67 בנט המשפט), התקבל מכתבו של העו"ס רונן גולדברג מיום 26.2.2019 ובו צוין **"בחיפוש בתיק העו"ס שטיפלה במשפחה בעבר ואשר פרשה, עולה כי הועבר דיווח מעו"ס המועדונית לעו"ס חוק הנוער בעניינה של אוראל ב- יולי – 2015."**

אומנם חלה התקדמות מ"לא שמעתי" לכדי "עולה כי הועבר דיווח" ואולם, עדיין רב הנסתר על הגלוי. עד לכתיבת שורות אלה לא הובא לידיעת ההגנה מה נעשה בעקבות הדיווח לעו"ס לפי חוק הנוער, כיצד טופלה המשפחה ובעיקר המתלוננת.

114. **"תפיסת תפקידו המעין שיפוטי של התובע אינה נובעת רק מכך שהוא מייצג את הציבור ואת המדינה, אלא, כאמור, גם מן הצורך לתגבר את הכוחות שהמשימה המוטלת עליהם היא חשיפת האמת. לציבור אין עניין בהרשעה כשלעצמה, אלא רק בהרשעת האשם. ויותר**

משהרשעת האשם חשובה לציבור שלא יורשע חף. זאת ועוד, לציבור יש עניין מובהק שמי שמייצג אותו יפעל בהגינות מוחלטת...” (מרדכי קרמניצר “תפקידו של התובע בהליך הפלילי” פלילים ה 173 (1996); וראו גם מאמרה של הנשיאה – מרים נאור “הפרקליט בשירות המדינה” משפטים כד 417 (1994)). (בע”פ 7915/15 גדבאן נ’ מדינת ישראל (פורסם בנבו, 9.7.2017) להלן: “עניין גאבדן”).

115. צו בית משפט הופר! תיק הרווחה של המתלוננת הוסתר! ברי כי אין בכך “הגינות מוחלטת” שמטרתה חשיפת האמת ועשיית צדק.

116. למען הנוחות יוזכר כי סעיף 2 לחוק הנוער (טיפול והשגחה), תש”ך-1960 (להלן: “חוק הנוער”) קובע כי קטין נזקק הוא, בין היתר, קטין ששלמו הגופני או הנפשי עלול להיפגע מכל סיבה. כאמור, גורמי המקצוע השונים הביעו חששם לשלומה הנפשי של המתלוננת כמה וכמה פעמים, חששות שהובילו לפגישה מיום 18.12.2014 מצד אחד ולדוח שנשלח לעו”ס לחוק הנוער בחודש יולי 2015, מצד שני. עוד יוזכר כי חוק הנוער קובע כי מקום שיש לעו”ס לחוק הנוער חשש שיש קטין נזקק ואולם אין הסכמה מצד האחראי עליו בדבר הטיפול בו, הוא מוסמך לפנות לבית המשפט על מנת שיורה כיצד יש לטפל בקטין (סעיף 3 לחוק הנוער). לאור האמור, אין ספק כי הפגיעה במתלוננת על ידי שרה אמה, ובכלל זה הפגיעה המתועדת ברווחתה הנפשית טופלו גם טופלו במחלקת הרווחה, ואולם נושא זה הוסתר מההגנה.

117. לא בכדי נ/48 מיום 6.7.2015, הגיע לידי ההגנה רק בחודש מאי 2020, בחלוף כשנתיים ממכתבו הראשון של מר גולדברג, שנתיים שבמהלכן ההליך הפלילי נגד הנאשם המשיך להתנהל. למעשה, ההליך לקראת סיום וטרם הובא לידיעת ההגנה מה מכיל תיק הרווחה בעניינה של המתלוננת. בשלב זה ברור כי תיק הרווחה איננו עוסק רק במימון טיפולה הפסיכולוגי של המתלוננת, בניגוד לעדותה החד-משמעית של שרה בבית המשפט. שהעידה שמר גולדברג הוא “עובד סוציאלי שמטפל במקרה של אוראל. רק לגבי התקציב של דגנית. המימון של דגנית, זה הדבר היחיד.” (ע”מ 228 ש’ 6-7 ובהמשך גם בש’ 16-17). אין חולקין כי בעת שהעידה ידעה למצער על קיומו של נ/48 בתיק הרווחה בעניינה של המתלוננת, למרות זאת שרה העידה עדות שקר בבית המשפט.

118. ניתן ללמוד רבות מנ/48, הן ביחס לחיי המתלוננת ומערכת היחסים שלה עם אמה, הן לעניין קשייה והן לעניין המניע הנוסף שהיה לשרה להגיש תלונת השווא נגד הנאשם. בנוסף לכך, יש בנ/48 כדי ללמד רבות על התנהלות המאשימה וחוסר ההוגנות מצידה אשר פגעה פגיעה קשה בהגנת הנאשם ובזכותו להליך הוגן, כפי שיפורט בפרק ‘ההגנה מן הצדק’.

נ/48 הוא מסמך אותנטי ואובייקטיבי המפריך את טענות התביעה, ומסייע מאוד להגנת הנאשם. לא בכדי הוסתר זמן כה רב ולא בכדי ניסתה המאשימה להפחית ממשקלו באמצעות עדותה של סיון העו”ס ממקצ”ב שכתבה את המסמך. דוגמא ברורה לכך ניתן לראות בחקירתה הנגדית של הגברת סיון ניסים העו”ס ממקצב שכתבה את נ/48. בע”מ 418 לפרוטוקול, מתחילה המאשימה לשאול את גברת ניסים שאלה, שסופה בעמוד הבא של הפרוטוקול. שאלת המאשימה נפרשה על לא פחות מ-29 שורות, רק שאלה, אחת, בלי תשובות, בלי עצירות, אך עם המון עובדות שאינן אמת, בלשון המעטה, במטרה לנסות ולזעזע את העדה שאולי תסייג את מסקנותיה החד משמעיות

כמפורט בדוח נ/48. בין השאר טענה המאשימה במסגרת השאלה כי המתלוננת מאובחנת עם "אספרגר אוטיזם חמור מילדות" וכי "עברה אישפוזים באברבנל" וכי "קמו כל הפסיכיאטרים של אברבנאל שטיפלו בה, העובדת הסוציאלית הקלינית טיפלה בה..." ולטענת המאשימה הם אמרו "שאוּלי טעו" וכו'. המאשימה המשיכה ושאלה "אני רוצה לשאול אותך, לא על הדוח, אני אקריא לך קטעים מהעדות" וההגנה שואלת, מדוע לא על הדוח? באם המטרה היא חקר האמת ועשיית צדק, אין שום סיבה לחמוק מהדוח, נהפוך הוא. וודאי גם אין סיבה לכל המידע המטעה שתואר בשאלה הארוכה. כך למשל טענה כי הנאשם היה "מבצע מעשה סדום בפי הטבעת שלה שנים על שנים...." כזכור, מדובר באותו סעיף 5 שנוסף לכתב האישום ללא אישור היועמ"ש שלכאורה בוצע בהיות הנאשם מתחת לגיל האחריות הפלילית ואשר היה רק מקרה נקודתי אחד וממילא לא ביקשה להרשיע הנאשם בגינו. לטענת המאשימה בשאלתה הארוכה, המתלוננת לא סיפרה על המעשים משום שלא רצתה להרוס ולפרק את המשפחה (ע"מ 418 ש' 27). עוד טענה כי "הם היו משפחה קרובה עד הסכסוך, עד סוף שנת 2015" בעיקר בניגוד לעדותה של שרה. בסופו של תיאור ארוך שכלל גם הקראת חלקים מעדות המתלוננת (שלא צוטטו לפרוטוקול), שאלה המאשימה את העו"ס הגברת ניסים, האם כל מה שראתה במתלוננת נבע "מהדברים האלה?" קרי, מהתיאורים הלא מדויקים בכלל שהכניסה לשאלתה.

גברת סיון ניסים העו"ס השיבה לה כך "תראי, כשאני הייתי, אני יכולה לדבר על התקופה שהייתי שם, שאני הייתי העובדת הסוציאלית של מקצב ברמה המקצועית לא היה שם סימנים לפגיעה מינית..." (ע"מ 419 לפרוט' ש' 7-9). תחת החלשת משקלו הראייתי של נ/48, המאשימה דווקא העצימה והגדילה אותו עד מאוד.

119. אין חולקין כי מדובר בפגיעה קשה וחמורה בזכויות היסוד של הנאשם וביניהן זכותו להגן על עצמו. עיקר הפגיעה נובע משום ההסתרה המאסיבית של חומרים רלוונטיים ואף הכרחיים להגנת הנאשם. בנסיבות התיק הנדון, הסתרת הדיווח לעו"ס לחוק הנוער בעניין המתלוננת פוגעת קשות בהגנת הנאשם. חומרתה מתעצמת מאחר שעדיין מוסתר המידע בדבר הטיפול בדיווח האמור ובין השאר כיצד טופלו המתלוננת ומשפחתה על ידי העו"ס לחוק הנוער. החומרה מתעצמת שבעתיים לנוכח סמיכות הזמנים בין טיפול מחלקת הרווחה בעניין "דרכי החינוך" של שרה והנזקים שגרמה למתלוננת לבין הגשת תלונת השווא והשלכת הנזקים על התלונה.

יתירה מכך, אין זה מופרך להניח כי בתיק הרווחה קיים תיעוד בדבר דיווח על פגיעה שקדם להגשת התלונה במשטרה. קרי, ששרה טענה במסגרת הטיפול של עו"ס לחוק הנוער כי נזקי המתלוננת נגרמו כתוצאה מפגיעה מינית ובכך הסיטה האשמה מעצמה. זו כנראה אחת הסיבות להסתרת התיק, שהרי דיווח מוקדם ליום 31.12.2015 שומט באחת את הקרקע מתחת התלונה כולה.

120. על בסיס המידע המטעה שמסרה התביעה. אין זו אלא פגיעה חמורה ופסולה בזכות היסוד של הנאשם להגן על עצמו ותוצאתה אחת – פסילת ההליך כולו וזיכוי הנאשם.

121. במצב דברים זה לא נותר להגנה אלא להרכיב בעצמה את תיק הרווחה שהוסתר ממנה בהתבסס על הראיות הקימות בתיק;

מאז הפגישה מיום 18.12.2014 במסגרתה שרה הופנתה להזרכת הורים ובית הספר הוציא דו"ח למחלקת הרווחה, יש להניח כי בתום בירוקרטיה, בדיקות ובירורים נערכו בין פגישה אחת לשתי

פגישות של הדרכה הורית בחודשים ינואר עד פברואר. שרה העידה על פגישה אחת (ע"מ 228 לפרוט' ש' 26-29, ע"מ 229 לפרוט' ש' 30). נראה כי מלבד ההדרכה ההורית שריחפה מעל ראשה, שרה זכתה למרחב תמרון די רחב, לאחר שההתערבות מצד בית הספר פסקה עם העברת הטיפול לרווחה. עם זאת, צוות מקצב לא חדל ולא הרפה מהמתלוננת; בסביבות חודש **מרץ 2015** המתלוננת סיפרה לשני אנשי צוות שונים (בת שירות לאומי והעו"ס) כי אמה הכתה אותה. אחר כך טענה ששיקרה אך יש להניח כי אירוע זה הובא לידיעת שרה בדרך זו או אחרת ואף סביר להניח שעל ידי המתלוננת בעצמה. חודשיים לאחר מכן, בסביבות חודש **מאי 2015** המתלוננת הוצאה ממקצב ע"י שרה, בטענה כי המתלוננת לא מקבלת סיוע בלימודים ואינה עושה את שיעורי הבית. נראה כי שרה ניסתה לייצר סביבה סטרילית סביב המתלוננת ו"שיטות" הלימוד שכפתה עליה. בהמשך לכך, בחודש **יוני 2015**, נערכה ועדת השמה במסגרתה הומלץ שוב לשלב את המתלוננת במסגרת לימודית מתאימה לצרכי המתלוננת. שוב ההורים סירבו בתוקף ונראה כי שרה עדיין מרגישה בנוח על אף התערבות הרווחה. יתירה מכך, שרה הגדילה לעשות וטענה בוועדה כי היא מאוכזבת ממערכת החינוך, כי היא חשה מאוימת ומותקפת. שרה הוסיפה וטענה כי היא "**מתלבטת מאוד אם לצוות לאוראל חונכת דרך הרווחה**" קרי, ששרה סבורה כי ההחלטות הללו עדיין נתונות לשיקולה ולהחלטתה הבלעדית.

122. זמן קצר לאחר מכן, בחודש **יולי 2015** נשלח נ/48, **דו"ח מטעם העו"ס במקצב לעו"ס לחוק הנוער בעיריית גבעתיים** המתאר הן אירוע של אלימות פיסית והן מסכת ממושכת ומפורטת של פגיעה נפשית וחברתית במתלוננת **על ידי אמה**.

123. כאמור, התערבות עו"ס לחוק הנוער היא לא עניין של מה בכך והיא עלולה להוביל להתערבות בית המשפט בעניינים של טיפול והשגחה בקטין שימצא שהוא נזקק. נראה ששרה מבינה את משמעות הדברים וכי עליה למצוא הסברים משכנעים ובמהרה.

124. בהמשך למתואר לעיל בדבר הסכסוך המשפחתי וכן ביחס למערכת היחסים העכורה בין שרה למלכה, חשוב לשים לב לאירועים המתרחשים במהלך שנת 2015 ובמיוחד בחצי השנה האחרונה של אותה שנה שסיומה בהגשת תלונת השווא.

125. בזמן ששרה "נקלעת" לבדיקת מחלקת רווחה ואפילו לטיפול של עו"ס לחוק הנוער, היא צופה בחיי מלכה וילדיה, בחגיגות יום ההולדת, במסעדה אליה לא הוזמנה וביאכטה שנערכה למורת רוחה. היא רואה אותם שמחים ומאושרים ובראש שלה כל זה נעשה במתכוון כדי לפגוע בה, אישית.

126. שרה העידה על "תמונות המעקב" אחר משפחתה של מלכה שצילמה עוד לפני הגשת התלונה "**צילמתי כי זה ככה הבת שלה לא מסתכלת שלאמא שלה יש יום הולדת, אני מכירה את הפרצופים של שירן ויותר מסביר שהייתה להם כוונה בדבר. אני אמרתי שאני לא אדבר אבל אני מתפוצצת מזה**". שרה בטוחה שיש "להם" למלכה ומשפחתה "כוונה בדבר" והיא מתפוצצת מזה.

127. כמפורט לעיל, שרה העידה כי עוד **קודם להגשת התלונה** צילמה את משפחתה של מלכה, אם כי **"לפני החשיפה לא צילמתי הרבה"**. שרה העידה שעקבה אחר משפחת אחותה באמצעות הפייסבוק ואף אספה תמונות שלהם. תמונות אלה אכן נמצאו במכשירה הסלולארי של שרה. בין השאר, תמונות יום הולדתה של מלכה מיוני 2015 שנערכה על יאכטה בים ותמונות יום הולדתו של הנאשם שנערכה במסעדה, אליה שרה לא הוזמנה.

128. נראה כי לאחר שהוגש הדיווח החמור לעו"ס לחוק הנוער שרה כבר לא יכלה להרוויח זמן בהשתתפות בפגישה או שתיים של הדרכה הורית. היא גם לא יכלה להמשיך בדרך בה נהגה משך כשש שנים ולהתעלם ממצבה המחמיר של המתלוננת ומאזהרות אנשי המקצוע. מרגע שעניינה הועבר לטיפול של עו"ס לחוק הנוער שרה הבינה כי היא עלולה לאבד את השליטה על חיי המתלוננת שתועבר, רחמנא ליצלין, למסגרת החינוך המיוחד בהתאם לצרכיה.

כבר ראינו ששרה לא בוחלת באמצעים והמטרה מקדשת את האמצעים. עוד ראינו כי לאורטל אחות המתלוננת חלק מרכזי בחיי המתלוננת והיא רואה בעצמה "כמעט" אמא שלה. בהקשר זה דבריה של לאורטל בעימות מקבלים משמעות יתרה **"הילדה הזאת, זה כל מה שיש לי. זה... זה הדבר הכי יקר לי. ואם צריך... אני לא רואה בעיניים, לא רואה בעיניים"** (ת/19 לפני דקה 57: 59: 00).

129. שרה הייתה זקוקה לפתרון כולל ומהיר שיספק "תירוץ" ללחץ והחרדה הניכרים אצל המתלוננת כתוצאה מהחינוך המיוחד "הפיראטי" של שרה. "תירוץ" שיסביר את התשישות של המתלוננת, את הנזקים החברתיים, הרגשיים והתפקודיים שגרמה למתלוננת. היא צריכה תירוץ "קל" ליצירה אך קשה לבדיקה, כך שיסיר ממנה את האשם והאחריות לנזקי המתלוננת ובנוסף לכך, יבלום את התערבותו של העו"ס לחוק הנוער.

130. יובהר, כי בין הגשת הדו"ח לעו"ס לחוק הנוער ביולי 2015 ועד להגשת התלונה הבדויה בדצמבר מתרחשים מספר אירועים שמחד גיסא, מזינים את התוכנית של שרה ומאידך גיסא קונים לה זמן. ראשית, הדו"ח הוגש לאחר סיום שנת הלימודים ועם תחילתה של חופשת הקיץ, מה שוודאי עיכב את התערבותו המעשית של העו"ס לחוק הנוער לתחילת שנת הלימודים בחודש ספטמבר. מיד בסמוך לכך **בתחילת אוקטובר** התקיימה חתונת בתה לאורטל ויש להניח כי האירוע המשפחתי קנה לשרה עיכוב נוסף בטיפול המעשי מצד העו"ס לחוק הנוער שוודאי הסכים להתחשב באירוע המשמח.

131. זמן לא רב לאחר מכן, **בסוף חודש אוקטובר**, שרה תקפה את שירן בבית הסבתא ושירן הגישה נגדה תלונה במשטרה. בפרק הדין בסכסוכים המשפחתיים, תלונתה של שירן נגד שרה הוגדרה כנקודת השיא ממנה המצב הידרדר עד להגשת תלונת השווא נגד הנאשם. לאור המתואר לעיל בדבר הטיפול של מחלקת הרווחה, עובדה זו מתחזקת שבעתיים.

באותה עת מצבה של שרה רגיש מאוד, היא ניצבת כפסע מאיבוד השליטה המוחלט שיש לה על חיי המתלוננת. בחלוף שש שנים בהן הצליחה שרה לתמרן את המערכת ולהשאיר את המתלוננת בחינוך הרגיל, בניגוד לדעתם המקצועית של אנשי חינוך ורווחה, לראשונה שרה מרגישה שהיא עלולה **"להפסיד"** והמתלוננת תועבר לחינוך המיוחד ותקבל את הסיוע שהוצע לה לאורך השנים.

התלונה שהוגשה נגדה במשטרה בגין תקיפה מגבירה מבחינת שרה את "הסיכון" להתרחשות האמור לעיל ושירן אשמה בכך. למעשה, בעיני שרה האשמה האמתית כמו תמיד היא מלכה שמסכנת את תוכניתה ארוכת השנים, אפילו מבלי לדעת. כי מה מלכה יודעת על מאבקה להסתיר את מוגבלות המתלוננת, הבן של מלכה עם חברים ומצא עבודה במחשבים ועושה מלא מלא כסף.

132. לאחר ששירן הגישה את התלונה שרה החליפה את המנעולים בבית אמה באמצע חודש נובמבר ומנעה מהמשפחה כולה להיפגש עמה. בתוך כך, בתחילת חודש דצמבר מלכה ושמואל אחיה הגישו בקשה למינוי אפוטרופוס לאמם והאשימו את שרה בניתוק אמם משאר בני המשפחה מטעמי בצע כסף. התברר כי באותה עת, בתחילת חודש דצמבר שונתה צוואתה של אמם באופן ששרה הפכה ליורשת היחידה והבלעדית של כל עזבונו. בזמן הזה, שרה היא היחידה שנמצאת בקשר עם אמה ולמעשה היחידה שיש לה גישה אליה (הוחלפו המנעולים, מספר הטלפון ולאחר מכן הועברה לדירה אחרת) וממילא שאמם לא הייתה ניידת בעצמה ומכאן ששרה נטלה חלק בשינוי צוואת אמה, וזאת כמובן בלשון המעטה.

133. בסיומו של אותו חודש דצמבר 2015 שרה הגישה את תלונת השווא במשטרה נגד הנאשם, הוא בנה המוצלח (חברים, מחשבים, מלא מלא כסף) והאהוב (מלכה כתבה לו בתגובה יפיון שלי) של מלכה, אותה היא שונאת מתמול שלשום.

134. לאור המתואר לעיל, לא יכול להיות חולק כי התלונה תוכננה מראש והראיות שבתיק מספרות על כך. זאת, על אף מניעה כמעט גורפת של מידע רלוונטי שהיה הכרחי להגנת הנאשם. כך לדוגמה, שרה מסרה את פרטיו המדויקים של הנאשם ובכללם מספר תעודת הזהות שלו לשוטרים שגבו ממנה את התלונה בשעת לילה מאוחרת בביתה. ברי כי התלונה לא הייתה ספונטנית כפי שניסתה להציג.

135. יתירה מכך, מהמתואר לעיל עולה כי לא רק שמזימת הפללת הנאשם נעשתה, בין השאר, להדיפת העו"ס לחוק הנוער, אלא שהיא נרקמה ממש מולו, כנראה בלא ידיעתו. מעדותה של שרה יש להניח כי כאמור לעיל, הדיווח על הפגיעה הנטענת במתלוננת הופיע בתיק הרווחה לפני הגשת התלונה במשטרה, מה שמוכיח היטב את התכנון וההכנה.

שרה העידה על כך "כשגיליתי את העניין ודיברתי עם רונן, רונן המליץ לי להודיע לבית הספר שיוכלו לנסות להקל על הילדה ואני רציתי לשמור על הסביבה של הילדה כמה שיותר נקי, והוא אמר לי שלפחות יועצת בית הספר צריכה לדעת את הדבר ויידעתי אותה בכל העניין. השתדלתי להשאיר את זה רק אצל המנהלת והמורים כדי שהילדה תגיע עם פנים לבית הספר ולכן ציינתי את השם שלה כי היא ידעה על דבר הפגיעה".

136. כעת ברור כי לא בכדי "הוריה של אוראל התקשו להגיע למשרד" חוקרת הילדים ולכן חקירת הילדים השנייה מיום 18.1.2016 נערכה בבית ספרה של המתלוננת. אל החדר בו נחקרה בבית הספר הגיעה בליווי יועצת בית הספר. (ת/2 סיכום חקירת הילדים השנייה).

במסגרת בדיקתה על ידי העו"ס לחוק הנוער שרה שלפה את התירוץ האולטימטיבי, התירוץ שיבלום את חקירתה על ידי העו"ס לחוק הנוער, התירוץ שיגרום למערכת החינוך להרפות ממנה ומעל הכל, התירוץ שירתום את המערכת כולה לסייע לה בנקמתה במלכה אחותה.

137. שרה העידה איפוא כי רונן גולדברג ידע על הפגיעה הנטענת עוד בראשית הדרך ולכלל המאוחר לפני חקירת הילדים השנייה בהינתן שהמלצתו לשרה לפנות ליועצת קדמה לפניה אליה.

138. מצד אחד, מעורבותו של רונן גולדברג העו"ס החדש לחוק הנוער עוברת כחוט השני לכל אורכו של התיק דנן, עוד מראשיתו ואפילו קודם לכן. מצד שני, משהחל ההליך המשפטי נעשו ניסיונות לא מעטים למזער את חלקו ולהרחיק ככל הניתן את "נקודת המפגש" שלו עם התיק לשלב מתקדם בתיק. הגם שברור כשמש כי לא כך היא.

139. המאשימה טענה ביחס לשאלות בעניין רונן גולדברג כי מדובר בדיג (ע"מ 94, ש' 23-25) הגם שמעורבותו מופיעה בחומרי החקירה עוד מראשית הדרך (ע"מ 228 לפרוט', ש' 2-8, ש' 10-11) וכעת ברור כי גם בתיק הרווחה בקשר להגשת התלונה. ואולם, מידע זה הוסתר מההגנה.

140. בניסיונה להרחיקו, שרה הכחישה כי ציינה את שמו של רונן גולדברג במסגרת בקשה לצו הטרדה מאיימת שהגישה ונדחתה. רק לאחר שתצהירה הוצג בפניה טענה "יכול להיות שצינתי" והוסיפה שציננה שהוא העובד הסוציאלי המטפל בעניינה של המתלוננת. שרה הוסיפה והדגישה **"רק לגבי התקציב של דגנית. המימון של דגנית, זה הדבר היחידי"**.

למרות ניסיונות ההרחקה, הראיות בתיק מלמדות אחרת. יתירה מכך, יש לשאול על שום מה מצאה לציין את שמו של האחראי על מימון הטיפול בביתה בבקשה לצו למניעת הטרדה מאיימת?

141. בדומה לכך, שרה הכחישה שרצתה כי המשטרה תחקור את רונן גולדברג בקשר לתלונה. שוב, לאחר שהוצג לה המכתב ששלחה למשטרה ובו ביקשה כאמור לחקור את מר גולדברג, אישרה כי שלחה את המכתב. מיד לאחר מכן אישרה כי רצתה שימסור עדות "בעניין הילדה". כשנשאלה מה יש לו לומר בעניינה, טענה כי מר גולדברג עומד בקשר עם דגנית הפסיכולוגית משום שהוא האחראי על התקציב בעירייה והוא מאשרו על בסיס מידע מדגנית.

אין ספק כי שרה איננה דוברת אמת הן משום הראיות בתיק והן משום שאין כל היגיון בבקשה לחקור עו"ס במסגרת בקשה להמשך חקירה, אם כל תפקידו הוא ענייני מימון ותקציב.

142. עוד חשוב להזכיר בהקשר זה כי דגנית הפסיכולוגית נשאלה בחקירתה הנגדית האם היה אירוע במסגרתו הוזמנה משטרה לבית המתלוננת ודגנית השיבה **"יכול להיות"**.

בהמשך לכך נשאלה: **"על האירוע הזה דיווחת לרונן נכון? את כתבת לאמא של המתלוננת מסרון "אצטרך לעדכן את רונן על כך שהגיעה משטרה וההתנהגות של יוסי כלפי אוראל". איך זה מסתדר עם הדברים שאמרת שמדובר בקשר של בירוקרטיה או דברים שקשורים לכסף?"** התובעת התנגדה לשאלה אך בית המשפט התירה ודגנית השיבה: **"שוב, זה גם סוג של בירוקרטיה"**. (ע"מ 82-83 לפרוט').

143. מפאת חשיבות הדברים יובהרו דבריה של דגנית הפסיכולוגית; לשיטתה של דגנית הפסיכולוגית, דיווח על אירוע אלימות בביתה של המתלוננת במסגרתו הגיעו שוטרים לבית המתלוננת בלילה, זה **סוג של בירוקרטיה**. בהתאם לכך, ובהינתן שהתובעת הצהירה לפרוטוקול כי

לפי מכתבו של רונן אין שום תיק ברווחה בנושא אלימות, הרי שמישהו מביניהם הפר את חובת הדיווח הקבועה בסעיף 368.ד. לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין").

144. כאמור, סביר כי עיון בתיק הרווחה יגלה כי בעקבות הדיווח לעו"ס לחוק הנוער, החל טיפול במתלוננת ובמשפחתה, במסגרתו טענה שרה להגנתה כי הבעיות והנזקים של המתלוננת נגרמו לה כתוצאה מפגיעה מינית ממושכת שפגע בה בן דודה, כפי שמופיע בדיווחים מאוחרים בעניינה של המתלוננת (ת/48) למשל בדיווח מיום 31.1.2017 (לאחר החשיפה) דווח כי שרה "שיתפה בכך שהקשיים הלימודיים נובעים ממצוקה נפשית שחוותה לפני כחמש שנים שפגעה בתפקוד הלימודי שלה". ישאל השואל, מה חדש ומה יועיל העיון בתיק הרווחה? ההגנה תשיב – העיתוי! נראה כי טענת ההגנה של שרה בפני העו"ס לחוק הנוער נטענה לפני הגשת תלונת השוא במשטרה ביום 31.12.2015. נראה כי זו הסיבה שהזכירה את רונן העו"ס שוב ושוב לפני הגשת כתב האישום, כדי שיעיד על "חשיפת התלונה" בפניו ואולי אף יגדיל לעשות ויקשור בינה לבין בעיות המתלוננת. בהמשך התברר כי עדותו של רונן העו"ס אינה מועילה, אלא שהיא שומטת את הקרקע תחת התלונה כולה. בין השאר, משום שהיא מנפצת לרסיסים את סיפור החשיפה ובכלל זה את הגשת התלונה בשעת לילה מאוחרת ואת "תאוריית המנעולים" שהוחלפו בבית הסבתא. חשיפה מוקדמת לתלונה במשטרה, מפריכה כליל את כל טענות התביעה אחת לאחת ומתיישבת ומחזקת את טענות ההגנה. כך למשל, היעדר מצב נפשי אצל המתלוננת בסמוך לחשיפת התלונה כפי שיפורט בהמשך.

145. לאור ההסתרה המכוונת של תיק הרווחה תוך מסירת מידע מטעה, בלשון המעטה, בניגוד לצו בית משפט, ולאור העובדה כי תיק הרווחה שהוסתר הכיל דיווח המיועד לעו"ס לחוק הנוער, שמוסכם שאינו עניין של מה בכך, אין ספק כי זכותו הבסיסית של הנאשם להליך הוגן ובתוך כך להגן על עצמו נפגעה חמורות ובעקבות כך, יש לזכותו מכל אשם. הכל כפי שיפורט בהרחבה בפרק ההגנה מן הצדק.

146. אומנם מכתבו המאוחר של רונן העו"ס תמציתי למדי והלכה למעשה מכיל רק שתי שורות העונות להחלטת בית המשפט (בסעיף 3 למכתב, השאר ציטוט החלטת ביהמ"ש ותיאור שילוב המתלוננת במקצ"ב). ואולם, מן המעט נלמד הרבה. מסעיף 3 למכתב אנו למדים כי שרה העידה עדות שקר בבית המשפט עת טענה כי תיק הרווחה עוסק רק בענייני תקצוב הטיפול הפסיכולוגי של המתלוננת; אנו למדים כי רונן העו"ס הסתיר מידע ביודעין באמצעות מכתב הדוא"ל מיום 23.7.18 ולכן השתמש בלשון מעורפלת. הטענה כאילו התיק טופל על ידי העו"ס שכבר פרשה אין בה כדי להועיל לו לאור הראיות בתיק ובעיקר עדותן של שרה ודגנית, על מעורבותו בענייני המשפחה, יהא נושאם אשר יהא. נראה כי מדובר אך בקצה קצהו של הקרחון.

147. למרבה הפליאה, תוכניתה הלא מתוחכמת של שרה, הצליחה. גורמי הרווחה והחינוך הניחו לה לעשות ככל העולה על רוחה בקשר למתלוננת ובנוסף סייעו לה לנקום במלכה ולשלשל לכיסה את מלוא עיזבונה של אמה.

148. בהקשר זה יש לציין כי הדיווחים (ת/28ד) שפסקו בדיווח בדבר הפגישה מיום 18/12/2014, התחדשו רק ביום 30/1/2017 בדיווח כאמור לעיל, על פגישה בין שרה ליועצת בית הספר. לפתע, שרה כבר לא מכחישה קיומם של הקשיים אלא "מצמידה" להם גורם אשם. עוד דווח כי נערכה וועדת שילוב לקראת וועדת השמה והודע להורים על הכוונה להעלות את המתלוננת לוועדת השמה באפריל הקרוב.

149. יצוין ויודגש, ת/28ד' הוא מסמך הפנייה לוועדת השמה מיום 23.2.2017 ואף במסגרתו חוזרים אנשי המקצוע וממליצים על העברת המתלוננת למסגרת חינוך מיוחד. מת/28ד' אנו למדים שבזכות "התירוץ" מושא התיק דנן, שרה הרוויחה שלוש שנים נוספות בהן היא מהתלת במערכת כולה.

150. אחת הראיות לכך היא ת/28ב מחודש מרץ 2017, לפיו הורי המתלוננת **עדיין מסרבים להעבירה למסגרת החינוך המיוחד**. עיון במסמך מלמד כי מה שהיה הוא שיהיה ואין חדש תחת השמש. ההבדל היחיד הוא שכעת שרה אווזת בידה מפתח קסמים הפותח את הדלתות כולן. גם בת/28ב ממרץ 2017, ניתן לראות את הפער בין המידע המדווח על ידי גורמי המקצוע לבין זה המדווח על ידי שרה, אלא שלצורכי אבחון זה הצטרפה גם המתלוננת לשיחה ודיווחה אף היא. (ת/28ב, ע"מ). המתלוננת דיווחה על הטבה ביכולתה להתרכז בשיעורים. שרה הוסיפה **"יכולת ההתבטאות מוערכת על ידי האם כגבוהה"**. עוד דווח בשיחה עם המתלוננת והוריה כי המתלוננת מגלה מוטיבציה לימודית גבוהה, מכינה שיעורי בית בקפידה ולומדת למבחנים בסיוע מורה בפרטית **וכן באופן עצמאי**.

ואולם, מדיווח בית הספר עולה תמונה שונה, על אף "הרקע" החדש שנוסף למצבה של המתלוננת. בית הספר דיווח כי הפערים של המתלוננת משמעותיים כך שכיום היא לא מצליחה להיתרם מהלמידה בכיתה **וזקוקה לתיווך אינטנסיבי**. עוד דווח כי בלמידת חומר חדש יש צורך בחזרות וגם אז המתלוננת מצליחה לבצע **רק מטלות בסיסיות**. עוד דווח כי המתלוננת פאסיבית מאוד בכיתה **"נמנעת ממשומות עבודה עצמית ומשלימה אותן בבית"**. בניגוד לדיווחה של שרה לעיל. לבסוף דווח כי בבית הספר **"מודאגים ממצבה של אוראל באם תמשיך ללמוד בתיכון רגיל"**. למרות זאת, ההורים עדיין מסרבים להעביר את המתלוננת למסגרת חינוכית מתאימה! כלומר שהפגיעה במתלוננת ממשיכה וקורית אלא שכעת היא נעשית באין מפריע.

זיהום גרסת המתלוננת ולמעשה יצירת הגירסה והשתכללותה

"כי יקום עד תמס באיש לענות בו סרה: ועמדו שני האנשים אשר להם הריב לפני ה' לפני הפקדים והשפטים אשר יהיו בימים ההם: " (דברים יט, טז-יז)

151. לא את כל הראיות ניתן היה להגיש לבית המשפט ולכן לא כל הראיות המוכיחות את מעורבותה האינטנסיבית של שרה, מונחות בפני בית המשפט הנכבד. ואולם, משמדובר במעורבות כה קיצונית ניתן לראותה גם באמצעות הראיות הקיימות בתיק. מעורבותה של שרה עוברת כחוט השני לאורך כל ההליך הפלילי, עוד מראשיתו, משל היה זה הליך אזרחי בין שני פרטים. שרה היא שהגישה את התלונה בשיחה למוקד 100 ללא ידיעת משפחתה

ובעיקר ללא ידיעת יוסי אבי המתלוננת, שנכח בבית אותה עת. **שרה** היא שקיבלה את השוטרים בביתה באותו לילה והיא זו שמסרה גרסה "בשם" המתלוננת, בנוכחותה. **שרה** קיבלה ייעוץ משפטי למן הרגע הראשון והמשיכה והסתייגה בליווי משפטי לאורך כל ההליך. **שרה** עקבה בדריכות אחר חקירת המשטרה ודחקה בה, בעצמה או אמצעות עורכי דינה, לבצע "השלמות חקירה" ספציפיות וביניהן, לחקור "עדים" שרצתה. **שרה** היא שהזמינה באמצעות עורכת דינה עו"ד רוני סדובניק, חוות דעת מטעם הפסיכיאטרית ד"ר נטליה. יצוין כי ד"ר נטליה אישרה בעדותה כי היא עובדת בשיתוף פעולה עם עו"ד סדובניק, שהיו לה "עוד תיקים איתה" וכי כתבה "כמה חוות דעת לפי בקשתה". (פרוט' 15.7.2018, ע"מ 114, ש' 23-29). ואכן, בראש חוות הדעת צוין כי נערכה לבקשת עורכת הדין סדובניק. **שרה** מסרה לשתייהן גרסה לגבי האירועים הנטענים, בין בעצמה ובין באמצעות המתלוננת. באותו אופן, עורכת דינה כאמור, הנחתה את דגנית הפסיכולוגית מה עליה לבדוק בהקשר לחלומות המתלוננת והופעת הנאשם בהם. למרות זאת, אלו הן המומחיות היחידות והבלעדיות מטעם התביעה. **שרה** עברה עם המתלוננת על פרטי גרסתה שוב ושוב והדגישה בפניה מה היא "חייבת" לומר, מה "שכחה" ועוד (ראה ת/2, חקירת הילדים השנייה). **שרה** ערכה למתלוננת שיחזור מצולם בחדר הסבתא (ת/12ג), עוד קודם להגשת כתב האישום. **שרה** מנעה מהמשטרה לחקור את הסבתא ומסרה להם מידע שקרי לפיו הסבתא מסוכסכת עם שרה ומשפחתה והוסיפה כי הסבתא מתגוררת עם הנאשם ואמו בעוד שבאותה עת שרה החליפה את מנעולי ביתה של הסבתא והיא היחידה שהייתה יכולה לבקרה (נ/22).

152. אל לנו לשכוח, עסקינן בהליך פלילי במסגרתו מיוחסות לקטין נורמטיבי האשמות חמורות מאוד. לפיכך, חובה הייתה על המאשימה לחקור ולבדוק **היטב היטב**, לבל תהפוך לכלי שרת בידי שרה במזימתה להפללת חף מפשע. אפילו אם לשיטת המאשימה לא היה ממש בטענות החמורות שנטענו לעיל, היה מצופה מהתביעה הפלילית לכל הפחות להתייחס לטענות ולהתמודד עימן, למצער בסיכומיה. אין חולקין כי לתביעה הפלילית אין הפריבילגיה להתעלם מטענות כה חמורות הנתמכות בראיות.

153. לטענת המאשימה לא ייתכן זיהום ולא תיתכן השפעה על עדותו של ילד בעבירות מין. ואולם, טענתה שגויה מיסודה ומנוגדת לפסיקה:

"החשש מפני "זיהום" עדותו של ילד איננו ייחודי למקרה שלפנינו, והוא רלוונטי למקרים לא מעטים של פגיעה מינית או אחרת בילדים. כאשר עסקינן בעדויותיהם של קטינים, ובעיקר ילדים רכים בשנים, יש לשמור עד כמה שניתן על "טוהר החקירה", ולהימנע ככל הניתן ממעורבות של גורמים חיצוניים, שאינם חלק מן החקירה, אשר יש בהם כדי להשפיע על עדותו של הילד" (ע"פ 30/15 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 17.12.2015) (להלן: "עניין פלוני 30/15").

154. בענייננו, לא רק שלא נמנעו ממעורבת גורמים חיצוניים בחקירה, אלא שנראה כי אותם גורמים חיצוניים הם אלה שניהלו את החקירה. את השפעתם על עדותה של המתלוננת ניתן לראות בנקל.

חשיפת התלונה:

155. על פי דו"ח הפעולה מיום החשיפה 31.12.2015 (ת/3) "המודיע" היא אמה של המתלוננת, שהתקשרה למשטרה וסיפרה שבן הדוד של בתה "מטריד אותה שנה מכניס אותה לחדר נוגע בה בלי שהיא רוצה בכל מיני מקומות" אמה של המתלוננת מוסיפה וטוענת בשיחה עם המשטרה כי "הילדה בוכה". בעקבות כך, בתוך זמן קצר הגיעו שוטרים לבית משפחת המתלוננת ולפי דו"ח הפעולה, אמה של המתלוננת פתחה להם את הדלת "ומסרה כי היא מעוניינת לספר לנו מה קרה ביחד עם ביתה בקומה העליונה מכיוון שלא רוצה כעת שבני משפחתה ידעו על כך, עלינו לקומה העליונה ושרה סיפרה (כאשר הילדה נמצאת עימנו) כי ביתה בת ה-12 וחצי [...] סיפרה לה היום שבמשך תקופה ארוכה בן דודה בן ה-16 הטריד אותה מינית, תשאלתי את שרה לגבי מה ששיתפה אותה ביתה [...] ושרה השיבה שנהגו הילדים שלה ושל אחותה מלכה להגיע [...] עוד מסרה שרה כי אוראל לא סיפרה במשך תקופה [...]".

156. כמפורט לעיל, חשיפת התלונה נעשתה הלכה למעשה על ידי שרה שהתקשרה למשטרה ומסרה "גרסה ראשונה" ובסמוך לאחר מכן בהגיעם של השוטרים לביתה, מסרה היא בעצמה "גרסה שנייה", בנוכחות המתלוננת.

ואולם, בעדותה הראשית טענה שרה כי ביקשה מהחוקר שיחקור את המתלוננת למעלה בקומת הגג משום שבעלה לא יודע כלום (ע"מ 211 לפרוט', ש' 10-13). בחקירתה הנגדית טענה כי המתלוננת דיברה עם השוטר "אני לא דיברתי. החוקרים עלו למעלה איתה וחקרו אותה. נכנסו השוטרים ובעלי שאל מה זה, אמרתי לחוקרים שיחקרו אותה למעלה וזה לא היה בנוכחותי. אני הייתי למטה. הם דיברו איתה לבד, השוטר ירד לבקש מעיל כי הילדה כולה רעדה. אף אחד מבני המשפחה לא היה עם אוראל. אמרתי להם שאם הם צריכים אותי שיקראו לי." (ע"מ 218, ש' 21-24).

157. אילולא היה לשרה מה להסתיר, היא לא הייתה צריכה להגזים כל כך עד כדי שהרחיקה עצמה מפילו מ"הסביבה" בה נמסרה הגירסה. מבלי משים תיארה מצב דברים לא הגיוני ובלתי סביר, לפיו ב"ליל החשיפה" לאחר שנפלה עליה "פצצת הירישימה" כלשונה, היא שלחה את בתה הקטנה לבדה, ללא נוכחות של אף בן משפחה, לספר לשוטרים הזרים על עבירות המין הקשות שבוצעו בה ואשר אך עתה נחשפו על ידה, בקומה העליונה והמבודדת בביתם. כל זאת, כשהיא ממתינה למטה בסבלנות. ברי כי אין לקבל את עדותה של שרה וכי דו"ח הפעולה המפורט שערכו השוטרים, מתאר את האמת כהויתה. הדוח מתייחס מפורשות לנוכחותה האקטיבית של שרה בהגשת התלונה ומסירת הגרסה.

158. יתירה מכך, יוזכר כי בהמשך למסירת הגירסה על ידי שרה, מסרה גם את פרטיו המדויקים של הנאשם, שמו המלא, מספר תעודת הזהות שלו וכתובתו המדויקת מנגד, מעלה בכמה חודשים את גילו של שחר ומורידה בכמה חודשים את גילה של המתלוננת. אין ספק כי המתלוננת היא לא זו שמסרה את פרטיו המדויקים של הנאשם ובכללם מספר תעודת הזהות שלו. והרי שרה לא העידה כי השוטרים או המתלוננת קראו לה מקומת הגג או ירדו אליה לבקש את פרטי הנאשם. לעומת זאת, שרה כן טענה בעדותה כאילו השוטר "ירד לבקש מעיל", הכל מתוך מטרה להציג מצג כאילו

לא היה לה שום חלק בהגשת התלונה ובד בבד, כאילו מצבה הנפשי של המתלוננת היה קשה. ואולם, התיאור היחיד באשר ל"מצבה הנפשי" של המתלוננת נמסר בשיחה הטלפונית מפיה של שרה ואין שום אזכור לכך שהוטרים התרשמו ממצב נפשי כלשהו של המתלוננת. בהינתן הפירוט שבדו"ח, אילו הייתה המתלוננת במצב נפשי קשה (בכתה או רעדה) בעת שהוגשה התלונה, הוטרים היו מציינים זאת בדו"ח.

159. ברי כי אין זו טעות ובוודאי שלא הטעייה מכוונת מצד הוטרים שרשמו התלונה. כך או כך, המאשימה לא זימנה את הוטר שערך את הדו"ח להעיד ולבחון גרסתו, ונראה כי לא בכדי. משמעות הדברים היא שיש לדחות מכל וכל את גרסתה של שרה המכחישה מעורבותה ולקבוע תחתה, בהתאם לראיות, כי לא רק ששרה נכחה בעת הגשת התלונה, אלא שהיא זו שהגישה אותה הלכה למעשה והיא זו שמסרה את הגרסה ואת פרטי הנאשם, הכל בנוכחות המתלוננת.

160. בית המשפט העליון עסק בסוגיה זו של זיהום עדות מתלונן קטין תוך התייחסות ספציפית לאופן הגשת התלונה:

"בשונה מאדם מבוגר, לרוב אין בכוחו של ילד שנפגע לגשת בעצמו למשטרה ולשטוח את גרסתו, ולכן נדירים המקרים בהם פעולת החקירה תבצע ללא תיווך של אדם מבוגר ששמע את הדיווח על הפגיעה בילד והעביר את הטיפול לרשויות. כאשר ילד נפגע עבירה משוחח עם אדם אחר, לפני החקירה, עלול להתעורר חשש שבמסגרת שיחה זו 'זוהמה' העדות בכך שהמציאות אותה חווה הילד התערבבה בעובדות שאין להן אחיזה במציאות, או הושפעה מעמדותיהם של אחרים.

[...]

חשוב להדגיש כי לא כל שיחה שמתקיימת לפני החקירה היא בעלת פוטנציאל 'זיהומי', ויש להבחין בין שיחה שעוסקת בתוכן העדות הצפויה לבין שיחה על עצם קיומו של האירוע. שיחה לגבי תרחיש הפגיעה ופרטיה מעוררת חשש כבד יותר לזיהום תוכן העדות, בהשוואה לשיחה שבמסגרתה מבוגר אחראי מעודד את הילד לחשוף את הפגיעה בפני רשויות החקירה...לצד זאת, גם במקרה של שיחה שנועדה להוביל לחשיפת הפגיעה, יש להדגיש כי ככל שהעידוד או הלחץ על הילד משמעותיים יותר, כך גובר הצורך לבחון שמדובר בעדות כנה שמבוססת על אירוע אמיתי ולא נובעת ממקור חיצוני או משאיפה להשביע את רצונו של אדם אחר". (ראה ע"פ 30/15, 73/15 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 20.4.2016), המצטט מתוך ע"פ 8805/14 זלמן כהן נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 7.1.2016)).

161. בענייננו, שרה שוחחה עם המתלוננת על פרטי האירוע ולמעשה סיפרה לה על אודותיו, למשל בעת שמסרה את הגרסה לוטרים בביתה. שבוע לאחר מכן נחקרה המתלוננת בחקירת ילדים.

מגרסת המתלוננת בחקירת הילדים ועד לעדותה בבית משפט – הבדל שמים וארץ

162. המתלוננת נחקרה **פעמיים** על ידי חוקרת הילדים גבי ורד שטרן; החקירה הראשונה, **כשבוע** לאחר הגשת התלונה ביום **7.1.2016** (ת/1 - תמלול חקירת הילדים הראשונה). החקירה השנייה, **כעשרה ימים** לאחר ביום **18.1.2016** (ת/2 – תמלול חקירת הילדים השנייה).

163. בסיכומיה טענה המאשימה כי משהעידה המתלוננת בבית המשפט, חקירות הילדים של המתלוננת מהוות **"חיזוק פנימי לעדותה"**. ואולם, ההגנה תטען כי ההיפך הוא הנכון, חקירות הילדים מוכיחות כאלף עדים כי לא היו דברים מעולם וכי אמה של המתלוננת השתמשה בה ככלי להשגת מטרתה. אין ספק כי המתלוננת מספרת לחוקרת הילדים דברים שלא חוותה בעצמה.

164. המאשימה נצורה בעמדתה כי הדבר אינו אפשרי, בין השאר משום גילה הצעיר של המתלוננת, יכולתה הקוגניטיבית הנמוכה ואי מסוגלותה להחזיק בגרסה שקרית לאורך זמן.

165. ואולם, מחקרים מוכיחים כי עמדת המאשימה שגויה. חקירות מקצועיות להוטות מידי, האמונה של חלק מאנשי המקצוע כי ילדים לעולם אינם משקרים לגבי ניצול מיני, וחוסר מודעות לסכנה הכרוכה בשימוש מופרז בשאלות מדריכות בתשאל של ילד, **הובילו לחשיפה ציבורית מטרידה בדבר אישומי שווא**, בארצות הברית של שנות השמונים. בעקבות כך נערך מחקר עשיר בסוגיה, ונמצא למשל, כי **ניתן לאמן ילד להאשים שווא**. (ראה המאמר שפורסם לאחרונה, אסף הרדוף, הגנה נגד הגינות: הגנת נפגעי עבירה, הזכות להליך הוגן והגעה לאמת העובדתית בראי החוק לתיקון דיני הראיות (הגנת ילדים), **משפט וממשל כא, תש"ף, 120**, בע"מ 151 (להלן: **"הרדוף"**)). יתירה מכך, במחקרים הפסיכולוגיים שבדקו סוגסטיביות של ילדים, נמצא כי ילדים, **ובפרט ילדים צעירים (12 ומטה)** רגישים במיוחד להליכי חקירה, באופן שהם נכנעים בקלות יתרה **"להצעות"** ול"תחבולות" עד כדי כך, שהם עלולים למסור גרסאות שווא ואפילו כאלה שיגרמו להפללתם, אך לא רק. (ראה למשל, בע"מ 151 Taint hearings to attack investigative interviews: A further assault on children's credibility. Child Maltreatment, 1, 213-222 Myers, J.E.B. (1996). להלן: **"מאיירס"**)).

166. הינה כי כן, לפי המחקרים האמורים דווקא גילה הצעיר ויכולתה הקוגניטיבית הנמוכה, הם גורמי סיכון משמעותיים לסוגסטיביות ולעדות שווא ולא כפי שטענה המאשימה. חמור מכך, לפי מאמרו של מאיירס, ממצאי המחקרים מראים שכאשר חקירות ילדים לא נערכות כראוי הן יכולות לגרום לילדים להצהיר הצהרות העלולות להציג את העובדות באופן שגוי ולהפליל נאשמים חפים מפשע. מגוון טכניקות ונסיבות תשאל נמצאו כמזיקות לדיוק דיווחי הילדים לדוגמה, מחקרים הוכיחו את הסיכון לקבלת מידע לא מדויק כאשר התשאלים כוללים שאלות חוזרות או מדריכות, טון רגשי שלילי, לחץ חברתי, מתשאלים בעלי מעמד גבוה או מתשאלים מוטים, כך גם חקירות חוזרות. בנוסף, המחקר מצביע על כך שבנסיבות קיצוניות תשאל על ידי מבוגר עלולה לשנות משמעותית את זיכרונות הילדים (מאיירס, ע"מ 156).

167. גרסאות המתלוננת בחקירת הילדים יחד עם הפרטים שמסרה הן לפסיכולוגית (ת/26) והן לד"ר נטליה ובצירוף גרסתה בעדותה בבית המשפט, מוכיחים כי המתלוננת אומנה למסור גרסת

שווא המפלילה את הנאשם: המתלוננת שמעה את "פרטי המקרים" אינספור פעמים מפי אמה, המתלוננת תושאלה ונחקרה על אודות גרסתה עשרות פעמים במשך שנים- שתי חקירות ילדים, כמאה פגישות אצל דגנית הפסיכולוגית, בדיקה אצל ד"ר נטליה, שתי עדויות בבית המשפט- ועוד אינספור פעמים שלא תועדו. זאת, עוד מבלי להתייחס למיילים, לשירים ולציורים (ת/4, ת/5, ת/6), בעניינם יפורט בהמשך.

וידגש, המתלוננת אומנם אומנה למסור גרסה בדויה ואולם, בניגוד לטענת המאשימה שנטענה בעלמא וללא כל הוכחה, גרסת המתלוננת איננה עקבית ואינה אותנטית.

168. בשל גילה הצעיר של המתלוננת ובעיקר משום חוסר ניסיונה המיני, היא איננה מבינה את הניואנסים הקטנים (ולעיתים גם גדולים), שבסיפור והיא שוגה בהם שוב ושוב. וידגש, אין מדובר בסתירות קלות או אי דיוקים, אלא תיאורים מוגזמים, בלתי אפשריים ואפילו בדיוניים. המתלוננת הצעירה והתמימה מנסה כהרגלה לרצות את אמה ולעמוד במשימה שהטילה עליה, באופן שהיא משלימה בעצמה פרטים שלא נמסרו לה קודם לכן או כשהיא מגזימה בתיאוריה במטרה להשחיר את הנאשם ומשפחתו. בטרם יפורטו הדברים בהרחבה תובא כבר עכשיו דוגמא קצרה שתמחיש את חומרת הדברים. התייחסות המתלוננת לנוזל הזרע של הנאשם לכאורה: בתחילה, בעדותה בחקירת הילדים הראשונה כינתה המתלוננת את נוזל הזרע "טיפות" והתייחסה לאופן "הופעתו" כאילו היה שתן. בהמשך, גרסתה מתפתחת והטיפות הופכות ל"טיפות לבנות", הטפטוף במרפסת הופך ל"לבליעה" עד כדי כך שבבדיקה אצל ד"ר נטליה הפליגה בתיאוריה וטענה כי הנאשם נתן לה לשתות את "הנוזל הלבן" בכוס. ברי כי למתלוננת אין שום ידע בעניינים המיניים אותם היא מספרת ובהתאם לכך, ברור כי הדברים שטענה לא קרו מעולם. הגם שענייננו במשפט פלילי המאשימה התעלמה מכך לחלוטין ואף טענה בסיכומיה "להיעדר מגמת הגזמה".

169. המאשימה טענה כי לא תיתכן עלילה בענייננו, לאור ההאשמות החמורות של ילדה כה צעירה כלפי בן דודה וכי אין כל "ממשות בתפילת אשמת שווא, כשמתלוננת צריכה לצאת למסע מפרך" **בו תידרש שוב ושוב לספר עד דוק, אירועים לפרטי פרטים** כלשונה. בית המשפט העליון קבע בהקשר לטענתה **"לא ייתכן שאדם יעליל על בן משפחתו, נוכח המחיר הגבוה והסבל הרב הכרוך בחשיפת התעללות מינית במשפחה. אלא שבתו המשפט אינם יכולים לאמץ עמדה זו המרוקנת מתוכן את ההליך המשפטי ויש בה כדי להביא להרשעה אוטומטית של כל נאשם בעבירת מין במשפחה. בל נשכח כי במרכז ההליך הפלילי נמצא הנאשם, הוא שעומד לדין והוא שעלול לשאת בעונש קשה מנשוא אם יורשע"** (ראה ע"פ 5582/09 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 20.10.2010), 61-63) (להלן: **"עניין פלוני 5582/09"**).

170. גרסת המתלוננת היא גרסה בדויה אשר השתכללה במהלך ההליך. על מנת להמחיש זאת, יובא להלן תמלול חקירת הילדים הראשונה מיום 7.1.2016, כמעט במלואו, תוך התייחסות לאירועים הנטענים ולהתפתחות גרסת התביעה בעניינם לאורך ההליך המשפטי, תוך ניסיון התאמה לראיות התביעה שבתיק.

בתוך כך, ההגנה תפנה לתיאוריה המוגזמים של המתלוננת, ל"מונולוגים" התיאטרוניים לצד הפרטים הבלתי אפשריים שהיא מתארת. כל אלה, תואמים את אופייה המיוחד של המתלוננת

שהורגלה לציית ולרצות את אמה. כמו כן, הם מלמדים כי מדובר בעלילת שווא שנועדה להפיל את הנאשם.

מצבה הנפשי של המתלוננת

171. המאשימה התייחסה למצבה הנפשי של המתלוננת באופן מעורפל מבלי שערכה הפרדה כלשהי לתקופות השונות הרלוונטיות לענייננו. מאחר שלטענת המאשימה מדובר בפגיעה לאורך שנים, הרי שיש חשיבות להבדל או היעדרו, בין מצבה הנפשי בעת חשיפת התלונה ובסמוך לכך, לבין התקופות טרם החשיפה ולאחריה. למרות זאת ולמען הזהירות, ההגנה תתייחס למצבה הנפשי תוך עריכת ההפרדה ככל יכולתה, במגבלות הברורות של ההגנה;

מצבה הנפשי של המתלוננת בעת חשיפת התלונה ובסמוך לאחר מכן

172. המאשימה הפנתה בסיכומיה לעדותה של שרה שטענה כי בערב החשיפה, לאחר שהמתלוננת ושרה סיימו את הכנת שיעורי הבית, המתלוננת החלה לספר לאמה על הפגיעות המיניות. המאשימה הוסיפה וטענה "שרה מתארת את מצבה הנפשי הקשה של בתה עת חשפה בפניה את הדברים, כשהיא נרעשת ונסערת." (סעיף 100 לסיכומיה). המאשימה הוסיפה וציטטה מעדותה של שרה כמעידה על מצבה הנפשי הקשה של המתלוננת שחששה שאמה תזרוק אותה מהבית, שתקרא לה "זונה" ותגעל ממנה. כמו כן הפנתה לטענתה של שרה לפיה המתלוננת סיפרה לה "רק בנקודות", כראייה למצבה הנפשי הנסער של המתלוננת.

המאשימה הפנתה גם להודעתה של אורטל במשטרה (סעיף 102 לסיכומים) שטענה כי המתלוננת בכתה ונראתה מפוחדת בעת שחשפה בפניה את התלונה. כן הפנתה לחוות דעתה של ד"ר נטליה (ת/27) שלטענתה בדקה את המתלוננת בשלבים הראשונים של החשיפה וציינה בחוות דעתה "ניכר אפקט חרדתי, מתח ואי שקט פסיכומוטורי התואם את התכנים והנסיבות...."

173. ואולם, הראיות בתיק מלמדות אחרת!

באשר לד"ר נטליה ההגנה תזכיר כי ממילא יש לפסול את כל חומר הראיות מטעמה ובכלל זה חוות דעתה ועדותה, מאחר שנוספה לתיק באמצעות תיקון כתב האישום בהיעדר אישור היועמ"ש. מעבר לכך, המשקל הראייתי שיש ליתן להן הוא מזערי משום שמדובר בחוות דעת מטעם המתלוננת וליתר דיוק מטעמה של שרה, פשוטו כמשמעו; שרה שכרה את שירותיה של ד"ר נטליה בתיווכה ובהמלצתה של עו"ד סודובניק שייצגה את המתלוננת ואותה; שרה שילמה בעבור חוות דעתה של ד"ר נטליה; שרה קבעה במה תעסוק חוות הדעת ומהו המידע שיונח בפני ד"ר נטליה לשם כך; שרה עמדה בקשר הדוק ורצוף עם ד"ר נטליה והכל לפני הגשת כתב האישום משמע, בהיעדר פיקוח כלשהו מטעם המאשימה ובשליטתה המלאה של שרה. למרות זאת, המאשימה אימצה את הראיות מטעם שרה בזרועות פתוחות ומבלי לשאול שאלות.

אין ספק כי מדובר בראיות מזוהמות מהיסוד ובכללן עדותה בבית המשפט שניכר בה ניסיונה "לספק את הסחורה" בעבור הלקוחה שלה, שרה אמה של המתלוננת. הכל כפי שיפורט עוד בהמשך. (ת/27 א-ב, ת/28 א-ז).

לעניין כאן חשובה קביעתה של ד"ר נטליה בחוות דעתה באשר למצבה הנפשי של המתלוננת, שברור שנכתבה לפי רצונה של שרה אמה.

174. מראיות התביעה אליהן הפנתה המאשימה בסיכומיה עולה תמונה המתארת את מצבה הנפשי הקשה של המתלוננת בעת חשיפת התלונה ובסמוך לכך. לטענת המאשימה המתלוננת הייתה "נרעשת" "חוששת" היא "בכתה" והייתה "מפוחדת". כמו כן, "ניכר אפקט חרדתי" "מתח" וכן "אי שקט".

175. בטרם תפריך טענות אלה אחת לאחת, ההגנה תפנה לטענת המאשימה המפריכה בעצמה את הטענות שלעיל. בסעיף 73 לסיכומיה התייחסה המאשימה ל"חשיפה" ובתיאורה את הלך רוחה של המתלוננת שלטענתה הוביל לחשיפה, שללה המאשימה הלכה למעשה, קיומו של מצב נפשי קשה ונסער. המאשימה טענה כי "מדהים" "לשמוע את עולמה הפנימי של המתלוננת" עת החליטה לחשוף בפני אמה את הסוד" והפנתה לעדות המתלוננת שתיארה "אזירה נינוחה", תחושה של "עוצמות על" והרגשה "כמו ציפור, שהיא מסירה מעליה עול כבר מנשוא...". ברי כי התיאור שלעיל איננו תואם את המצב נפשי הנטען על ידי המאשימה שניסתה לתאר מצב נפשי קשה ונסער שלשיטתה, יתאים למצב נפשי של קורבן לעבירות מין.

176. עם זאת, ההגנה לא תסתפק בטענת המאשימה המפריכה קיומו של מצב נפשי קשה בעת חשיפת התלונה. ההגנה תפנה לראיות בתיק ובפרט לראיות התביעה, המפריכות קליל את טענתה בדבר מצבה הקשה של המתלוננת בעת חשיפת התלונה.

177. מראיות התביעה עולה כי הראשונים שבפניהם נחשפה התלונה מלבד אמה ואחיה עדיאל, היו השוטרים שהגיעו לבית המתלוננת בעקבות השיחה של שרה למוקד 100. כמפורט לעיל ביחס לחשיפת התלונה, דוח האירוע מפורט ומקיף ובכל זאת, לא צוין בו ולו במילה תיאור בדבר מצב נפשי קשה של המתלוננת בעת חשיפת התלונה, מפי שרה אמה. סביר להניח כי אילו המתלוננת בכתה או רעדה כתיאוריה של שרה, הרי שהדבר היה בא לידי ביטוי בדוח האירוע. על אחת כמה וכמה אילו היו השוטרים עם המתלוננת לבד בקומה העליונה, כטענתה המופרכת של שרה.

178. ואולם, הראייה האוטנטית והמהימנה ביותר להוכחת מצבה הנפשי של המתלוננת בעת חשיפת התלונה ובסמוך לכך, היא אמרת המתלוננת שנמסרה מפיה. בחקירת הילדים הראשונה מיום 7.1.2016 המתלוננת השיחה לפי תומה ותיארה מצב רוח מרומם וחגיגי ביותר במסגרת חגיגות יום הולדתו ה-30 של עוז בעלה של אורטל אחותה.

בהתאם למדריך לחקירות ילדים (2011) (סעיף א.2 למדריך), חוקרת הילדים פתחה והסבירה למתלוננת כי בכל יום היא נפגשת עם ילדים חדשים והם מספרים לה דברים חשובים (ע"מ 1, ש' 18-19). בהמשך לכך הוסיפה (בהתאם לסעיף ב.4 למדריך) "אבל לפני הכל אני רוצה להכיר אותך, אז בואי תספרי לי אוראל, על דברים שאת אוהבת לעשות." בתשובה לשאלת חוקרת הילדים, המתלוננת משיחה לפי תומה ומספרת דברים שוליים לכאורה שלמיטב הבנתה אינם קשורים לאירועים הנטענים ולכן העידה בחופשיות. "או קיי... אה, אני אוהבת אה... לאפ... כאילו, אני אוהבת כאילו אה, הכנתי שבוע עוגה לעוז, אתמול היה לו יום הולדת. ו... פעם ראשונה, אני... אפיתי עוגה, כי... זה היה נורא כיף, אה... עוגת ביסקוויטים, אה... וגם אה... אני אה... מאוד אה... איך אני אסביר את זה?" (ע"מ 2, ש' 1-6).

לפרטים העולים מדברי המתלוננת חשיבות רבה כפי שיובהר להלן. מדבריה עד כה אנו למדים כי עוז בעלה של אורטל חגג יום הולדת ביום 6.1.2016, יום לפני החקירה וכי המתלוננת אפתה בשבילו עוגה וזה היה לה ממש כיף.

המתלוננת המשיכה וסיפרה "ו... גם כאילו, כתבתי עוז בן 30, כי היה לו, אה זה... זה, והוא הם נסעו לאילת, כאילו סופ"ש היום באוטו, בלי... בלי אה זה, כי זה נסיעה ארוכה, אבל אה... אז זה נורא כיף ש... אורטל נהנתה עם ה... עם חבר של... כאילו יותר בעל שלה, הם התחתנו." (ש' 19-17). החוקרת חזרה על דברי המתלוננת "ואת סיפרת לי גם שאורטל אה... נסעה לאילת? באוטו" (ש' 22) והמתלוננת השיבה בחיוב והוסיפה "אה, חוזרת בשבת בערב". (ש' 25).

179. על פי דברי המתלוננת, ביום החקירה קרי 7.1.2016 אורטל ועוז נסעו לסוף שבוע באילת והיו עתידים לחזור ביום שבת בערב, קרי ביום 9.1.2016.

בהמשך, חוקרת הילדים ביקשה שוב מהמתלוננת לספר לה על משהו אחד "כיף" "משמח" שקרה לה (ש' 29-30), והמתלוננת שבה וסיפרה על חגיגת יום ההולדת שחגגו לעוז בעלה של אחותה "אוקי, אתמול ביום הולדת של עוז, הבאתי לו את העוגה וזיקוקים ו... ונרות, היה כל כך הרבה דברים, והכנתי לו ברכה שיהיה לו שנה טובה ו... התחיל שנה חדשה ו... ש...". בהמשך, המתלוננת הוסיפה וסיפרה, לבקשת החוקרת, מה היה במסיבה של עוז "אה, לא כל כך אה... היה מסיבה מסיבה, פשוט כי הם היו גמורים מעייפות, כי... הם נסעו לירושלים, למבחן של אורטל, כי היה לה אתמול מבחן קשה, לא קל [...] כי הם באו אז אה... הבאתי בלונים... רגע רגע, בלונים ועוגה, וברכה, אה... ואפילו גם חיבוקים הבאתי, הכל כאילו, נשיקות וזה, את יודעת איך זה משפחה. אה... ואז אה... ואז אה, ואז שמתתי אה... כשהוא חתך את העוגה שמתתי אה... את השיר של להקת עדן, הפי בירט'דיי, ו... צחקנו השתוללנו, וקפצנו והיה כאילו... היה נורא נורא כיף, ו... ואחותי ממש נהנתה מהעוגה שאפיתי...."

לדברי המתלוננת היא נפגשה עם אחותה אורטל ובעלה לפני נסיעתם לאילת והם חגגו יחד עם המשפחה את יום הולדתו ה-30 של עוז. אומנם לדבריה לא הייתה "מסיבה מסיבה" כי אורטל ועוז היו עייפים מאוד, אבל המתלוננת תיארה חגיגה משפחתית מצומצמת ומלאת שמחה: עוגה, בלונים, ברכות, שירים וריקודים. המתלוננת הוסיפה וסיפרה שצחקו, השתוללו וקפצו לצלילי השיר של להקת עדן. עוד סיפרה המתלוננת על רגעי אושר ושמחה של החגיגה המשפחתית "גם אבא שלי אפילו ממש... אפילו נתן, הוא... הוא אמר לי ש... [...] הוא אמר לי שהוא ממש נהנה ו... והוא ממש אהב את מה שהכנתי, והוא אוהב אה... והוא אוהב אותי וגם... עוז אמר שהוא אוהב אותי. ו... שהוא כל כך שמח שאני גיסתו ו... והוא, אמרתי לו שהוא חשוב לי ואני מוכנה לעשות הכל כדי ש... הוא יהיה מאושר וגם אורטל, ש... יש לה יום הולדת במרץ. ב71 "

(ע"מ 5 ש' 5-15).

כעולה שוב ושוב בתיק זה, ניכר כי למתלוננת עניין חריג ולא מוסבר ביחס לחיי הזוגיות של אורטל ובכלל זה לבני זוגה והדבר ניכר כאן בבירור.

עוד עולה מדברי המתלוננת כי שרה לא נכחה בחגיגת יום ההולדת של עוז "אמא גם נקעה את הרגל אז קשה לה לבוא, ו... היא רצתה לבוא למסיבה..." (ע"מ 5, ש' 1-21)

המתלוננת הוסיפה "הם אמרו לי שהם לא רוצים... הם לא רוצים את כל זה, הם רק רוצים לחגוג איתי, ובאמת, היה... נורא כיף, והם רצו בסך הכל שאני אהיה איתם, ועוז לא רצה את כל הדברים האלה, הוא רק רצה ממני חיבוק, אה... נשיקה ומזל טוב, אבל אה... אמרתי לו ש... באמת אני משקיעה המון, ו... ו...".

180. יוזכר ויודגש, חגיגת יום ההולדת של עוז נערכה במהלך "שבוע החשיפה". ימים אחדים קודם לכן נחשפה התלונה לראשונה ויום למחרת התקיימה חקירת הילדים. מהימנות הגירסה המתארת את חגיגות יום ההולדת של עוז נלמדת בעיקר מתיאורה הספונטני של המתלוננת. ניתן למצוא בתיאורה סדר כרונולוגי ברור שתחילתו באפיית העוגה על שלביה ועד לחגיגה עצמה וחיתוך העוגה. בנוסף, דברי המתלוננת נתמכים בראיות חיצוניות לא מעטות ובכללן הודעת אורטל מיום 11.1.2016 במשטרה (ת/15).

181. לבקשת החוקר, אורטל סיפרה איך הכל התחיל ומה סיפרה לה המתלוננת "חזרתי מאילת בשבת האחרונה לפני יומיים, ביחד עם בעלי. אני יודעת שהמשפחה ידעה הכל לפני שבוע בערך, לי לא רצו לספר כי בדיוק חגגתי 30 לבעלי והיו לי מבחני מועצה של רואי חשבון ולכן לא רצו לספר לי אלא רק לאחר שאעבור הכל". בדומה למתלוננת, גם אורטל סיפרה כי הייתה באילת במהלך סוף השבוע, לרגל חגיגות יום ההולדת ה-30 של בעלה. אורטל נחקרה כאמור ביום שני בשבוע- 11.1.2016 ולכן "השבת האחרונה" הייתה ביום 9.1.2016, כפי שהעידה גם המתלוננת. בנוסף לכך, גם המתלוננת וגם אורטל מספרות על המבחן של אורטל.

182. בעת שאורטל מתייחסת באופן ספציפי לחשיפת התלונה, הגרסאות מתפצלות ומשתנות. לטענת אורטל, אמא שלה אמרה לה שיש משהו שקשור למתלוננת שהיא לא רוצה לספר לה, וכשתגיע שתדבר עם המתלוננת שתספר לה בעצמה. לשאלת החוקר שללה שהגיעה לבית הוריה ושוחחה עם המתלוננת "לא. נסעתי הביתה ואמא שלי סיפרה לי בטלפון שאוראל עברה התעללות במשך כמה שנים ע"י שחר. שהוא למעשה בן דוד שלנו." לשאלת החוקר השיבה אורטל כי בדקה עם אמה האם המתלוננת בבית ונסעה לבית הוריה לדבר עם המתלוננת. לשאלת החוקר מה קרה כשהגיעה לבית הוריה, השיבה "אוראל ישה על הספה, נראתה ממש מפוחדת, בכתה וסיפרה לי הכל." (ע"מ 1, ש' 3-16).

183. בניגוד למתלוננת, אורטל השמיטה מהודעתה את המפגש עם המתלוננת במהלך חגיגות יום ההולדת של עוז בעלה. שהרי, בניגוד למתלוננת שהשיחה לפי תומה כאשר התבקשה לתאר משהו משמח, ללא קשר לאירועים הנטענים, אורטל העידה ספציפית ביחס לחשיפת האירועים הנטענים תוך ידיעה ברורה מהי "הגרסה המתאימה". אורטל הבינה היטב כי חגיגת יום ההולדת של בעלה שומטת את הקרקע תחת התלונה כולה, הן ביחס למצבה הנפשי הקשה הנטען של המתלוננת והן ביחס לקיומו של מפגש בינה לבין המתלוננת, לאחר חשיפת התלונה. משום שמפגש כאמור מפריך כליל את הטענה בדבר קשר קרוב ומיוחד בין המתלוננת לאחותה, עד כדי כך שדי היה באיום כלפיה מצד הנאשם, כדי להפחיד את המתלוננת. שהרי אם הן כל כך קרובות, הכיצד ייתכן שימים ספורים בלבד לאחר חשיפת התלונה הנטענת, השתיים נפגשו והמתלוננת לא שפכה את ליבה בפני אחותה

הגדולה והאהובה. ואם לא חשפה אלא רק בשבת בערב 9.1.2016, כטענת שרה ואורטל, כיצד ייתכן שהמתלוננת לא ציינה בשום מקום קושי לעמוד מול אחותה ולא לספר לה בעוד שאר בני המשפחה יודעים. ואם כן סיפרה, כיצד ייתכן כי אחותה האהובה והיקרה נסעה לנופש באילת, מיד לאחר שנחשף בפניה סיפור פלצות. ומעל הכל, היכן יכלה להיכנס "חשיפה" בפני אורטל בתוך כל החגיגה הזאת?

על מנת ליישב את הדברים, אורטל עשתה "קפיצת זמן" וגרסתה ביחס למתלוננת מתחילה ביום 9.1.2016, בתיאור החשיפה בפניה. אלא מה, שנראה שסמכו על המתלוננת שתדבק בגירסה שנאמרה לה ובצדק, כי המתלוננת אכן עשתה כן. ואולם, בתוך כך, נראה כי לא צפו מראש כי סיפור שולי שסופר בספונטניות יחשוף פרטים כה מהותיים מבלי משים.

נראה כי מהטעמים שפורטו לעיל אורטל ושרה בודדו וייחדו את החשיפה לכאורה בפני אורטל. ואולם, בניגוד למצופה לאור הטענה בדבר טיבם המיוחד של היחסים בין המתלוננת ואורטל, המתלוננת כלל לא זכרה את מועד ונסיבות החשיפה בפני אחותה אורטל. זאת, על אף תיאורה הדרמטי של אורטל ביחס לחשיפה, הן בהודעתה והן במהלך העימות עם הנאשם. בעדותה בבית המשפט העידה המתלוננת שהיא לא זוכרת האם סיפרה לאורטל לפני או אחרי חקירת הילדים (ע"מ 78 לפרוט', ש' 23-24). ויוזכר, חלק נכבד מחקירת הילדים הוקדש לאורטל אחותה, אם בתיאור חגיגת יום ההולדת של בעלה ואם בחששה של המתלוננת לגורל חיי הזוגיות של אחותה, למרות זאת אירוע כה דרמטי בעבור המתלוננת, לא נצרב בזיכרונה. ויודגש, גם במסגרת חקירת הילדים השנייה שהיא לכאורה אחרי החשיפה בפני אורטל, המתלוננת לא סיפרה על כך.

184. לאמור לעיל, בדבר שלילת מצב נפשי נסער וקשה אצל המתלוננת, יש להוסיף את דברי המתלוננת בחקירת הילדים השנייה מיום 18.1.2016. חוקרת הילדים הקדימה ופתחה בשאלת "ריכוך" "אז ככה, לפני הכל. מה איתך ככה מאז יום חמישי שנפגשנו?" והמתלוננת השיבה "מנסה להתגבר. למרות שזה קשה כל ה.. את יודעת כל המקרה הזה ו.. יותר אה.. קל לי עכשיו להתרכז בלימודים כי סיפרתי את הסוד הזה. ו.. זה יותר עוזר לי עכשיו להיות עם יותר אה.. קשר חברתי. להיות עם חברות. כי את יודעת זה.. פשוט אה.. פשוט אחרי שסיפרתי יש לי נורא הקלה. והיה לי נורא נורא.. את יודעת הרגשה כזאתי שמאוד אה.. שמאוד היה לי אה.. את יודעת חזק כזה. הרגשה חזקה כזאתי שאת אומרת לעצמך זהו נגמר. את זה.. למרות ש.. פה ושם קצת קשה לי בלימודים אבל אני.. אמ.. מצליחה יותר. לשמוע מה המורה אומרת כמו ש.. לא שמעתי.. אני שמעתי אבל פשוט לא.. לא יכולתי להתרכז בדברים. אמ.. במה שהיא מסבירה אבל עכשיו את יודעת. עכשיו יותר קל בלימודים." (ע"מ 2, ש' 6-17).

185. שוב, המתלוננת שאינה מבינה מה משמעות החשיפה ואילו השלכות יש לכך על מצבן הנפשי של קורבנות לעבירות מין, מתארת הקלה, שיפור בתחום הלימודי ואף החברתי, באופן שאינו תואם כלל את הסיטואציה הנטענת, בהינתן הזמן הקצר שבין שתי החקירות. יצוין כי בסיכום החקירה, חוקרת הילדים לא ציינה כי התרשמה שהמתלוננת שרויה במצב נפשי קשה, באף אחת מבין שתי החקירות. למרות זאת, ד"ר נטליה ציינה בחוות דעתה (ת/27) תחת הכותרת "בבדיקה" "אוראל מוסרת על מצבי רוח ירודים, חוסר הנאה. לעיתים חרדות-הרגשת לחץ, מתח פנימי המלווים בקשיי נשימה. מתארת זיכרונות חוזרים וסייטי לילה עם תוכן טראומתי לעיתים

מרגישה עצבנית ללא שום סיבה מוצדקת. היא מתקשה להתחבר עם ילדים חדשים, אומרת שאין לה חברות בבית הספר ומרגישה שילדים לא מקבלים אותה. מספרת על קושי להתרכז ולעקוב אחרי המורה בכיתה [...]”

186. יוזכר, חקירת הילדים השנייה נערכה ביום 18.1.2016 בבית הספר של המתלוננת והסתיימה בשעה 13:30 לערך. על פי חוות הדעת, הבדיקה אצל ד"ר נטליה נערכה מאוחר יותר באותו היום בקליניקה שלה בחיפה. לא למותר לציין כי גם הטיפול הראשון אצל דגנית הפסיכולוגית התקיים באותו היום בבית החולים שניידר, כמפורט בהמשך. באשר למצבה הנפשי של המתלוננת, נראה כי מעדות המתלוננת עולה שיפור והקלה בתחום הלימודי והחברתי ואילו מחוות דעתה של ד"ר נטליה עולה שהמתלוננת סובלת מקושי רב בדיוק בתחומים אלה. ויושם אל לב, בדומה לתיאורה את חגיגת יום ההולדת של עוז, גם במקרה זה שבו המתלוננת נשאלה שאלה פתוחה, מה קרה מאז החקירה הקודמת, והיא תיארה באריכות שינוי לטובה במצבה. המתלוננת לא מזכירה ולו במילה, סיזימים בלילה, עצבות או חרדות. להיפך, המתלוננת מדגישה שהוקל לה, שמצבה בלימודים השתפר וכך גם המצב החברתי.

187. ויודגש, אין מדובר בבלבול או באי דיוקים, אלא בסתירות מהותיות בין הדברים שמסרו אחות המתלוננת, אמה ושתי המומחיות מטעמה- הפסיכולוגית דגנית וד"ר נטליה, לבין דבריה הספונטניים של המתלוננת בשתי חקירות הילדים, הנתמכים בדוח האירוע של השוטרים והתרשמות חוקרת הילדים. כאמור, פירוט בעניין של דגנית הפסיכולוגית וד"ר נטליה יובא בהמשך.

מצבה הנפשי של המתלוננת עובר לחשיפת התלונה ולאחריה

188. כאמור, המאשימה התייחסה למצבה הנפשי של המתלוננת בעירפול ומבלי שערכה אבחנה בין התקופות השונות. בפרק לעיל התייחסה ההגנה למצבה הנפשי של המתלוננת בעת חשיפת התלונה ובסמוך לה. ההגנה תתייחס להלן לתקופה שקדמה לחשיפה, במהלכה בוצעו המעשים לכאורה. כמו כן, ההגנה תתייחס למצבה הנפשי של המתלוננת לאחר החשיפה לכאורה, כשפסקו המעשים ובעת שטופלה על ידי דגנית הפסיכולוגית.

באשר למצבה הנפשי של המתלוננת יצוין כי המאשימה טענה דבר והיפוכו, מחד גיסא טענה להימנעות ומאידך גיסא טענה ל"זיקה בין הקורבן לתוקף" (סעיף 20 לסיכומיה), הכל כמפורט להלן:

טענת המאשימה בדבר זיקה בין הקורבן לתוקף

189. המאשימה טענה כי המתלוננת "אהבה להיות עם בני הדודים שלה. לשחק איתם ולבקש את קירבתם" וקבעה כי אין זו תופעה חריגה וכי היא מוכרת ומובנת. כל זאת טענה וקבעה המאשימה ללא תימוכין וללא סימוכין משל הייתה מומחית בתחום.

המאשימה ציטטה מדברי הפסיכואנליטיקן והפילוסוף רונלד פיירברן שלטענתה חקר את ההתנהגויות בהן הנפגע ממשיך לחפש בצורה נואשת את קרבתו של הפוגע ומצא כי בבסיס ההלך הנפשי של הנפגע: "עדיף להיות חוטא בעולם הנשלט על-ידי אלוקים מאשר לחיות בעולם הנשלט על-ידי השטן". המאשימה המשיכה וטענה כי "מבחינה פסיכולוגית ברובד העמוק של חקר

הנושא, ידועה הדואליות בזיקה בין הקורבן לבין התוקף. הרצון להגן על התוקף... עת מדובר בן משפחה שאמור להיות האדם האוהב אותה..."

190. המאשימה ביטלה את חוות דעתו של המומחה מטעם ההגנה ד"ר ינקו משום שלטענתה לא התייחס לדברי המתלוננת בעדותה ואין בחוות דעתו ציטוטים מעדותה שנשמעה במשך כ-10 שעות (ע"מ 64 לסיכומיה). ואולם, הפוסל במומו פוסל. לא רק שהמאשימה שמה עצמה כמומחית בתחום בריאות הנפש, אלא גם שקביעותיה הנחרצות מנוגדות לדברי המתלוננת בעדותה, שנשמעה במשך כ-10 שעות. המתלוננת לא העידה שרצתה בקירבת הנאשם, הראיות בתיק העידו על כך. המתלוננת מצידה טענה שלא רצתה להתקרב לנאשם, שהכריחו אותה לבוא לבית סבתה, לאירוע בר המצווה של הנאשם ועוד אירועים.

191. כך למשל, המתלוננת שללה שאהבה את הנאשם (ע"מ 95 לפרוט', ש' 25), המתלוננת טענה כי לא רצתה ללכת ליום ההולדת של מלכה ואמה הכריחה אותה (ע"מ 99 לפרוט', ש' 26-29). המתלוננת טענה כי הכריחו אותה לכתוב לנאשם ברכות (ע"מ 104 לפרוט'). טענה כי הכריחו אותה לרקוד עם הנאשם ולהצטלם איתו (ע"מ 105-107 לפרוט'). המתלוננת טענה באופן חד משמעי **"רצייתי להתרחק ממנו"** לטענתה בכלל לא רצתה לראות אותו (ע"מ 111 לפרוט'), ועוד. ואולם, מהראיות האובייקטיביות בתיק אנו למדים על רצונה של המתלוננת בקירבת הנאשם. כך עולה מהתמונות מבר המצווה של הנאשם (3/נ, 4/נ, 5/נ, 6/נ), הסרטון מיום ההולדת של מלכה (50/נ, 51/נ) ועוד. במקום להתמודד עם טענות המתלוננת המנוגדות לראיות בתיק, המאשימה בחרה להתעלם מדברי המתלוננת ולקבוע כי בענייננו מתקיימת "זיקה בין הקורבן לתוקף". ההגנה תדגיש ותטען כי "התופעה" שנטענה על ידי המאשימה איננה מוכרת ואיננה מובנת בנסיבות האירוע הנטען. בענייננו אין בין הנאשם למתלוננת מערכת יחסים כזו שבעטיה יכולה להיגרם תופעה של "זיקה בין קורבן לתוקף". כפי שהסביר זאת היטב המומחה מטעם ההגנה, ד"ר ינקו, בחוות דעתו (47/נ). ד"ר ינקו הטעים כי בענייננו הנאשם איננו אביה של המתלוננת, הוא אינו מתגורר עימה באותו בית והיא איננה נאלצת לחיות עימו יום יום. בהקשר זה ציין מומחה ההגנה ד"ר ינקו כי למרות האמור, גם במקרים כאלה קיימת התנהגות הימנעותית. המאשימה לא טרחה להביא מומחה מטעמה לסתור את הדברים ולא התמודדה עם חוות הדעת מטעם ההגנה. המאשימה פטרה עצמה בטענות שהופנו אישית נגד מומחה ההגנה, ומבלי שטרחה להתמודד עם החומר הרפואי שאינו שנוי במחלוקת ואשר הובא בחוות דעתו של מומחה ההגנה.

192. באשר לציטוט של - (פירברן) Fairbairn שהובא בחלקו בלבד על ידי המאשימה, ראוי שיובא ויפורט הקשרו המלא. התיאוריה של Fairbairn הובאה למשל במאמרו של פרופ' טיאנו העוסק במאפייני הסימפטומים שלאחר טראומה בהתעללות בילדים: גילוי עריות והתעללות פיזית. יצוין כי חוות דעתו של המומחה מטעם ההגנה, ד"ר ינקו מבוססת בין היתר על ספרו של פרופ' טיאנו שאף עדת התביעה ד"ר נטליה אישרה בעדותה כי המוניטין שלו מקובל עליה.

לפי פרופ' טיאנו, דבריו של Fairbairn מתארים את "הפיצול" בו נוקט ילד החווה התעללות הורית באומרו כי **"עדיף לילד לראות עצמו כחוטא בעולם שנשלט ע"י ה'לורד הטוב' מאשר קדוש בעולם שנשלט ע"י השטן"**. בכדי להתמודד עם הכאב וההשפלה שבפגיעה בו, והאימה כי הוא תלוי בדמויות המפעילות את דחפיהם ההרסניים כלפיו, הילד יתנתק, יכחיש ויבודד עצמו מהרגש

המכאיב. הוא ינקוט בפיצול של דמויות הוריו ושל עצמו. הוא יעשה אידיאליזציה להוריו, יזדהה עימם וישמרן כדמויות מיטיבות, ואת הזעם ישליך כלפי הסביבה; ולעצמו יעשה דאבלואציה וייקח על עצמו את האשם.

ראה: Finzi-Dottan, R. & Tyano, S. Les caractéristiques des symptômes post-traumatiques de maltraitance infantile : inceste et maltraitance physique. Perspectives Psychiatriques, 2002, 41, 389-399. ניתן לקריאה ברשת <http://hametapel.com/youth-at-risk-fullartich11.htm>.

193. כאמור בחוות דעתו של מומחה ההגנה, הנאשם איננו אביה של המתלוננת ולכן לא יכולה להתקיים תופעת הזיקה הנטענת על ידי המאשימה. המתלוננת איננה תלויה בנאשם וממילא שהיא לא עושה לו אידיאליזציה, נהפוך הוא, המתלוננת עושה לנאשם דמוניזציה. בתוך כך, ואם בהתעללות הורית עסקינן, הרי שבהינתן הראיות בתיק ובין השאר הזמנת נידת משטרה לבית המתלוננת באמצע הלילה בעקבות "צעקות" של אביה עליה, דברי המתלוננת במקצב כי אמה "עלולה לפוצץ" אותה במכות ואחר כך שלילת אפשרות כזאת, חוות דעת של אנשי מקצוע בדבר העמסה לימודית על הילדה ותגובות פיזיולוגיות של המתלוננת ללחצים מצד הוריה, לצד שלל אמירות בהן המתלוננת עושה אידיאליזציה להוריה, ניתן לומר שהציטוט מתאים למצבה הנפשי של הילדה, אך לא בהקשר הנכון.

הימנעות

194. המצב הנפשי ההפוך מזיקה לתוקף, היא התנהגות הימנעותית את שניהם ייחסה המאשימה למתלוננת. הגם שהדבר בלתי אפשרי מבחינה לוגית, ההגנה תטען ותראה כי לא זה ולא זה, מתקיימים אצל המתלוננת.

כפי שניתן לראות בנקל, הראיות בתיק שוללות מכל וכל התנהגות הימנעותית משום מכל סוג שהוא אצל המתלוננת. אין ולא הייתה הימנעות ביחס לנאשם ואף לא ביחס למקום ביצוע העבירות לכאורה. לא בתקופת שקדמה לחשיפת התלונה ובעוד הפגיעה לכאורה נמשכה, ואף לא לאחר חשיפת התלונה והפסקת המעשים לכאורה. פשוט מאוד, אין הימנעות.

195. בסיכומיה, מנתה המאשימה את הקריטריונים להפרעה הפוסט טראומטית שלטענתה מתקיימים אצל המתלוננת (ע"מ 3 לסיכומיה). בין השאר טענה ל"הימנעות מחשיפה לגירויים הקשורים לטראומה". בפירוט "הקריטריונים" המאשימה לא פירטה כיצד קריטריון ההימנעות הנטען בא לידי ביטוי אצל המתלוננת, אלא רק טענה מה לשיטתה לא סותר הימנעות. כך למשל, לטענת המאשימה הליכה לבית הסבתא והשתתפות באירועים חברתיים משפחתיים אינם סותרים הימנעות מגירויים בקשר לטראומה. ובמה מתבטאת ההימנעות? אין!

המתלוננת העידה כי במסיבת בר המצווה של הנאשם אורטל "עשתה שאנחנו נרקוד ביחד" ובאשר לתמונה בה היא מחבקת את הנאשם טענה "זה היה בשביל התמונה. לא רציתי לרקוד אבל אחותי הכריחה אותי ואמרה שיהיה לי כיף" (נ/4, נ/5, נ/6). המאשימה התעלמה מתגובות המתלוננת לתמונות הנאשם בפייסבוק. כך למשל לתגובתה לתמונת הנאשם מיום 18.10.2013 בה כתבה "פינף שלי". המתלוננת טענה כי כתבה התגובה משום שאמה אמרה לה לכתוב "מחמאה, מילה טובה" והיה קשה לה לכתוב זאת. המתלוננת הוסיפה וטענה בעדותה "לא כתוב שהוא טוב ושהוא היה

בסדר ושהיה כף, פשוט כתבתי את זה כדי שלא להרוס את המשפחה...." המתלוננת המשיכה וטענה כי אמה אמרה שהיא "חייבת לכתוב לו מחמאה" והוסיפה כי התעצבנה על אמה ואמרה לה "שלא מגיע לו על כל מה שהוא עשה לי". יוזכר, הטענה היא שחשיפת המעשים הייתה לאחר בר המצווה של הנאשם ואם כן, יש לשאול למה התכוונה המתלוננת כשאמרה לאמה "על כל מה שהוא עשה לי", באותה עת וכיצד ייתכן ששרה לא שאלה, מה עשה? נראה כי המתלוננת התכוונה לפעמים שהנאשם הרחיק אותה ממנו וזה הכעיס אותה. המתלוננת מאשרת בעדותה כי הנאשם ואחיו "התרחקו" ממנה וכשרצתה לשחק איתם "אז הם ברחו והם בכלל לא דיברו איתי" (ע"מ 101 לפרוט', 28-30). בהתאם לכך, במהלך העימות (ת/19) הנאשם אמר לעדיאל אחי המתלוננת שהוא לא מבין מדוע המתלוננת מעלילה עליו ולשאלת עדיאל "יש לה סיבה לשקר? רבתם פעם?" השיב הנאשם "קודם אמרתי לה להתרחק קצת, כי היא קרובה מידי, אתה יודע, לפעמים היא נצמדת כזה" (לאחר דקה 26: 29: 00). עדיאל אינו מופתע מדברי הנאשם, למעשה בפתח העימות הוא בעצמו אמר דברים דומים "גם אתה יודע בפעמים נגיז שסתם, נגיז חיבקה, אה, וזה היה כאילו, אתה יודע ל... לקטע שזה היה חיבוק Over חיבוק, אז אמרתי, אוראל, תבואי לפה. כאילו היא צריכה את הז... תשומת לב הזאתי..." (לפני דקה 18: 21: 00). ואולם, נראה כי "ההתרחקות" הכעיסה את המתלוננת. ואם בעימות ובעדיאל עסקינן, נזכיר גם את דברי עדיאל לנאשם "אני יודע בוודאות ב-100% אוראל אהבה לשחק איתך" (לאחר דקה 26: 29: 00) וכן דברי אורטל לנאשם "שחר, אתה יודע כמה שהיא אהבה אותך? אתה יודע כמה שהיא הייתה קשורה אליך?" (לאחר דקה 00: 38: 00). דבריהם של אחיי המתלוננת שוללים מכל וכל התנהגות הימנעותית של המתלוננת כלפי הנאשם!

196. המאשימה המשיכה וטענה (בסעיף 13 לסיכומיה) כי המתלוננת הלכה לחוג האנגלית בלחץ הוריה כאילו יש בכך כדי להסביר היעדרה של התנהגות הימנעות, כפי שיפורט בהרחבה בעניין האינגליש האוס. המאשימה הוסיפה וטענה, בניגוד לראיות בתיק וממילא מבלי שהוכיחה זאת כי זמן קצר לאחר החשיפה הפסיקה ללכת לחוג. העובדה כי זו לא האמת, איננה הבעיה היחידה בטענת המאשימה, כפי שיפורט להלן בהרחבה.

197. בנוסף, המאשימה הפנתה לחוות הדעת של ד"ר נטליה, ת/27 ות/28 ובהתבסס עליהן טענה כי קיימת "התנהגות הימנעותית" "המתלוננת חוששת לצאת לבד מביתה. חוששת להיתקל בנאשם". ואולם, חוות הדעת של ד"ר נטליה ניתנה בעלמא, ללא תימוכין וללא סימוכין וזאת מבלי להתייחס בכלל לשאר הטענות בעניינה, כנטען לעיל וכפי שיטען גם בהמשך. ד"ר נטליה לא פירטה מהו המקור לקביעותיה כי המתלוננת חוששת לצאת לבדה מביתה או חוששת להיתקל בנאשם. יש לשאול מנין ד"ר נטליה קיבלה את הרושם או המידע על כך, שהרי הראיות שבתיק מלמדות אחרת (בין היתר תמונות המתלוננת עם חברה בבית הקפה בו עובד הנאשם נ/38 ונ/53) וכן המשך השתתפותה בחוג האנגלית באינגליש האוס שבו השתתף גם הנאשם.

198. את נוכחות המתלוננת בבית הסבתא הסבירה המאשימה בכך שהייתה קשורה לסבתה שהיוותה עבורה דמות תומכת ואוהבת. אך הוסיפה כי המתלוננת רצתה שבית סבתה יהרס וכי היו פעמים שביקשה לא ללכת לסבתה, כראיות להוכחת "הימנעות".

ראשית, הטענה כי המתלוננת רצתה שבית סבתה יהרס כלל לא הוכחה וממילא שאין בה להוכיח התנהגות הימנעותית, וודאי לאור תדירות הביקורים בבית סבתא. הראיות מלמדות בבירור ובאופן חד משמעי כי לא התקיימה אצל המתלוננת התנהגות הימנעותית, לא לפני החשיפה ולא לאחריה. לעניין זה אין טוב מראה עיניים, כפי שניתן לראות בת/ג12 "סרטון השחזור" שצילמה שרה, אין שום סימן להתנהגות הימנעותית מצד המתלוננת.

"סרטון השחזור" התגלה כחרב פיפיות בידי שרה שניסתה ליצר ראיות כנגד הנאשם ובפועל עשתה את ההיפך. בנוסף, סרטון השחזור המעיד על כך ששרה עמלה רבות על גירסת המתלוננת, מעיד גם על העידרה הבולט של התנהגות הימנעותית מצד המתלוננת. נראה ששרה לא הייתה מודעת שהימנעות צריכה להיות קיימת גם ביחס "לזירת" האירוע ואף מבלי שהתוקף נמצא בה.

בסרטון האמור נראת המתלוננת בחדר סבתה, המקום בו התרחשו הפגיעות לכאורה והמתלוננת נינוחה ומאושרת מכינה שיעורי בית בערבית יחד עם סבתה. בשלב כלשהו במהלך הצילום שרה שאלה את המתלוננת שאלות מעורפלות ביחס לאירועים. בחקירתה הנגדית העידה כי צילמה את הסרטון "כי היא רצתה לצלם את הרגע הזה, היא צילמה שיהיה לה למזכרת שכאילו בסך הכול היא הייתה אישה מבוגרת כבר ובאמת זה לא מובן מאליו שהיא עושה מאמצים ולימדה אותי ובאמת, ורצינו שיהיה לנו את הרגע הזה כאילו כל פעם להיזכר בזה ולראות [...] ואני ראיתי את אימא שלי ממש מאושרת שהיא רואה את זה כי באמת זה היה רגע ממש מיוחד." (ע"מ 89 לפרוטי' ש' 1-6).

הן מסרטון השחזור והן מעדות המתלוננת ביחס אליו עולה בבירור כי אין שום התנהגות הימנעותית מצד המתלוננת. תיאוריה החיוביים ואף הציוריים שוללים מכל וכל הימנעות כלשהי מחדר הסבתא, שלטענתה שימש כמקום ביצוע העבירות. הרצון של שרה ושל המתלוננת שתהיה להן מזכרת ושיוכלו להיזכר בזירת הפשע לכאורה ובתיאורי המתלוננת על אודות הפגיעה, מפריכות כליל קיומה של "הימנעות". יתירה מכך, סרטון השחזור יחד עם עדות המתלוננת ביחס אליו מוכיחים באופן חד-משמעי כי מדובר בגירסה בדויה!

199. בכל הכבוד לאבחנות המאשימה, ולדעתן של דגנית הפסיכולוגית וד"ר נטליה עליהן ביססה המאשימה את טענתה, הימנעות הנובעת מ PTSD איננה נרפאת אך משום נוכחותה של דמות תומכת ומשמעותית בעבור הנפגע. יתירה מכך, המתלוננת כלל לא העידה על כך ומעולם לא טענה כי היה לה קשה להיות בחדר אך נוכחותה של סבתה הרגיעה אותה. כאמור, המתלוננת מתארת את השעות בחדר הסבתא כחוויה קסומה ממש. לפי שיטת המאשימה, נפגעי עבירות מין לא זקוקים בכלל לטיפול נפשי ארוך ואינטנסיבי, די בנוכחותה של דמות תומכת ואהובה כדי שירפאו מהימנעותם. מומחה ההגנה ד"ר ינקו היטיב להסביר בחוות דעתו (נ/47) כי "הימנעות והתרחקות מכל דבר שעלול להזכיר את האירוע הטראומטי" הם בין המרכיבים העיקריים של התגובה הפוסט טראומטית. ד"ר ינקו התייחס לטענות דגנית הפסיכולוגית וד"ר נטליה שניסו להסביר היעדרה של התנהגות הימנעותית וציין כי אין לדבריהן שום תימוכין או סימוכין. ד"ר ינקו הטעים כי "אם אין התנהגות הימנעותית לא מדובר בפוסט טראומה כלל" והוסיף כי מומחיות התביעה הנכבדות אינן מסבירות מהיכן הן דולות את המידע שלהן, "והרי שדעתן שלהן היא איננה רלוונטית". ד"ר ינקו קבע כי בהתאם לספרות הרפואית "אם אין התנהגות הימנעותית, בחדר בו קרה המקרה לטענת אוראל, במפגשים חברתיים ועוד והרי שלא קרה המקרה מעולם".

200. ד"ר ינקו הוסיף ופירט בחוות דעתו כי "על פי הספרות קורבן לתקיפה מינית כלשהי, ביחוד אם מאובחן עם PTSD, יירתע ממנו בתור אינסטינקט בלי לחשוב על העולם ועל אספקולציות של טוב ורע" ד"ר ינקו הוסיף כי "תחושותיה של הפסיכולוגית על עולם טוב יותר ועל שלום עולמי, ועל תחושות טובות עם האם והסבתא לא מבטלות את הסלידה העמוקה וההימנעות אשר הייתה צריכה להיות כאינסטינקט ממש בעת כניסתה לחדר או פגישתה את שחר". (ראה חוות הדעת נ/47). המאשימה לא סתרה את חוות הדעת והתבססה על דגנית הפסיכולוגית וד"ר נטליה בסיכומיה, הגם שעדותן מנוגדת לספרות המקובלת והמוכרת בתחום.

201. לא למותר לשאול בהקשר זה מי הייתה הדמות התומכת והאהובה באינגליש האוס, בזכותה המשיכה המתלוננת להשתתף בחוג האנגלית, משך שישה חודשים ארוכים, אחרי הגשת התלונה, כל שבוע, לפחות פעמיים בשבוע?

ברי כי נוכחותה בחוג האנגלית כמתואר לעיל שוללת עוד יותר קיומה של הימנעות אך יותר מזה היא מוכיחה כי עניינו בגירסה בדויה. טענת המאשימה (שאינה נכונה) כאילו המתלוננת הלכה לחוג בלחץ הוריה אך לאחר שהתגלתה הפגיעה, הפסיקה תוך זמן קצר, רק מחזקת את המסקנות שלעיל כי אין הימנעות ושמדובר בגירסה בדויה. דבריו של ד"ר ינקו בעדותו ממחישים את הבעייתיות הקשה בעצם טענת המאשימה "אני לא מבין על מה מדברים בכלל, ברגע שהסוד נחשף ההורים ינסו למנוע כל מגע עם מי שחושדים בו שהוא התוקף, כבר לא מדובר במנגנונים לא מודעים של הימנעות אלא מדובר בזה שההורים מבחוץ שמים את הגבול" בצדק רב, מומחה ההגנה ד"ר ינקו, מזועזע מעצם "הלגיטימציה" שניתנה לאילו המתלוננת על ידי הוריה, לשהות בקרבת מי שחשוד בפגיעה בה. בניגוד לדגנית הפסיכולוגית, ד"ר ינקו מדגיש כי מדובר בהתנהלות הורית פגומה ופסולה שלא תיתכן. כפי שיפורט בפרק בעניינה, הגם שאין זו האמת, דגנית הפסיכולוגית העידה כי הורי המתלוננת הכריחו אותה ללכת לחוג אנגלית אחרי החשיפה, עוד פעם פעמיים, כאילו היה זה עניין של מה בכך, בלי גרם של זעזוע.

משמעות הדברים היא שהנאשם לא פגע במתלוננת, לא בבית הסבתא ולא בשום מקום אחר ולכן אין אצל המתלוננת התנהגות הימנעותית, לא ביחס לנאשם ולא ביחס לבית סבתה וחדרה.

202. העובדה שהמתלוננת המשיכה להגיע לאינגליש האוס משך שישה חודשים ארוכים לאחר החשיפה, עולה באופן חד משמעי מהראיות בתיק ובכללן ראיות התביעה. כך למשל, עדותה של המתלוננת ודפי העבודה של דגנית הפסיכולוגית ת/26 (כמפורט בפרק הדן בדגנית הפסיכולוגית), דברי אורטל בעימות (ת/19) ועוד.

מצד ההגנה, העיד מתן טרב שאף הוא למד אנגלית באינגליש האוס והעיד כי המתלוננת נהגה לגשת אליו ולשאול אותו שאלות ביחס לנאשם (ע"מ 318 לפרוטוקול). לפי עדותו, המתלוננת ראתה את הנאשם ואותו מדברים ושאלה האם הם חברים טובים, ומתן השיב בחיוב. מתן הסיק כי המתלוננת הבינה מתשובתו שהוא יוכל להעביר לנאשם מסרים ולכן פנתה אליו.

בנוסף, עדת ההגנה, הגברת רות יעקב מנהלת בית הספר לאנגלית, האינגליש האוס, העידה כי המתלוננת המשיכה ללמוד אצלה בחוג האנגלית עד לחודש יוני 2016 (!) קרי, חצי שנה ארוכה אחרי החשיפה (ע"מ 336 לפרוט' ש' 28-29). בחקירתה הנגדית הפרקליטה אפילו לא ניסתה להפריך זאת. למעשה הפרקליטה שאלה גם היא כמה זמן המתלוננת למדה אצלה וגברת יעקב השיבה "עד סוף

כיתה ז'. שזה 4 שנים" (ע"מ 339 לפרוט' ש' 13-14). הפרקליטה כן שאלה בדבר בקשה מצד שרה שהמתלוננת והנאשם יהיו בקומות נפרדות. בעניין זה השיבה גברת יעקב "זה היה בסוף כשהם סיימו. שאוראל סיימה, שחר המשיך עוד שנתיים אחריה. האמא התקשרה ואמרה שהיא מזועזעת שאנחנו בתור מנהלים של בית ספר נותנים לילד כמו שחר ללמוד, אני הייתי בהלם כי אני לימדתי את שחר שנים ילד עדין מאוד, הייתי בהלם מוחלט ממה שהיא אמרה לי, אמרתי לה שאני לא יכולה להוציא את שחר כי אני לא יודעת אם זה אמת. ואני בתהליך של להכין אותו לבגרות. שחר היה בכיתה י"א אני איתו מתחילת ט' היינו בתהליך. היא נתנה לי את התחושה שאני ממש לא בסדר. ואמרתי לה שזה לא הוכח אז היא בחרה שאוראל לא תמשיך." למרות זאת, טענה הפרקליטה כי "הפסיקה תוך זמן קצר".

עיננו הרואות, רק בחלוף שישה חודשים ארוכים שרה פנתה למנהלת בית הספר, לא כדי להוציא את בתה מהחוג אלא כדי לגרום לסילוקו של הנאשם משם (בעניין זה ראה להלן עדות המתלוננת ושרה ביחס להמשך השתתפות המתלוננת בחוג האנגלית וכן העימות ביחס ל"תיאוריית המנעולים" שהופרכה לנוכח חוג האנגלית וגרמה "להופעת" הסיוטים).

203. לזכותה של גברת יעקב יאמר כי על אף ששרה נתנה לה את התחושה שהיא ממש לא בסדר ולמעשה ביקשה ממנה לנהוג בנאשם כאילו הוכחה אשמתו, גברת יעקב שמרה על חזקת החפות של הנאשם. זאת, בניגוד לרבים אחרים שהיה מצופה מהם לעשות כן, ולמעשה חובה הייתה עליהם להקפיד על חזקת החפות של הנאשם. יודגש, גברת יעקב עשתה כן על אף שבימנו ההגנה על חזקת החפות איננה פופולארית ועלולה הייתה לגרום לה נזקים.

תמונת הנאשם בסלון בית הסבתא

204. טענת ההימנעות הועלתה גם בקשר לתמונת בר המצווה של הנאשם שהייתה בסלון בית הסבתא. יצוין כי התמונה נמנתה על אותם נושאים ששרה אמרה למתלוננת לספר לחוקרת הילדים בחקירתה השנייה. לא ברור מדוע שרה ראתה בתמונה עניין מהותי כל כך שיש להזכירו בחקירה ואולם, עולה בבירור כי תמונת בר המצווה הגדולה של הנאשם שהוצבה בבית הסבתא הפריעה לשרה מאוד. ייתכן שהתמונה "ישבה" על אותן נקודות רגישות שליבו את קינאתה של שרה ולכן הוא אוזכרה מספר פעמים בתיק. ייתכן גם שהתמונה היא הסיבה לכך ששרה בחרה דווקא בנאשם להיות מושא תוכניתה. אם כן, ככל שישנה התנהגות הימנעותית ביחס לתמונה היא של שרה ולא של המתלוננת. נזכיר כי לפי גירסת המתלוננת ואף של שרה אמה, המתלוננת כל הזמן הייתה בחדר הסבתא וכלל לא בסלון, שם הוצבה התמונה. עניין התמונה עולה גם מדברי אורטל בעימות (ת/19) מיום 20.1.2016 ששאלה את הנאשם "ומכ... ומכל האחים שלך, התמונה היחידה שמכל האחים שאיתה בגודל כזה, בבית של סבתא, זה שלך, למה?" והוסיפה "מעניין, מכל האחים... גם כשהיא יושבת בסלון, היא צריכה לראות אותך" לכך השיב הנאשם "התמונה כבר אצלי בחדר היה לפני הרבה זמן" ואורטל אישרה אך לא הרפתה מהתמונה "כן, אבל זה היה לפני הל... עוד לפני שנה עדיין התמונה הייתה אצל סבתא, אפילו קצת פחות, מהרגע ששמואל התחיל לעשות סדר בבית והוא לקח אותה אליו הביתה". מסתבר כי זמן רב שהתמונה כלל לא

הייתה בבית הסבתא ומימלא שלא היה בה לגרום או להעיד על הימנעות. ואולם, התמונה נצרבה כל כך בתודעתה של שרה עד כי שכחה שממזמן לא הייתה בבית הסבתא. ומדוע בערה בה כל כך?

205. נראה כי תמונת הנאשם, **בגודל כזה** בסלון בית הסבתא **הפריעה לשרה**, היא זו שלא יכלה לסבול את זה שגם כשהיא בסלון אצל אמה היא צריכה לראות את בנה המוצלח של מלכה. זה שעסוק עם חברים, שמצא עבודה במחשבים, שעושה מלא מלא כסף והכל בזמן שהיא נאבקת רק כדי שבתה תישאר במסגרת חינוכית רגילה. היא קובעת עוד ועוד שיעורים פרטי לבתה, חומקת מעוד ועדת השמה ונלחמת שתהיה לה ילדה "רגילה". הלב אכן נכמר, לא על שרה, על המתלוננת.

שרה העידה **"היא שמה תמונה גדולה דווקא שלו בבית של אמא שלי בשולחן אוכל תמונה של הבר מצווה שאצל שירן היא לא עשתה ככה, למרות ששירן היא בת יחידה, כדי להראות לבת שלי הינה הוא מלך הבית"**. אין ספק כי בדברים אלה שרה התכוונה לעצמה, כלומר שמלכה רצתה להראות לה- לשרה, שהבן שלה הוא מלך הבית, הרי כזכור, המתלוננת תמיד הייתה בחדר, עם בנה של מלכה.

לכאורה מדובר בעניין שולי אך למעשה עניין התמונה מכיל גם הוא בתוכו את תמצית הסיפור כולו, הקנאה, השקר, האובססיה, השליטה של שרה במתלוננת ובגירסתה וצייתנותה המוחלטת של המתלוננת.

206. לאמור לעיל יש להוסיף את נ/38 ונ/53 בהן נראית המתלוננת יושבת בבית הקפה שבו עבד הנאשם כמלצר, יחד עם חברה. למרבה האירוניה, הנאשם הוא שפחד מהמתלוננת משום שקודם לכן, שרה ניסתה להוציא כנגד הנאשם ומשפחתו צו הגנה. ניסיונה אומנם לא צלח, אך עדיין עורר בנאשם פחד. בעניין זה ראה למשל עדותה של מלכה (ע"מ 428 לפרוטי' ש' 29-31 וכן ע"מ 429 לפרוטי' ש' 4-8).

"וְדַרְשׁוּ הַשְּׁפָטִים הַיָּטִב וְהַגָּה עַד שֶׁקֶר הָעֵד שֶׁקֶר עָנָה בְּאֵחָיו: וְעָשִׂיתֶם לוֹ כַּאֲשֶׁר זָמַם לַעֲשׂוֹת לְאֵחָיו וּבְעֶרְתָּ הָרַע מִקֶּרְבְּךָ: " (דברים יט, יח-יט).

סיוטים

207. נושא הסיוטים מהם סובלת המתלוננת לכאורה בשל הפגיעות המיניות בה, עלה לראשונה בעימות (ת/19), שנערך לאחר שתי חקירות הילדים של המתלוננת (ת/1ב ות/2ב). לאחר מכן, עניין הסיוטים עלה שוב ושוב במסגרת הראיות בתיק ובתוך כך, הופעתם, העלמותם וחזרתם מחדש. נטען כי המתלוננת סובלת מסיוטים כחלק מ PTSD וכי כתוצאה מהסיוטים המתלוננת מתקשה לישון לבדה ומתעוררת פעמים רבות במהלך הלילה. עוד נטען, כי הסיוטים הופיעו אצל המתלוננת זמן רב לפני החשיפה קרי, כשהחלו המעשים המיניים לכאורה.

לענייננו, חשוב עיתוי הופעת טענת הסיוטים **במסגרת הליך זה**, משום שיש בעיתוי ונסיבות הופעת הטענה כדי להפריכה מכל וכל; על אף חומרת הסיוטים וההשלכות של כך על חיי המתלוננת ומשפחתה כטענת התביעה, המתלוננת לא סיפרה ולא ציינה ולו במילה את סיוטי הלילה לכל אורך שתי חקירות הילדים (ת/1ב החקירה מיום 7.1.2016 ות/2ב החקירה מיום 18.1.2016).

גם שרה, אמה של המתלוננת המעורבת היטב בחיי המתלוננת ובנבכי הפרשה, לא ציינה בחקירתה (ת/9 מיום 12.1.2016) אפילו ברמז שהמתלוננת סובלת מסיוטים. ואולם, בחלוף שנתיים נזכרה שרה להעיד כי המתלוננת סובלת מסיוטי לילה. למעשה, עדותה עמוסה בסיפורים על אודות הסיוטים ועל הסבל הרב שסיוטי המתלוננת גורמים גם לה, שהיא כבר **7 שנים** לא ישנה במיטה עם בעלה בגלל זה. למרות זאת ובאופן מפתיע, שרה לא סיפרה על הסיוטים הקשים כטענתה לכל אורך חקירתה הארוכה והמפורטת.

בדומה להן, גם אורטל אחותה הקרובה והאהובה של המתלוננת אשר "הגתה" את טענת סיוטי הלילה בעימות, לא ציינה לכל אורך חקירתה ולו במילה, שהמתלוננת סובלת מסיוטי לילה בעקבות הפגיעות הנטענות.

208. אם כן, מחשיפת התלונה ביום 31.12.2015 ועד לעימות ביום 20.1.2016, לא צוין, לא נאמר ולא נטען כי המתלוננת סובלת מסיוטים בלילה.

והינה, בעימות שנערך ביום 20.1.2016 בין הנאשם לבין אורטל ועדיאל אחיה של המתלוננת. במהלך העימות (לאחר דקה 54: 47: 00) הנאשם שאל את אורטל "למה שאני אעשה רע לבת-דודה שלי?" ואורטל השיבה שמשום שהיה לו נוח ונעים והוא השתעשע עם המתלוננת. אורטל הוסיפה "אמרת לה גם לא לספר. היא לא סיפרה. שחר, עד שסבתא החליפה מפתחות והיא הייתה בטוחה חודשיים שהצ... שאימא שלך לא תקבל מפתח, שאתה לא תיכנס, שהיא לא תפגוש אותך. חודשיים." הנאשם השיב "נו..." ואורטל הוסיפה "כן. למה ש..."

בתגובה לכך אמר הנאשם "אני פוגש אותה באינגליש האוס, אז זה לא קשור." הנאשם, שהיה אותה עת חשוד צעיר בן 15, מותש וחלש לאחר ארבעה ימי מעצר וחקירות ניפץ לרסיסים את תיאוריית המנעולים של אורטל ושרה, באמצעות תשובה אחת ספונטנית והגיזנית שהיא האמת. בכנות רבה, הנאשם שאל את אורטל מה שינתה החלפת המנעולים שעה שהמתלוננת נפגשת עמו פעמיים בשבוע באינגליש האוס. נראה כי אורטל לא צפתה את תשובת הנאשם השומטת את הקרקע מתחת לתיאוריית המנעולים ולמעשה מהתלונה כולה, ונראה שנאלצה לאלתר "כן, אתה פוגש אותה באינגליש האוס... בטעות ששמעתי שפגשת אותה באינגליש האוס, היא לא ישנה שלושה ימים בלילה. שחר, יש לה סיוטים ממך בלילה." כפי שיפורט להלן, נראה כי מדובר בתיעוד "לידתה" של טענת הסיוטים. כידוע, לשקר אין רגליים וכך הסיוטים יפלו ויקומו, ילכו וישונו, ללא הסבר או היגיון. הכל כמפורט להלן:

כבר בעת לידתה של טענת הסיוטים במהלך העימות כאמור, עולות סתירות מהותיות ביחס לסיוטים. כך למשל, מדברי אורטל בעימות ניתן היה להבין בטעות כי המפגש באינגליש האוס היה מפגש בודד בעטיו ובסמוך לו נגרמו למתלוננת סיוטים מהם סבלה במשך שלושה לילות.

ואולם, הנאשם משיב לאורטל ואומר "פגשתי אותה כמה פעמים. באתי פעמיים בשבוע." בתגובה אורטל טוענת "אנחנו גילינו שהיא פגשה אותך. נכון ידענו שהדר שם, לא ידענו שאתה שם. רצינו להוציא אותה מהאינגליש האוס..." דברי אורטל עלולים להטעות ולהישמע כאילו המפגש באינגליש האוס היה טעות חד-פעמית בעטיה המתלוננת סבלה משלושה לילות מסיוטים. ואולם, לא כך היא, שהרי המתלוננת הוסיפה להגיע לחוג האנגלית גם לאחר ש"אנחנו גילינו" במשך שישה חודשים ארוכים, פעמיים בשבוע. האם כל פעם כשהגיעה לחוג סבלה משלושה לילות

מסויטים? ואז שוב הגיעה לחוג ושוב סבלה מסויטים? ואם כן, מדוע לא מנעו מהמתלוננת את הסבל הזה.

ברי כי אורטל משקרת; אורטל ושרה ידעו היטב כי הנאשם נמצא באינגליש האוס ולא רק אחיו הדר. שרה העידה מיוזמתה ואף מבלי שנשאלה בעניין כי הנאשם הגיע לאינגליש האוס "בזכותה" **"אני ברוב טיפשותי המלצתי לאמא של שחר שרשמה אותו גם"** (ע"מ 226, ש' 12-13). בהמשך העידה **"בעקבות זה שאוראל למדה באינגליש האוס, הנאשם גם היה שם"** (ע"מ 235 לפרוטוקול, ש' 8-10). לא זו אף זו, שרה העידה כי המתלוננת המשיכה ללמוד באינגליש האוס גם לאחר החשיפה ובידיעה שהנאשם נמצא שם גם **"כי לא היה לי סידור לאנגלית שלה"** (ע"מ 252 לפרוט', ש' 1). הראיות מוכיחות כי שרה ואורטל ידעו גם ידעו על נוכחותו של הנאשם באינגליש האוס. כמו כן, הן מוכיחות כי המתלוננת לא סבלה מסויטים ולמצער, לא בקשר או באשמת הנאשם וממילא שלפגישתם באינגליש האוס לא היה קשר לכך. אין ספק כי מדובר בשקר מוחלט שנועד להתמודד עם תשובתו הספונטנית של הנאשם שניפצה לרסיסים גרסה שלמה. בצפייה בעימות ניתן לראות כיצד משפט אחד אותנטי מפיו של צעיר בן 15 הפריך לחלוטין את "תיאוריית המנעולים" שאורטל טענה בפניו **"אני פוגש אותה באינגליש האוס, אז זה לא קשור"** בתגובה אורטל ניסתה להשתיקו **"שחר, שחר..."** אין כל היגיון בטענה כי החלפת מנעולי בית הסבתא העניקה למתלוננת ביטחון ולכן חשפה את התלונה, בזמן שהמשיכה לפגוש את הנאשם במקום זר בו היא נמצאת לבדה ללא אף בן משפחה. זאת, בניגוד לבית הסבתא אליו הגיעה מלווה בבן משפחה, לרוב עם אמה. מכאן, שהקשר היחיד של החלפת המנעולים לתיק, הוא הקשר לסכסוך המשפחתי ובכללו למאבק הירושה.

209. כמפורט לעיל, שרה ואורטל ניסו למצוא גורם חיצוני להטיל עליו את האשמה לבעיות המתלוננת כולן. דוגמא לכך ניתן למצוא בעימות האמור כשאורטל אמרה לנאשם שהמתלוננת **"בסויטים"** והיא צריכה שישנו לידה בלילה, הנאשם השיב **"זה היה גם לפני"** ולשאלת אורטל המופתעת הנאשם השיב שוב **"זה היה גם לפני"** (לאחר דקה 47: 53: 00). שוב הנאשם הצעיר מפריך ברגע את גרסתה הבדויה של אורטל וזו מנסה לשכלל גרסתה תוך כדי העימות כששינתה את גרסתה באופן שהסויטים שהופיעו לפתע בעקבות המפגש באינגליש האוס, הפכו לסויטים שנמשכים כבר ארבע שנים, בהתאם לתשובת הנאשם. באשר לטענתה החדשה יש לשאול, הכיצד שנים של סויטים לא צוינו ולו במילה בחקירות במשטרה ימים ספורים לפני העימות, לא מפי המתלוננת, לא מפי אורטל ולא מפי שרה.

עוד יש לשאול, אם המתלוננת סובלת כבר ארבע שנים מסויטים, אזי מדוע טענה אורטל בנחרצות כי המפגש באינגליש האוס גרם לה לסויטים אם הסויטים היו קיימים **ארבע שנים** קודם לכן?

210. למען הסדר נזכיר כי בתחילה נטען ש"היעדרותו" של הנאשם מחייה של המתלוננת בעקבות החלפת המנעולים בבית הסבתא, העניקה למתלוננת ביטחון ובעקבות כך חשפה את התלונה. לאחר שהנאשם ניפץ את התיאוריה שנבנתה, אורטל העבירה יהבה מהמנעולים לסויטים. אלא שטענותיה ביחס לסויטים אינן עקביות ואינן תואמות לסיטואציה ונראה כי אורטל מבינה זאת תוך כדי שהיא מדברת אל הנאשם בעימות **"כשהיא רואה אותך מ... היא שלושה ימים באינגליש האוס (לא ברור) היא לא ישנה. היא לא ישנה בלילה והיא לא פיב... והרבה פעמים היא... היא לא הייתה אומרת לנו למה..."** בנשימה אחת הסויטים נגרמו נקודתית ממפגש עם הנאשם ומיד לאחר מכן, היא הרבה פעמים סובלת מסויטים.

211. לכל האמור לעיל יש להוסיף את העובדה כי יום למחרת העימות קרי, ביום **21.1.2016** עו"ד רוני סודובניק שייצג את המתלוננת ומשפחתה פנתה אל דגנית הפסיכולוגית וביקשה שתברר במסגרת הטיפול האם הסיוטים מכילים את דמותו של הנאשם והדגישה כי באם המעשים והנאשם מופיעים בסיוטים, זו הוכחה לכך שהמתלוננת דוברת אמת.

נזכיר שוב, באותה עת המתלוננת לא אמרה שום מילה על סיוטים, לא בחקירתה הראשונה ואף לא בחקירה השנייה למרות שבמהלכה סיפרה לחוקרת הילדים על המפגש עם הנאשם באינגליש האוס, אותו מפגש שלטענת אורטל גרם למתלוננת סיוטים.

212. למעשה, המתלוננת לא סיפרה ולא ציינה סיוטים גם במפגש הטיפולי הראשון אצל דגנית הפסיכולוגית, ביום **18.1.2016** (ע"מ 86 לפרוט', ש' 29). והינה, במפגש הטיפולי מיום **24.1.2016** שהתקיים לאחר העימות מיום **20.1.2016** ולאחר הודעתה של עו"ד סודובניק מיום **21.1.2016** בעניין הסיוטים, לפתע מופיעים הסיוטים, **ארבע פעמים** (ת/26, ע"מ 103). לא זו אף זו, לפי ת/26 המפגש מתחיל בשיחה על הסיוטים הנטענים. בהתאם לטענת אורטל שנראה שהשתכללה בעימות, צוין בדף העבודה "**לדבריה הסיוטים כבר כמה שנים מאז שהתחיל**" (ע"מ 104 לת/26) ובתשובה לשאלת עו"ד סודובניק "**סיוטים – חולמת על מה שהוא עשה לה**".

213. חוסר העקביות ביחס לטענת הסיוטים באה לידי ביטוי ביתר שאת בדפי העבודה של דגנית הפסיכולוגית ת/26. ואולם, כבר כאן יצוין כי מדפי העבודה עולה שהסיוטים "הופיעו", "נעלמו" ו"חזרו" מבלי שדגנית הפסיכולוגית ייחסה לכך חשיבות במסגרת הטיפול במתלוננת. לא נעשה על ידה ברור מה "עזר" להיעלמות הסיוטים ומה "גרם" לחזרתם, ולו מבחינה טיפולית כדי לסייע למתלוננת להיגאל מסיוטיה.

214. בתוך כך, בדפי העבודה ציינה דגנית הפסיכולוגית "**לפעמים באמת יש לה סיוטים**" (דף 64 מיום 19.7.16) הא ותו לא! הפסיכולוגית לא התעכבה על כך ולא ביררה למה הכוונה, משל כל מטרת המפגשים עמה נועדו לרישום בדפי העבודה.

טענה נוספת שנולדה בעימות מיום 20.1.2016 והופיעה לפתע בפגישה הטיפולית אצל דגנית הפסיכולוגית ביום 24.1.2016 ובהמשך הפכה לחלק מגירסתה של המתלוננת, היא הטענה בעניין האיומים על חייה של אורטל, כפי שיפורט להלן:

האיומים

215. כתב האישום שהוגש כנגד הנאשם מייחס לו עבירת איומים (ריבוי מקרים); בסעיפים 1, 1א' ו1ג' לכתב האישום נטען כי הנאשם **איים** על המתלוננת כי אם לא תעשה כדבריו "יספר על אודות מעשיו ופיץ עליה דברי בלע בקרב המשפחה". הנטען בכתב האישום התבסס על גרסאות המתלוננת בחקירות הילדים, במסגרתן טענה למשל, את הדברים שלהלן:

"הוא אמר לי שאם אני לא אעשה את הדבר הזה אז בחיים הוא לא... הוא יספר עליי שקרים, הוא יגיד שאני משקרת ו... ושאחד הסיבות שלא רציתי לספר, בגלל ש... פחדתי שהוא ימציא עליי ויאמינו לו. והוא אמר לי ש... אם אני לא אספר אז הוא לא יספר גם, ש..."

הוא יספר שקרים ויאמינו לו..." (ע"מ 8, ש' 34, ע"מ 9, ש' 1-3).

"הוא אמר שאם אני לא יעשה משהו, אז אחר כך יקרה דברים נוראיים. כמו שאם הוא יבכה ומישהו יראה אותו אז הוא יחשוב שאני עשיתי את המעשה הזה את מבינה? הוא יבכה ואז יחשוב שאני עשיתי לו משהו." (ע"מ 17, ש' 19-21).

"הוא אמר שהוא לא ידבר איתי יותר אף פעם וגם לא רק הוא גם אחרים." (ע"מ 19, ש' 19-20).

"הוא אמר תעשי את זה מהר. אם לא את לא תצאי מפה לעולם. ואז אני אגיד שאת ברחת ואני אמציא שקר." (ע"מ 20, ש' 13-14).

"אם לא הוא יעשה את המעשה את יודעת. הוא ילשין עלי אז לצערי הורדתי למרות שאת יודעת לא רציתי לעשות את זה." (ע"מ 27, ש' 32-33).

216. יושם אל לב כי לפי גירסת המתלוננת האיומים "נועדו" לגרום לה לעשות מעשים מיניים עם הנאשם יותר מאשר לשמור אותם בסוד, כך גם על פי הנטען בכתב האישום. בדומה לרוב רובה של גרסת המתלוננת, גם עניין זה הלך והשתנה לבלי הכר.

חשוב לשים לב בעניין זה כי בניגוד לטענת אורטל בעימות, המתלוננת מעולם לא טענה כי הנאשם איים שיהרוג את אחותה אורטל. המתלוננת מתארת בחקירתה את "הפגיעה" באורטל כתוצאה שתיגרם אם הנאשם יספר עליה דברים. עם זאת, האיום איננו יחודי לאורטל והמתלוננת מייחסת אותו גם לאמה ולמשפחה בכלל. הייחודיות בנוגע לאורטל נובעת מדאגתה החריגה של המתלוננת לענייני הזוגיות של אורטל, שהיו לה המון חברים, שקשה לה מספיק, שיש לה הרבה על הראש עם החבר. עוד יושם לב לכך שבין שאר האיומים, המתלוננת טענה שהנאשם איים עליה שהוא לא ידבר איתה יותר אף פעם, ההגנה תוהה הכיצד האיום האמור מתיישב עם טענת המאשימה להימנעות מצד המתלוננת. הרי אם קיימת הימנעות אזי לא מדובר באיום כי אם בהקלה רבה. המאשימה התעלמה גם מעניין זה.

פגיעה פיזית – אין! הריגה/רצח – אין! אקדח – אין! אקדח של שירן – אין!

"רק בבקשה ממך אל תפגע באימא שלי, ואל תפגע באחותי שיש לה מספיק קשיים שהיא נפרדה מהחבר שלה כי היה המון חברים. מספיק קשה לה לאחותי וכאילו גם למשפחה וזה..." (ע"מ 16, ש' 33-34, ע"מ 17, ש' 1).

"אמרתי לו אין מצב שאני נוגעת או. קיי אין מצב אמרתי לו שנייה בבקשה רק תעזוב את המשפחה תעזוב את אחותי בבקשה יש לה מספיק על הראש עם החבר. תעזוב אותה [...]. אז אחותי תכעס עלי שעשיתי כאילו ימציא שקרים בטח." (ע"מ 24, ש' 34, ע"מ 25, ש' 1-5).

"הוא אמר לי אז אני מספר. אז אמרתי לו חכה בבקשה, אל תספר אתה תהרוס את החיים של אחותי. כי היא אחר כך תתעסק במקרה הזה במקום החבר הזה שלה." (ע"מ 34, ש' 33-31).

217. בחקירת הילדים השנייה, נראה כי אף איומים אלה נשכחו מליבה של המתלוננת. לאחר שחוקרת הילדים שאלה את המתלוננת פעמיים, מדוע סיפרה רק עכשיו אם חלפה שנה מאז שפסקו המעשים (ע"מ 10, ש' 19, 24). סיפקה שלל סיבות, שהמשפחה נהרסה, שבני הדודים שלה לא באים יותר לבית הסבתא, שלא רצתה להרוס את האוירה של בת המצווה, ואחרי בת המצווה שלה, הם

הלכו והיא הייתה יותר פתוחה (ע"מ 10, ש' 25-34). המתלוננת הוסיפה "שממש רציתי לספר והרגשתי נורא רע.. כי לא יכולתי.. אני לא יכולתי ש.. הוא אמר לי שהוא יפגע באחות שלי, ואחות שלי...". חוקרת הילדים השיבה לה "את סיפרת לי את זה אני זוכרת." (ע"מ 11, ש' 9-11).

218. הינה כי כן, המתלוננת לא סיפרה לחוקרת הילדים על איום בפגיעה ממשית כלשהי באורטל או בשאר בני משפחתה, וודאי שלא פגיעה פזית. האיום שמתארת המתלוננת באופן ברור וחד משמעי הוא איום שהנאשם יספר עליה "דברי בלע" בדיוק כנטען בכתב האישום. הפגיעה באורטל ובני המשפחה היא למעשה פרשנותה הסובייקטיבית של המתלוננת ביחס לתוצאה אפשרית שתגרם אם "יסופרו עליה דברי בלע". המתלוננת לא טענה כי הנאשם איים עליה שיוסיף קושי לאורטל שממילא קשה לה כי היו לה המון חברים. המתלוננת גם לא טענה שהנאשם איים עליה שחייה של אורטל יהרסו משום שתאלץ "להתעסק במקרה הזה במקום החבר הזה שלה". זאת פרשנותה הסובייקטיבית! המתלוננת מתארת את "חולשתה" של אורטל שיש לה מספיק קשיים, אורטל נפרדה מהחבר שלה, לאורטל היו המון חברים, מספיק קשה לאורטל וגם למשפחה, יש לה מספיק על הראש עם החבר, אורטל תכעס עליה, אורטל תתעסק במקרה הזה במקום בחבר הזה שלה. משום מה, חיי הזוגיות של אורטל מעסיקים את המתלוננת באופן חריג עד כדי כך שפגיעה בהם זה הדבר החמור ביותר שיכול לקרות ולכן היא בוחרת בהם להיות מושא האיום בגירסתה. מבחינתה זהו האיום המפחיד ביותר שיכול לגרום לה לעשות כל דבר, ובניגוד לרצונה.

אין חולקין כי האיום בו בחרה המתלוננת בגירסתה הוא בעייתי, בלשון המעטה, ויש בו כדי לפגום בגירסה כולה. זאת, לא רק משום חוסר ההיגיון שבאיום המתואר אלא בעיקר משום ההנחה השגויה הטבועה בו המייחסת לנאשם פרשנות סובייקטיבית (בעייתית) זהה לזו של המתלוננת. קרי, שהנאשם ידע על חולשתה החריגה של המתלוננת כלפי חיי הזוגיות של אורטל ובנוסף, שהנאשם הבין כי אם יספר "דברי בלע" על המתלוננת, חיי הזוגיות של אורטל יפגעו.

219. נראה כי אורטל הבינה זאת היטב ועל כן כבר במהלך העימות ניסתה לשכלל את גירסת המתלוננת ולשפצה. את חולשת המתלוננת לחיי הזוגיות של אורטל שינתה אורטל לחולשה "כללית" כלפי אורטל ואהבה מיוחדת בין השתיים. את האיום בפגיעה בחיי הזוגיות שלה, הפכה אורטל לפגיעה ממשית בחייה (האקדח נולד בשלב אחר).

220. למען הסר ספק, יובהר ויודגש שוב, דבר מהדברים הנטענים על ידי אורטל במסגרת העימות לא נטענו ואף לא נרמזו לכל אורכן של שתי חקירות ילדים ארוכות מאוד. גירסת המתלוננת בחקירות הילדים שונה לחלוטין מגירסתה של אורטל, אותה היא מייחסת למתלוננת.

221. בעת העימות הנאשם הכיר רק את האיום המשופץ שהציגה בפניו אורטל ואף זה נשמע לנאשם כחסר כל היגיון, ובצדק. הנאשם שאל את אורטל "למה שאני יעלה דווקא על זה שאת הדבר... למה לא באימא שלה?" (לאחר דקה 15: 50: 00). לכל אורך העימות ניסתה אורטל לשתול במוחו של הנאשם והשומעים האחרים את הפרט כאילו היא הדבר החשוב ביותר למתלוננת ולכן הנאשם התמקד באיומים על חייה. למורת רוחה, אורטל לא הצליחה לשתול את השקרים במוחו של הנאשם. בתשובה לשאלתו, השיבה "למה? כי אתה יודע..." ובהמשך הוסיפה "הרגע שאלתי אותך...".

222. בנוסף, יושם לב כי האיום בגירסת המתלוננת נועד לגרום לה "לעשות" או "לא להתנגד" לביצוע המעשים הנטענים "אם אני לא אעשה" "שאם אני לא יעשה משהו" "אז הורדתי למרות שאת יודעת שלא רציתי" (כמצוטט לעיל). לעומת זאת, לפי גירסת אורטל בעימות, האיום נועד לגרום למתלוננת לא לגלות ולשמור בסוד את אותם מעשים "היא רצתה ללכת לספר לי, למה היא לא סיפרה לי כל הזמן הזה? כי היא פחדה ממך, אתה איימת עליה" וכן "אז איך היא לא סיפרה לי?" לתשובת הנאשם "לא יודע" השיבה אורטל "אז אני אומר לך למה, כי היא פחדה ממך, אתה איימת עליה" (לאחר דקה 01:22:00) ועוד פעמים רבות בהמשך העימות. יתירה מכך, האיום שמתארת המתלוננת הוא גילוי המעשים וברי כי אין כל היגיון לאיים בגילוי כדי למנוע גילוי!

223. מדובר בסתירה מהותית בין גירסת המתלוננת בחקירות הילדים לבין גירסת אורטל שלכאורה מספרת מה ששמעה מהמתלוננת, המעידה שעניינו בגירסה בדויה. המתלוננת בתמימותה מתארת איום שיכול היה להתאים למקרה של פגיעה חד פעמית "המתפוגג" בסיומה, שאז ממילא אין בו צורך. ואולם, כאשר מדובר בפגיעה חוזרת ולאורך תקופה, ברי כי איום מסוג זה, שנועד לגרום לקורבן "לבצע" או "לא להתנגד" לפגיעות בו, אינו מספיק משום שהוא "מתפוגג" בין פגיעה לפגיעה כאשר הפוגע לא נמצא ליד הקורבן. במקרה כזה, "נדרש" איום שנועד לשמור בסוד את דבר הפגיעות ויעמוד בעינו גם "בין הפגיעות" ויבטיח את המשך קיומן.

נראה כי אורטל הבינה את השוני ומשמעותו ולכן ניסתה לשפץ את האיום שבחרה אחותה הקטנה. בהתאם לכך, ניכר המאמץ המיוחד של אורטל להדגיש את האיום על חייה ועל היותה חשובה "במיוחד" למתלוננת, כאילו הייתה עובדה הידועה לכל.

במהלך העימות אורטל אמרה לנאשם שהמתלוננת פחדה לספר כי פחדה שהנאשם יהרוג אותה- את אורטל ושאלה את הנאשם איך היה יכול ללחוץ "בנקודה הזאתי?" ואולם, ברי כי לא הייתה נקודה אלא שאורטל ניסתה לשתול את הנקודה כדי לשפץ את גירסת המתלוננת. נראה כי ככל שהדבר נוגע למאשימה, אורטל השיגה את מטרתה והגירסה המעודכנת בדבר האיומים התקבלה על ידי המאשימה בזרועות פתוחות. כך גם עידכוני הגירסה המאוחרים שכללו אקדח ובהמשך, האקדח של שירן.

224. ואם לא די בכל האמור לעיל, הרי שחוקרת הילדים התרשמה כי האיומים שתיארה המתלוננת אינם אמינים והיא הסתייגה מהם, הגם שכלל לא "עודכנה" בהתפתחותם הכוללת את רציחת אורטל באמצעות אקדחה של שירן. (ת/2 – טופס סיכום חקירת הילדים השנייה, ע"מ 3 בסוף).

לעומתה, המאשימה אימצה בחפץ לב כל "עידכון גירסה" מאוחר, יהא המעדכן אשר יהא. המאשימה לא התרגשה גם מהעובדה כי עידכוני הגירסה השונים אינם מתיישבים עם ההסבר שנתנה המתלוננת בחקירתה הנגדית לחזרתה שוב ושוב לחדר הסבתא הגם שלכאורה הנאשם חיכה לה שם ופגע בה. לטענת המתלוננת היא חשבה שהם משחקים ובהתחלה באמת שיחקו ורק אחר כך הנאשם היה תופס אותה "באיזה פינה" ותוקף אותה. (ע"מ 80 לפרוט', ש' 19-20). לשאלה מדוע נכנסה אם ידעה שהנאשם מרמה אותה השיבה שמשום שבהתחלה הנאשם באמת היה משחק איתה. טענת המתלוננת איננה מתיישבת גם עם טענתה כי כלל לא רצתה לשחק או להתקרב אל הנאשם וככל שעשתה כן (הריקוד בבר המצווה, התגובות האוהבות בפייסבוק, האבוב ביום ההולדת של מלכה, ואלו הפעמים המתועדות) היה זה משום שאמה או אחותה הכריחו אותה לעשות זאת.

225. ובחזרה למפגש הטיפולי מיום 24.1.2016, אצל דגנית הפסיכולוגית שהתקיים כאמור לאחר שתי חקירות הילדים וחשוב מכך, לאחר העימות בין אורטל ועדיאל לבין הנאשם. נראה כי בעקבות תשובותיו של שחר בעימות עם אורטל התגלו חורים בגרסת המתלוננת ועל כן, נוספו פרטים או שונו, כדי למלא החורים. כך היה בנושא הסיוטים שצץ לראשונה יש מאין, רק לאחר העימות, כך נעשה גם ביחס לאיומים לכאורה שהנאשם איים על המתלוננת. במהלך העימות (לאחר דקה 18: 21: 00) אורטל הטיחה בנאשם "איך יכולת להעמיד אותה ככה? להגיד לה שאם היא עוברת את הקו הזה, אתה הולך להרוג אותי. איך יכולת לעשות לה דבר כזה?" הנאשם המופתע השיב בשאלה "שאני יהרוג אותך?" ואורטל השיבה "כן, אתה תפגע בי, אתה תהרוס לי את כל המשפחה. איך יכולת לאיים עליה דבר כזה?" אורטל אומנם "שיפצה" את האיומים הנטענים, מאיום בדברי בלע שיפגעו בין היתר בזוגיות שלה כפי שטענה המתלוננת, לאיום בפגיעה ממשית בחייה, כטענתה בעימות. ואולם, גם לאחר שיפוץ הגירסה אין שום היגיון בדברים ובהתאם לכך, הנאשם שואל את אורטל "גם אם אני רוצה לעשות את זה, איך אני יעשה דבר כזה?" אורטל לא השיבה לשאלת הנאשם.

226. ויוזכר שוב, הנאשם הוא נער צעיר כבן 15, נעדר עבר פלילי, "ילד סופר טוב" כהגדרת עדיאל בעימות, שביום בהיר אחד וללא כל התראה מוקדמת, זומן לחקירה, נעצר ונחקר במשך ארבעה ימים שלמים. אין זה מובן מאליו שלאחר ארבעה ימי חקירות בתנאי מעצר, הנער הנורמטיבי הצעיר, דבק באמת וחזר וסיפר אותה בעיקביות לכל אורך הדרך. כידוע, אין זה מובן מאליו בעבור נחקר חף מפשע או אשם. לעומת זאת, התביעה מחזיקה בשלל גרסאות שונות, משונות ומשתנות, והכל תחת ליווי וייעוץ מקצועי, החל מהרגע הראשון.

227. בהמשך העימות (לאחר דקה 15: 24: 00) אורטל הטיחה בנאשם כי אמר למתלוננת "לא לעבור את הקו, כי אם היא תעבור את הקו, אתה תת... אתה תפגע בי." הנאשם השיב שלא אמר והוסיף "אני גם לא יכול לפגוע בך." נראה שתשובת הנאשם חשפה חור נוסף בגירסה ואורטל הסתבכה בגירסתה "שחר, זה שאתה יכול או לא יכול – זה כבר בול... אם אתה יכול אתה ת...תפגע בי עכשיו, אני פה עכשיו תפגע בי." אורטל המשיכה ואמרה שאותה לא מעניין אם הנאשם יכול או לא יכול לפגוע בה ואז הוסיפה "תיאורטית, אתה הפחדת את הילדה שאתה יכול לפגוע בי."

228. בהמשך (לאחר דקה 29: 27: 00) עדיאל ניסה אף הוא לומר משהו, אך לא ממש מצליח משום שאורטל המשיכה והטיחה בנאשם האשמות ללא הרף בשלב כלשהו, החוקרת מורן עצרה את אורטל (לאחר דקה 05: 28: 00) והנאשם פנה אל עדיאל ושאל "רציני, נשמע לך הגיוני, מה שהיא אומרת? איך היא אומרת שהיא לא. בלי קשר על זה שאני יכול להפחיד אותה. נראה לך הגיוני שאני יכול לפגוע בך, באורטל, לא יודע ב... שרה, במישהו?"

229. בהמשך (לאחר דקה 42: 40: 00) אורטל הטיחה בנאשם שהוא הפחיד את המתלוננת שלא תספר "אתה אמרת לה, אם היא עוברת את הקו הזה, אתה... אתה תהרוג אותי."

אורטל המשיכה והוסיפה "אתה יודע, כל פעם שאני אומרת לה את המילה הזאתי, מה... מה... מה... מה... מה היה? א... יהרוג אותי? אני רואה אותה בוכה. כי מרוב שהיא כבר לא יכולה ל... לשאת את זה יותר. היא לא יכולה לשאת את זה יותר – את הפחד שיהרגו אותי...."

230. אין ולא יכולה להיות מחלוקת כי הדברים שאורטל טוענת בעימות לא היו ולא נבראו. ימים אחדים לפני העימות המתלוננת נחקרה בחקירת ילדים ממושכת ומפורטת, כעשרה ימים לאחר מכן (יומיים לפני העימות), המתלוננת נחקרה בחקירת ילדים נוספת. דבר מהדברים שאורטל טענה בעימות לא נטען ואף לא נרמז במהלך שתי חקירות הילדים. המתלוננת תיארה איומים שונים לחלוטין ובנסיבות שונות לחלוטין, כמפורט לעיל.

לכל אורך העימות אורטל המשיכה והטיחה בנאשם האשמות בדבר ביצוע מעשים חמורים במתלוננת תוך ירידה מפתיעה לפרטי פרטים. פרטים שהמתלוננת בעצמה לא ציינה בשום מקום, ובהינתן שהמתלוננת אמורה להיות מקור המידע של אורטל הרי שבקיאותה המרשימה של אורטל במעשים הנטענים, מחשידה. מדובר בפרטים שאורטל לא הייתה יכולה לדעת אלא מהמתלוננת, ואם המתלוננת זכרה וידעה לספר אותם לאחותה, מדוע לא סיפרה אותם במהלך שתי חקירות ילדים?! בהינתן שמדובר בפרק זמן של ימים אחדים. זאת, עוד מבלי להתייחס לעובדה כי אורטל טענה כי המתלוננת לא סיפרה לה לפרטי פרטים.

231. לאמור לעיל יש להוסיף כי אורטל מתארת חרדה עמוקה אצל המתלוננת המתפרקת רק למשמע האיום כלפי אחותה, ואולם במהלך שתי חקירות ילדים ארוכות וממושכות לא נראתה חרדה עמוקה כתיאורה של אורטל, לא ניכר פחד על חייה של אורטל ואף לא התפרקות של המתלוננת סביב החשש העמוק לחיי אורטל. לא היה ולא נברא. כזכור, החשיפה בפני אורטל כלל לא צוינה על ידי המתלוננת ובעדותה כלל לא זכרה אותה.

232. במהלך העימות הנאשם מבין בטעות כאילו המתלוננת חשפה את המעשים לפני בת המצווה שלה (לאחר דקה 40:42:00). אורטל מתקנת ואומרת לו שהמתלוננת סיפרה רק לפני שבועיים ושואלת את הנאשם "אתה יודע מתי?" והנאשם משיב בתמימות "שבועיים" ולשאלתה החוזרת של אורטל, הנאשם משיב בחיוב. אז אורטל אומרת לנאשם "סבתא החליפה את המפתחות, היא באה יום אחד במזל, היא אומרת: "איזה מזל." אתה יודע ואני לא פחדת להגיד את זה עכשיו. כי אתה לא ת... לא... אתה... אתה לא ת... אתה יכול לפגוע בי, בבקשה. אין בעיה אני לא מפחדת להגיד לך."

233. החלפת המנעולים על פי הטענה העניקה למתלוננת ביטחון, היא לא פחדה עוד ולכן חשפה את התלונה לכאורה. ואולם, אם האיום מופנה כלפי אורטל ולא כלפיה הכיצד יש בהחלפת המנעולים כדי לשנות? בהינתן הסצנריו ההזוי לפיו הנאשם יכול להרוג את אורטל, הכיצד החלפת מנעולי בית הסבתא תוכל להגן על אורטל מפניו? מה גם שמהראיות בתיק עולה כי בתקופה האחרונה, מאז החלה הזוגיות עם בעלה, כשנתיים קודם לכן מיעטה מאוד לבקר בבית סבתא. בנוסף לכך, "תיאוריית המנעולים" איננה מתיישבת גם עם גירסת המתלוננת לאיומי הנאשם, שהיא לגירסתה עיקר האיום היה "בחשיפת הדברים" בכך שגילוים יהרוס את משפחתה ומשום אורטל

אחותה תתעסק בזה במקום בחבר שלה וכו'. הכיצד החלפת המנעולים שהובילה לחשיפה, מאיינת את האיום בחשיפה?

למרות זאת, אורטל המשיכה בשלה וניסתה לשתול גירסה חדשה. בתוך כך הטיחה בנאשם ש"השתעשע" עם המתלוננת ואמר לה לא לספר (כזכור המתלוננת טענה כי איים עליה **שיספר**). **"היא לא סיפרה. שחר, עד שסבתא החליפה מפתחות והיא הייתה בטוחה חודשיים שהצ... שאימא שלך לא תקבל מפתח, שאתה לא תיכנס, שהיא לא תפגוש אותך, חודשיים"**. ואולם, גירסתה "המעודכנת" של אורטל עומדת בסתירה מוחלטת למציאות, כפי שהבהיר זאת הנאשם בפשטות ובקצרה בתגובה לנאומה הארוך של אורטל **"אני פוגש אותה באינגליש האוס, אז זה לא קשור"**. (ראה לעיל הפרק הדין בהופעתם של הסיוטים).

במשפט קצר אחד, הנאשם הצעיר, לאחר 4 ימי מעצר וחקירות, שמט את הקרקע מתחת לתלונה כולה. ואולם, הדברים שנראו בברור חד לנער צעיר, נעלמו מעיניהם של כל כך הרבה מבוגרים בדרך, רובם אנשי מקצוע. ויוזכר, תיאוריית המנעולים שרירה ונטענת!

234. בעניין זה חשוב לשים לב לכמה תהיות מהותיות שהעלה הנאשם במהלך העימות, בין היתר, ביחס להאשמות האיומים וההפחדה שהוטחו בפניו. זאת, משום שבהמשך הדרך תצוצנה יש מאין תשובות לתמיהותיו בעידכוני גירסה מאוחרים, כאילו היו שם מאז ומעולם. כך למשל, הנאשם שאל בעניין הפגיעה באורטל **"איך אני יעשה דבר כזה?"**, בהמשך אמר הוסיף, **"אני גם לא יכול לפגוע בך"** אחר כך שאל את עדיאל אם זה **"נשמע לך הגיוני"** שאני יכול לפגוע ולבסוף ניפץ את תיאוריית המנעולים והפחד, גם באמצעות המפגשים באינגליש האוס.

235. בטיפול מיום 24.1.2016 אצל דגנית הפסיכולוגית, אותו טיפול במסגרתו "ניתן מענה" לנושא הסיוטים, ניתן מענה גם לנושא האיומים, כאשר לפתע צוין בדין העבודה מאותו טיפול **"לעולם לא להאמין למי שמאיים. למי שמאיים עלייך. למשהו לא הגיוני. זה לא הגיוני שהוא ירצח את אחותי. הייתי ילדה קטנה"**. (ת/26, עמוד מסומן 97).

לנגד עייננו, גירסת המתלוננת מתיישרת עם גירסת אורטל, באופן שהאיום על חיי הזוגיות של אורטל הופכים לאיום ברציחתה. **"איך?"** התשובה לכך מגיעה בהמשך, בטיפול אצל דגנית הפסיכולוגית ביום 6.4.2016 (ת/26, ע"מ 86) **"אמר שיש לו אקדח והאמינה לו"**. וזו כמובן הופעתו הראשונה של "האקדח".

ואולם, עידכוני הגירסה שנוספו טלאים טלאים, רק פגמו במהימנותה והפכו לבלתי הגיונית ולא מציאותית. בעניין זה למשל, בהינתן מועדי הפגיעות הנטענים, הרי שהנאשם היה באותה עת ילד קטן ולכל היותר בן 14, ואם כן, מנין יהיה לו אקדח? טלאי נוסף ובו תשובה לכך נוסף בטיפול הבא אצל דגנית הפסיכולוגית, ביום 12.4.16 במסגרתו צוין **"לאחותו יש אקדח מהצבא"** (ת/26 ע"מ 83).

236. וכאילו מעולם לא הייתה חקירת ילדים המתלוננת העידה בבית המשפט בהתאם לגירסתה של אורטל, כפי שהוצגה בעימות ושוכללה בטיפול אצל הפסיכולוגית, ובניגוד מוחלט לגירסתה בחקירות הילדים. המתלוננת העידה **"שהוא פשוט איים עליי והוא אמר לי הוא פשוט איים. הוא פשוט שהוא יקח את האקדח של שירן ויהרוג את אחותי..."** (ע"מ 48, ש' 8-9). בהמשך ניכר

הבלבול אצל המתלוננת שנדרשה להכניס את האיום החדש לגרסתה, כך עירבבה את הישן עם החדש ומבלי משים טענה דבר והיפוכו ותוך כדי הפריכה שוב את טענת ההימנעות **"מרוב האיומים והפחד כל פעם הוא איים עליי והוא אמר לי שאם אני לא אעשה לו, אם אני לא אמצוץ לו אז הוא לא יהיה, אז כאילו גם הוא לא יהיה חבר שלי ושאני אהיה לבד בעולם ושהוא ייקח את מה שאמרתי בקשר לאחותי עם האקדח."** (סוף ע"מ 50 לפרוט' תחילת ע"מ 51).

237. מעבר לאמור לעיל, שירן אחות הנאשם העידה כי התגייסה לצה"ל **בשנת 2013** ליחידת נציב קבילות חיילים, לשירות עורפי לחלוטין. היא נשאה רובה במסגרת הטירונוט ולאחר מכן פעם אחת בטיול חד-יומי לאחריו החזירה הרובה עוד לפני ששבה לביתה. אין שום מצב שהמתלוננת ראתה את שירן עם נשק.

יתירה מכך, שרה בעצמה העידה כי מעולם לא ראתה את שירן עם נשק (ע"מ 248, ש' 3-4) עם זאת, בניסיון לעידכון גרסה נוסף טענה בעדותה כי מור אחיו של הנאשם "דאג" להשאיר טלפון שלו בבית הסבתא **"כדי להזכיר לאוראל שלשירן יש רובה וששחר יכול להרוג אותה אם היא תדבר"** (ע"מ 248, ש' 3-4), לא הגיוני, לא ברור, אך זו עדותה. בדיה שמעולם לא נטענה, גם לא בגרסאות מאוחרות "ומעודכנות" של המתלוננת וממילא שחוסר ההיגיון שבה מעולם לא הוברר. עם זאת, אפילו נניח שהיה טלפון ואפילו נצא מההנחה הבדינית שיש קשר בין הטלפון "לאיום", יש לשאול את שרה האם מור "דאג" להשאיר את הטלפון שם מאז 2010 או 2011, תחילת הפגיעה (לפי גרסאות מסוימות) כדי להזכיר למתלוננת שלשירן יש רובה וכו'? ואם נמשיך ונפליג בדמיון ונניח שכן, הכיצד הדבר מתיישב עם העובדה כי שירן התגייסה לצה"ל רק **בסוף שנת 2013** ולשיטת המאשימה המעשים **פסקו בינואר 2014**.

למעשה, עדכון הגרסה לפיו האיום כלל את "האקדח של שירן" שומט את הקרקע תחת טענת האיומים כולה, שהרי "האקדח של שירן" יכול היה לשמש לאיום רק במשך תקופה קצרה של כחודש, ולכן לא ברור "איזה אקדח" שימש את הנאשם משך כל אותן שנים, מאז היה כבן 7 (לפי גרסאות אחרות)?

238. סתירות אלה לא הטרידו ולו במעט את מנוחתה של המאשימה שייחסה לנאשם **בכתב האישום** ביצוע של עבירת **איומים – ריבוי עבירות ב"השמעת דברי איום עליה כי באם תתנגד לו הוא יספר להוריה אודות מעשיו ויפיץ עליה דברי בלע בקרב בני המשפחה...**" (בשלושה סעיפים בכתב האישום) כנטען בחקירת הילדים, ובהמשך **בסיכומיה** טענה כאילו כלום כי **"איומיו של הנאשם כי יפגע באורטל היו קשים, מוחשיים ומפחידים מאוד עבור המתלוננת"** (סעיף 102 לסיכומים) וביקשה מבית המשפט הנכבד להרשיע הנאשם בביצוע עבירת איומים - ריבוי מקרים! ברי כי הפער העצום בין כתב האישום לבין סיכומי המאשימה לא נעלם מעיני המאשימה, שאולי קיוותה כי יעלם מעיני השאר.

אך אין להתעלם כי בחקירת הילדים המתלוננת טענה, כמפורט לעיל ובין השאר, כי הנאשם **איים עליה שיספר עליה שקרים**, יגיד שהיא משקר. (ע"מ 8, ש' 34, ע"מ 9, ש' 1-3). כי אמרה לנאשם "תעזוב אותי, מה אתה רוצה ממני, אני לא עושה דברים כאלה" ואז הנאשם **"כמעט הלך"** (ע"מ 10 ש' 29) לספר "להם" "דברים שלא באמת עשיתי" ואז היא אמרה לו **"חכה"** והנאשם שאל אותה מה היא רוצה ואמר שהוא הולך כי היא לא עושה "את הדבר הזה" (ש' 31), אז המתלוננת השיבה

לו "רק בבקשה אל תספר את זה... אל תספר דברים שאני לא עשיתי.....". לדבריה, משום שפחדה שהנאשם יספר "להם" דברים, "אז עשיתי את זה" (ש' 33).

239. הינה כי כן, עסקינן במשפט פלילי במסגרתו מואשם קטין בעבירות מהחמורות שקיימות בספר החוקים ובכללן עבירת האיומים – ריבוי עבירות, והכל מבלי שהובאה ולו ראשית ראייה להוכחתן, לא לפי הגרסאות המוקדמות ואף לא לפי הגרסאות המאוחרות. ככל שהסתירות והפגמים הלכו והצטברו כך המאשימה התעלמה מקיומם. באותו אופן התעלמה מאיום "השחיטה" החדש שהגיש יש מאין לראשונה בעדותה בבית המשפט. כך התעלמה גם מהסתייגותה של חוקרת הילדים מגרסאות המתלוננת ביחס לאיומי הנאשם הנטענים וזאת עוד מבלי שנחשפה להתפתחותם של האיומים ובכלל זה לגרסת האקדח של שירן. סביר להניח כי אילו הייתה נחשפת לשלל גרסאותיה המאוחרות, התרשמותה ביחס למהימנות המתלוננת וגרסתה בכללותה הייתה משתנה. המאשימה שנחשפה למגוון גרסאות המתלוננת ושאר עדי התביעה לא ייחסה לכך חשיבות והתעלמה מכך.

240. מאמרו של הרדוף שצוין לעיל, העוסק בין השאר, בחקירת הילדים במעמד הגשת התלונה ולאחר מכן, מונה שלוש מגמות הקיימות בהסדר שבחוק הגנת הילדים - **הגנת נפגעי עבירה** מצד אחד, **הזכות להליך הוגן** מצד שני והגעה לאמת העובדתית מן הצד השלישי – ומבקש לבחון עד כמה החוק מאפשר את הגשמת המגמות הללו ועד כמה האיזון הנוכחי ביניהן ראוי.

241. באשר לחקירת ילדים ולחקורי הילדים בפרט נאמר שם :

"קשה מלאכתם של חוקרי הילדים. עליהם להתקשר עם ילד שהתלונן שנעברה בו עבירת מין, ולהיות רגישים וחומלים אך בד בבד ביקורתיים. הם רואים לפנייהם ילד ועליהם להביט בו ולברר עמו את הדברים בזהירות ובעדינות משתי נקודות מבט...". האחת, הגנת נפגעי העבירה וזכויותיהם והשנייה, הזכות להליך הוגן. זאת "תוך תפיסתו כקורבן אך גם כמתלונן שווא בכוח; לראותו בו-זמנית כדובר אמת וכדובר שקר, לפחות בהתחלה". ואולם, לחוקר הילדים סמכות יחידה במינה ויש בכוחו לדחוף לסגירת התיק כאשר הוא אינו מאמין למתלונן או לדחוף להעמיד לדין כאשר הוא מאמין לו.

האירוע הנטען במהלך משחק המחבואים

242. בחקירתה הראשונה (ת/ב1) טענה המתלוננת ביחס לאירוע המחבואים הנטען כי בעת ששיחקה מחבואים עם הדר אחיו הצעיר של הנאשם, הנאשם הצטרף למשחק (ע"מ 11, ש' 1-10). כשהתחבאה בחדר סבתה הנאשם בא ונגע בה, בחזה שלה וגם באיבר מינה. המתלוננת טענה כי "עקב אחרי" כשהתחבאה (ע"מ 11, 23-24), כפי ש"הסתבר" לה כי לא שמה לב, ופתאום ראתה "שהוא נוגע ביי" (ש' 24-25). לטענתה לא הבינה "מי זה כי היה חושך, כי... באותו זמן האור לא עבד ו... לא... ואז פתאום שסידרנו את האור, אז כאילו... פתאום שניסיתי להדליק ופתאום הצלחתי, אז אני רואה אותו נוגע בי ולא הבנתי מי זה..." (ש' 25-27). עוד טענה כי זה קרה "בחדר של סבא" שם יש חצר קטנה עם גדר "שאתה יושב עליה במרפסת" (ע"מ 12, ש' 3-4) וכשהתחבאה שם הנאשם בא ו"אמר לי אה... הוא עשה לי כזה, הוא... הוא... הוא... אה... אה... פתאום כאילו אמרתי לו... "את זוכרת מה היה בינינו?" ככה הוא אמר לי ו... אמרתי לו "כן, אבל שתדע שזה לא בסדר מה שאתה עושה", אז הוא אמר לי בלה בלה בלה... זה, ונמשיך. ו... זה היה קשה, כן." (ש' 6-9).

כשחוקרת הילדים ביקשה שתספר מה קרה לאחר שהנאשם נגע בחזה שלה ועד שנגע באיבר מינה תוך שציינה שכוונתה לפעם "עם המחבואים", השיבה המתלוננת "במחבואים? אה... זה קרה, אבל רק עם ציצי." (ש' 14). בהמשך, שוב ביקשה חוקרת הילדים לחזור "לפעם של המחבואים" (ש' 28) ולספר מה קרה לאחר שהנאשם נגע בחזה שלה, והמתלוננת השיבה שאמרה לנאשם שכואב לה ולא נעים וביקשה שיפסיק, אבל הנאשם לא הקשיב. לשאלת החוקרת השיבה שהנאשם הכאיב לה בחזה כש"מישש אותו ומחץ" (ע"מ 13, ש' 3). לשאלת החוקרת מתי אירע אירוע המחבואים הנטען השיבה שבכל פעם שרצתה לשחק עם בן דודה הדר (ע"מ 14, ש' 4) ולאחר שהחוקרת חידדה ושאלה באיזו כיתה, המתלוננת השיבה בערך בגיל שמונה.

243. כבר כאן יצוין כי לפי דברי המתלוננת, בעת אירוע המחבואים הנטען הנאשם היה מתחת לגיל האחריות הפלילית, שהרי הנאשם גדול מהמתלוננת בכשלוש שנים ומכאן שהיה בן 11. לשאלת החוקרת היכן בדיוק התחבאה השיבה המתלוננת "מתחת למרפסת יש שם דברים כאלה יש שם ארגז. אני התחבאתי מתחת." (ע"מ 45, ש' 7). לשאלת החוקרת האם הנאשם נגע בחזה שלה מעל הבגדים או מתחת השיבה תחילה "מה זה משנה". החוקרת אמרה שאם היא זוכרת אז זה חשוב ואם לא אז לא, לכך השיבה שהיא חושבת "מעל ככה כזה" (ש' 20) ולשאלת החוקרת השיבה כי ידו נגעה "בציצי עצמו". בשלב זה המתלוננת שאלה את חוקרת הילדים מה דעתה על הרקע שציירה לציור והחוקרת השיבה "זוהר".

244. בעדותה בבית המשפט טענה המתלוננת שבאירוע המחבואים הנטען הנאשם לא רק נגע בגופה, אלא "גם הוא נתן לי לעשות לו מעשי סדום," (ע"מ לפרוט' 33, ש' 3-5). לשאלת התובעת השיבה "שהוא הכניס לי את הבולבול שלו לתוך הפה שלי" (ע"מ 33 לפרוט', ש' 10). על פי עדותה בבית המשפט, במהלך משחק המחבואים התחבאה בחדר של סבתה "כדי שלא יתקרב אליי" לשאלת בית המשפט היכן בדיוק התחבאה השיבה פעם במטבח ופעם באמבטיה, משום שהבית מאוד קטן ולא היו הרבה אפשרויות (ע"מ 43, ש' 14-15). המתלוננת טענה כי הנאשם מצא אותה ו"התחיל לתקוף" אותה. המתלוננת טענה שהנאשם חיבק אותה בצורה מאוד מוזרה, מישש את ישבנה. המתלוננת הוסיפה "היו גם פעמים שבתוך החדר של סבתא, זה קרה רק בחדר של סבתא שהכניס את הבולבול שלו לתוך התחת שלי וגם לתוך הפיפי" (ע"מ 43 לפרוט' ש' 24-26). בהמשך נשאלה כמה פעמים זה קרה והשיבה "פעמיים" כשהייתה בגיל צעיר.

245. באשר לגרסאות המתלוננת, חשוב לשים לב להחמרת האירוע בגרסתה המאוחרת של המתלוננת. בחקירת הילדים סיפרה אך ורק על נגיעות ולפתע בעדותה הוסיפה "מעשי סדום" בזו הלשון. לבקשת התובעת הסבירה, שהכניס את איבר מינו לתוך פיה, טענה שלא נטענה בשום שלב לפני עדותה בבית המשפט. המאשימה התעלמה מזה כאילו היה זה עניין של מה בכך. בנוסף, ישנה החמרה קשה ביחס ל"אווירה הכללית" של הפגיעות. יוזכר, המאשימה טענה כי הנאשם איים על המתלוננת, "איומים רבים ושונים" כמפורט לעיל. המאשימה טענה כי "הכביר הנאשם בהשפלות ואיומים" (סעיף 18 לסיכומיה). לא זו אף זו, המאשימה טענה כי פגיעותיו של הנאשם במתלוננת "היו אלימות וכואבות" ובין היתר כי הנאשם "אחז בחוזקה בשיערוותיה" (סעיף 19 לסיכומים).

ברם, מדברי המתלוננת המצוטטים לעיל עולה תמונה שונה בתכלית. המתלוננת מתארת שיח נינוח בין שניים וניתן אפילו להניח כי השניים המשוחחים נמצאים במעין מערכת יחסים. לטענתה הנאשם אמר לה **"את זוכרת מה היה בינינו?"** והיא השיבה לו **"כן, אבל שתדע שזה לא בסדר מה שאתה עושה"**. את המשך "השיחה" תיארה **"בלה בלה בלה"** ואז הוסיפה שהנאשם אמר לה **"נמשיך"** ולבסוף **"זה היה קשה, כן"** (ש' 6-9).

246. עיננו הרואות, אין איומים, אין השפלות, אין אלימות ואין דבר מבין הדברים החמורים שטענה המאשימה. נראה כי טענות המאשימה התבססו על גרסאותיה המאוחרות של המתלוננת ובהתעלם לחלוטין מגרסתה בחקירה במשטרה. ויוזכר, כתב האישום שהוגש נגד הנאשם מבוסס על גרסת המתלוננת בחקירותיה אצל חוקרת הילדים, הגם שלא נותר זכר ממנה. המאשימה לא מצאה להתייחס לכך אך בד בבד הקפידה לטעון כנגד ה"הכחשה הגורפת" של הנאשם, כשממילא שינויי הגרסה הרבים והמהותיים מאיינים אותו לחלוטין.

247. באשר לאירוע המחבואים הנטען, מגרסאותיה השונות של המתלוננת ניתן להניח בטעות כאילו המשחק העיקרי ששיחקו בבית הסבתא היה מחבואים וכי "השחקנים" היחידים היו הנאשם, המתלוננת והדר וכי המשחק התקיים בעיקר בחדר הסבתא.

ואולם, כבר בחקירתו הראשונה במשטרה ואין חולקין כי לא שמע את גרסת המתלוננת או מי מבני משפחתה, תיאר הנאשם לבקשת החוקרת את "המפגשים" בבית הסבתא והמשחקים ששיחקו. הנאשם סיפר כי שיחקו דוקים ומשחקי קופסה וניכר כי משחק המחבואים לא היה משחק עיקרי, כפי שניתן להבין בטעות מגרסת המתלוננת. הנאשם אישר כי שיחקו גם מחבואים ותופסת והוסיף גם **"1,2,3 דג מלוח"**. לשאלת החוקרת עם מי שיחקו השיב **"עם כל הילדים"** ולבקשתה פירט **"אני, אחותה, אחותי, אחים שלי. וגם בני דודות מהצד השני... מי שרצה לשחק. אוריין, אלמוג, שירן, מור, הדר, אורטל ועדיאל"**. נראה כי תשובת הנאשם הפתיעה את החוקרת בהיותה שוללת את אירוע המחבואים ברובו ולכן שאלה **"אורטל הייתה משחקת איתכם מחבואים?"** והנאשם השיב בחיוב. החוקרת לא התרצתה ושאלה שוב האם **"אורטל בגיל שלה הייתה משחקת איתכם מחבואים?"** והנאשם השיב בחיוב. החוקרת לא האמינה לדברי הנאשם ולא הסתירה זאת **"לא נראה לי הגיוני אבל טוב"** לכך השיב הנאשם **"את יכולה לחקור אותה, לשאול אותה אפילו"** (בין דקה 19: 24: 00 לדקה 26: 26: 00). הנאשם היה בטוח בעצמו ולא בכדי. במהלך העימות הנאשם שאל את אורטל **"את זוכרת, שיחקנו משחקים?"** ואורטל אישרה. הנאשם הוסיף **"דג מלוח, את זוכרת שיחקנו כולם ביחד?"** ואורטל השיבה **"או-קיי. יכול להיות"** הנאשם המשיך **"מחבואים, את זוכרת שיחקנו כולם?"** ואורטל השיבה **"לא תמיד שיחקנו כולם, היא הייתה הולכת לשחק איתכם"**. אורטל לא שללה אלא אישרה אך סייגה זאת ב"פעמים בודדות" ודי בכך ללמד על מהימנותו הרבה של הנאשם והיעדר מהימנות גרסאות התביעה שהשמיטו לחלוטין קיומם של משחקים משותפים. יתירה מכך, המתואר לעיל מעיד כי הפעמים בהן שיחקו מחבואים כמתואר בגרסת המתלוננת קרי, רק הנאשם, המתלוננת והדר, הן נדירות, שהרי גם שאר הילדים שיחקו והיו פעמים בהן שיחקו משחקים אחרים או צפו בטלוויזיה.

בנוסף, משחק המחבואים מעצם טבעו לא יכול להתקיים במקום אחד ובוודאי שלא בחדר אחד. למרות זאת, אורטל ניסתה **"להכניס"** את המשחק לחדר הסבתא תוך שהוציאה עצמה מהמשחק **"רוב הפעמים, אתם שיחקתם לבד, נכון? ואנחנו ישבנו, איפה? כולם?"** הנאשם השיב **"בסלון"**

ואורטל שאלה "איפה אתם הייתם?" והנאשם השיב "במסדרון הזה". אורטל לא הייתה מרוצה מתשובתו וניסתה להוליכו לחדר הסבתא, אך ללא הצלחה, ולו משום הטעם הפשוט שמחבואים לא ניתן לשחק בחדר קטן אחד. "איפה עוד הייתם? לא רק שספרתם, איפה שיחקתם? איפה הייתם..." והנאשם השיב בכנות "בכל הבית". משלא קיבלה תשובה לעניין משחק המחבואים, שינתה את "נסיבות השאלה" ולמעשה ויתרה על "אירוע המחבואים" הבלתי אפשרי "איפה... לא, איפה הייתם לוקחים את האייפונים ומשחקים? איפה הייתם יושבים?" שוב הנאשם השיב בכנות "בחדר של סבתא".

אם כן, גרסת המתלוננת הופרכה כליל על ידי הנאשם ואחותה אורטל, ואולם המאשימה התעלמה מכך.

האירוע הנטען עם השטיח/ החדרת איבר המין לפי המתלוננת

248. בחקירתה במשטרה טענה שהנאשם נגע באיבר מינה בחדר של סבתא, כשישבה על השטיח וחיכתה לחדר שלא בא "ואת יודעת מי בא במקומו?" (ש' 22) לדבריה, הנאשם בא, והוריד את מכנסיה ותחתוניה "ואז הייתי צריכה להמציא תירוץ ש... שהכל בסדר ושנחננו... אנחנו מנקים פה וזה... פשוט לא רציתי ש... יהיו בלאגנים, ו... לא רציתי שהוא יספר דברים שלא... שלא בכלל העזתי לעשות." (ש' 20-25).

כאמור לעיל ובשונה מטענות המאשימה, גרסת המתלוננת המצוטטת לעיל שוללת מכל וכל איומים, אלימות או שימוש בכוח כלשהו. למעשה, הנאשם "ניצב" בלבד בגרסת המתלוננת שבה היא "אדון" הסיטואציה, היא הייתה צריכה להמציא תירוץ, היא לא רצתה שיהיו בלאגנים. היא האקטיבית, "שליטת" האירוע והנאשם "נעלם". המאשימה לא ייחסה לעניין מהותי זה שום חשיבות, גם לא לשינוי הקיצוני בגרסאותיה המאוחרות, בהן מ"שליטת" האירוע הפכה לקורבן חלש ומושפל שהנאשם שקודם היה "נעלם" הופיע והפך לאלים, מאיים שמושך בשערותיה. וגרסתה המקורית איהה?

המתלוננת המשיכה בתיאורה התיאטרלי את "אירוע השטיח הנטען" וטענה שכאשר צפתה בטלוויזיה עם הדר, הנאשם נכנס "הסתכל עליי במבט מוזר הוא עשה כזה..." בדק שאין אף אחד בחדר כדי שלא יסתבך "עם הזה שלו" (ע"מ 14, ש' 21). ואז "הוא הסתכל כזה ככה לצדדים וקדימה ואחורה..." ואמר "שבהדר הוא יטפל" ואז הוא נתן לו את הטלפון שלו "למרות שהוא לא מרשה" (ש' 23-24). המתלוננת המשיכה והוסיפה כי הדר היה בטלפון והנאשם אמר לו לך תהיה עם אמא והדר הסכים. לפתע, עצרה ואמרה לחוקרת "אויי.. רגע שכחתי לספר לך עוד משהו." (ע"מ 14, ש' 30) ואמרה ש"זה" לא קרה רק בחדר הסבתא אלא גם "בחדר של שחר" בבית שלו, לדבריה הנאשם הראה לה "סירטון הכי דוחה בחיים שלי" (ע"מ 15, ש' 1) והוסיפה כי ראתה את הסרטון וכמעט הקיאה.

לבקשת החוקרת, המתלוננת טענה שאחרי ששלח את הדר לאמו הנאשם אמר לה "או. קיי בואי זה.. בואי נעשה את זה מהר וזה עניין אותו רק החזה שלי והזה.. זה מה שעניין אותו. והוא רק רצה לעשות את זה מהר כדי שלא יחשדו ואז.. ואז כשיבתי שם בשטיח כדי את יודעת לצפות לחכות כי להדר פשוט כאילו חשבתי שבסוף הוא יחזור אבל הסתבר שהוא לא חזר." (ש' 8-11). המתלוננת טענה כי רצתה לקום אך הנאשם הוריד אותה, "הוא עמד והוא התחיל להוריד את

המכנסיים והתחתונים" ואמר לה **בואי נעשה את זה מהר** לפני שמישהו יראה אותנו. בעניין זה הוסיפה "מה זה בואי נעשה את זה מהר מה אני חברה שלו? הוא בסך הכל בן דוד שלי הוא בן משפחה הוא רק בסך הכל אחיין. זה לא אומר שהוא צריך לעשות דברים כאלה" (ש' 14-15). לדבריה אמרה לנאשם שאין מצב שהיא עושה את זה והנאשם השיב "או.קיי אל תעשי את זה.. אני אה.. היא עשה לי כל מיני הצגות, פוזות עם האגו הזה שלו. הוא מחפש כל הזמן אגו ודברים כאלה." (ש' 20-21). לדבריה, הנאשם אמר לה "אני לא אדבר.. אני לא אד.. אני אדאג שלא ידברו איתך יותר בחיים, ושתהי לבד בעולם הזה..." והיא הרגישה נורא רע ועצוב. (ש' 25-27). לטענתה, לא רצתה שאף אחד ידבר איתה, זה "הורס את החיים כשמישהו לא רוצה לדבר איתך זה.. זה.. פשוט כאילו חלק מהחיים ולחווה את החוויה ולדבר אחד עם השני, והוא רצה לקחת את זה ממני...." (ש' 29-32). לכן אמרה "טוב בסדר רק בבקשה אל תעשה את זה, אתה תהרוס אותי. ואז פשוט התחיל כל המצב הזה..." (ע"מ 16, ש' 1-2).

המתלוננת התייחסה לנאשם ואמרה "יש לו ועוד איך חוצפה שהוא אמר שזה נעים לו. שזה כיף לו, שזה נעים לו, הוא עשה כזה, הוא עצם את העיניים והוא אמר שזה נעים לו, איזה חוצפן. אין לו טיפת בושה באמת כאילו. הוא צריך להתבייש בעצמו, ממש להתבייש בעצמו, ואני יודעת מתי זה הפסיק. משנה שעברה שלפני הבת מצווה, שבוע לפני הבת מצווה זה הפסיק. זה מה שאני זוכרת אבל לפני זה הפסיק. עכשיו לספר לך על הסרטון?" (ע"מ 16 ש' 6-10). החוקרת השיבה בשלילה ואמרה כי היא רוצה לשאול כמה שאלות ואז המתלוננת המשיכה לדבר על העונש המגיע לנאשם ולכל דבר יש מחיר וכו' (ש' 13-16). כפי שניתן לראות בנקל אין קשר בין גרסת המתלוננת המצוטטת לעיל, לבין טיעוני המאשימה בסיכומיה. למען הנוחות תובא להלן דוגמא להמחשה מתוך טיעוני המאשימה: "כל הפגיעות המיניות של הנאשם במתלוננת לוו בביטויים קשים ומשפילים ובאיומים כלפיה, כלפי משפחתה שתיהרס, וכלפי אחותה הבכורה..." (סעיף 64 לסיכומיה). בניגוד לטיעוני המאשימה, גירסת

249. המתלוננת נשמעת כמו סצנה מסרט, כניסתו התיאטרלית של הנאשם לחדר, מבטו "המוזר" במתלוננת ולאחריו מבטיו לארבעת כיווני השמיים. כך גם "פנייתו" אליה בבקשה "בואי נעשה את זה מהר" ובהמשך "ההצגות" ו"הפוזות" שעשה לה עם "האגו שלו". המתלוננת מתארת את הנאשם "חוצפן" ולא על מעשיו לכאורה אלא על שאמר שנעים, לפי טענתה. לא ניתן להתעלם מהפער העצום בין גרסת המתלוננת לבין טיעוני המאשימה, פער שלא הוסבר ולא צומצם בשום שלב.

250. חשוב לשים לב למעברים החדים והתכופים המאפיינים את גרסת המתלוננת. היא קופצת מנושא לנושא ומאירוע לאירוע תוך הקפדה על מסירת פרטים מסויימים, בדרך כלל באופן טכני שאינו תואם את הסיטואציה המתוארת. "הוא צריך להתבייש בעצמו, ממש להתבייש בעצמו, ואני יודעת מתי זה הפסיק. משנה שעברה שלפני הבת מצווה, שבוע לפני הבת מצווה זה הפסיק. זה מה שאני זוכרת אבל לפני זה הפסיק. עכשיו לספר לך על הסרטון?" הדבר מתיישב היטב עם אופייה הצייתי והמרצה של המתלוננת אשר מקפידה למלא משימותיה במלואן, מורכבות וסבוכות ככל שיהיו. צייתנותה החריגה באה לידי ביטוי בשיתוף הפעולה הבלתי סביר

שלה עם הסיוע הלימודי המאסיבי שהעמיסה עליה שרה. לא רק שהמתלוננת לא התנגדה לאמה אלא שניכר כי עשתה ככל יכולתה לרצותה. כך למשל, כשהייתה במקצ"ב המתלוננת העדיפה לוותר על קשרים חברתיים והשתתפות בפעילויות מהנות, שמא לא תספיק לסיים את כל שיעורי הבית בטרם תשוב לביתה (ראה נ/48 מעו"ס מקצב לעו"ס לחוק הנוער).

251. סימנים לצייתנותה הבלתי סבירה עולים מהאופן שבו מסרה גרסתה. מעבריה החדים מנושא לנושא, "יריית" פרטים מסוימים בצורת כותרות וחוסר סבלנותה להמתין עם סיפור שעליה לספר, אינם אלא סימנים לציותה המוחלט של המתלוננת. ניכרת בגרסתה הקפדתה למלא משימתה כראוי, מבלי לשכוח שום פרט שהיה עליה למסור. כך עולה מהמצוטט לעיל כשהמתלוננת נזכרה לפתע בשני פרטים שהיה עליה למסור, מתי פסקו המעשים הנטענים והסרטון. המתלוננת סיפרה על "אירוע השטיח" ובאותה נשימה אמרה "ואני יודעת מתי זה הפסיק", בהתייחסה לא לאירוע הנוכחי עליו סיפרה, אלא ביחס לכלל האירועים שחוותה לכאורה. ויודגש, לא נטען לגבי אירוע זה כי היה האירוע האחרון, נהפוך הוא, לפי דברי המתלוננת מדובר באירוע מלפני זמן רב ולמרות זאת, דווקא במהלכו היה חשוב לה לציין "מתי זה הפסיק". מיד לאחר מכן ובהמשך ישיר שאלה האם "עכשיו" לספר על הסרטון? כמי שצוידה ברשימת משימות והיא להוטה לסמן "ווי" על ביצוען, לבל תשכח אחת מהן. כה להוטה, עד כי מיד לאחר מכן חוקרת הילדים שאלה "טוב אני מחזירה אותך על הפעם עכשיו שסיפרת או קיי?" (ש' 17) והמתלוננת השיבה מיד "על הסרטון?" החוקרת השיבה בשלילה והבהירה "על הפעם שהוא הוריד מכנסיים ותחתונים" והמתלוננת השיבה "הוא פעם אחת הוא עשה. הוא עשה את זה גם פעם אחת".

תופעה זו שבה וחוזרת בעדויות המתלוננת עד כי ניתן להסיק מהם הפרטים החשובים שנתבקשה לספר. כך למשל, הדבר בא לידי ביטוי ביתר שאת בחקירת הילדים השנייה ביחס לנוכחותו של הדר בעת ביצוע המעשים הנטענים, כמפורט להלן בפרק העוסק בהדר.

252. מעדותה של דגנית הפסיכולוגית עולה כי תופעה זו קרתה גם במסגרת הטיפולים אצלה. היא העידה שהתיאורים של המתלוננת היו "מאוד מאוד קשים ומפורטים" היא הוסיפה "אפשר להגיד שזה תיאורים שבאו בצורה שנכפתה עליה, זה לא שהיא ניסתה להיזכר, התחושה שלי הייתה שזה משהו שחודר למחשבות שלה, משהו שהיא לא יכולה שלא לספר אותו, גם כשניסיתי לעצור אותה" (ע"מ 73 לפרוטוקול, ש' 9-12). אכן, גירסתה "נכפתה עליה" המתלוננת לא ניסתה להיזכר באירועים שחוותה משום שלא קרו. ההגנה מסכימה בהחלט עם הפסיכולוגית, זה משהו שחודר למחשבות שלה, משהו שהיא לא יכולה לא לספר אותו. בדיוק כמו בחקירות הילדים "ואני יודעת מתי זה הפסיק. משנה שעברה שלפני הבת מצווה, שבוע לפני הבת מצווה זה הפסיק." "עכשיו לספר לך על הסרטון?" (ע"מ 16 ש' 6-10).

"אוי... רגע שכחתי לספר לך עוד משהו." (ע"מ 14, ש' 30)

"על הסרטון?"

"אהה אני נזכרתי בעוד משהו שהוא עשה לי אחר כך לספר או עכשיו לספר?" (ע"מ 27, ש' 10-13).
לכך יש להוסיף את ה"בקרה" שהפעילה המתלוננת כששאלה "את כתב גם בחדר של משה נכון?" (ע"מ 44, ש' 9). לשאלת חוקרת הילדים "חדר של משה?" השיבה המתלוננת "סבא" וציינה "קוראים לו סבא משה" והוסיפה "תכתבי לך את זה" (ש' 10-15). החוקרת השיבה בחיוב ואמרה למתלוננת שהן עושות הפסקה, "את חושבת ואני קוראת. בסדר?"

לאחר שווידאה שנכתבו הדברים ביררה האם התקבלו כאמינים "טוב. אבל אתם מאמינים לי נכון?" ואז שוב "את מאמינה לי?" כאילו דואגת להשלמת המשימה בהצלחה.

253. המתלוננת המשיכה בעניין אירוע השטיח הנטען ותיארה משא ומתן ארוך ומפורט. לטענתה, הנאשם אמר לה להתכופף והיא סירבה. אז הנאשם "איים" "את רוצה שהמשפחה שלך תהרוס.. שאני יהרוס אותה?" (ש' 29) והיא השיבה "לא בשום אופן" הגם שכלל לא ברור מהו האיום. בהמשך, הנאשם שוב אמר "תרדי למטה, כאילו תתכופפי, תרדי על בירכיים" והיא שוב סירבה "לא ולא אלף פעם עד כמעט הוא עשה צעד, אבל זה נורא הפחיד אותי" והוסיפה כי אמר לה שברגע שיעשה שני צעדים זה כבר יהיה מאוחר מידי אז היא אמרה לו "רגע, סטופ בסדר אני יעשה כל מה שתבקש רק בבקשה ממך אל תפגע באימא שלי, ואל תפגע באחותי שיש לה מספיק קשיים שהיא ניפרדה מהחבר שלה כי היה המון חברים. מספיק קשה לה לאחותי וכאילו גם למשפחה וזה. לא רוצה שהוא יעשה דברים שלא מגיע וזה" (ע"מ 16, ש' 28-34, ע"מ 17, ש' 1).

שוב אותה נימה תיאטרלית בסיפור מעורפל ולא ברור. המתלוננת מתארת איומים אלומים לצד התנגדות איתנה "בשום אופן לא" וכן "לא ולא אלף פעם". לאחרים "כניעה" תיאטרלית "רגע, סטופ בסדר אני יעשה כל מה שתבקש" הכל, מבלי לציין מה האיום המפחיד והנורא. מה יקרה בצעד השלישי? מה גרם לה להסכים לכל מה שיבקש כטענתה? כיצד יפגע באמה? באחותה? ומה הקשר לקשיים של אורטל "כי היה לה המון חברים"?

254. בעניין זה טענה המאשימה שהנאשם איים ש"הוא יפגע בה. המתלוננת הושפעה מאיומי ופחדה ממנו" בניגוד לגרסת המתלוננת המצוטטת. עוד טענה כי "להתרשמות החוקרת, המתלוננת עודנה נתונה תחת פחד איומי של הנאשם". ואולם, אין זה אלא סילוף התרשמותה של חוקרת הילדים. המאשימה הפנתה להתרשמות הראשונית שכתבה חוקרת הילדים ב"טופס סיכום העדות" לאחר חקירת הילדים הראשונה(ת/1) תוך התעלמות מכוונת לסיכום העדכני שלאחר חקירת הילדים השנייה (ת/2) שם צוין "ההתרשמות היא לגבי חקירות 593/16 + 593/16א". על פי התרשמותה העדכנית, חוקרת הילדים "מסתייגת מתיאורי האיומים כפי שאוראל הביאה אותם בעדותה." (ע"מ 3 לטופס). בתוך כך, המאשימה מבקשת להרשיע את הנאשם בעבירת האיומים "ריבוי מקרים", עבירה פלילית בהליך פלילי בלי רסיס ראייה ומבלי שעמדה אפילו ברף ההוכחה הנמוך של מאזן ההסתברויות. ועל סילוף התרשמות החוקרת אין צורך לחזור.

באשר למקום בו התרחש אירוע השטיח "איזה חדר זה?" השיבה המתלוננת בחדר של סבתא ומיד שאלה את חוקרת הילדים "אבל מה עם החדר של שחר ש//'" וחוקרת הילדים השיבה כי ידברו גם על זה והמתלוננת הוסיפה ושאלה "ועל הסירטון?" (ע"מ 18, ש' 1-8).

המתלוננת טרם מילאה משימתה במלואה וניכר כי העניין מטריד את מנוחתה עד שאיננה מסוגלת להרפות, בדומה לאופן בו הוטרדה מהשלמת שיעורי הבית במקצב ולא יכלה להרפות מכך (נ/48). אלו לא זיכרונות חודרניים כי אם "הצ'קליסט" שעליה למלא.

255. בהמשך כשנתבקשה לחזור "לפעם" בחדר של הסבתא, השיבה "כולם היו בסלון. כולם" אף מבלי שנשאלה. כשנשאלה מה היה אחרי שאמר לה "לעשות מהר" השיבה "כשהוא אמר לעשות

את זה מהר, אז פשוט כאילו הוא אמר שאם מישהו מגיע, שאם נעשה את זה מהר, אז הוא אמר שאחר כך יהיה.. אחר כך כאילו אמר שאם אני לא יעשה את זה לא מהר.. יעשה את זה מהר אז הוא אחר כך הוא אמר שהוא לא ידבר איתי יותר אף פעם וגם לא רק הוא גם אחרים" (ע"מ 19, ש' 17-20). נזכיר כי המהירות שחויבה בה באיומים, תתחלף באריכות מוגזמת וכי האיום ב"חרם" יתחלף באיום ברצח אורטל אחותה.

המתלוננת טענה כי "מייד אחרי שאמרתי לו טוב אז הוא כזה חייך חיוך כזה, חיוך של ממזר" (ש' 25) ולשאלת החוקרת הוסיפה שאמר לה "עשית בשכל, ככה הוא אמר לי". (ש' 27).

די בדברים אלה של המתלוננת כדי למוסס את האישומים כולם ויוסבר. המתלוננת התבקשה לספר על אירוע חמור לכאורה, במסגרתו אולצה באיומים למצוץ את איבר מינו של הנאשם בניגוד לרצונה. בתשובתה בחרה לתאר בתיאטרליות את חיוכו הממזרי של הנאשם ותשובתו שאינה תואמת את הסיטואציה ומבלי שסיפרה מה שנתבקשה. גם ניסיון נוסף עלה בתוהו, כשהשיבה "ואז היה שפשוט כאילו, איך אני אסביר לך. ואז שהיה שהוא אמר את זה, זה פשוט כאילו.. פשוט כאילו שאני.. הוא אמר אם את עושה את זה הכי מהר שלך אז אני לא מספר מה שאת עשית. תאמיני לי שכל מה שקרה פה זה גם איתי, ואני מכירה את שחר שאם .. אם אני נגיד מספרת משהו שהוא לא רוצה שאני אספר אז הוא יגיד דברים אחרים לגמרי. אבל באמת? בשיא הרצינות כדי באמת כאילו זה לגמרי נכון, ולפעמים אני מקווה שהוא יודה בזה כי כי .. כאילו צריך לדעת את המעשים ולהבין מה זה." (ע"מ 19 ש' 29-34). כך, ככל שחוקרת הילדים ניסתה להבהיר כך הגירסה הלכה והתערפלה. גם כאשר השאלות הפכו מפורטות ושלא לומר מדריכות הגירסה רק הלכה והתערפלה. בין השאר, צץ מנעול בחדר הסבתא "הוא סגר אותי בחדר במנעול" (ע"מ 20, ש' 9). לשאלה מתי השיבה "זה היה כל פעם שהוא בא לסבתא בימי שישי. זה היה תמיד בימים שישי" (ש' 11). בהמשך כשהתבקשה לספר על "הדלת בפעם הזאת" השיבה שהנאשם פשוט סגר את הדלת ואמר "תעשי את זה מהר" אם לא "את לא תצאי מפה לעולם. ואז אני אגיד שאת ברחת ואני אמציא שקר." (ש' 13-14). כך העירפול הפך לכדי חוסר היגיון ממש. כאן, באיום להשאירה בחדר "לנצח", איום שלא חזר עוד לאחר חקירות הילדים, ולא בכדי. כשהתבקשה לספר שוב מה "בדיוק היה?" באותה פעם "שמצצת לו", שוב תיארה מונולוג תיאטרלי כשלה התפקיד הראשי והנאשם "ניצב" אילם "זה שבעצם שהוא פשוט כאילו שהיה, כשהיה דבר כזה שהוא סגר אותי אז אמרתי לו בבקשה תפתח לי, אני בסך הכל רוצה להיות בסלון בשקט, להיות עם המשפחה שלי, אני לא רוצה להיות איתך, תעזוב אותי ותן לי לחיות את החיים שלי." (ע"מ 20 ש' 16-18). כל זאת מבלי להשיב לשאלה שנשאלה. כשהחוקרת מיקדה שאלתה, המתלוננת תיארה בתשובתה אירוע מיני הזוי ובלתי הגיוני "שהוא פשוט הוריד אותי על הברכיים על השטיח והוא ישב על הספה וגם אפילו עמד. ואז כזה פשוט כאילו הוא עשה .. הוא עשה את הדבר הכי גרוע שאי פעם קרה לי בחיים הזה בחיים שלי לא עשו לי דבר כזה, ופשוט נורא עצוב שאומרים לך או.קיי אם את לא את הדבר הזה אז יקרה משהו נורא." (ש' 22-25). לטענתה "ואז .. ואז הוא אמר לי או.קיי הוא עשה לי סטופר כזה, הוא עשה לי באמת טובה שהוא עשה עם סטופר באמת, איזה שטויות יש לו בראש. הוא רצה הוא שם על השעון עשרים דקות כאילו חצי שעה כמה אני צריכה לעשות לו, וכמה אני צריכה אממ לגעת.. כאילו להחזיק

תוך כדי זה.. ושהוא שליחה. (ש' 29-32). לטענתה הנאשם **"ספר לה דקות"** ואמר לה שעברה רק שנייה אבל ידעה ששיקר כי רצה **"שתעשה כמה שיותר"**. אחר כך, אמר לה לעשות הפסקה ובינתיים שתגע באיבר מינו ובאשכיו.

256. מדברי המתלוננת עולה מסקנה חד-משמעית והיא שהדברים לא קרו מעולם והיא מעולם לא חוותה אותם. תיאוריה משתנים ללא הרף ובלי היגיון בתחילה טענה שאמר לה **"לעשות את זה מהר"** ואף הוסיף איומים, שאם לא תעשה מהר לא ידבר איתה, גם לא אחרים (ע"מ 19, ש' 17-20) ואם תעשה את זה הכי מהר שלה הוא לא יספר את מה שעשתה. בסמוך לאחר מכן, טענה שהנאשם **"עשה לה סטופר"**, **"באמת"** והפעיל אותו על **חצי שעה** **"כמה"** היא **"צריכה לעשות לו"** (ע"מ 20 ש' 29-32). המתלוננת לא מתארת השערה אלא ידיעה לכאורה שראתה בעיניה, שם חצי שעה בסטופר. המתלוננת מתארת מעשה מיני ארוך להפליא שנדמה מתיאורה כאילו נעשה בלי שום חשש בחדר הסבתא, על השטיח ממש מול דלת הזכוכית הצמודה למטבח הבית ובעוד כל בני המשפחה המורחבת נמצאים בבית הסבתא, וודאי עוברים ללא הרף ליד דלת הזכוכית. בסיפורה אין שמץ של חשש, בושה, מבוכה או ניסיון הסתרה של המעשה המיני החמור, לא מצידה ולא מצד הנאשם. לפי טענתה, במהלך המעשה המיני היא הייתה על השטיח על ברכייה והנאשם, פעם עמד ואפילו ישב, כשאיבר מינו בפיה, משך חצי שעה (!?) כשהנאשם **"נותן לה לעשות ככה כל הזמן, למטה למעלה"**. אחר כך הייתה הפסקה במהלכה הייתה צריכה לגעת באיבר מינו ואשכיו. לא רק שלא קיים גרעין קשה של אמת, אלא שאין אף גרגיר אמת.

257. יושם לב שלכל אורך האירוע המיני הארוך לא תואר שום שינוי באיבר מינו של הנאשם ואף לא שהגיע לפרקן. גם כשנשאלה ספציפית לעניין שינוי באיבר מינו, לא ידעה למה הכוונה. כאמור, בהינתן שלטענתה המעשים המיניים בוצעו בה פעמים רבות ולאורך שנים, היה מצופה כי תדע את הדברים ותצייןם בגרסתה.

258. חשוב להדגיש כי במהלך העימות אורטל שבה ושאלה את הנאשם איך המתלוננת **"יודעת דברים כאלה?"** (לאחר דקה 00:38:00) **"לא יכול להיות שילדה יודעת דברים כאלה. לא יכול להיות"**. וכן שהמתלוננת יודעת **"יותר מידי תיאורים"**, והדגישה **"תיאורים של מישהו שחוה את זה"**. ואולם, ניתן להבין בנקל כי המתלוננת לא יודעת **דברים כאלה**, והגם שיש יותר מידי תיאורים לא מדובר ב**תיאורים של מישהו שחוה את זה**. אורטל, שלכאורה לא ידעה בפרטי פרטים, יודעת פתאום לתאר את הפרטים שרק מי שחוה את זה יודע ומפרטת **"לרדת למישהו, בלי שיניים, רק עם הלשון, להחזיק לו את הראש, ל... ל... ל... למשש לו את האיברים"** ואולם, התיאורים שמונה אורטל אינם בדיוק תיאורים שניתן לתאר רק מתוך חוויה אישית אלא שניתן **"ללמד"** אם בדרך של סיפור ואם באמצעות סרטים. נראה כי בלהט העימות והטחת האשמות בקורבן, פלטה אורטל כיצד לימדו את המתלוננת יותר מידי תיאורים. **"שכשהיא רואה משהו כזה, היא בוכה. היא בוכה. אי-אפשר להראות לה דברים כאלה. זה משהו שהיא לא ישנה בלילה"** (לאחר דקה 00:59:57). נראה כי התיאורים שאורטל הקפידה לחזור עליהם כל כך, לא נקלטו אצל המתלוננת שלא ציינה בשום מקום בחקירת הילדים **"בלי שיניים"** וגם לא **"בלי לשון"**.

259. ראייה מרכזית לכך שמדובר בגרסה בדויה, היא עדות המתלוננת בבית המשפט, ששינתה גרסתה בין השאר, ביחס "לאירוע השטיח", לבלי היכר, מתחילתה ועד סופה ובכל הפרטים המהותיים שבתוכנה. את תיאוריה המפורטים על אודות דו-שיח ומשא ומתן בינה לבין הנאשם, החליפה גרסה קצרה ואלימה. ה"מבט המוזר" וה"חיוך הממזרי" התחלפו בדחיפתה בחוזקה ונפילתה על השטיח (ע"מ 40 לפרוט' ש' 5-9). "ההצגות" ו"הפוזות" שעשה לה הנאשם "עם האגו שלו" כשסירבה ואמרה לו "אין מצב שאני מוצצת" והדגישה "אין מצב בעולם הזה" נעלמו כלא היו ובמקומם הופיעה אלימות קשה, הדחיפה, הנפילה ואחר כך אחיזתו בחוזקה בראשה. כניעתה לנאשם לאחר שאמר לה "או.קיי אל תעשי את זה" ואיים "אני לא מדבר איתך יותר בחיים" משום שלא רצתה שאף אחד לא ידבר איתה כי זה "הורס את החיים" לא הייתה עוד (ע"מ 15 לת/1 ש' 20-21, 30-33). במקומה נותרו רק סירובה והתנגדותה לנאשם ש"פשוט לקח לי את הראש כי לא רציתי לעשות את זה ואצלו אין דבר כזה לא" (ע"מ 40 לפרוט' ש' 9) והכל באונס הכל בכוח (ש' 22).

260. קשה שלא לחשוד כי היה מי שנחשף לגרסת המתלוננת בחקירתה במשטרה שסבר אף הוא כי מדובר בגרסה בעייתית, בלשון המעטה, ובעקבות כך נעשה "עדכון גרסה". שהרי לא יכולה להיות מחלוקת שלא מדובר רק בגרסה ש"אינה מושלמת" כטענת המאשימה (סעיף 87 לסיכומיה). מדובר בגרסה שונה בתכלית, מראשיתה ועד סופה ובשום אופן לא ניתן להסביר את השינוי הקיצוני הזה ב"הצפה רגשית", ב"יכולת ורבליית לקויה" "קשיי קשב וריכוז, וקשיי הבנה". יהיו קשייה של המתלוננת אשר יהיו, היה מצופה כי לכל הפחות יישאר גרעין של אמת בגרסת המתלוננת ולמצער "גרעין קשה". אך לא כך היא, כלל וכלל לא!

לפי שיטת המאשימה, אפשר בנקל להוסיף ולייחס לנאשם מגוון של אירועים ועבירות שלא עלה זיכרן בגרסתה הראשונה, והכל בחסות קשייה "הקוגניטיביים והטראומטיים של המתלוננת", כשיטת המאשימה (סעיף 49 לסיכומיה).

261. לא זו אף זו, כיצד ניתן ליישב את טענת המאשימה בדבר קשיי המתלוננת עם טענתה ההפוכה, כי השירים והמיילים שלכאורה כתבה המתלוננת, משמשים "חיזוקים נוספים לגרסת המתלוננת". הכיצד ידורו יחד "יכולת ורבליית לקויה" "קשיי קשב וריכוז, וקשיי הבנה" עם המיילים המפורטים והשירים הפיזיים שנועדו ליתן "מזור לכאבה" (ע"מ 40-41 לסיכומי המאשימה).

262. עם זאת, לא בכך הסתכם "עידכון הגירסה" אלא נוספו גם "שידרוגים" רבים; אחד הבולטים שבהם הוא שינוי הגרסה בנוגע לנוזל הזרע של הנאשם לכאורה, כפי שיפורט בהרחבה בפרק הבא שכותרתו "הטיפות". כבר כאן יאמר כי שינוי הגרסה הקיצוני בעניין זה מעיד על זיהום גירסת המתלוננת ולמעשה יצירתה מראשיתה. לפי גרסתה החדשה, הנאשם לא רק נתן לה לבלוע את נוזל הזרע שלו אלא גם את השתן שלו (ע"מ 40 ש' 27-30). החידוש האמור כלל גם איומים חדשים בהתאם, למשל "שאם לא אבליע" הנאשם יוסיף לה עוד בזמן וגם לא ייתן לה לשטוף את הפה אחר כך (ע"מ 40 ש' 27-30). חמור מכך, בגרסתה החדשה טענה המתלוננת כי הנאשם איים עליה שאם היא לא תבלע הוא יחנוק אותה (ע"מ 41 ש' 2-3). המתלוננת הוסיפה וטענה כי הנאשם גם הראה לה "סרטים סוטים" באירוע השטיח, באמצעות הטלפון שלו (ע"מ 40 ש' 13-14, 18).

נראה כי הפרקליטה לא התרגשה משינוי הגרסה הקיצוני ואף אימצה אותו לשאלות חקירתה הראשית. הפרקליטה שאלה את המתלוננת מה קרה במקרה "שתיארת עכשיו שהוא ממש אמרת

זרק אותך לשטיח. בתשובת המתלוננת הגיח חידוש נוסף לגרסתה, **שהנאשם גם אנס אותה באירוע השטיח**. לשאלת המאשימה מה הנאשם אמר לה לעשות, השיבה **"הוא אמר תשבי על הכיסא תעמדי על הכיסא תשבי על המיטה, תשבי על הספה על כורסה על הרצפה על השטיח וכאילו הוא אמר לי מה לעשות את מבינה? והוא"**, בשלב זה הפרקליטה קטעה את המתלוננת **"בואי נעבור למקרה אחר שאת זוכרת"**. מחד גיסא המאשימה לא התעכבה על הפרטים בניסיון להגיע לחקר האמת ומאידך גיסא אימצה בחום את שינויי הגרסה הרבים והקיצוניים, בלי שאלות ובלי תהיות.

263. המתלוננת העידה בעדותה הראשית כי אחרי שהנאשם **"נתן לי לבלוע את הכל"** הוא לקח את ידה **"והוא הכניס מתחת למכנסיים ולתחתונים"** ואמר לה כפרס שתמשש את איבר מינו ואת אשכיו (ע"מ 41 לפרוט', ש' 2-3). לשאלת בית המשפט האם זה קרה בפעם הראשונה טענה המתלוננת בחיוב והוסיפה שכך היה תמיד **"אחרי המעשה הזה של המציצה"** הנאשם היה אומר לה **"קחי כפרס"** (ש' 4-5) למשש את איבר מינו. כשרצתה **"להוציא את היד"** הנאשם שמר על ידה ולא נתן לה **"להוציא את היד"** (ש' 8-9).

מהאמור לעיל עולה כאילו לאחר המעשה המיני החמור והממושך, **הנאשם התלבש(!)** למרות שהאירוע הנטען כלל לא הסתיים שכן הכריחה למשש את איבר מינו ואשכיו. אזי לשם מה לבש את תחתוניו ומכנסיו, כטענתה, שלא הצליחה להוציא את ידה שהוכנסה מתחת לתחתוניו ומכנסיו.

264. מטענות המאשימה בסיכומיה אנו למדים כי זנחה לחלוטין את גרסת המתלוננת בחקירת הילדים, אותה גרסה עליה מבוסס כתב האישום. כך למשל טענה בסעיף 65 לסיכומיה, שהחדרת איבר המין לפי המתלוננת **"לוותה באגרסיביות רבה, בהסבת כאב פיזי קשה"**. וכי הפגיעה האמורה **"בוצעה בסדיזם ואכזריות כלפי המתלוננת, כשהוא מושך בשערותיה ודוחף את ראשה לאיבר מינו"** וכדי שלא יחסר הוסיפה שנראה שהנאשם **"התמכר לאקטים האלה"**. לטענתה, תיאורי המתלוננת **אותנטיים וחד משמעיים**, על אף אינספור גרסאות ותיאורים לא הגיוניים. המאשימה טענה **"ברוטליות"** ו**"אכזריות"** כשהנאשם הכריחה **"לבלוע את זרעו שנפלט בתוך פיה ואת שפכיו"**.

265. כאמור, המאשימה מקבלת את גרסתה החדשה כאילו חקירת הילדים מעולם לא הייתה. נראה כי אילו חוקרת הילדים שחקרה את המתלוננת וחוקרי המשטרה שחקרו את הנאשם, יטעו לחשוב כי סיכומי המאשימה מתייחסים לתיק אחר.

למען הנוחות, יובא להלן ציטוט מגרסת המתלוננת בחקירת הילדים כשטענה שסירבה לנאשם **"ואז הוא אמר, הוא כמעט הלך, עם הזה... הוא כמעט הלך לספר להם שאני... דברים שלא באמת עשיתי, ו... ואז אמרתי לו 'חכה'". ואז הוא אמר לי "מה את רוצה? אני הולך עכשיו בגלל שאת לא עושה את הדבר הזה."** **"אז אמרתי לו... אמרתי לו... 'רק בבקשה אל תספר להם את זה...'"** ולכן **"אז עשיתי את זה"**. (ע"מ 10 ש' 28-33). בהמשך, טענה שוב (פעמיים) כי סירבה לנאשם והוא אמר לה **"אוקיי אל תעשי את זה"** ואיים שלא ידבר איתה עד שהמתלוננת התרצתה לטענתה והוא חזר (ע"מ 15 ש' 20, 32).

אגרסיביות רבה? סדיזם? כאב פיזי קשה???

266. מלבד האלימות הקשה אימצה שינויים נוספים ובכללם "הטעם הרע" בפה, ה"סיסמא", הקללות ועוד שלא עלה זכרם בחקירת הילדים. בהינתן שכך, על מה מבוססת טענתה כי "עיון בחקירות הילדים של המתלוננת מלמד כי הן מהוות חיזוק פנימי לעדותה" (סעיף 84 לסיכומיה) בהיותן סותרות לחלוטין את עדותה הראשית. **אם כבר, חקירות הילדים מחזקות את טענות ההגנה, כי מדובר בתלונה בדויה.** בהתאם לכך, על שום מה טענה המאשימה כי מהחקירות ניתן "להתרשם באופן בלתי אמצעי ממידת מהימנות העדה". משמעות קבלת טענות המאשימה ביחס לחקירות דוחה למעשה את שאר טענותיה בסיכומים וביניהן, האלימות, הטעם הרע בפה ושאר עדכוני הגרסה השונים.

267. חשוב לשים לב להיעדרותו הבולטת של הדר בעדותה הראשית, לאחר שחקירת הילדים השנייה "הוקדשה" כמעט כולה לצורך "הכנסתו" אל חדר, לאחר "שהוצא" בחקירתה הראשונה. יושם לב, כי הדר נעדר לחלוטין לאורך עדות ראשית ארוכה גם לאחר רמזים עבים ובולטים בשאלות הפרקליטה. רק כאשר נשאלה באופן ישיר היכן היה הדר, השיבה שהוא תמיד נכח. לעניין זה, ראה להלן בפרק העוסק בעניינו של הדר.

עוד בולטים בהיעדרם האיומים כלפי משפחתה, אמה ואחותה אורטל. יש איום "תוספת זמן", ואיום "מניעת שטיפת הפה" ואפילו איום שיחנוק אותה, אך שום איום כלפי משפחתה ובוודאי שלא פגיעה באחותה. כאילו עדכוני הגרסה טרם השתרשו. לעניינו כאן, רלוונטית המטרה השונה שייחסה המתלוננת לאיומים לעומת המטרה שייחסה להם אורטל; לפי גרסתה בעדות הראשית, ממילא לא היה מקום לאיום ברצח אורטל. ואולם, כשתשאל ספציפית לעניין, תמצא להם מקום, אם כי לא מתאים.

268. בנוסף, לפי גרסתה בעדות אירוע השטיח התרחש לכאורה בעת שהנאשם היה מתחת לגיל האחריות הפלילית כך שגם אירוע זה לא ניתן לייחס לנאשם. הרי סיפרה עליו עת התבקשה לספר על "האירוע הראשון שהתחיל את כל הסיפור". הפרקליטה בעצמה הסבירה במהלך העדות כי האירוע שתיארה המתלוננת "כפעם הראשונה" "זה המקרה של השטיח". בנוסף, בית המשפט שאל את המתלוננת מספר פעמים האם זו הייתה הפעם הראשונה והמתלוננת השיבה בחיוב, שוב ושוב ושוב ואף הוסיפה "הפעם הראשונה אני אומרת." (ע"מ 41 לפרוט' ש' 2).

בהינתן שאין מחלוקת כי בעת האירועים הנטענים של הכנסת איבר המין לאיבר מינה וכן לפי הטבעת של המתלוננת, היה הנאשם מתחת לגיל האחריות הפלילית ובהינתן שאירוע השטיח קדם להם בהיותו "הפעם הראשונה", הרי שבוודאות היה מתחת לגיל האחריות הפלילית, **ומכאן שלא ניתן להעמידו לדין בגינו וממילא שלא להרשיעו.** מעבר לנדרש נשאל, מהו "החומר המגעיל הזה הטיפות הלבנות" (ע"מ 40 לפרוט' ש' 27) שהנאשם הכריחה לבלוע בהיותו ילד?! ובנוסף, איזה סלולארי היה לנאשם הקטן?

269. לכל אורך התיק דגן עלינו לשוב ולהזכיר לעצמנו שהמעשים המיניים המורכבים והחמורים, נעשו לכאורה בבית הסבתא הקטן, בחדרה אל מול דלת הזכוכית הצמודה למטבח, בעת ביקור המשפחה המורחבת שוודאי לא הייתה כבולה באזיקים בסלון.

270. בנוסף, אם זו הייתה הפעם הראשונה, לשם מה נדרש הסרט הפורנוגרפי באירוע קופיקו המאוחר שלטענתה נועד ללמדה מה עליה לעשות.

"הטיפות"

271. לטענת המתלוננת בחקירתה במשטרה כשהנאשם הרגיש שיוצאות לו "טיפות" הוציא את איבר מינו מפיה והוציא את הטיפות "מחוץ למרפסת כי יש שם מרפסת בזה בחדר של סבתא יש גם מרפסת שם וגם בחדר של סבא יש מרפסת". יצוין כי בשום שלב לא צוינה זיקפה או שינוי לאחר "שיצאו הטיפות". לטענתה הנאשם "הוציא את זה במרפסת בשקט בשקט וסגר את הדלת" ו"אז הוא סגר וטיפטף שמה על הה...". (ש' 28-34). לטענתה ידעה ש"טיפטף" שם, כי "הוא אמר לי שהוא רוצה להוציא את זה, והוא סגר". (ע"מ 24, ש' 1-2). וגם כי ראתה איך טיפטף ותיארה זאת לבקשת החוקרת "אני ראיתי שהוא פשוט.. הוא פשוט הוא עשה.. הוא פשוט.. אממ אממ. הוא ניגב את זה עם נייר". שלא יראו ולא ישימו לב (ש' 6-9). לטענתה לאחר שניגב חזר לחדר ואמר שנגמרה ההפסקה. המתלוננת לא ידעה לומר האם איבר מינו של הנאשם "נראה אותו הדבר" כמו לפני "שמצצת" ולמעשה כלל לא הבינה השאלה "זה לא היה כל כך נעים ולא היה כל כך שאתה נוגע ברוק שלך, וגם הריח שיצא לו". (ש' 16-17). גם לאחר שהחוקרת חידדה השאלה "אממ זה היה נראה לי נראה נראה כאילו אותו לדעתי זה נראה לי אותו הדבר. אני חושבת שזה אולי השתנה קצת.. אולי אותו הדבר אני לא בטוחה". (ש' 22-23).

272. נזכיר, לטענת המאשימה "מדובר בפגיעה שמהפעם הראשונה שביצע הנאשם, היא שבה וחזרה על עצמה, ללא הפסק" (ע"מ 22 לסיכומיה) קרי, שלא מדובר בפגיעה חד-פעמית בילדה ולכן היה מצופה שהמתלוננת תדע היטב איך נראה איבר מינו, האם השתנה ומה השתנה בו במהלך המעשה המיני הנתעב. המתלוננת אישרה שנגעה באיבר מינו של הנאשם לאחר ש"חזר מההפסקה" ולשאלה איך הרגיש האיבר השיבה "כן זה הרגיש לי כזה.. זה הרגיש לי קצת עצוב שכאילו הוא עושה לי דבר כזה לא הולך..". (ש' 32-34).

273. למרות זאת המאשימה טענה בסיכומיה כי תיאורי המתלוננת בחקירות הילדים "תיאורים חושיים אותנטיים" (סעיף 84 לסיכומיה) תוך התעלמות מוחלטת מתשובותיה התמוהות ובעיקר תוך התעלמות רועמת משינויי גרסתה הקיצוניים.

274. לטענת המתלוננת, אחרי "שעשה את הטיפות" סירבה לגעת באיבר מינו והנאשם איים שיעשה את המעשה הנוראי הזה(!?). המתלוננת עמדה בסירובה (ע"מ 24 ש' 34) עד שלטענתה אמרה לנאשם "חכה שנייה בבקשה רק תעזוב את המשפחה תעזוב את אחותי בבקשה יש לה מספיק על הראש עם החבר. תעזוב אותה...". ולבסוף הסכימה לגעת (ע"מ 25, ש' 1-2). המתלוננת הוסיפה "אז אחותי תכעס עלי שעשיתי כאילו ימציא שקרים בטח". (ש' 5).

275. אם נסכם את גרסת המתלוננת בחקירה ביחס ל"טיפות" אזי כשהנאשם הרגיש שיוצאות לו הטיפות הוציא את איבר מינו מפיה ויצא לטפטף במרפסת ואחר כך ניגב. ואולם, בניגוד מוחלט לכך טענה המאשימה בסיכומיה כי הנאשם הכריח את המתלוננת באכזריות ובברוטליות לבלוע את

נוזל זרעו וגם את השתן שלו. מלבד העובדה כי הדבר איננו אפשרי, גם שתן וגם נוזל הזרע בו זמנית, כיצד הדבר מתיישב עם טענתה המפורשת כי **הנאשם הוציא את איבר מינו מפיה ויצא אל המרפסת**. הגם נשאלת השאלה: אם יצא אל המרפסת וסגר לדבריה את הדלת – איך יכלה לראות מה עושה במרפסת מבעד לדלת סגורה?.

276. אין ספק כי הדברים לא קרו מעולם ולמרבה מזלה המתלוננת הצעירה חסרת ניסיון מיני, שהרי כל גרסאותיה בלתי אפשריות. בהוצאת הטיפות במרפסת המתלוננת מתייחסת לטפטוף נוזל הזרע במרפסת כאילו הנאשם הטיל את מימיו. אילו הייתה חווה את האירועים הנטענים ובוודאי בתדירות שהלכה וגדלה עם עדכוני הגרסה, וודאי הייתה מודעת להבדל.

277. גרסתה הבלתי אפשרית של המתלוננת איננה בבחינת אי דיוקים של גרסה "לא מושלמת" של קורבן עבירות מין, הנובעים מהחוויה הטראומטית שחוותה. תיאורה ארוך, מוגזם ובלתי הגיוני. מדברי המתלוננת אין להסיק אלא את המסקנה היחידה ולפיה האירועים הנטענים לא קרו והמתלוננת לא חוותה את האירועים ולא קלטה בחושיה את הדברים עליהם היא מספרת.

278. נראה כי לא רק ההגנה סבורה כך, שהרי גרסת המתלוננת תוקנה, שונתה ועודכנה פעמים רבות בניסיון לייצר גרסה הגיונית ומהימנה, אך ללא הצלחה. זאת, הן ביחס לנושא נוזל הזרע והן ביחס לנושאים אחרים בגרסת המתלוננת. את כולם מאפיין מוטיב כדור השלג המתגלגל ומתרחב, לרוב בהיעדר שליטה. כך למשל ביחס לנוזל הזרע שהופיע כ"טיפות" שטפטף במרפסת בגרסה הראשונה והתגלגל לחומר לבן שהנאשם הכריח אותה לבלוע, והוסיף והתגלגל כאילו היו לו חיים משלו. האמור לעיל בא לידי ביטוי בטיפול אצל דגנית הפסיכולוגית ובבדיקתה אצל ד"ר נטליה. מעיון בדפי העבודה שלהן ניתן ללמוד על תולדות הגרסה ושינוייה ולהבחין ממש בכדור השלג הגדל. בת/26 של דגנית הפסיכולוגית, צוין תחילה "היה הולך למרפסת של העציצים ואז יצאו לו הטיפות הלבנות האלה" (ת/26, דף עבודה מיום 19.7.2016, ע"מ 63).

בהמשך, בפגישה סמוכה יותר לעדותה צוין "אמר לה לבלוע את 'הלבן הזה' – כשעשו בפה –

אם לא תבלעי – לא תצאי

תחשבי שזה מיץ פטל

בדק לה את הגרון אם בלעה"

(ת/26, דף עבודה מיום 30.10.2017, ע"מ 12).

בדף העבודה השני מאותו טיפול מיום 30.10.2017 צוין "הכריח אותה לבלוע לפחות 5 טיפות של "הלבן". (דף עבודה ע"מ 13).

בדף העבודה ע"מ 5 של הטיפול מיום 23.11.2017, צוין "שחר איים עליה שיכניס לה את "הטיפות הלבנות" לאף".

כשבוע קודם לכן, בבדיקה אצל ד"ר נטליה מיום 13.11.2017 טענה המתלוננת שהנאשם "נתן לה לשתות לבן מכוס" (ת/28 ג', מיום 13.11.2017, ע"מ 3 בתחתית הדף). גרסה זו מבטאת את מוטיב

כדור השלג במלוא עוצמתו, **מטפטוף לבליעה לשתייה (!!!)** מדברי המתלוננת התמימה וחסרת

הניסיון המיני, עולה כי הנאשם "מילא" כוס של נוזל הזרע שלו ונתן למתלוננת לשתות את זה.

ואולם, על אף שאין מחלוקת שמדובר בשקר ולמרות שאין צל של ספק שהדבר לא קרה, אף אחד

בשום שלב לא העז לומר "אבל המלך הוא עירום".

279. התיאורים המוגזמים והבלתי אפשריים מדפי העבודה לא שרדו עד עדות המתלוננת בבית המשפט, ולכן ניתן להניח כי נעשתה בקרה על התפתחות הגרסה, לבל תופרך כולה. בעדותה בבית המשפט טענה המתלוננת כי "היה יוצא לו טיפות לבנות והוא היה נותן לי לבלוע את זה וגם את הפיפי שלו הוא היה נותן לי לבלוע". (פרוט' מיום 24.1.2018, ע"מ 37, ש' 2) הוצאת איבר המין מפיה לפני שיצאו הטיפות, התחלפה בבליעה שקיבלה תפקיד מרכזי בגרסה החדשה. סירוב המתלוננת, איומי הנאשם, האלימות וההשפלה כולם סובבים כעת סביב נושא הבליעה, שלא היה לו זכר בגרסה הראשונה. "וגם שהוא הכניס לי את הבולבול לתוך הפה הוא נתן לי לבלוע את זה אמרתי לו שאני לא רוצה לבלוע את זה" (ע"מ 40, ש' 18-19). לשאלת בית המשפט טענה כי זה קרה גם בפעם הראשונה. כך במהלך עדותה, גרסתה הלכה והתפתחה לכדי סיפור חדש, מוגזם ולא הגיוני "כשהחומר הזה היה בתוך הפה שלי החומר המגעיל הזה הטיפות הלבנות והפיפי שלו אז הוא אמר שאם אני לא אבלע אז או שהוא יוסיף לי עוד בזמן וגם הוא לא ייתן לי לשטוף את הפה אחר כך" (ע"מ 40, ש' 27-29). לפי עדות המתלוננת גם נוזל הזרע וגם השתן היו בפיה בו זמנית והנאשם הכריח אותה לבלוע אותם, או שתוטל עליה סנקציה. ברור לכל בר דעת כי מדובר במצב פשוט בלתי אפשרי.

280. בתשובתה להערת בית המשפט שהשאלה התייחסה ל"הפעם הראשונה" הוסיפה המתלוננת לגרסתה וטענה שהנאשם איים לחנוק אותה אם לא תבלע. (ע"מ 41, ש' 2-3). בהמשך כשנשאלה מה הנאשם היה עושה אחרי "שיצאו לו הטיפות" המתלוננת סיפרה מה הנאשם אמר לה לכאורה, והתעלמה לחלוטין מעניין "הטיפות" (ע"מ 46, ש' 22-30).

281. כאמור, המתלוננת היא צייתנית ומרצה ונראה שבשל כך ניכרת הקפדתה לשוב ולטעון שהנאשם "נתן לה לבלוע" בניגוד לטענתה בחקירת הילדים כי הנאשם הוציא את איבר מינו מפיה וטפטף במרפסת. בהתאם לכך, טענה כי "באירוע קופיקו" הנטען, הייתה כבת 5 או 6 וגם אז הנאשם נתן לה לבלוע (ע"מ 114, ש' 4, 22). קרי, שהנאשם בהיותו בן 9 (!!!) "נתן לה לבלוע" את נוזל הזרע שלו. בדומה לכך, המתלוננת אישרה כי בכל הפעמים שהנאשם הכניס את איבר מינו לפיה "יצא החומר" והנאשם אמר לה לבלוע. גם כשהייתה בת 4 קרי הנאשם היה בן 7 (ע"מ 117, ש' 9-20). הקפדתה בעניין "הבליעה" באה לידי ביטוי גם בכך שהכחישה כי בחקירת הילדים לא טענה שהנאשם אמר לה לבלוע. כזכור חוקרת הילדים התעכבה על "טפטוף" הטיפות במרפסת ובתוך כך, המתלוננת טענה כי ראתה את "הטפטוף" ולבקשת החוקרת אף תיארה מה ראתה. כידוע, הנאשם נחקר במשטרה בהתאם לגרסה שמסרה המתלוננת בחקירת הילדים, לפיכך מעולם לא נשאל בעניין "בליעה". החוקרת אמרה לנאשם שוב ושוב שהמתלוננת סיפרה שהיה "מנגב את הנוזל" "היא סיפרה אפילו איך ניגבת" (לאחר דקה 01:13:00). בליעה? אין! לא למותר לציין גם בחקירתו הנגדית לא נחקר בנושא "הבליעה" ונראה כי המאשימה הקפידה שלא להיכנס לנושא.

282. לאור המפורט לעיל, לא יכול להיות ספק כי לא היו דברים מעולם, לא הטפטוף, לא הבליעה ואף לא השתייה.

אירוע האונס ומעשה הסדום הנטען

283. יודגש, מדובר באירועים שלטענת המאשימה התרחשו בעת שהנאשם היה מתחת לגיל האחריות הפלילית ולכן לא ניתן להעמידו לדין בגינם וממילא שלא להרשיעו בביצועם. בסיכומיה טענה המאשימה ביחס אליהם כי היא אינה עותרת להרשעת הנאשם בביצועם וכי **"מדובר באירועים נקודתיים: שני אירועים בלבד..."** (סעיף 139 לסיכומיה).

284. למרות זאת, הפרקליטה עסקה בהם יתר על המידה; תחילה בהכנסתם לכתב האישום באמצעות תיקונו משום שלא נכללו בו מלכתחילה. הפרקליטה טרחה להגיש בקשה לתיקון רק בכדי שיופיעו בחלק הכללי של כתב האישום וכאמור מבלי שניתן בכלל להעמידו לדין בגינם. לא למותר לציין כי בבקשה לתיקון כתב האישום לא צוינו פרטים אלה, אלא רק ש"הושטו בטעות".

285. לא זו אף זו, כמפורט בפרק העוסק באישורי היועמ"ש, הוספת האירועים הנטענים באמצעות תיקון כתב האישום נעשתה ללא אישור היועמ"ש, שלא התבקש וסביר שממילא שלא היה ניתן. נראה כי הוספת "שני האירועים הנקודתיים" באמצעות תיקון כתב האישום וללא אישור היועמ"ש ועל אף שלא ניתן להעמיד לדין בגינם, נעשתה במטרה להשחיר את הנאשם ולשוות לתיק נופך של חומרה שאין בו. הכל מבלי שהנטל להוכיחם מעל לספק סביר יכביד על כתפי המאשימה שלא ביקשה להרשיע את הנאשם בגינם אלא רק להשחיר.

286. ואולם, שני האירועים שנוספו אינם אלא חרב פיפיות בידי המאשימה שביקשה להשחיר ויצאה מזכה. עיון בגרסת המתלוננת ביחס לאירועים אלה ובפרט על רקע הגרסה כולה מוביל מסקנה ברורה וחד משמעית, שגרסת המתלוננת **פולה** בדויה וכי הנאשם חף מפשע מעל ומעבר לכל ספק סביר. בהינתן שמדובר באירועים חמורים מאוד ובהינתן שהיו "הראשונים" שבוצעו לאור הטענה בדבר גיל האחריות הפלילית, הרי שטענת המאשימה בדבר "הסלמה" של המעשים המיניים נטענה בעלמא ואין בה דבר וחצי דבר.

המתלוננת סיפרה לחוקרת הילדים על האירועים לאחר שציינה כי שכחה לספר שהנאשם אנס אותה **"לא רק פעם אחת. המון פעמים"** (ע"מ 22 לת/ב'1, ש' 32-34, ע"מ 23, ש' 1-2). בהמשך, חוקרת הילדים ביקשה מהמתלוננת לספר **על פעם אחת** שזה קרה והמתלוננת טענה שכשישבה על הספה עם הדר הנאשם **נעלב** (ש' 25) והקים אותה (ע"מ 26, ש' 1). כשנשאלה מה קרה אז השיבה **"אממ ואז כשהוא הקים אותי הוא אמר .. אז לא שמתני לב שהוא הקים אותי חשבתי שזה הדר כי צחקנו. אמרנו כזה.. בדיוק חשבתי שזה הדר כי אמרתי לו שאני אכין לו אוכל ושכחתי. אז לא הייתי בטוחה אז פתאום אני מסתכלת שזה שחר. אבל אז הוא הקים אותי ואז הוא ישב במקומי שם ואז"** (ש' 6-9). לדבריה לא שמה לב כי הייתה **"ממש מרוכזת את יודעת במטרה. לראות את הזה את התוכנית"**. אז התיישבה על הנאשם בטעות, כי **"באמת"** לא שמה לב והיא קמה מיד. לטענתה לא **"שמה לב"** לנאשם, אך **"שמה לב"** שנעלב. המתלוננת המשיכה וטענה כי כאשר **"קמה מיד"** הנאשם החזיקה בידו ומנע ממנה לקום (ש' 13-16) ועשה תנועות (אותן הדגימה למצלמה). כשנשאלה היכן היו מכנסיו, השיבה **"בחגורה יש לו.. הייתה לו חגורה (ל.ב.)"** והוסיפה כי לדעתה המכנסיים היו **"כמו רגיל כזה והוא עשה את זה כאילו.. אהה אני נזכרתי בעוד משהו שהוא עשה לי אחר כך לספר או עכשיו לספר?"** (ע"מ 27, ש' 10-13).

באשר למקרה הנוסף בו נזכרה, סיפרה המתלוננת לבקשת החוקרת שכשהייתה **בכיתה ב'** אבל לא הייתה בטוחה, הנאשם ביקש ממנה להוריד את מכנסייה תחתוניה ואם לא הוא ילשין עליה. המתלוננת אמרה כי לצערה הורידה כבקשתו והנאשם הוריד אף הוא והכניס את איבר מינו לתוך ישבנה (ע"מ 28, ש' 3). לבקשת החוקרת המשיכה **"ואז פשוט שכב עלי משהו הזוי לגמרי, עשה דברים נוראים לגמרי ואז הוא שכב עלי כשהבולבול היה בתוך החריץ של הטוסיק אז .. אז הוא שכב עליי ואמרתי לו תפסיק לשכב עלי תפסיק להכניס את זה במקומות שלי. אז הוא אמר לי לא רוצה והוא המשיך. והמשיך."** (ש' 5-7). ועוד הוסיפה לבקשתה **"ואז כשהוא עשה את זה הוא אמר לי תנסה רגע .. את יודעת מה אולי במקום שאני אכניס לך את זה לתוך התחת אז אולי .. אולי אני יכול לעשות כזה מצב תנסי רגע למצוץ לי ככה הוא אמר לי...."** (ש' 9-11). לטענת המתלוננת, לדברי הנאשם הנטענים לעיל השיבה **"ניראה לך? מה אני משוגעת?"** והנאשם אמר שהיא **"צריכה עכשיו"**, אם לא **"אוי ואבוי מה יקרה"** ולכן לדבריה לא הייתה לה ברירה.

287. ברי כי מדובר באירוע דמיוני שלא היה ולא נברא מעולם, והטעמים לכך רבים; הייתכן כי מעשה מיני כה חמור וארוך לפי תיאורה, ייתרחש באין מפריע, בהינתן שמדובר בילדים קטנים (בני 7 ו-9) לבד בחדר בעוד המשפחה המורחבת בסלון הסמוך, על כל הנובע מכך. לא נכנסו, לא קראו להם ולא דאגו למי מהם. בהינתן המעשה החמור הייתכן שלא נשמעו זעקות כאב? ובהקשר זה, הייתכן כי המתלוננת כלל לא הזכירה כאב? עניין זה ידון בפירוט להלן.

יתירה מכך, המתלוננת שוב מתארת דו-שיח ומשא ומתן בינה לבין הנאשם, שביקש ממנה **"לנסות"** ואחר כך התייעץ עמה **"את יודעת מה אולי במקום"**, ולא יכול להיות חולק כי על כך שמדובר בגרסה בדויה ובסיפור בידיוני. המתלוננת מציינת איום **"אוי ואבוי מה יקרה"** אך לא מוסיפה. לא ברור מה האיום ומה בו כל כך הפחידה שהותירה ללא ברירה כטענתה. נראה כי הדבר לא הטריד את חוקרת הילדים שכלל לא ניסתה לברר מה מהות האיום שבחסותו בוצע **מעשה סדום**.

המתלוננת לא זכרה **באיזו כיתה זה היה אבל "אני רק זוכרת שהוא הכניס את זה לתוך התחת שלי. וניראה לי גם לתוך הפות לא בטוח."** ואולם, גם עניין זה נותר מעורפל ולא ברור **"נראה לי גם אחרי התחת גם בפות אבל זה לא היה בפעם אחת זה היה באותו יום."** (ש' 19). לשאלת החוקרת איך זה נגמר השיבה **"פשוט למזלי אחרי שהוא עשה את זה... למזלי אחרי שהוא הכניס את הבולבול שלו לתחת ולפוח אז למזלי אימא אמרה .. אימא אמרה לי שאני צריכה ללכת כי יש לי בית ספר מחר, בבית ספר או בגן אני לא זוכרת כל כך...."** לדבריה היא אמרה בליבה **"יש"** על כך שהיא בורחת משם **"זהו כאילו אין את הזה. אני אגיד לך את האמת אני נורא פחד .. אני עדיין נורא פוחד משחר נורא פחדתי שהוא יעשה משהו, כאילו אני לא פוחדת ממנו באמת."** (ש' 21-26). כשנשאלה לעניין **"סיום"** האירוע המיני המתלוננת השיבה בדרכה התמימה ובהתאם להיעדר ניסיונה המיני. אלא שתיאורה אינו הגיוני ואף לא מתיישב עם גרסתה שלה; לטענתה, האירועים הנטענים אירעו **בימי שישי בבית סבתה** וכידוע, ביום שבת שלמחרת לא מתקיימים לימודים. גם לא **ב"חג החנוכה"** שנוסף בגרסה מאוחר בעדותה.

288. יתירה מכך, עצם תיאור הסיטואציה על ידה מעיד כי לא הייתה ולא נבראה. לטענתה אמה קראה לה בעת שהנאשם ביצע בה מעשה מיני חמור, כששניהם ערומים למצער בפלג גופם התחתון,

והנאשם מחדיר את איבר מינו לאיבר מינה או לפי הטבעת שלה, אך אין לכך שום ביטוי בגרסתה. לא מתוארת בהלה, לא מצידה ולא מצד הנאשם ולא נטען כי התלבשו בחיפזון או הסתתרו לבל שרה תכנס ותמצא את שניהם עירומים. המתלוננת גם לא מתארת את יציאתה מהחדר לסלון הבית ההומה בבני משפחה וממילא לא מייחסת לכך שום משמעות. בגרסת המתלוננת אין שום התייחסות לרגשותיה, לא מבוכה, לא חשש שמא מישהו יבחין שמהו קרה, והכל לפי גרסתה רגע לאחר שעברה אירוע טראומטי וקשה. בניגוד לכך, ישנם מקומות בגרסתה בהם המתלוננת כן מציינת רגשות כדוגמת "היה קשה", "נורא" ו"היה לי עצוב", אך באופן מפתיע, לא במקרה זה.

עדותה של שרה רק מוסיפה לתמיהות ומחזקת את המסקנה כי מדובר בגרסה בדויה. שרה העידה בחקירתה הנגדית "אף פעם לא ראיתי סימן על הילדה והסיבה היא שאני גם שאלתי את הילדה היא אמרה לי ששחר איים עליה שאם היא לא יוצאת מחוייכת מהחדר אז בפעם הבאה שהוא יתפוס אותה במקום לשים את האבר מין חמש דקות הוא יוסיף זמן וישים אותו עוד 5 דקות. יותר זמן, עונש. וגם לא יתן לה לשטוף פה." (ע"מ 46, ש' 4-7). שרה "מסבירה" את העובדה שמשך שנים לא הבחינה בשום סימן על המתלוננת בטענה כי הנאשם איים על המתלוננת. ואולם, אין בכך להסביר כיצד לא הבחינה בסומק בלחייה (שהופיע בעדותה והמאשימה ציינה כאחד מאותות האמת), בשיערה הסתור, בבגדיה שנלבשו בחיפזון ובוודאי ברישול, במבטה המובך, בעיניה הכואבות? אין חולקין כי איום חמור ככל שיהיה לא יוכל להעלים את הסימנים האמורים כולם. יתירה מכך, מדברי המתלוננת משתמע כאילו שרה "הקפידה" ממש שלא להיכנס לחדר של הסבתא, לא במשך הזמן הארוך שהנאשם ביצע בה מעשים מיניים חמורים ולא כשקראה למתלוננת לפרוש לביתה. כאילו שרה עמדה מול הדלת הסגורה של חדר הסבתא והמתינה למתלוננת שתצא. למעשה, לפי גרסת המתלוננת משך ארבע שנים איש מעולם לא נכנס לחדר הסבתא ואף לא התקרב.

289. בנוסף לאמור לעיל, יושם לב למוטיב החוזר בגרסת המתלוננת בחקירתה, "הדיבוב". לאורך גרסתה המתלוננת מדובבת את הנאשם ואפילו את מחשבותיו ורגשותיו במהלך האירועים הנטענים. לעיתים רבות היא משלבת דיבוב ודו שיח ונראה כי בתמימותה ומשום חוסר ניסיונה זו דרכה להעביר מסרים ו"להעניק" חיים לאירועים. בדרך זו תיארה, לבקשת החוקרת, את הפעם בה הנאשם הכניס את איבר מינו לתוך ישבנה לכאורה. לטענתה, שהנאשם "לקח" את איבר מינו, החזיק אותו בידו האחת ואז "הוא בהתחלה אמר לעצמו כשהוא החזיק את הבולבול שלו בהתחלה זהו כאילו אני לא יכול להחזיק את הבולבול שלי תוך כדי שאני רוצה לפתוח לך את התחת ככה הוא אמר. כאילו את יודעת את החרץ." תוך כדי תיאור אירוע כה חמור, טענה כי חשפה את הדברים כדי שאמה לא תמשיך לתת לנאשם כסף "מאה שקל אלף שקל זה הכעיס אותי כי אני ידעתי בלב שלא מגיע לו. אני ידעתי את זה אמרתי לעצמי או. קיי אם אני לא אספר את זה עכשיו אז היא תביא לו עוד כסף ועוד כסף וזה לא מגיע לו באמת זה לא מגיע לו דברים כאלה לא מגיע לו מתנות...." (ש' 20-24). מיותר לציין כי הסיבה החדשה לחשיפת התלונה, לא נזכרה שוב.

290. המתלוננת המשיכה וטענה כי אחרי שהכניס את איבר מינו לתוך ישבנה "אז ידע שיהיה לו יותר נעים, הרבה יותר נעים יהיה לו לעשות .. שאני אשכב על המיטה ואז הוא ישכב עלי ופשוט אותי בזה, ... ויכניס את הבולבול שלו כמה שהוא יכול לתחת שלי." (ש' 6-8). לשאלת חוקרת הילדים איך היה גופם בעת המעשה, המתלוננת השיבה שהיא לא כל כך יודעת. לשאלת החוקרת "מה את לא כל כך?" השיבה "זוכרת. אני רק זוכרת שהוא עשה לי מעשים נוראים...." (ש' 22).

המתלוננת המשיכה והוסיפה כי היא זוכרת שהנאשם "פשוט כשהוא שם את זה בפנים אז פשוט יצאתי את זה ישר. הוצאתי את זה ישר והזה הוצאתי את הבולבול שלו ישר, ואז הוא הכניס את זה חזרה, הוצאתי את הבולבול שלו ישר רציתי לנוח קצת." (ש' 24-26). לדבריה היא לקחה את השמיכה של סבתא "וקצת בכיתי שמה את יודעת מרוב ההתעללות בי שהוא עשה. ואז הוא החזיר את זה חזרה הוא שם שלו, הוא שם את זה בתוך הזה שלו חזרה" לשאלת החוקרת איך היה הגוף שלה בזמן שהנאשם החזיר את איבר מינו לפי הטבעת שלה השיבה "הגוף שלי רעד, הרגשתי נורא..." (ע"מ 31, ש' 4-5). חוקרת הילדים חידדה ושאלה ואף הוסיפה דוגמא "אני ואת עכשיו שתינו יושבות עם הפנים אחת מול השנייה. בואי תספרי לי הכל על הגוף שלך בזמן הזה?" (ש' 6-7). המתלוננת השיבה "הגוף שלי רעד והיה נורא". לבקשת החוקרת סיפרה איך הגוף שלה רעד וטענה כי היא מבינה ויודעת מה הגוף שלה מרגיש והיא הרגישה שהגוף שלה רועד רק בגלל שהוא רצה מנוחה. לדבריה היא אפילו רצתה אמא "באתי אימא ואז הוא פשוט אמר לי תזהרי במילים שלך ככה הוא עשה לי". כששוב נשאלה איך היה גופה כשהנאשם שכב עליה השיבה "הזרימת דם". חוקרת הילדים ניסתה לחדד "אפשר לעמוד או לשבת או לשכב כשהוא שוכב עלייך איך הגוף שלך היה? מה צורת הגוף שלו? מה צורת הגוף שלך?" (ש', 24-25). אך המתלוננת שוב השיבה "אני הרגשתי לא נעים" חוקרת הילדים ניסתה שוב "את שכבת, עמדת, ישבת איך הגוף שלך היה?" והמתלוננת השיבה "אההה אני לא ידעתי שהוא ישכב עלי אני פשוט שכבתי רגע כדי לנוח. כי כי לא יכולתי יותר עם התנאים של שחר, אז פשוט שכבתי..." לטענת המתלוננת, כשהנאשם החזיר את איבר מינו לישיבה היא והנאשם עמדו. פניה לכיוון הקיר ופני הנאשם לכיוון הטלויזיה "יש טלויזיה למעלה". (ע"מ 33, ש' 13). לשאלת החוקרת השיבה כי הנאשם הכניס את איבר מינו "לתוך החור." ולשאלת החוקרת האם עשה זאת פעם אחת או יותר השיבה "רק פעם אחת זה קרה גם בפושפוש הוא הכניס לי." (ש' 31). לטענת המתלוננת בהמשך לכך, לבשה בחזרה מכנסייה ותחתונה "מהר מהר ולא איכפת לי מה הוא יעשה לי" (ש' 27-28). לשאלת החוקרת הנאשם אמר "תוריד את זה מייד, אז אמרתי לו לא רוצה זה הגוף שלי ואתה לא תגידי לי מה לעשות. אז הוא אמר לי אז אני מספר. אז אמרתי לו חכה בבקשה, אל תספר אתה תהרוס את החיים של אחותי. כי היא אחר כך תתעסק במקרה הזה במקום החבר הזה שלה." (ש' 32-33).

300. עוד קודם שנתייחס להתפתחות הגרסה לפיה הכל נעשה באיומים ובכוח, יושם לב ל"וויכוח" בינה לבין הנאשם. לגירסתה, התנגדה מילולית ופיזית, עד שחיי הזוגיות של אורטל עמדו בסכנה. גם כאן חוזר תיאורה התיאטרלי של המתלוננת כאילו בינה לבין הנאשם התנהל משא ומתן "אממ אני הולכת למיטה ואז הוא בא ואמר אני נותן לך הזדמנות אחרונה." ולשאלת החוקרת השיבה "ואז הייתי צריכה .. הייתי ואז לא היו כל כך הרבה ברירות כי לא רציתי שאת יודעת שיקרה משהו." (ש' 7-8). "ואז בסוף הורדתי את הזה. את יודעת כמה זה נורא שאומרים לך את זה." (ש' 10). לשאלת החוקרת הוסיפה כי הורידה את מכנסייה ותחתונה ואמרה לנאשם שזה לא בסדר מה שהוא עושה לה משום שהיא לא אוהבת "שעושים תנאים זה ממש לא בסדר. באמת. באמת. אני בסך הכל רוצה לחיות את החיים הפשוטים שלי ובמקום זה הוא עושה לי דברים שאת יודעת אפילו את לא תדעי לחשוב על זה."

301. יושם לב כי המתלוננת מתארת אירוע שקרה לכאורה לפני שנים אך היא זוכרת את "הדיאלוג" בינה לבין הנאשם, לפרטיו. מנגד, פרטים מהותיים שהיו צריכים להיצרב בתודעתה, אינם.

מתשובות המתלוננת ביחס לאופן ביצוע המעשים עולה בבירור כי האירוע לא קרה וכי אין למתלוננת שום מושג בעניין. כשנשאלה מה הייתה צורת גופה, השיבה שישבה וגם הנאשם ישב על הכיסא. לשאלת החוקרת השיבה שהכיסא היה "מול במיטה. הוא קירב את הכיסא, והוא הכניס לי את זה לשם לשתי דקות. וזהו." ולשאלת החוקרת שהנאשם הכניס את איבר מינו לתוך איבר מינה. (ש' 32). למען הסר ספק, המתלוננת טענה כי הנאשם ישב על כיסא מול מיטת סבתה, החדיר את איבר מינו לאיבר מינה, כשהיא יושבת במיטת סבתה הסמוכה, למשך שתי דקות!

החוקרת ביקשה מהמתלוננת "בואי תסבירי לי איך הוא הגיע להכניס את הבולבול איך זה היה בדיוק?" והמתלוננת השיבה "לדעתי הוא עמד. או ישב או עמד כי את יודעת זה קרה לפני המון שנים אני חושבת שהוא עמד. ישב ואז כזה קירב ואז הוא ראה שזה לא הלך אז הוא עמד." (ש' 20-21). ברי כי האירוע שתיארה המתלוננת לא התרחש ולא יכול היה להתרחש ואולם משאלתה המנחה הבינה המתלוננת שעליה "לתקן" תשובתה משום שיש "בעיית מרחק", לפיכך הוסיפה "ואז כזה קירב" ו"כשלא הלך לו הוא עמד". לגרסתה היא עדיין ישבה על המיטה. את תחושותיה בעת שהכניס "לתוך הפופוש" תיארה "הרגשתי נורא." כשנשאלה מה הרגישה בגוף "שמה במקום הזה?" השיבה שהרגישה שהגוף שלה במצב שהוא לא רגיל לדבר הזה "שזה משהו אחר שזה לא מובן." (ש' 25). כשנשאלה איפה בדיוק הכניס בפופוש השיבה "לתוך.. אהה ממש איפה שעושים פיפי ובאמת זאת האמת." (ש' 28). לשאלה מנין היא יודעת השיבה "אני ממש זוכרת את זה וממש הרגשתי את זה. באמת אני לא אומרת לך סתם." כשנשאלה מה בדיוק הרגישה שידעה להיכן "הכניס" השיבה "לא כל כך זוכרת מה בדיוק הרגשתי אבל אני רק זוכרת שהוא עשה את זה ושזה לא בסדר יותר." (ש' 33-34).

302. המתלוננת לא ידעה לתאר את איבר מינו של הנאשם ולמעשה בכלל לא הבינה מה משמעות השאלה כשנשאלה איך היה איבר מינו בעת שהכניסו לאיבר מינה "הוא היה ניראה לי אדום אבל לא בטוח. לא בטוח אולי הוא היה אותו דבר." (ש' 27). היא לא זכרה היכן היו ידיו "אבל יכול להיות שאזכר אחר כך אני אספר לך מתי שאני אזכור טוב?" (ש' 31-32). בשלב זה, תוך כדי תיאור של אירוע מיני קשה אמרה המתלוננת לחוקרת הילדים "זה פיה" ובתמלול צוין כי המתלוננת מציירת על דף. כשחוקרת הילדים המשיכה לשאול "על הפעם שאמרה שהיה בישיבה", המתלוננת כלל לא ידעה על מה מדובר "מה בישיבה?" ולאחר הסבר החוקרת השיבה "לא זוכרת" (ע"מ 38, ש' 3-7).

303. בהמשך, לאחר הפסקה (ע"מ 44, ש' 6), חוקרת הילדים שיקפה בפני המתלוננת את מה שסיפרה על האירוע שלטענתה הנאשם הכניס את איבר מינו לפי הטבעת של המתלוננת (ע"מ 46, ש' 20-21). והמתלוננת אמרה "אז או.קיי אז אני אהיה יותר ברורה. הוא הכניס לי לתחת כשעמדנו אני זוכרת." והמשיכה "זהו זה כשעמדנו בתחת או.קיי." ואז הוסיפה "עכשיו בפות הוא הכניס לי גם אבל כשעמדנו סבבה?" לשאלת החוקרת איך, השיבה "הוא הכניס לי את זה כשעמדנו" והוסיפה "זה אותו יום זה באותו יום". חוקרת הילדים ביקשה שתספר על כך שהנאשם שכב עליה ואיבר מינו היה בתוך "החריץ" בישיבה והמתלוננת השיבה "שבעצם הוא פשוט כאילו אני זוכרת שהוא עמד ואז הוא הכניס לי את זה לתוך זה ואז פשוט אני שכבתי שם ממש.. ממש בוכה וממש היה קשה עם זה..." לשאלת החוקרת מה קרה כששכב עליה השיבה "הוא שכב עליי כאילו הוא כנראה שלא הסברתי אותי נכון. הוא שכב עליי והוא דיבר איתי וזה ואמר לי תקשיבי "אם את עוד פעם בוכה או משהו לא יודע מה פשוט ישמעו אותך ואז יהיה לך בלגנים" כאילו לא לי אישית.

יהיה בזה." לשאלת החוקרת מתי בערך קרה שהנאשם "הכניס לך לתחת ולפושפוש", השיבה המתלוננת "זה בדרך כלל קורה בימי שישי". (ע"מ 47, ש' 10). לאחר שהחוקרת מיקדה שאלתה השיבה המתלוננת שאיננה זוכרת באיזה כיתה ואחר כך טענה שהיה לפני הרבה יותר משנתיים. בתשובה לשאלה האם כאב לה "איפשהו?" בהחדרת איבר המין לישובנה השיבה "אממ האמת היא שאני לא כל כך כאב לי או משהו כי זו תחושה קרה לפני המון זמן". והוסיפה "אבל הוא הוא ממש כאילו לא בסדר". (ש' 22-23). בנושא "הכאב" ההגנה תפרט להלן.

304. מגירת המתלוננת לעיל עולה בבירור כי המתלוננת לא חוותה את הדברים עליהם סיפרה. המתלוננת לא ידעה למסור שום פרט בסיסי הגם שלטענתה, המעשים החמורים הללו בוצעו בה לאורך שנים. עוד יושם לב, כי "האירועים" הנקודתיים הפכו באין מפריע ל"בדרך כלל בימי שישי". יתירה מכך, המתלוננת מתארת אירועים בלתי אפשריים מהטעם הפשוט שמעולם לא חוותה את הדברים. כך למשל החדרת איבר המין לישובנה נעשה פעם בשכיבה ללא שום תיאור מיוחד למנח גופה ובפעם בעמידה, גם כן ללא שום התייחסות למנח הגוף. הגם שגרסתה בבית המשפט שונה מזו שמסרה לחוקרת הילדים, הדברים לא יושבו ואף החמירו. כך למשל, המתלוננת העידה מספר פעמים שבעת האירועים הנ"ל היא והנאשם עמדו זקוף ובאשר למצב רגליה באותו זמן העידה "הם לא היו פתוחות ולא סגורות, באמצע כזה, הוא היה פותח לי את הפיפי והיה שם לי את הבולבול שלו בפיפי שלי". (ע"מ 123 לפרוט' ש' 10-11). ויודגש, לטענת המתלוננת גם כאשר החדיר את איבר מינו לאיבר מינה וגם כאשר החדירו לפי הטבעת שלה, שניהם עמדו זקוף.

לפי עדותה, איבר מינו של הנאשם היה בתוך פי הטבעת שלה, במצב סטטי, משך חמש דקות, ואז הוא יצא "לא בטוחה אבל אני זוכרת שזה היה 5 דקות ואז הוא יצא. אבל הוא הכניס את זה לא עמוק. אני מדברת על הפיפי. לטוסיק זה היה חמש דקות". (ע"מ 124 לפרוט' ש' 13-14).

גם ביחס לאירועים אלה עדותה בבית המשפט שונה בתכלית מזו שמסרה בחקירת הילדים, הגם שנותרה בלתי סבירה ובלתי הגיונית. הציטוטים שלעיל הן דוגמאות אחדות מיני רבות שלא נלאה בהן מאחר שממילא לא ניתן להרשיע בגינם כפי שפורט. הדוגמאות הובאו כדי להמחיש ולהוכיח שוב כי גרסת המתלוננת בדויה.

הכאב

305. נושא ה"כאב" בגרסת המתלוננת ממחיש עד כמה גרסת המתלוננת מופרכות. המתלוננת מציינת תחושת כאב ביחס לנגיעה בחזה ובה בעת שוללת שלילה חד-משמעית תחושת כאב בעת ובעקבות ביצוע מעשים מיניים חמורים ותכופים כפי שתיארה בישובנה ובאיבר מינה. עובדה זו, מוכיחה מעל לכל ספק כי המתלוננת סיפרה על אירועים שלא קרו ומעשים שלא חוותה. נראה כי לא רק ההגנה הבחינה בכך ולכן, תחושת הכאב שבלטה בהיעדרה נוספה לפתע בגרסאות מאוחרות. בדומה "לעדכוני גרסה" אחרים, גם כאן ניכרת דבקותה של המתלוננת בעדכון גרסתה בחזרתיות מוגזמת שכאילו נועדה לטשטש את היעדרותו בתחילה.

306. בחקירת הילדים תיארה המתלוננת, בין היתר, אירוע שבו החדיר הנאשם את איבר מינו לישובנה אך בשום שלב לא תיארה תחושת כאב ביחס למעשה החמור. גם כשנשאלה ספציפית לעניין ובשפתה שלה מה בדיוק הרגישה "באזור של התחת שהוא הכניס לך לחור" המתלוננת לא ידעה להשיב לעניין וטענה שהרגישה נורא ושהגוף שלה לא רגיל לזה. (ע"מ 34, ש' 2-3). נראה כי הכאב

בלט בחסרונו ולכן חוקרת הילדים שאלה את המתלוננת מנין לה שהנאשם "הכניס לתוך החור?" והמתלוננת השיבה "כי אני .. כי כשהייתי קטנה אז אני זוכרת לו את זה עדיין אני עדיין זוכרת שהוא עשה את זה לא יודעת איך אבל אני זוכרת הייתי ממש קטנה. ואני לא זוכרת באיזה גיל זה." (ש' 5-6). החוקרת חידדה ושאלה מנין לה שלא הכניס "בין הישבנים" והמתלוננת השיבה "אני יודעת שהוא הכניס לי את זה לחור." החוקרת הוסיפה ושאלה מנין לה, והמתלוננת השיבה שמשום שהיא זוכרת שזו הייתה הפעם הראשונה והדגישה כי איננה יודעת איך להסביר אבל היא באמת זוכרת שהוא עשה את זה. לשאלת החוקרת מה הרגישה "בחור", השיבה "הרגשתי מוזר" ולשאלת החוקרת מה הרגישה, הוסיפה "שהגוף קצת רועד ולא רגיל לזה" (ש' 13-16) וכי הרגישה "נורא שונה". המתלוננת המשיכה והוסיפה "שהוא לא רגיל לזה הגוף הנשי כאילו לבין הגוף הגברי שכאילו לכל אחד יש גוף אחר, כאילו וצריך כאילו לכבד את הכבוד שלך". רעד, רגש מוזר, גוף נשי שלא רגיל וכי, אך שום מילה על כאב. קשה להתעלם מהיעדרו של ה"כאב" בסיפורה של המתלוננת סביב החדרת איבר המין לישובנה ובהמשך אפילו החדרת ידו. חוקרת הילדים שאלה שוב ושוב אך המתלוננת לא צינה כאב.

307. ד"ר יעל הראל מ"בית לין" שבדקה את המתלוננת ביום 19.1.2016 (יום לאחר חקירת הילדים השנייה), ציינה בחוות דעתה (נ/40), כי המתלוננת תיארה בפני שהאקט המיני קרה פעם אחת, והוסיפה "לדברי המתלוננת האירוע קרה פעם אחת ולא היה מלווה בכאבים או בדימום". כך צוין בטופס "סיכום בדיקה רפואית בתקיפה מינית" (ע"מ 2 של נ/40), שכולו הושחר לבד ממשפט אחד: "שוללת כאבים בעת האירוע או בימים. אמרה שקרה רק פעם אחת".

308. יוזכר, כי בהמשך עברה המתלוננת בדיקה אצל רופאה גניקולוגית ובהקשר זה ציינה את תחושת הכאב.

יודגש ויובהר, לא ניתן לטעון כי מדובר "בהתנתקות" או התעלמות מהכאב משום האירוע הטראומטי, שהרי המתלוננת מתייחסת לתחושות ורגשות בגרסתה אך לא תואמות לאירוע הנטען. המתלוננת מתארת רעד ותחושה מוזרה, אך לא כאב. יתירה מכך, המתלוננת מציינת כאב בגרסתה אך ביחס למעשים אחרים, פחותים בהרבה בחומרתם, כמו נגיעה בחזה שלה. אך כאמור לא בקשר להחדר איבר המין או היד לישובנה. כך למשל, בתחילת החקירה טענה "הוא הכאיב לי אפילו" (ע"מ 12 לפרוט' ש' 33). ולבקשת החוקרת הוסיפה "כשהוא נגע לי בציצי הוא הכאיב לי, הוא ממש הכאיב לי." (ע"מ 13, ש' 1). לשאלת החוקרת "איך?" השיבה "הוא פשוט... מישש אותו ומחץ, מחץ לי את הזו שלי, את החזה. ו... אז אה...". (ע"מ 13 ש' 1-3). עניין זה חזר פעמים נוספות במהלך חקירת הילדים (ע"מ 39, ש' 1-2, ע"מ 40 ש' 10-14, ע"מ 47 ש' 17-18) למשל: "הוא ממש הכאיב לי את יודעת הוא נגע לי בחזה" "שאמרתי לך שהוא נגע לי בחזה. הוא ממש הכאיב לי הוא עשה לי דברים אינמיים שם" – מיד לאחר מכן נשאלה "שהוא הכניס לך את הבולבול לתחת כאב לך איפשהו?" והשיבה "אממ האמת שאני לא כל כך כאב לי או משהו כי זו תחושה שקרה לפני המון זמן." (ע"מ 47, ש' 22-23).

מגרסת המתלוננת עולה כי הנגיעה בחזה גרמה לה לכאב ואפילו "ממש ממש" כואב, אך הכנסת איבר המין לפי הטבעת שלה לא כאבה ולאחר התעקשות החוקרת והדרכתה, טענה שלא כל כך כאב. גם "הצמדת" האירועים ביחס לעניין הכאב לא גרמה למתלוננת לתאר כאב באירוע החמור של החדרת איבר המין לישובנה לכאורה. המסקנה היחידה היא שלא היה ולא נברא.

309. ההגנה תבקש להפנות את בית המשפט הנכבד לעניין חמור ביותר בהקשר לסוגיית הכאב בענייננו, והוא הוספת "הכאב" הנעדר, על ידי המאשימה בסעיף 5 לכתב האישום. שם נטען "החדיר הנאשם את איבר מינו לפי הטבעת של א.א, הכאיב לה והיא רעדה." הגם שכמפורט לעיל, המתלוננת לא תיארה, לא ציינה ואף לא רמזה לכאב ביחס לאירוע האמור. גם לאחר שאלות רבות וממקדות ששאלה חוקרת הילדים המתלוננת לא טענה שחשה כאב. למעשה, המתלוננת שללה מפורשות תחושת כאב, למשל בפני רופאת הנשים בבית לין שבדקה אותה במסגרת הגשת התלונה. סקירת ההליך המשפטי מעלה כי המאשימה הקדישה לאירוע האונס ומעשה הסדום האמור התייחסות נרחבת ומקום מרכזי בפרשת התביעה, בלי שום סיבה משפטית עניינית. כאמור, המאשימה בעצמה טענה כי לא ניתן להעמיד לדין בגינם ומלכתחילה לא ביקשה להרשיע הנאשם בביצועם. ואולם, נראה כי המאשימה מצאה בו חשיבות רבה בכך שאפשרו לה להשחיר את הנאשם ולשוות לכתב האישום חומרה יתירה שאין בו, והכל מבלי שתידרש להוכיח דבר. באותה קלות הוכנס גם "הכאב" שלא היה ולא נברא.

310. דא עקא, שכאמור לעיל, המהלך הפך חרב פיפיות בידה ותחת השחרת הנאשם והחמרת האישומים, הוכיחה כי מדובר בגרסת בדים. גרסת המתלוננת ביחס לאירוע זה ועל אחת כמה וכמה התפתחותה בהמשך, מוכיחה מעבר לכל ספק כי המתלוננת לא חוותה את האירועים עליהם סיפרה. כאמור, המתלוננת טענה כי לא כאב לה כאשר הנאשם החדיר את איבר מינו לפי הטבעת שלה בכוח, וגם לא כאשר הכניס לשם את ידו, כל היד גם כן בכוח. המתלוננת טענה כי היא והנאשם עמדו זקוף בעת המעשה, המתלוננת טענה כי כאשר הכניס את איבר מינו לאיבר מינה היא ישבה על מיטת סבתה והנאשם על כיסא ליד המיטה. גם שאלתה המדריכה של חוקרת הילדים לא הועילה והמתלוננת "התגברה" על הבלתי אפשרי בכך שטענה שהנאשם התקרב. הדוגמאות הללו הן רק קצה הקרחון.

311. כאמור, רק בעדותה בבית המשפט נוסף "הכאב", בדרך האופיינית לאופייה התמים והצייתי. המתלוננת הקפידה לחזור ולטעון שחשה "כאב" ולא סתם כאב, אלא ממש ממש כאב, או מאוד מאוד כאב, שהחליפו בין היתר, את ה"מוזר" ו"הרעד בגוף" מגרסתה בחקירת הילדים. עם הוספת הכאב נוספה חומרה בלתי אפשרית למעשה, כשנשאלה מה עשה כשהכניס את ידו "למקומות" השיבה "הוא הכניס את כל היד שלו הוא ממש ממש הכאיב לי..." (ע"מ 34 לפרוטוקול ש' 20) הפרקליטה חידדה ושאלה מה בדיוק עשה עם ידו והמתלוננת השיבה, בין השאר "הוא היה מתייחס אליי בתור זה שזה כואב לי שהוא רק באינטרס כאילו רק בכיף שלו כאילו." כשנשאלה מה עשה "אחרי הציצי" השיבה "הוא הוריד לי את המכנסיים ואת התחתונים והוא הכניס לי את היד שלו לתוך הפיפי והוא ממש ממש הכאיב לי," (ע"מ 35, ש' 17-18) ובהמשך "הוא הכניס את זה ממש ממש עמוק וזה ממש ממש כאב." (ע"מ 35, ש' 20) וכן "שהכניס את הבולבול שלו לתוך התחת שלי וגם לתוך הפיפי. וזה היה מאוד מאוד כואב זה היה מאוד קשה," (ע"מ 43 ש' 26) כשנשאלה מה קרה כשהכניס "לטוסיק" השיבה "שהוא הכניס מאוד מאוד כאב לי," (ע"מ 44, ש' 25). בהמשך, בתשובה לשאלה "לאן" הכניס את איבר מינו, השיבה "לתוך ה-, לתוך הפיפי

וגם כאילו לתוך התחת גם. זה היה כל כך קשה ואני מאוד מאוד קשה לי, קשה לי עם זה שזה היה חוויה נוראית, (ע"מ 44 ש' 29).

312. יושם לב כי כשנשאלה בעדותה הראשית "מה קרה עם הפיפי?", השיבה תוך הקפדה למלא אחר שתי הוראות, האחת "שתסביר" מדוע לא נקרע קרום הבתולין והשנייה שתדגיש את תחושת הכאב ששכחה בחקירה "עם הפיפי הוא הכניס ממש חלש אבל זה ממש היה הרגשה לא נעימה. זה ממש לא היה לי נעים וכאב לי שהוא עשה את זה. שהוא גם נוגע לי בציצי, (ע"מ 45 ש' 5-6).

יושם לב שעל אף הופעת הכאב, המתלוננת הקפידה לציין "ממש חלש" ביחס ל"פיפי" כדי להסביר את קיומו של קרום הבתולין למרות הפגיעה המינית הקשה. "השמירה על קרום הבתולין" באה לידי ביטוי גם בהמשך כשטענה "...פעמיים זה היה לטוסיק ופעם אחת זה היה לפיפי אבל לא עמוק." (ע"מ 121, ש' 1). ובהמשך "... אבל הוא הכניס את זה לא עמוק. אני מדברת על הפיפי. לטוסיק זה היה חמש דקות." (ע"מ 124, ש' 13-14).

בדומה לכך, גם שרה הקפידה "לשמור" על קרום הבתולין שלם והקפידה לציין ולהדגיש בחקירתה כי החדירה לאיבר מינה של המתלוננת הייתה "רק בהתחלה", הגם שלטענתה לא ידעה כל כך את פרטי הפגיעה.

313. למוטיב החזרתיות המאפיין את עדכוני הגרסה מצטרף מוטיב ההגזמה. מגרסה נטולת כאב לחלוטין לגרסה מלאת כאב ואלימות מוגזמים ובלתי הגיוניים. בין השאר, טענה בחקירתה הנגדית כי בעת שהחדיר את איבר מינו לפיה, משך בשערותיה (ע"מ 110 ש' 6). כזכור בחקירתה טענה כי הנאשם "התייעץ" איתה ואמר "את יודעת מה אולי במקום שאני אכניס לך את זה לתוך התחת אז אולי .. אולי אני יכול לעשות כזה מצב תנסי רגע למצוץ לי ככה הוא אמר לי....." (ש' 9-11). בנוסף, בעדותה טענה שהנאשם "סתם" את פיה והכניס את ידו באלימות ובכוח לאיבר מינה ולישבנה (ע"מ 115, ש' 18-25). הדוגמאות הללו מצטרפות לדוגמאות שפורטו לעיל המתארות את שינויי הגרסה הקיצוניים, מתיאור של ויכוח תיאטרלי לאלימות פיזית ומילולית קשה. כשעומתת עם גירסתה בחקירת הילדים ואף אצל רופאת הנשים בבית לין ביחס ל"כאב", גירסתה הקיצונית התרככה ל"קצת" כאב, כפי שלטענתה אמרה לחוקרת הילדים (ע"מ 124, ש' 26-30, ע"מ 125, ש' 1-3).

314. גרסת המתלוננת נעה כמטוטלת, מקצה לקצה עד שהיא מאבדת תאוצה. בתחילה לא הרגישה כאב בכלל, אחר כך "ממש ממש כאב" וגם נוספה חומרה למעשים, לאחר מכן, כשעומתת עם גרסתה גרסתה "איבדה תאוצה" והתרככה. כשנשאלה האם דיממה כאשר החדיר את איבר מינו לפי הטבעת שלה השיבה "לא. אבל הרגשתי שזה כאב לי ממש קצת." (ע"מ 125, ש' 5). לשאלה האם כאב לה כהוציא את איבר מינו השיבה "כאב לי שהוא הוציא בהתחלה ואז אחרי 2 דקות זה כבר לא כאב." (ש' 7). גרסת המתלוננת הלכה והתרככה גם ביחס ל"כאב" בעת החדרת איבר מינו של הנאשם לאיבר מינה כנטען, כשנשאלה אם כאב לה השיבה "לא. אבל זו הייתה הרגשה לא נעימה שהוא עשה את זה." (ע"מ 125 לפרוטי 9). מה שהיה "כל כך קשה למתלוננת" הצטמצם לכדי הרגשה לא נעימה. גרסת המתלוננת החלה בתיאור כאב אך ורק ביחס לנגיעה בחזה. ביחס לשאר הפגיעות

ובכלל זה החמורות מאוד, המתלוננת שללה תחושת כאב. בהמשך, הופיע לפתע "כאב" שהלך והחמיר לכדי "ממש ממש כואב" ו"מאוד מאוד כואב". לאחר מכן, כשעומתה עם גרסאות קודמות שלה, חזרה בה ומזערה את הכאב, ל"קצת" כאב, "בהתחלה, שתי דקות ועבר".

315. כפי שיפורט בהמשך, המיילים והציורים שנטען שהם מעשי ידי המתלוננת אינם אלא כרטיסיות זיכרון בעבור המתלוננת שתוכל ללמוד ולשנן את גרסתה. כך, הכאב שלא נטען קודם לכן, צוין לפתע בציור, כאילו נועד להזכיר למתלוננת את "הפרטים החשובים". מעבר לכך, מדובר בציור ולכן היה מצופה כי "התחושות" ו"הרגשות" יובאו באמצעות ציור ולא בציון מפורש של המילה "כאב".

316. על אף תנועת המטוטלת בגרסת המתלוננת, הן ביחס לכאב והן ביחס לכל האירועים שנטענו, המאשימה טענה בסיכומיה "המתלוננת מתארת תיאורים אותנטיים חד משמעיים מהם ניכר בעליל כי הם מספרת מתוך חוויה קשה ומכאיבה שחוותה על בשרה. מעבר לברוטליות והאכזריות, מספרת המתלוננת כי תוך כדי האקט הנאשם "עשה קולות", וכיצד היא נאלצה לבלוע את זרעו שנפלט בתוך פיה ואת שפכיו." מבלי שניסתה בכלל ליישב את השינויים הקיצוניים בגרסת המתלוננת. המאשימה טענה בפה מלא כי תיאורי המתלוננת אותנטיים, חד משמעיים וכו'. השאלה היא למה התכוונה? האם התיאור בדבר היעדר הכאב הוא תיאור חד משמע? או האם התיאור המאוחר כי "ממש ממש כאב" הוא האותנטי והחד-משמע? או אולי זה המרוכך מחקירתה הנגדית לפיה "כאב קצת". האם גרסתה הראשונה המתארת תחינות ומשא ומתן עם הנאשם או האלימות הברוטלית שהופיע בעדותה בבית המשפט? מדוע לשיטתה התיאור בדבר בליעת הזרע יחד עם השתן המחליף את "הטיפטוף" במרפסת, הוא תיאור אותנטי, חד-משמע ומעיד שחוותה על בשרה ומה ההסבר שלה לשינוי הקיצוני בגרסה. המאשימה לא פירטה.

הדלת בחדר הסבתא

317. בהינתן שלפי גרסת המתלוננת המעשים בוצעו בה בחדר סבתה בעת שכל המשפחה המורחבת הייתה בסלון הבית, הרי שהדלת היא מהותית וחשובה בגרסתה ומצופה היה שתתייחס אליה בגרסתה. על אחת כמה וכמה לנוכח גרסתה לפיה מעשה הסדום של החדר איבר המין לפיה נעשה על השטיח שליד מיטת סבתה קרי, מול דלת החדר. השאלות, מאיזה סוג הדלת, האם הייתה פתוחה או סגורה או נעולה, אקוטיות לגרסתה.

ואולם, כשנשאלה ביחס לדלת החדר בעת ביצוע המעשים השיבה המתלוננת בשאלה "הדלת של החדר של סבתא?" כאילו כלל לא נתנה דעתה בעניין. כשנשאלה שוב השיבה תוך התעלמות מוחלטת מהדלת "אממ בסוף כאילו הוא אחרי שהוא הכניס את זה למקומות שלי בתוך התחת והפושפוש אז אמרתי לו תפסיק די, וכאילו הפסקנו את זה. יותר נכון אני הפסקתי את זה." כשנשאלה האם יש דלת בחדר הסבתא, השיבה בחיוב וכשנשאלה מה היה מצבה בזמן המעשה השיבה "הי הייתה במצב לא ממש." כשנשאלה קונקרטי, האם הדלת הייתה פתוחה השיבה "אם הדלת הייתה פתוחה? ניראה לי אבל לא בטוח. תכתבי לא בטוחה." (ע"מ 37, ש' 17-25).

318. בהמשך, נשאלה המתלוננת האם יש "מקרה שאת זוכרת שהיה אולי בחדר אחרי?" השיבה המתלוננת "אז את יכולה להקריא לי כאילו מה שסיפרתי?" (ע"מ 44, ש' 1). בהמשך נשאלה על

האירוע שבו לטענתה הנאשם הכניס את איבר מינו לפיה בחדרה של הסבתא וטענה כי הנאשם נעל אותה שם. (ע"מ 45, ש' 27-28), בהמשך, לשאלת החוקרת טענה שהנאשם סגר אותה, פשוט לא נתן לה לצאת. כשנשאלה היכן היה המפתח השיבה "כאילו. תראי כאילו כזה.. כאילו לא היה .. אני באמת לא היה בחדר מנעול אבל הוא סגר אותי ולא נתן לי לצאת." (ע"מ 46, ש' 2-3). לבקשת החוקרת לספר איך הוא לא נתן לה לצאת השיבה " הוא פשוט אמר לי שאם אני לא אתן לו לצאת... כאילו הפוך שאם אני אתן לך לצאת אז אני אספר את המיקרה. שלא עשיתי לו כלום סך הכל אני." (ש' 5-6).

319. מבחינת המתלוננת הדלת חסרת משמעות, הגם שהיה מצופה שתתעסק בה רבות כקורבן עבירות מין שבעת ביצוע הפגיעות לכאורה, כל משפחתה נמצאת מעבר לדלת. יתירה מכך, היא טוענת כי "נעל" אותה, אחר כך "סגר" כי אין מנעול לדלת ולבסוף, "פשוט אמר..."

320. הדלת בחדר הסבתא היא ייחודית בהיותה דלת זכוכית שניתן לראות מבעדה. בעקבות כך, בעימות הנאשם מתייחס מיוזמתו לדלת ושואל את עדיאל "אני לא חושב שמישהו יבוא? הדלת היא מזכוכית נכון?" ועדיאל משיב "זה זכוכית כזה כתומה אה... חצי" והנאשם אומר "אבל רואים אה..." ועדיאל משיב לו "חצי קלאץ" (לאחר דקה 04:12:00). בהמשך הנאשם מוסיף ואומר "רואים מה קורה שם, מי ליד מי, זה רואים" ועדיאל משיב תשובה לא ברורה "א... כ... כ... זה ה... זה... לא כזה... כאילו אתה יודע" והנאשם עונה "רואים שם, אני יודע" הדיון בנושא הדלת ממשיך בין השניים והנאשם שואל את עדיאל "אני לא אפחד שמישהו יבוא? שמישהו יראה אותנו שהדר יראה אותנו, שמישהו אחר יראה אותנו? שמישהו הולך למטבח, להביא משהו? לא יודע מה?" בהקשר זה חשוב להפנות לשרטוטו של הנאשם את בית סבתו (שצורף להודעתו ת/17), שלא נסתר ולא הוכחש על ידי התביעה ולפיו דלת חדר הסבתא צמודה לדלת המטבח. על רקע זה דברי הנאשם בעימות שלא הוכחו ולא נסתרו על ידי עדיאל "בן שיחיו" ואף לא על ידי המאשימה, מקבלים משמעות יתירה. כלומר, לא רק שכל בני המשפחה המורחבת היו בדירתה הקטנה של הסבתא, בעת ביצוע המעשים הנטענים, אלא שהמטבח שבדירה צמוד לחדר הסבתא. כלומר שבכל פעם שמי מבני המשפחה המורחבת נכנס ויצא מהמטבח, הוא עבר ליד דלת חדר השנה, העשויה זכוכית.

ציור בחקירת הילדים

321. בסוף חקירת הילדים הראשונה (ת/ב1) המתלוננת נתנה לחוקרת הילדים **ציור בצורת לב** "קחי את זה... סליחה שזה קצת קרוע כי רציתי לגזור את זה קצת בכוונה זה כזה לב כזה גדול שאני נותנת לך את הלב שלי באמת. על הכל את חשובה לי."

322. בהקשר זה חשוב להדגיש כי המאשימה טענה בסיכומיה כי המתלוננת "הביאה את פרטי הפגיעות, הדגמות, כתיבה ואיור, אינטראקציה ותיאורים חושיים אותנטיים." (ע"מ 33 לסיכומיה ושוב בע"מ 34 למשל). ואולם, לא כך היא. כעולה בבירור מחקירת הילדים, המתלוננת ציירה "פיה" (נ/9) עם רקע זוהר ולב גדול כמצוטט לעיל. למען הסר ספק, הציורים ת/4 ות/5 צוירו בביתה של המתלוננת, לא בחקירת הילדים ולא במסגרת מפגשיה עם דגנית, כפי שיורחב בעניין.

המתלוננת כתבה בהמלצת חוקרת הילדים את המילים "הוא נתן לי למצוץ" כאשר התבישה בתחילה לומר זאת בקולה שלה (ראה ת/8 שצורף). לפיכך, טענת המאשימה כאילו המתלוננת "הביאה את פירטי הפגיעות" באמצעות ציורים בחקירת הילדים, איננה אלא הטעיה. עניינם של ת/4 ות/5 יפורט בהמשך.

האירוע הנטען בחדרו של הנאשם – "קופיקו" והסרטון

323. למען הסדר יובהר כי אירוע הסרטון ו"קופיקו" הנטען, לא נכלל בכתב האישום שהוגש כנגד הנאשם. למעשה, המאשימה לא מצאה לנכון להכניסו לכתב האישום גם לאחר שכתב האישום תוקן לראשונה ואף לא כשתוקן בשנית. לשם השוואה יצוין כי המאשימה ביקשה לתקן את כתב האישום והוסיפה לחלקו הכללי את סעיף 5, ביודעה כי מדובר בסעיף סתמי וחסר כל נפקות. שכן הסעיף מתייחס למועד (שנת 2011) שבו היה הנאשם מתחת לגיל האחריות הפלילית ולמרות זאת, טרחה המאשימה להוסיפו באמצעות תיקון כתב האישום. ואולם, נראה כי המאשימה בעצמה לא האמינה לאירוע הנטען בחדרו של הנאשם ולכן השמיטה אותו במתכוון מכתב האישום על אף העובדה שצוין על ידי המתלוננת בחקירת הילדים ועל אף שצוין על ידי אמה בחקירתה במשטרה.

324. ויודגש, המתלוננת לא סתם ציינה את האירוע אלא ניכר כי נורא חששה שמא תשכח לספר על "הסרטון". בתחילה, תוך כדי סיפור אחר המתלוננת אמרה לפתע "אויי רגע שכחתי לספר לך עוד משהו" (ע"מ 15, ש' 1 לת/ב1). בהמשך, שוב תוך כדי סיפור אחר, אמרה לפתע "ואני יודעת מתי זה הפסיק...." ואז ציינה מתי "זה הפסיק" והוסיפה מיד "עכשיו לספר לך על הסרטון?". בהמשך לכך, חוקרת הילדים ביקשה לחזור לאירוע מסוים ואמרה למתלוננת "טוב אני מחזירה אותך על הפעם עכשיו שסיפרת או קיי?" בתגובה השיבה המתלוננת "על הסרטון?".

למרות זאת, ועל אף ששרה ציינה בחקירתה במשטרה אירוע בחדרו של הנאשם, המאשימה החליטה שלא להכניס את האירוע הנטען לכתב האישום ואי אפשר שלא לתהות מדוע? שהרי מדובר ב"מכרה זהב" מבחינה ראייתית, הן משום ייחודיותו משאר המקרים הדומים והן משום הפרטים האמורים בו, שניתן להוכיחם באמצעות ראיות אובייקטיביות חיצוניות לעדות המתלוננת (טלפון/מחשב/הסטוריית גלישה ומחקרי תקשורת). ואולם, האירוע הנטען לא הוכנס לכתב האישום וממילא שהפרטים בו לא נבדקו ולא נחקרו, כנטען בפרק העוסק במחדלי חקירה.

325. בסופו של דבר, האירוע שלא הוכנס בדלת הראשית הוצנח פנימה דרך הארובה, בערפול כבד בעיצומו של ההליך. ראה הפירוט בפרק העוסק באישורי היועץ המשפטי לממשלה להאשמת הנאשם.

326. גרסת המתלוננת ביחס לאירוע הנטען החלה כשחוקרת הילדים הזכירה לה שאמרה "שהיה פעם שהוא הראה לך סרטון". וביקשה מהמתלוננת לספר לה הכל על הפעם הזאת (ע"מ 38 לחקירת הילדים, ש' 9). לטענתה היו בחדר הנאשם "ואז פתאום הוא הכניס לי את זה. איפה הכל היה?" (ש' 21). החוקרת הציעה למתלוננת לצאת להפסקה והמתלוננת השיבה שהיא בסדר והמשיכה לספר שהיא והנאשם היו בחדרו "ואז פתאום הוא ראה קופיקו וגיל כזה נער רואה קופיקו." לשאלת החוקרת השיבה שנראה לה שהייתה בת עשר והנאשם היה בן שתיים עשרה שלוש עשרה" ואז

הנאשם ישב בכיסא והתחיל להתקרב ונגע לה בכל מיני מקומות. המתלוננת הוסיפה כי "הוא ממש הכאיב לי את יודעת הוא נגע לי בחזה שלי" לפתע המשיכה ואמרה "וזה שני סיפורים שונים לגמרי שאני אמרתי לך שהוא נגע לי בחזה...." אחר כך אמרה "אבל בחדר שלו הוא נתן לי למצוץ לו, בחדר שלו." (ע"מ 39, ש' 1-4). לשאלת החוקרת מה היה אחרי שהוא נגע, השיבה שאמרה לו שיפסיק שזה לא נעים לה וביקשה ממנו שיכבד את הבקשה שלה והנאשם אמר "לא רוצה". לטענתה השיבה שאם הוא לא מפסיק היא "עכשיו יוצאת מפה" ואז הוא נעל אותה במנעול (ע"מ 39 ש' 8) לטענתה, לאחר שהנאשם נעל אותה היא אמרה לו שייתן לה לצאת ושזה לא פייר כי לשירן בת דודה שלה יש יומהולדת וציינה כי שירן היא אחות הנאשם. המתלוננת הוסיפה "או שהייתה ארוחה משפחתית. אבל ישבנו בארוחה ואז הלכתי איכשהו הצלחתי לצאת פשוט לקחתי לו את המפתח בשקט מבלי שהוא יראה ואז יצאתי משם, ואז אחרי שיצאתי משם אז אכלתי שם עם כולם אבל הוא לא יכל לעשות לי כלום כי הייתי עם המשפחה בתוך החגיגה וזה. אה ולפני שיצאתי תחזרי איך שיצאתי הוא אמר לי את רוצה לצאת אז תראי סרטון. אז אמרתי לו טוב. כאילו לא טוב טוב כאילו לא היה לי ברירה את מבינה" (ש' 14-18). לטענתה, הנאשם אמר לה שאם תראה את הסרטון הוא ישחרר אותה והיא השיבה "טוב רק תשחרר אותי" ואז הוא הראה לה את הסרטון שבו מישהי שוכבת עם מישהו והם היו ערומים, והאישה "לעסה לו" את איבר המין "ומצצה" והוסיפה כי האישה בסרטון נגעה, ממש נגעה באיבר המין של האיש וזה היה לה מאוד קשה לראות את זה והסרטון גרם לה להקיא. ואז המתלוננת אמרה לנאשם שיפסיק אז הוא אמר "טוב, והוציא אותי. כי אמרתי לו הוא הבטיח לי שאם אני יראה את זה אז הוא יוציא אותי" (ש' 31-32). ואז לדבריה הייתה קצת עם המשפחה ואז הלכה לביתה.

327. עיננו הרואות, בתחילה הנאשם נעל את הדלת, בזמן שכל המשפחה ישבו בארוחה, אחר כך הצליחה לצאת, כאשר לקחה מהנאשם את המפתח בשקט בלי שיראה ומיד אחר כך, הנאשם אפשר לה לצאת לאחר שמילאה את התנאי שהציב לה וצפתה בסרטון. היא אמרה לו "שהוא הבטיח". וזאת עוד קודם לעדכוני הגרסה שלאחר חקירת הילדים ועד לעדותה בבית המשפט.

328. החוקרת שאלה את המתלוננת באילו מקומות הנאשם נגע בה בפעם הזאת והמתלוננת שאלה "מה זאת אומרת?" לאחר שהחוקרת הסבירה שוב ושוב תוך חזרה גם על דברים שאמרה המתלוננת לפני כן, השיבה המתלוננת "בפושפוש, בתחת בציצים במיוחד בציצים." (ע"מ 40, ש' 9). החוקרת שיקפה בפני המתלוננת כי אמרה שהנאשם ממש הכאיב לה ולאחר שהמתלוננת אישרה זאת, שאלה אותה איפה הוא הכאיב לה, והמתלוננת השיבה "בציצי בחזה הוא עשה לי כזה ככה (הנחקרת מדגימה) הוא מעך לי את זה..." (ש', 14).

YouTube

329. בהמשך, חוקרת הילדים ביקשה לחזור למקרה עם הסרטון ושאלה את המתלוננת באיזה מכשיר ראו את הסרטון והמתלוננת השיבה "בטלפון שלו או במצלמה ... לא בטלפון שלו כי אין לו טלפון ביו טיוב נראה לי" (ע"מ 41, ש' 30). לשאלת החוקרת איך היא יודעת שזה היה ביו

טיוב השיבה **"אני בטוחה שזה היה ביו טיוב כי עובדה שאני ראיתי את זה בזה."** לשאלת החוקרת **"כי ראית את זה במה?"** השיבה **"כי ראיתי את זה שכתוב יו טיוב, כי יש את הסרטון שכתוב יו טיוב את האפליקציה."** (ש' 31-34). לשאלה איך הנאשם הגיע לסרטון השיבה שאין לה מושג שהנאשם כתב משהו **"והראה לי אני לא ראיתי"** (ע"מ 42, ש' 2-3). לשאלת החוקרת השיבה המתלוננת כי היא לא יודעת מה הנאשם כתב כי לא ראתה כשהוא כתב. לשאלת החוקרת מה היה עם הנאשם בזמן שהוא הראה לה את הסרטון השיבה **"הוא הצטרף אליי שאני אהיה עם המשפחה."**

330. ואולם, לא ניתן לצפות ביוטיוב בסרטונים מהסוג שתואר על ידי המתלוננת. דף הכניסה האינטרנטי של YouTube מביא הסברים בדבר מדיניות האתר (ראה <https://www.youtube.com/intl/iw/about/policies/#community-guidelines>).

בין השאר מפורטת ה"מדיניות בנושא עירום ותוכן מיני" לפיה **"אסור לפרסם ב-YouTube תוכן בוטה שנועד לגרום לסיפוק מיני. פרסום של פורנוגרפיה עלול לגרום להסרת תוכן או לסגירת הערוץ...."** הדף ממשיך ומפרט מהו התוכן האסור לפרסום ב-YouTube: **"אם אתם מפרסמים תוכן אין לפרסם ב-YouTube תוכן הכולל אחד מהפריטים הבאים: ... * הצגה של שדיים, עכוזים או איברי מין (בלבוש או ללא לבוש למטרת סיפוק מיני. פורנוגרפיה או הצגה של מעשים מיניים, איברי מין או פטישים למטרת סיפוק מיני במדינה כלשהי (כמו וידאו, טקסט, אודיאו או תמונות)."**

331. יצוין, המתלוננת הכירה את אתר היוטיוב, לא בכדי הדגישה שמכירה את הסימן של יוטיוב. שרה העידה שיש למתלוננת מחשב מכיתה ה. וכי עברה קורס מחשבים. באשר לגלישה ברשת העידה כי המתלוננת **"אולי שומעת מוזיקה מה שהילדים שומעים"**. באשר לשימוש ביוטיוב השיבה, **"יכול להיות"**. (ע"מ 257 ש' 24-26).

332. החוקרת המשיכה בעניין אירוע הסרטון הנטען ושיקפה בפני המתלוננת את הדברים שאמרה וביניהם שהנאשם נעל אותה ואז הצליחה לקחת את המפתח ולצאת ואחר כך סיפרה שהוציא אותה, החוקרת הוסיפה שלא כל כך הבינה (ע"מ 42, ש' 28). לכך השיבה המתלוננת **"כאילו תיראי אני אנסה להסביר את זה... הוא כאילו הוא נעל, וכשרציתי לצאת הוא פתח. כאילו הוא רק רצה להראות לי את הסרטון. אבל, כאילו הבעיה היא שלא כל כך הצלחתי שכאילו אני לקחתי ממנו בסוף את (ע"מ 42, ש' 33-34) המפתח אבל בהתחלה לא הצלחתי בכלל לקחת ממנו. הוא רצה להראות לי את הסרטון הזה אמרתי לו אני ממש רוצה להיות עם המשפחה הוא אמר לי אין בעיה את תהיה עם המשפחה אבל את תראי את הסרטון הזה. בזמן הזה אני אראה תוכניות של קופיקו זה מצחיק אותי ככה הוא אמר."** (ע"מ 43, ש' 1-4). המתלוננת הוסיפה כי הנאשם **"היה בטח קטן. נדמה לי בכיתה ה."**

ברי כי המתלוננת בהיותה ילדה קטנה שלמזלה לא חוותה אירועים מיניים, כלל לא מבינה את משמעות הצפייה בסרטון פורנוגרפי. לפי תיאורה, "העבירה" היא בכך שהכריח אותה לצפות בסרטון, הוא קודם לכן טייל, עכשיו הוא העדיף לצפות בקופיקו כי זה מצחיק אותה. בשלב העימות בחקירה שאלה החוקרת את המתלוננת ביחס לאירוע הסרטון, מה תאמר אם יאמרו שהייתה יכולה לצאת כשהנאשם יצא אל אחיו ולא הייתה חייבת להישאר ולצפות בסרטון. לכך השיבה המתלוננת "הייתי כי אני אסביר לך למה, כי הוא אמר לי הוא לא הלך ולקח את הדברים, הוא קודם כל חיכה לי הוא כאילו הוא היה בחדר עד שאני אראה את הסרטון ואחרי שאני אסיים את הסרטון אז הוא הלך את מבינה?" (ע"מ 49, ש' 21-23). החוקרת השיבה "אני מבינה" והמתלוננת הוסיפה ואמרה "את יודעת שאני הייתי יוצאת ממזמן אם הוא היה הולך. את מבינה?"

333. שרה- אמה של המתלוננת נחקרה ביום 12.1.2016 (ת/9). ביחס לאירוע הנטען טענה: "הכל קרה בבית של אמא שלי, חוץ ממקרה אחד שקרה בבית של שחר, ביום הולדת של שירן אחות של שחר [...] כולנו ישבנו במרפסת ואוראל ראתה שיש קופיקו, הכוונה לתוכנית טלוויזיה, היא נכנסה לאותו חדר שבו היה קופיקו, שבדיעבד הסתבר כחדר של שחר. בשלב הזה שחר יצא מתחת למיטה שלו, נעל את הדלת והכריח את אוראל לראות סרט פורנוגרפי שבו רואים אישה מוצצת לגבר" שרה הוסיפה ואמרה כי הנאשם סיפר למתלוננת "שזה סוכריה" ואמר לה "שתעשה לו גם ככה, רק שתיזהר עם השיניים". לדבריה "בשלב זה אוראל חיפשה ומצאה את המפתח לדלת החדר ופשוט ברחה והצטרפה אלינו לחצר." (ע"מ 2 לת/9, ש' 4-10). לא למותר להוסיף ולציין כי "הסוכריה" ו"השיניים" לא אוזכרו ולו במילה בחקירת הילדים ולמעשה נטענו על ידי שרה ואורטל.

334. כפי שניתן לראות לכל אורכו של ההליך, שרה איננה מהימנה וגרסתה אינה אמינה כלל וכלל. כך גם ביחס לגרסתה ביחס לאירוע הספציפי שלטענתה התרחש בחדרו של הנאשם. לפי הודעתה במשטרה שצוטטה לעיל, המתלוננת הלכה לחדרו של הנאשם משום שראתה מהמרפסת בה הייתה יחד עם שאר בני המשפחה, כי בטלוויזיה שבחדרו מוקרנת התוכנית "קופיקו". ואולם, אם המתלוננת הקטנה הייתה יכולה לראות מהמרפסת מה מתרחש בחדרו של הנאשם, הכיצד שאר בני המשפחה ששהו במרפסת לא הבחינו שהנאשם נועל את המתלוננת בחדרו ומונע ממנה לצאת? כיצד לא ראו את מאבקה בו וניסיונה לצאת מהחדר? כיצד לא הבחינו בשני הילדים- הנאשם והמתלוננת צופים יחד במכשיר כלשהו, בסרט פורנוגרפי? והכי חמור, כיצד איש מבני המשפחה הרבים ששהו במרפסת הבית, ממנה ניתן לראות את חדרו של הנאשם, לא ראו את המעשים החמורים שהנאשם ביצע במתלוננת: הכניס את איבר מינו לפיה, נגע בישבנה, באיבר מינה ובחזהה? הפשיט אותה, הכניס את ידו לתוך ישבנה ולתוך איבר מינה, אחז בראשה בחוזקה, הכל כאמור לעיל וכפי שיפורט להלן.

335. בנוסף, מגרסתה של שרה ביחס לאירוע הנטען בחדרו של הנאשם עולה תמיהה באשר לטענתה כי הנאשם הסתתר מתחת למיטה ויצא לפתע כשהמתלוננת נכנסה. מעבר לעובדה כי הדבר כלל אינו

אפשרי כפי שניתן לראות בבירור מנ/28 (תמונת מיטת הנאשם) יש לשאול, מדוע הנאשם היה צריך להסתתר מתחת למיטה **בחדרו** שבביתו?

336. מהראיות בתיק עולה כי בין משפחת הנאשם למשפחת המתלוננת לא היו יחסים משפחתיים קרובים וחמים (ראה למשל בפרק בעניין שנאת וקנאתה של שרה למלכה). הדבר בא לידי ביטוי, בין השאר בכך שמשפחת הנאשם מיעטה לארח את משפחת המתלוננת בביתה. שירן אחות הנאשם העידה כי זה היה חריג ששרה וילדיה התארחו בביתם. (ע"מ 316 לפרוטי, ש' 9-10). שירן העידה כי כשהייתה כבת 14 או 15 (שנת 2009) היה אירוע שבו הזמינו את בני משפחתם "משני הצדדים" מצד האבא ומצד האמא. בדיוק אז יצאה עונה חדשה של תוכנית הטלוויזיה "קופיקו" במהלך האירוע בביתם, המבוגרים שהו במרפסת הבית ואחיה יחד עם בני דודיהם מצד אביהם שיחקו בחדר, השתוללו וצפו בקופיקו. שירן לקחה את המתלוננת קינאה בבנים שיחקו ואמרה לה שהם לא משתפים אותה במשחק. שירן לקחה את המתלוננת לחדרה והוציאה בעבורה את הבובות שמתחת למיטתה ושיחקה עמה, אך המתלוננת לא רצתה להמשיך לשחק עמה וביקשה לשחק עם הבנים. שירן ניסתה לשכנעה כדי שלא תיעלב מהבנים אך המתלוננת התעקשה ובכתה. בעקבות כך, אורטל אחותה של המתלוננת ביקשה משירן לשכנע את הבנים שישחקו עם המתלוננת. שירן נטלה את ידה של המתלוננת והלכה עמה לחדר שבו הבנים השתוללו והציעה שיצפו כולם יחד בתוכנית הטלוויזיה "קופיקו". שירן סיפרה כי גם אורטל הצטרפה אליהם וצפתה עמם בתוכנית "קופיקו" (ע"מ 312 לפרוטי, ש' 1-15).

337. בעדותה בבית המשפט טענה המתלוננת ביחס לאירוע בחדרו של הנאשם (עם הסרטון וקופיקו) שקרה כאשר חגגו את יום הולדתה של הסבתא בבית משפחת הנאשם. המתלוננת טענה שישנה קלטת בה ניתן לראות זאת אך התובעת עצרה אותה ותיקנה אותה "**במקרה לא קלטת לא זה**". (פרוטי מיום 24.1.208, ע"מ 33, ש' 20-22). המתלוננת המשיכה וטענה כי הנאשם הכניסה לחדר ונעל אותה, אחר כך הראה לה פרק של "קופיקו" ואז עצר את הפרק ואמר לה שהוא רוצה להראות לה משהו. לטענתה אמרה לנאשם שהיא רוצה להיות עם משפחתה אך הנאשם סירב, המפתח היה אצלו והוא לא נתן לה לצאת מהחדר. (ע"מ 33 לפרוטי, ש' 26-29). לשאלת התובעת השיבה המתלוננת כי הנאשם הראה לה סרט שבו "**גבר ואישה שהאישה עושה מעשה סדום לגבר**", (ע"מ 34 לפרוטי, ש' 1-2). התובעת הפסיקה את המתלוננת והנחתה אותה שלא להשתמש "במונחים" אלא "מה ראוי" והמתלוננת אמרה "**הוא הראה מישהי שמוצצת לגבר והיו גם קולות בסרט הזה**". המתלוננת הוסיפה כי הנאשם החזיק בחזהה תוך כדי, "**מצץ**" וגם "**השך**" (צ.ל "נשך" – ו.ג) וזה ממש כאב לה. לדבריה הנאשם נגע בה במקומות פרטיים ורצה שתעשה לו גם מה שרואים בסרטון. (ע"מ 34 לפרוטי, ש' 6-12).

לשאלת התובעת מה עשה הנאשם עם היד שלו במהלך הסרטון השיבה המתלוננת שהנאשם הכניס את ידו לתוך ישבנה וגם לתוך איבר מינה.

התובעת ניסתה שוב ושאלה את המתלוננת מה הנאשם עשה עם היד שלו בזמן הסרטון, והמתלוננת השיבה שהנאשם "**הכניס את כל היד שלו הוא ממש הכאיב לי**..." (ע"מ 34 לפרוטי, ש' 13-21).

התובעת ניסתה שוב ושאלה את המתלוננת מה הנאשם עשה עם היד "שאמרת עם הציצי? מה בדיוק הוא עשה?" והמתלוננת השיבה שהנאשם הפשיט אותה, הוריד לה את "**הגוזיה את החולצה בכיף שלו**..." לשאלת התובעת מה עשה הנאשם בחלק העליון עם היד שלו, השיבה המתלוננת שהנאשם

"התחיל למשש לי את הציצים" ולשאלת התובעת הוסיפה שזה כאב לה מאוד. (ע"מ 35 לפרוט', ש' 15-1).

לדברי המתלוננת הנאשם גם הוריד את מכנסיה ותחתוניה והכניס את ידו לתוך איבר מינה והכאיב לה מאוד. לדבריה הנאשם הכניס את ידו "ממש ממש עמוק וזה ממש ממש כאב". לדבריה הנאשם החזיק אותה בכוח ולא נתן לה ללכת לנפשה (ע"מ 35, ש' 29). המתלוננת טענה כי האירוע "הפסיק אחרי שהוא סיים כאילו, הוא נגע בי בכל המקומות בלי ההסכמה שלי..." (ע"מ 36 לפרוט', ש' 3). לטענתה, היא סירבה לדרישת הנאשם שתעשה לו כמו בסרטון אז הנאשם "דחף" אותה על הברכיים "והוא החזיק לי את הראש חזק שלא יכולתי לצאת משם." (ע"מ 36, לפרוט' ש' 5-6).

בהמשך, השיבה לשאלת בית המשפט באשר לסיום האירוע הנטען והשיבה "אחרי שהוא גמר איתי וסיים הוא סיים איתי להתעלל בי אז הוא הוציא אותי משם ואחרי שאמא שלי אמרה בואי נלך והלכתי עם אימא עם טעם רע בפה." (ע"מ 38 לפרוט', ש' 20-21).

338. לשאלת בית המשפט מה הכוונה "הכניס לחדר", השיבה המתלוננת שהכל התחיל כשהיא נכנסה לחדרו של מור אחיו הגדול של הנאשם וביקשה לשחק איתו, לדבריה משום שלא רצתה לשחק עם בנאדם שפוגע בה. המתלוננת בתשובתה שוללת את טענת המאשימה בדבר רצון בקרבת הפוגע שממילא לא מתאימה לנסיבות המקרה כאן. לדבריה, מור לא רצה לשחק איתה ואמר לה שהנאשם כן רוצה, אז מור דיבר ליד הדלת ואמר לנאשם שיפתח את הדלת "אוראל רוצה אותך" והיא שבאמת לא רצתה להיכנס לשם לא אמרה כלום. כששחר פתח את הדלת מור דחף אותה פנימה ואז הנאשם אמר לה "בואי בואי אנחנו השחק ביחד יהיה לנו מאוד מאוד כיף" ואז התחיל לגעת בה. (ע"מ 37 לפרוט', ש' 12-20).

לשאלת בית המשפט היכן הוקרן הסרטון "בטלויזיה? בטלפון?", השיבה "בטלפון שלו." (ע"מ 37 לפרוט', ש' 29-30). לדבריה, התוכנית קופיקו הוקרנה במחשב של הנאשם. לפי עדות המתלוננת בבית המשפט, באירוע "קופיקו" הנטען הנאשם הכניס את איבר מינו לפיה ואמר לה שהיא לא עושה מספיק טוב, שתעשה מהר ויותר עמוק. התובעת שיקפה בפניה את דבריה והמתלוננת שבה ואישרה שבאירוע קופיקו הנטען הנאשם הכניס את איבר מינו לתוך פיה. גם לאחר שהתבקשה על ידי התובעת לחשוב היטב מה היה באירוע של קופיקו, השיבה המתלוננת כי הנאשם "נתן לה לעשות לו את זה וכי הוא הראה לה את הסרטון ואמר אני רוצה גם" לדבריה היא לא הסכימה אז הנאשם "נתן לי בכוח הוא פשט החזיק לי את הראש." (ע"מ 39, ש' 1-4). בשלב זה התובעת ביקשה מבית המשפט לרענן את זיכרונה של המתלוננת מתוך דבריה לחוקרת הילדים. תובעת אמרה למתלוננת שיש לה את תמליל חקירת הילדים ולפיו, אז המתלוננת לא אמרה שהנאשם החזיק לה את הראש. לכך השיבה המתלוננת "אני זוכרת שהוא הכניס בוודאות" (ע"מ 39, ש' 10). כשנשאלה מדוע בחקירת הילדים לא אמרה "את הקטע עם הראש" השיבה המתלוננת "הוא החזיק לי את הראש בחוזקה ממש" (ע"מ 39, ש' 11-13).

על פי עדותה, כבר בפעם הראשונה הנאשם "ישר התחיל לחשוף אותי לסרטים הוא הראה לי כל מיני סרטים סוטים" (ע"מ 40, ש' 13-14).

339. כאמור, המאשימה התייחסה לאירוע הנטען רק בשלבים מאוחרים בהליך וגם אז עשתה כן בעירפול כבד.

בראשית ההליך הגישה הח"מ "מענה לכתב האישום" (בקשה מס' 24 במערכת הנט) במסגרתו טענה כי אין היא יכולה לתת מענה מפורט יותר, משום שכתב האישום לא מפרט תאריכים מדויקים. בתגובה לכך, טענה המאשימה "באשר למועדי ביצוע העבירות, כתב האישום מפרט את התקיפה, על פי הראיות שבידי המאשימה" המאשימה הוסיפה כי "ברי כי אין בכך למנוע מענה מפורט לעבירות החמורות כשלעצמן ולהתרחשות האירועים...."

340. ניסוח כתב האישום כפי שנוסח והשלכותיו על הגנת הנאשם יפורטו בפרק שעניינו "הגנה מן הצדק". ואולם, בהקשר לעניין הנדון יודגש, כי דווקא אירוע זה שלגביו צוינו מועדים ספציפיים "יום ההולדת של שירן" וניתן היה לבודדו משאר האירועים מבחינת מקום וזמן, לא הוכנס לכתב האישום, גם לאחר תיקונו. כאמור, דווקא האירוע שאת פרטיו ניתן היה לבדוק ולהוכיח בנקל באמצעות ראיות אובייקטיביות וחיזוניות לעדות המתלוננת (מחקרי תקשורת ונתוני גלישה למשל) בחרה המאשימה להשמיט מכתב האישום, מסיבותיה שלה. לפתע, בעיצומו של ההליך ולאחר שהעידו שלוש עדות תביעה וביניהן המתלוננת, ביקשה המאשימה (בדיון מיום 22.07.2018) לציין כך **"בהתאם לסעיף 184 לחסד"פ על מנת שהגנתו של הנאשם לא תפגע אני אבקש לציין שהנאשם יהיה ער לכך שגם המתלוננת וגם בהודעות האמא עולה שהמעשים בוצעו לא רק בבית של הסבתא אלא גם בבית של הנאשם"**.

בסיכומיה טענה המאשימה כי לנוכח סעיף 184 לחסד"פ "ניתן להרשיע את הנאשם בניצוץ הפגיעות המיניות גם בפגיעות המיניות אשר בביתו". לטענתה, לנאשם הייתה הזדמנות סבירה להתגונן, משום שהמתלוננת נחקרה נגדית בעניין ו"הפגיעות בחדרו של הנאשם" הוזכרו גם בחקירת הילדים של המתלוננת. כמו כן משום שהנאשם מכחיש באופן גורף כל פגיעה מינית שהיא, בכל עת ובכל מקום.

הא ותו לא!

אין עבירות – תרשיעו!

341. לא רק שהאירוע הנטען הופיע לפתע בשלבים מאוחרים של ההליך, אלא שהמאשימה כלל לא טרחה לפרט מהו האירוע, מהן העבירות המיוחסות לנאשם בגינן ומהן עובדות המקרה המקימות את אותן עבירות. למרות זאת, המאשימה איננה מהססת לטעון כי הייתה לנאשם הזדמנות סבירה להתגונן – וההגנה תוהה מפני מה? על אחת כמה וכמה לנוכח שינויה הקיצוני של גרסת המתלוננת, יש לשאול מהי הגירסה שהמאשימה מייחסת לנאשם? האם גירסת המתלוננת בחקירת הילדים או הגרסה השונה בתכלית שנטענה בעדות בבית המשפט? האם הגירסה לפיה המתלוננת צפתה בסרטון בהתאם "לסיכום" עם הנאשם שישחררה לאחר מכן, או העדות לפיה הנאשם השתמש באלימות קשה? אלו הן רק דוגמאות ספורות מתוך שלל פערים מהותיים בין גרסת המתלוננת בחקירתה לבין עדותה בבית המשפט. למרות זאת, המאשימה לא מצאה שהדבר חשוב דיו לזכות בהתייחסותה הגם שעסקינן במשפט פלילי של דיני נפשות.

סיכום

342. הגרסה שמסרה המתלוננת ביחס לאירועים ואשר פורטה לעיל בהרחבה, מובילה למסקנה אחת ויחידה כי מדובר **בגרסה בדויה**.

אומנם, "אין לצפות מאדם כי יזכור פרטי אירוע טראומטי כאילו תיעד אותו בזמן אמת, במיוחד כאשר מדובר בקורבן עבירת מין. לפיכך, השאלה איננה אם קיימים אי דיוקים ואי התאמות בפרטים, אלא אם המקשה כולה היא אמינה ואם הגרעין הקשה של האירועים והתמונה הכוללת המתקבלת מן העדות והחיזוקים לה מאפשרת מסקנה בדבר אשמת הנאשם מעבר לכל ספק" (ראה למשל: ע"פ 10102/07 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 7.9.2010) שהפנה למשל לע"פ 993/00 נור נ' מדינת ישראל, פ"ד נו (6) 205, 233 (2002)).

ואולם, בענייננו אין מדובר באי דיוקים או באי התאמות בפרטים, אלא במקשה שלמה שאינה אמינה ואינה הגיונית. גם השתכללות הגרסה בהמשך והניסיונות הברורים ללטש את הגרסה, אינם מאפשרים מסקנה בדבר אשמת הנאשם מעבר לכל ספק סביר, נפוץ הוא כאמור.

343. ראשית, משום חוסר הגיונם של הדברים עליהם מספרת המתלוננת ואשר מלמדים כאלף עדים כי לא חוותה את הדברים הללו. שנית, משום ההגזמה בה נוקטת המתלוננת, שהיא בלתי סבירה גם בהתחשב בנסיבות שמדובר במתלוננת קטינה בעבירות מין. שלישית, משום שניכר כי המתלוננת מספרת דברים שהתבקשה למסור והיא מקפידה לוודא כי "משימתה" מולאה. בחינת גרסאותיה הבאות ממחישה זאת ביתר שאת.

345. הגרסה שמסרה המתלוננת בחקירתה הראשונה שונה מזו שמסרה אמה שרה בעת הגשת התלונה והיא שונה אף מהגרסה שמסרה המתלוננת לאחר מכן בחקירת הילדים השנייה. למעשה גרסאות המתלוננת הולכות ומשתנות מפעם לפעם, באופן שהנטען בכתב האישום כלל לא דומה לגרסתה "האחרונה" בעדותה בבית המשפט. ויודגש, אין המדובר בהתפתחות גרסת מתלוננת, שהוכרה בפסיקה כנובעת ממצבה הנפשי של המתלוננת ומהקושי לספר כבר בהתחלה את האירועים הקשים והחמורים, ועל כן איננה פוגמת במהימנות גרסת המתלוננת, לא כך בענייננו. בתוך כך נקבע כי בגרסאות המתלוננת חייב להימצא "גרעין אמת" שיש בו להוכיח אשמת הנאשם מעבר לכל ספק סביר.

346. בענייננו, אין גרעין אמת ולא בכדי המאשימה בטיעוניה לא טענה לקיומו של גרעין כזה וממילא שלא הציגה אותו בסיכומיה. המתלוננת שינתה גרסתה שוב ושוב, היו פרטים שנוספו לפתע בעוד אחרים הושמטו ונעלמו. יתירה מכך, ניכרת מגמה של "מקצה שיפורים" מגרסה לגרסה, באופן שהמתלוננת (בחקירת הילדים או בפגישות עם דגנית למשל), מבקשת "לשנות" או "להוסיף" על הגרסה הקודמת שמסרה. ככלל, זה קורה בתחילת הפגישה/חקירה באופן שהמתלוננת מוסרת את "השינוי/תיקון" לגרסתה, בצורת "מברק" או רשימת מכולת של תיקונים שהיא מדקלמת מיד לבל תשכח אחד מהם. התחושה שעולה בעקבות כך היא שהמתלוננת "נחקרה" על גרסתה הקודמת ונשלחה למסור תיקונים/שינויים לגרסתה.

דוגמאות מובהקות לזיהום מתועד בגירסתה

347. כזכור, חוקרת הילדים שאלה את המתלוננת ביחס לאירוע הנטען בחדרו של הנאשם, באיזה מכשיר צפו בסרטון הפורנוגרפי (ע"מ 41, ש' 29). לכך השיבה המתלוננת כי לא בטלפון של הנאשם משום שאין לו טלפון. למרות זאת, תשובתה הברורה, המנומקת והחד-משמעית של המתלוננת, חוקרת הילדים טעתה לחשוב כי צפו בסרטון באמצעות "הפלאפון" של הנאשם, הגם שהמתלוננת

אמרה שלא מהטלפון ולמעשה כלל לא אמרה באיזה מכשיר כן צפו. בתוך כך, חוקרת הילדים המשיכה וחקרה את המתלוננת בהתבסס על **מידע שגוי** שאט אט, "נשתל" בגרסת המתלוננת. לשאלת החוקרת **"כשהוא הראה לך את הסרטון ואת ראית את הסרטון בפלאפון שלו מה הוא עשה בזמן הזה?"** (ע"מ 2, ש' 8-9) השיבה המתלוננת בשאלה **"שהוא הראה לי את הסרטון?"** ובהמשך החוקרת שאלה שוב **"בזמן שהוא הראה לך את הסרטון את ראית את הסרטון בפלאפון שלו"** (בזמן זה המתלוננת נתנה לחוקרת ציור שציירה והחוקרת שאלה אותה שוב). לשאלת החוקרת השיבה המתלוננת **"הוא הסתובב לו"** (ש' 20). החוקרת ביקשה שתספר לה על זה שהנאשם הסתובב והמתלוננת השיבה **"כאילו ראה תוכניות בטלוויזיה הוא הסתובב בחדרים וזה."** (ש' 22). לשאלת החוקרת באיזה חדרים השיבה **"סתם לבקש משהו מאח שלו. יצא לבקש שיביא לו את הטלפון שלו כי הוא צריך את זה ללימודים."** (ש' 24).

348. עיננו הרואות, למרות שאלותיה השגויות של חוקרת הילדים המתלוננת טוענת שהנאשם, במהלך טיוליו בעת שהיא צפתה לטענתה בסרטון, יצא מחדרו **לבקש מאחיו את הטלפון שלו** שהרי כבר אמרה, שלנאשם לא היה "טלפון". ואולם, שגיאתה של חוקרת הילדים מושרשת אצל המתלוננת באופן שבמהלך עדותה בבית המשפט נשאלה על ידי בית המשפט היכן הוקרן הסרטון "בטלוויזיה? בטלפון?", המתלוננת השיבה **"בטלפון שלו."** (ע"מ 37, ש' 29-30).

349. בדומה לממצאי המחקרים שצוינו לעיל בדבר האשמות שווא על ידי ילדים, בענייננו גרסת המתלוננת מזוהמת מבלי משים על ידי חוקרת הילדים שטועה לחשוב שהמתלוננת אמרה שצפו בסרטון בטלפון של הנאשם. בכך למעשה, חוקרת הילדים "שותלת" בגרסת המתלוננת פרט זה שלא היה ולא נברא, אלא על ידי חוקרת הילדים בעצמה.

350. מעיון בתמלול חקירת הילדים (ת/1, ע"מ 40, ש' 33), ניתן לראות דוגמה נוספת חמורה בהרבה של יצירת גרסת המתלוננת לנגד עיננו במהלך חקירת הילדים, על ידי חוקרת הילדים בעצמה. המתלוננת התבקשה לספר על אירוע של "נגיעה" בישבנה **"סיפרת שהוא נגע לך גם בתחת ספרי לי גם על זה"** וכך עשתה מתלוננת, סיפרה על נגיעה. **"כן. הוא נגע לי כאילו בישבן, ככה כזה (הנחקרת מדגימה) ככה הוא עשה לי ככה כזה. ורק שהוא פשוט הכניס כמו שהוא הכניס את היד לפושפוש הוא הכניס גם את היד לתחת אבל לא בתוך. רק מישש לי את זה"** (ע"מ 41, ש' 2-3). חוקרת הילדים הוסיפה ושאלה **"רק מישש את מה?"** והמתלוננת השיבה **"את הישבן כאן. כאילו ככה. הכניס ועשה לי כבצים כאלה."** מדברי המתלוננת עולה כי באומרה "הכניס" כוונתה לתוך מכנסיה אך לא לתוך ישבנה, כפי שציינה "אבל לא בתוך, רק מישש".

נראה כי חוקרת הילדים רצתה שבנוסף להדגמת המתלוננת, שהיא גם תאמר מפורשות במילותיה **"הכניס לתוך המכנסים"** ולכן שאלה **"את אומרת הכניס בתוך ועשה כביץ' כזה הכניס בתוך מה?"** והמתלוננת השיבה **"בתוך את הידיים שלו."** אז חוקרת הילדים המשיכה ושאלה שוב **"לתוך מה הוא הכניס?"** והמתלוננת, שלא הבינה את חוקרת הילדים השיבה לה בשאלה **"מה לתוך מה?"** וחוקרת הילדים שאלה **"אמרת שהוא הכניס את היד שלו לאן הוא הכניס?"** לכך השיבה המתלוננת

"הוא הכניס ל.." ותוך כדי תשובתה, חוקרת הילדים הוסיפה ושאלה שוב **"אמרת לתוך לתוך, לתוך מה?"** (ע"מ 41, ש' 5-13).

נראה כי חוקרת הילדים מתיימרת מ"חוסר העיקביות" של המתלוננת, שתחילה ביקשה שתספר רק על "נגיעה" וכשעשתה כן וסיפרה רק על נגיעה "לא לתוך...רק מישש" חוקרת הילדים שואלת שוב ושוב **"לתוך לתוך, לתוך מה?"** בעקבות כך, "התיישרה" בהתאם לחוקרת הילדים, לאחר שבדקה מה כתבה חוקרת הילדים **"הוא הכניס את היד שלו לתוך התחת גם לפושפוש עם כתבת."** חוקרת הילדים השיבה בחיוב **"כן כתבתי."** (ש' 14-15) והמתלוננת סיכמה **"עוד שאלות?"** לאחר מכן המתלוננת אמרה לחוקרת הילדים שהנאשם יגיד משהו שהיא לא עשתה הוסיפה **"אתם חייבים להאמין לי"** ושהיא רצינית ושהיא באמת קרה (ש' 20-25).

360. המתלוננת סיפרה כפי שהתבקשה "רק על נגיעה" ואף הדגישה "לא בתוך רק מישש" אך חוקרת הילדים לא "התרצתה". ואולם, כאשר המתלוננת השיבה בערפול תוך שהיא בודקת מה כתבה חוקרת הילדים, התרצתה וחדלה מלשאול בעניין. בטופס סיכום העדות (ת/1) ציינה חוקרת הילדים ביחס לכך: **"בהמשך החקירה הרחיבה כי נגע בפושפוש, בתחת ובציצי". תיארה כי הכניס את אצבעותיו דרך המכנס והתחתון ונגע עם אצבעותיו באיבר מינה. על הישבן הראתה תפיסה עם כף ידה ואמרה שעשה לה "רק משמש"...."** (ע"מ 4 לטופס סיכום העדות).

361. מטופס סיכום העדות אומנם עולה כי חוקרת הילדים הבינה כי דובר בנגיעה בלבד ואולם, המתלוננת הבינה מהשאלות כי חוקרת הילדים הבינה מדבריה כי אמרה שהנאשם הכניס את ידו לתוך ישבנה וכך נוצרה גרסתה החדשה.

בעדותה בבית המשפט העידה המתלוננת **"הוא הכניס את היד שלו לתוך התחת שלי וגם הוא, וגם לתוך הפיפי"** (ע"מ 34 לפרוט', ש' 17) ובהמשך שוב, בש' 20. בהמשך, המתלוננת טענה כי הנאשם הכניס את ידו "עמוק" ונשאלה על ידי התובעת לאן. המתלוננת השיבה בין היתר, **"ולתוך התחת..."**. (ע"מ 35 לפרוט', ש' 25-26).

בחקירתה הנגדית העידה שהנאשם הכניס את ידו לתוך הישבן שלה **"את כל היד שלו"**. (ע"מ 115 לפרוט', ש' 6). את כל אצבעותיו (ש' 9-10).

362. למען הסר ספק, זיהום גרסת המתלוננת שלעיל אינו נוגע אך ורק לאירוע הספציפי, אלא משליך על מהימנות הגרסה כולה. שהרי אילו הייתה המתלוננת חווה החדרה של איבר מין לישבנה כפי שטענה, וודאי שלא הייתה טוענת באופן חד משמעי כי הנאשם הכניס את כל ידו לתוך ישבנה וכי זה לא כאב לה, אלא ציינה שהיה **"לא נעים"** (ע"מ 115 לפרוט', ש' 9-17) ומוסיפה זה היה בכוח (ש' 22-23).

363. לאורך סיכומיה טענה המאשימה כי לא ייתכן כי המתלוננת בדתה דברים (סעיפים 5, 40 לסיכומיה), כי המתלוננת לא הייתה סוגסטיבית (ע"מ 10 לסיכומיה), כי המתלוננת "מתארת תיאורים אותנטיים חד משמעיים מהם ניכר בעליל כי הם מספרת מתוך חוויה קשה ומכאיבה שחוותה על בשרה" (ע"מ 22 לסיכומיה). המאשימה הוסיפה וטענה "להעדר מגמת הגזמה" (סעיף 78 לסיכומיה) ובאופן ספציפי "בתיאורים המפורטים בעדותה, ניתן לשים לב כי המתלוננת לא

ניסתה להגזים או לייחס לנאשם דברים שלא התרחשו. כגון בתיאור המקרים של החדרות לאיבר מינה /לפי הטבעת" (!!!) (ע"מ 32 לסיכומי המאשימה).

364. ואולם, מהמתואר לעיל באשר לגרסת המתלוננת בעניין המעשים המיניים שלטענתה הנאשם ביצע בה בחדרו ובכלל, ברור כי טענות המאשימה נטענו בעלמא, ללא כל תימוכין וכי ההיפך הוא הנכון.

יתירה מכך, לא יכול להיות חולק כי המאשימה טענה טענותיה האמורות ביודעה כי אין זו האמת. כך למשל, באשר לאירוע בחדרו של הנאשם, המאשימה התעלמה כליל מדברי המתלוננת המייחסים לנאשם החדרת ידו לתוך ישבנה, הן בחקירה והן בעדותה בבית המשפט. בסיכומיה, המאשימה מביאה את גרסת המתלוננת מחקירת הילדים באופן חלקי וערוך "הוא הכניס גם את היד לתחת, אבל לא בתוך.. הכניס ועשה כווצים" (ע"מ 36 לסיכומים בראש העמוד), בה בעת שהיא מתעלמת לחלוטין מעדות המתלוננת בבית המשפט המצוטטת לעיל, לפיה הכניס את "כל היד שלו" לתוך ישבנה. כל זאת לא הפריע למאשימה לטעון כי חקירות הילדים מהוות **חיזוק פנימי לעדותה** (ע"מ 33 לסיכומים).

הדר

365. מתוך שינוי גרסת המתלוננת ביחס לנוכחותו של הדר בעת ביצוע המעשים לכאורה, ניתן ללמוד רבות על אופן יצירת הגרסה כמו גם על יכולת ההשפעה הבלתי רגילה שיש לשרה על המתלוננת. כפי שיפורט להלן, לפי גרסת המתלוננת בחקירת הילדים הראשונה איש לא נכח בחדר הסבתא בעת ביצוע המעשים לכאורה. המתלוננת טענה כי הנאשם הוציא את אחיו הדר מהחדר. בחקירתה השנייה כעשרה ימים לאחר מכן, במהלכם נחקרו אורטל אחות המתלוננת ושרה אמה, גרסת המתלוננת ביחס לנוכחותו של הדר בחדר השתנתה קיצונית, באופן התואם את גרסאותיהן של אמה ואחותה.

366. בדומה לנושאים אחרים ששנונו בגרסת המתלוננת במטרה להתאימם למציאות או לראיות אחרות, גם כאן ניתן לראות כיצד השינוי מקבל חיים משל עצמו והופך קיצוני ולא הגיוני. ביחס להדר, הגרסה משתנה מהוצאתו מהחדר לנוכחותו התמידית בחדר ועד כדי נוכחותו בחדר יחד עם בני משפחה אחרים, והכל במהלך ביצוע המעשים המיניים לכאורה. ואם לא די בכך, הרי שכולם קרי, הדר, שני אחיו הבוגרים ואפילו מלכה אמם, חברו יחד בשיתוף פעולה עם תוכניתו של הנאשם, בהיותו ילד, לפגוע מינית במתלוננת.

367. הדר מוזכר לראשונה בחקירת הילדים הראשונה מיום **7.1.2016** (ת/ב1) באופן תמים לחלוטין כאשר המתלוננת התבקשה לספר על אירוע "השטיח" הנטען. לפי גרסתה בתחילת האירוע הדר נכח בחדר אך בהמשך, לפני שהחל המעשה המיני לכאורה, הנאשם הוציאו מהחדר. תיאור הדברים נעשה על ידה בתיאטרליות האופיינית לגרסתה כשטענה שהנאשם נכנס לחדר הסבתא ו**הביט בה במבט מוזר**. אחר כך לטענתה **סרק את השטח**, כלומר את חדרה הקטן של הסבתא, **הביט לצדדים, קדימה ואחורה**, ובדק שאין אף אחד **בחדר** לפני שביצע את "זממו". לפי גרסתה הראשונה, הנאשם הבחין שהדר בחדר אך מהר מאוד מצא לכך פתרון תוך שאמר "**שבהדר הוא יטפל**". הנאשם נתן

להדר את הטלפון שלו אך לא בכך תם "הטיפול" ולפי גרסתה הנאשם הוציא את הדר מהחדר ושלה אותו לאמו (ע"מ 14, ש' 20 - 33).
כלומר, לפי גרסת המתלוננת בעת ביצוע המעשים הנטענים, רק הנאשם והיא נכחו בחדר הסבתא.

368. יושם לב כי לגרסתה, מלבד אירוע אחד כל האירועים התרחשו בחדר סבתה כאשר החדר מתואר כ"יקום" נפרד ומבודד משאר העולם שבחוץ. איש אינו נכנס אליו אף פעם ושום צליל לא נשמע ממנו. לא משנה איזו אלימות קשה מתארת המתלוננת, משפחתה המורחבת היושבת בסלון הסמוך בדירה הקטנה, לא שומעת ולא "מפריעה". יתירה מכך, הסיפור "מת" מיד עם יציאתה מהחדר, לא משנה אילו אירועים קשים התרחשו רגע קודם בתוך החדר, המתלוננת אף פעם לא מתארת **תחושת** פחד או מבוכה לצאת מהחדר ולפגוש בעיניהם של בני משפחתה. אין שום תיאור של שיער סתור או של בגדים שנלבשו בחופזה. גם לא תיאור של רגשות פחד, עלבון או מבוכה ביציאתה מחדר הזוועות אל סלון הבית בו הייתה כל משפחתה. באותו אופן, המתלוננת לא מציינת בגרסתה את הדרך חזרה הביתה, את השהות לבד עם אמה לאחר הפגיעות לכאורה, את הרצון לספר מול הפחד כטענתה. כאמור, האירוע מתחיל בחד ומת ובחדר.

בהתאם לכך, כשהמתלוננת בגרסתה הראשונה "הוציאה" את הדר מחדר הסבתא היא התמקדה בסיפור שבחדר. בניגוד לאמה ואחותה שהבינו כי הוצאת הדר מהחדר אינה מתיישבת עם המציאות ותפגע במהימנות הגרסה, שהרי הנאשם ואחיו הצעיר תמיד היו יחד בחדר הסבתא. לנוכח ריבוי המקרים הנטענים הוצאתו של הדר מהחדר יוצרת משמעות בעייתית לפיה הדר תמיד היה בסלון עם שאר בני המשפחה ואילו הנאשם והמתלוננת תמיד היו לבדם בחדר הסבתא. לפיכך, הדר עוד ישוב לחדר, בגרסה הבאה.

וכך, לפי גרסתה כשהיו לבד בחדר הנאשם אמר לה **"בואי נעשה את זה מהר"** **"כדי שלא יחשדו"**. הם היו לבד והיא ישבה על השטיח, **"כדי את יודעת לצפות לחכות כי להדר"** משום שחשבה **"שבסוף הוא יחזור אבל הסתבר שהוא לא חזר"**. (ע"מ 15, ש' 8 - 11). הם היו לבד ולכן טענה שבהמשך הנאשם שוב אמר לה **"בואי נעשה את זה מהר לפני שמישהו יראה אותנו"**. כפי שנראה בהמשך, לאחר "הכנסתו" של הדר חזרה אל החדר, מוטיב המהירות בגרסה הראשונה **"בואי נעשה את זה מהר"** יתחלף באריכות מוגזמת כמו למשל מעשה סדום שנמשך חצי שעה.

369. כאמור, ארבעה ימים לאחר חקירת הילדים, ביום **11.1.2016** אורטל אחות המתלוננת נחקרה במשטרה (ת/15) ובניגוד לגרסת המתלוננת טענה כי המתלוננת סיפרה לה שהדר נכח בחדר והיה עד למעשים הנטענים.

למעשה, משאלת חוקר המשטרה לאורטל עולה כי נוכחותו של הדר לא עלתה בחקירה באופן ספונטני, אלא ביוזמתה של אורטל שכבר אמרה זאת לפני החקירה. לא למותר לציין כי לא הועבר לידי ההגנה שום תיעוד בעניין.

"ש. אם אני זוכר נכון, אמרת שלרוב המקרים האלו היה עד. אח של שחר?"

ת. כן. הדר. שאלתי את אוראל אם הדר שמע שאוראל הייתה אומרת שהיא לא רוצה לעשות דברים עם שחר, אז היא אמרה לי שכן. אוראל הייתה אומרת לשחר בקול שהיא לא מעוניינת, הדר היה שם ושומע הכל – אבל לא הגיב." (ע"מ 3, ש' 77 - 80).

לשאלת החוקר מדוע הדר לא הגיב השיבה אורטל שהיא לא יודעת והציעה כי ייתכן שפחד מאחיו, או החליט לגונן עליו או שהנאשם פשוט דאג שתמיד יהיה עסוק בפלאפון. אורטל הוסיפה "פעם אמר לו שיעמוד אם הגב ולא יראה. אני רוצה לציין שהדר ילד מאוד חכם וכל דבר הוא מספר לאמא שלו, ככה שיש סיכוי טוב מאוד שמלכה – אמא של הדר ידעה מכל הסיפור הזה." (ש' 81-85). יצוין, כי אורטל שטענה כי המתלוננת לא סיפרה לה לפרטי פרטים, יודעת יותר מידי פרטים, אפילו יותר מהמתלוננת.

370. בדומה לאורטל, גם שרה אמה של המתלוננת טענה בחקירתה מיום 12.1.2016, שהמתלוננת סיפרה לה שהדר נכח בחדר בעת ביצוע המעשים. גרסתו ביחס למה שהמתלוננת סיפרה להן לכאורה תמוהה לנוכח העובדה כי המתלוננת שנחקרה ימים ספורים קודם טענה דברים שונים בתכלית. בנוסף לכך, בדומה לאורטל, נראה כי גם לשרה היה חשוב לציין את עניין נוכחותו של הדר בחדר ונראה כי גם היא סיפרה על כך לפני חקירתה. אך גם במקרה זה לא הועבר שום תיעוד בעניין לידי ההגנה.

"ש. סיפרת לי מקודם שהדר, האח של שחר היה במקרים האלו. אוראל סיפרה לך אם הדר היה בכל המקרים?"

ת. אוראל אמרה שברוב המקרים הדר היה נוכח.

ש. אוראל סיפרה אם גם הדר היה עושה מעשים כאלה?

ת. לא הוא תמיד היה עסוק בטלפון במקרים האלה." (ע"מ 2 ש' 20-24).

371. כשבוע לאחר חקירות אמה ואחותה נחקרה המתלוננת בשנית ביום 18.1.2016 (ת/ב2). בפתח חקירת הילדים הסבירה החוקרת למתלוננת כי הן נפגשות "היום" משום שלחוקרת יש עוד כמה שאלות שברצונה לשאול, והמתלוננת השיבה "אין בעיה" (ע"מ 2, ש' 18-20). חוקרת הילדים הוסיפה ושאלה (ש' 21) "או.קיי. מה אבא ואמא אמרו לך? שלמה אני באה?"

המתלוננת השיבה: "אמרו שאת רוצה לשאול כמה שאלות ו..." (החוקרת מתעטשת ע"מ 2 ש' 22-23) המתלוננת המשיכה: "ולמה.. היא.. היא מסבירה לי למה. למה כאילו.. בקשר להדר וזה.. אז כאילו..". חוקרת הילדים מבקשת מהמתלוננת: "תספרי לי מה עוד אמא אמרה בקשר להדר." והמתלוננת משיבה: "ש.. בעצם ה.. הדר ה.. היא לא אמרה לי כלום פשוט כאילו.. היא אמרה לי שאני חייבת.. ששכחתי.. שבדיוק אמרתי לה ששכחתי פרט כלשהו לספר". לשאלת חוקרת הילדים, מי אמר למי, השיבה המתלוננת "אני אמרתי לה". (ש' 29).

המתלוננת הוסיפה: "ואז אני שמחה כאילו שעכשיו אני יכולה לספר את הפרט הזה ש.. בקשר להדר. ו.. יש תמונה. אני אספר לך מה היה בתמונה אחר כך אני..". (ש' 31-32).

372. המתלוננת ש"הוציאה" את הדר בחקירה הראשונה, מספרת מפורשות שאמה אמרה לה שהיא חייבת "להכניסו", ואכן הדר "מוכנס" על ידה לחדר ובכך מותאמת גרסתה לגרסת אמה ואחותה.

373. בטופס סיכום חקירת הילדים השנייה (ת/ב2) ציינה החוקרת: **"לשאלתי, מה היה אחרי השיחה שלנו עם הוריה, סיפרה כי אימה אמרה לה והזכירה לה על נוכחות הדר במקרים. ושהיא נזכרה בזאת גם בעצמה."** (ע"מ 2 לטופס סיכום העדות).

374. כזכור, המאשימה טענה כי לא ייתכן שהמתלוננת "המציאה את הסיפור שבעבירות" וכי המתלוננת "לא הייתה מסוגלת "להחזיק שקר" וכי המתלוננת היא "ילדה מרצה" "ממושמעת" ו"ציינתית" וכי היא אינה "מספיק מתוחכמת כדי להיות מניפולטיבית" (הכל בע"מ 14 לסיכומיה).

375. ההגנה לא יכולה שלא להסכים עם המאשימה; אכן, המתלוננת לא הייתה יכולה להמציא את הסיפור, **שרה** היא שהמציאה אותו; אכן, המתלוננת אינה מסוגלת "להחזיק שקר", מיד בפתח חקירת הילדים היא מספרת שאמה "הסבירה לה" בקשר להדר (וגם לתמונה); אכן, המתלוננת היא ילדה מרצה, ממושמעת וציינתית, אמה **"הסבירה"** לה מה עליה לומר והיא ממלאה אחר הוראת אמה, בדבקות ובמסירות. המתלוננת משנה לחלוטין את גרסתה ומספרת גרסה חדשה על פי הוראת אמה. בנוסף, נאסר עליה לספר על חלקה של אמה בבניית הגרסה ולכן היא "מנקה" את אמה מיד וטוענת **"היא לא אמרה לי כלום"** ומיד לאחר מכן אומרת **"היא אמרה לי"**. בהתאם לכך, המתלוננת נוטלת על עצמה את האחריות ל"פגם" וטוענת ששכחה לספר; אכן, המתלוננת איננה מספיק מתוחכמת כדי להיות מניפולטיבית כפי שניתן לראות בנקל ומבלי להרחיב. עם זאת, נשאלת השאלה הכיצד למרות היעדר תחכום, תיאורים בדיוניים, שלל סתירות בגרסאות ועדויות רבות לשיבוש ראיות, תוכניתה הזדונית של שרה לא נבלמה בשום שלב על ידי המאשימה כיצד הרחיקה לכת כל כך עד לכדי פגיעה כה חמורה בחייו של קטין בן 15?

376. מיותר לציין כי המאשימה לא התייחסה ולו במילה לדברי המתלוננת בחקירת הילדים השנייה, לפיהם אמה אמרה לה מה לומר לחוקרת הילדים. המאשימה גם לא התייחסה לשינוי הגרסה הקיצוני ביחס לנוכחות הדר בחדר ואימצה בחפץ לב את הגרסה ששרה בדתה.

377. ברור שהמתלוננת לא שכחה שום פרט, היא לא שכחה לספר על הדר נהפוך הוא, כמפורט לעיל המתלוננת בחקירתה הראשונה, סיפרה די הרבה פרטים בנוגע להדר ונוכחותו/היעדרותו מחדר הסבתא.

378. בחקירתה הנגדית בבית המשפט שרה טענה כי לאחר החשיפה ביום 31.12.2015, המתלוננת סיפרה על האירועים **"בגדול"** (ע"מ 238 לפרוט', ש' 21). שרה הכחישה ששוחחה עם המתלוננת לאחר חקירתה הראשונה וטענה **"מה אכלתי אתמול אני לא זוכרת. לא שאלתי אותה על מה שאלו אותה או מה היה."** כשנשאלה בעניין דבריה למתלוננת לספר על הדר לחוקרת הילדים השיבה **"מה היא לא ידעה? אני לא אמרתי"** (ע"מ 239 לפרוט', ש' 27). כשהוטח בה שבחקירה הראשונה המתלוננת לא אמרה שהדר נכח בחדר השיבה **"באמת? מה את אומרת?"** (ש' 29). כשנשאלה בעניין שינוי גרסת המתלוננת ביחס להדר לאחר ששוחחה עמה השיבה **"זה לא נכון. אני ממש לא אמרתי לה להגיז את זה."** (ע"מ 240 לפרוט', ש' 4).

אם נקבל את דברי שרה שלעיל, הרי שיש לקבוע כי המתלוננת מתוחכמת, מניפולטיבית, שקנית ואפילו מסוגלת להחזיק שקר.

379. לאור הזהות המוחלטת בין גרסתה של שרה לבין גרסתה של אורטל ביחס לנוכחות הדר בחדר, כמו גם העובדה כי שתיהן טרחו לציין זאת עוד קודם לחקירתן והעובדה ששרה אמרה למתלוננת לשנות גרסתה בעניין, אין ספק שנעשה תיאום גרסאות בין שרה, אורטל והמתלוננת וכידוע, לא רק בעניין זה. שרה התאימה גם את גרסת המתלוננת בכך ש"הסבירה" לה שהיא "חייבת" לספר על הדר ושהיא "שכחה" פרט בנוגע להדר.

380. בנוסף, מהראיות בתיק עולה כי **חוקרת הילדים** דיברה עם שרה אחרי חקירת הילדים הראשונה (מיום 7.1.2016) ולפני חקירת הילדים השנייה (מיום 18.1.2016). הגם שחוקרת הילדים לא ציינה זאת בטופס סיכום החקירה, אך היא ציינה זאת בעצמה במהלך החקירה השנייה. המתלוננת אמרה לחוקרת "כי זה לא בסדר שעדיין הוא מסתובב שמה.. ו.. גם הוא בחוג באינגליש האוס. סיפרתי לך את זה נכון?" והחוקרת השיבה "אמא שלך אמרה לי. אוראל". (ת/2 ע"מ 17, ש' 23-27). אמא שלה היא שרה כמובן.

גם שרה מעידה על שיחה זו עם חוקרת הילדים במסגרת חקירתה הנגדית, פעמיים; בפעם הראשונה העידה כי "**חוקרת הילדים ורד שטרן**" דיברה איתה ביום 7.1.2016 לאחר שהסתיימה חקירת הילדים בעת ששרה הייתה בבית הסבתא (ע"מ 213 לפרוט', ש' 1-2). בהמשך העידה כי באותו יום דיברה עם חוקרת הילדים שעדכנה אותה בדבר "ממצאיי" החקירה. (ע"מ 220 לפרוט', ש' 7-14). כאמור, חוקרת הילדים לא ציינה באופן רשמי בשום מקום על קיום השיחה, על אף שבטופס סיכום העדות השנייה מיום 18.1.2016- ת/2 (בע"מ 4) ציינה כי **קיבלה את הסכמת הורי המתלוננת** להעדה. בהמשך ציינה כי **שוחחה גם עם הפסיכולוגית המטפלת במתלוננת** בהסכמת הורי המתלוננת. ואולם לשיחה עם שרה אין שום זכר ובהתאם גם לא ידוע מה היה תוכנה. בהמשך לכך, הוחלט לערוך למתלוננת חקירת ילדים נוספת אך הסיבה לכך לא צוינה בשום מקום. כזכור, בחקירה השנייה המתלוננת סיפרה לחוקרת הילדים את הדברים שאמה שרה, הסבירה לה שעליה לומר.

381. בהתאם להוראתה של שרה, בחקירתה השנייה המתלוננת מסרה גרסה חדשה שבה "תפקידו" של הדר השתנה לחלוטין. המתלוננת בציטוטה, הקפידה להדגיש את תפקידו החדש של הדר ועל כן שמו של הדר הוזכר **עשרות פעמים** בחקירת הילדים השנייה. לא סתם מוזכר, אלא **נוכח כל הזמן**: "אוקי. אז נזכרתי. זה קרה אתמול שפתאום את יודעת את זה.. אז נזכרתי אה.. בזה ש.. הדר .. באמת ברצינות הדר היה כל הזמן בחדר. הוא היה.. הוא היה אה.. ליד.. לידנו כל הזמן. הוא.. ראה טלוויזיה אבל אין מצב שהדר לא ראה את הסיפור הזה. אין מצב. כי.. הרי אה.. הוא יותר קטן ממני ו.. הוא כל הזמן נצמד לאמא שלו למלכה. ו.. הוא לא.. הוא לא דיבר עם.. עם אמא שלי. אה.. הוא לא.. הוא לא סיפר לה כלום. אפילו לא אמר לה שלום וגם לי לא ו.. את יודעת כזה. הוא התחמק בזה. ממש כאילו זה.. הוא לא.. לא דיבר עם אף אחד הוא רק היה ליד אמא שלו כי לא יודעת נראה לי שהוא פחד או משהו" (ע"מ 3, ש' 4-10).

382. ואולם, על אף צייתנותה המתלוננת מתקשה "למקם" את הדר בחדר בעת ביצוע המעשים המיניים הנטענים. פעם אחת "הדר ראה טלוויזיה ישב ב... כי ישבנו הרי במיטה. אה.. אני והדר ואז את יודעת כי לא היה כסאות. אז ישבנו במיטה של סבתא שלי" (ע"מ 4 ש' 14-15). בהמשך כשנשאלה האם היא בטוחה שהדר ראה השיבה המתלוננת "הוא לא.. מה זה? הוא לא עיוור או משהו. היינו אותו חדר." ואז הוסיפה "הוא היה מ.. הוא היה בגב מאחורינו. אנחנו היינו מאחורינו.. כאילו". כשהחוקרת אמרה "לא הבנתי" השיבה "אנחנו היינו מאחוריו" והוסיפה "והוא היה עם הגב לכיוון הטלוויזיה שהוא שישב" וכך.... הוא ישב גם על הצד אפילו. ושיחק בטלפון... (ע"מ 4 ש' 14-33).

כשנשאלה מה הדר עשה ביחס לאירוע עליו סיפרה והמתלוננת השיבה "....והדר אה.. לא עשה כלום פשוט.. הוא פשוט ישב לידנו כל הזמן בחדר אני בטוחה שהוא ראה את זה." כשנשאלה היכן בדיוק היה הדר השיבה "אין ספק שהוא לא ראה" (ע"מ 8, ש' 7-11). חוקרת הילדים ניסתה שוב, היכן היה הדר, והמתלוננת השיבה "אוקי. הדר היה בצד" והדגימה באמצעות הריהוט שבחדר (ע"מ 8, ש' 22-34 ובהמשך בע"מ 9).

מיקומו של הדר בחדר השתנה שוב ושוב בגרסתה וכל ניסיונות החוקרת למקדה עלו בתוהו "אבל פה אמרנו זה המקום" וכך "רגע אוראל. זה אמרנו המקום שלך ושל שחר. אז איפה הדר היה באותו זמן אם זה המקום שלך?" המתלוננת השיבה: ש' 15 "תראי.. המקום ש.. ש.. של אה.. שלי ש.. שלי ואז הוא התיישב לי במקום". בהמשך טענה "הוא ישב ממש בצד" ואז הוסיפה "הכי הכי בסוף המטה כזה" (ש' 23). לשאלת החוקרת אם הבינה נכון השיבה המתלוננת "הוא ישב ממש לידנו" (ש' 25).

383. ויושם אל לב, בגרסתה בה נטען כי הדר נכח בחדר המתלוננת לא מתארת שום רגש מיוחד בעקבות נוכחותו בעת שמבוצעים בה מעשים מיניים כה חמורים. היה מצופה כי המתלוננת תתאר רגשות מבוכה, בושה או השפלה או אולי ניסיונות הסתרה, אך אין כלום. אומנם, ישנם מקרים בהם קורבנות לעבירות מין לוקות ב"ניתוק" מהאירוע ולכן עדותן כמעט נטולת רגשות. ואולם, תיאורה המוגזם של המתלוננת, הדו-שיח הנטען בינה לבין הנאשם ו"דיבוב" הנאשם על ידה בסיפור, שוללים אפשרות של "ניתוק" נפשי.

384. משמעות הדברים היא שעדות המתלוננת לא רק זוהמה אלא חוללה לחלוטין ואין ליתן לה שום משקל ראיתי.

כזכור, המשימה לספר על "נוכחותו" של הדר לא הייתה המשימה היחידה שהוטלה על המתלוננת בבואה לחקירת הילדים השנייה. כבר בראשית החקירה המתלוננת מציינת גם את המשימה השנייה לספר על "התמונה": ".... בקשר להדר.. יש תמונה. אני אספר לך מה היה בתמונה אחר כך אני.. (ע"מ 2, ש' 31). בהתאם לכך וכיאה לצייתנותה לשרה, מיד לאחר שסברה כי השלימה את משימתה ביחס להדר פנתה לביצוע משימת התמונה. זאת, הגם שחוקרת הילדים לא סיימה לשאול אותה בעניין הדר (ע"מ 3 ש' 14-16). המתלוננת סיפרה כי יש תמונה גדולה של הנאשם בסלון בבית סבתה אך חוקרת הילדים לא ייחסה לכך חשיבות ולא התעכבה על כך וביקשה לחזור לסיפור על הדר. בהמשך, בשלב ה"עימות" בחקירת הילדים, נשאלה מה תשיב לטענה "שמישהו אחר אמר לך לספר לי על התמונה ושאת לא רצית לספר לי את זה היום. שמישהו אמר לך להגיד לי על התמונה

הזאת בבית אז מה את תגידי לי?" והמתלוננת השיבה "אני לא אגיד. באמת כאילו ש.. אני אומרת לך.. גם אני ממש. באמת.. לא או.. בכוונה (ל.ב.) תמונה הזאתי של הרשע הזה ו.. חסר אה.. לב. תקעו את התמונה הזאתי בסלון. תמונה ענקית כזאתי.. ו.. פשוט כאילו..". (ע"מ 14, ש' 9-14).

כשנשאלה האם מישהו אמר לה לספר על כך לחוקרת הילדים "היום", השיבה "אם יש מישהו?" החוקרת שאלה שוב "מישהו מהמשפחה שאמר לך לספר לי על זה היום?"

מתשובת המתלוננת לחוקרת הילדים ניתן ללמוד על המאבק הפנימי בין אופייה הצייתני והמרצה מחד גיסא, לבין אישיותה הפשוטה והתמימה שאינה מסוגלת "להחזיק שקר":

"אה.. לא.. אה.. היא.. אמא שלי.. אני אספר לך. אמא שלי אמרה לי רק אה.. שלהיזכר במקרה הזה כי אמא שלי אה.. היא.. עשתה אחד ועוד אחד... ו.. והיא כל הזמן ראתה כי הם.. היא לא שמה.. היא כל הזמן אה.. למה היא עשתה...." (ע"מ 14 ש' 9-22).

385. בהמשך לכך קורה דבר לא פחות ממדהים בחקירת הילדים. לאחר שהמתלוננת מספרת בעניין התמונה, חוקרת הילדים אומרת "אוקי." (ע"מ 14, ש' 32).

ואז המתלוננת שואלת את חוקרת הילדים "אז אני אספר לך עכשיו מה אמא אמרה לי?" (ע"מ 14, ש' 33). למרבה הפליאה חוקרת הילדים משיבה לה בשלילה "אוקי לא אני הבנתי אוראל זה מספיק לי. אני רוצה לשאול אותך משהו אחר."

המתלוננת נשאלה אם מישהו אמר לה מה לומר לחוקרת הילדים, תחילה היא מתחבטת בינה לבינה ולבסוף היא מבקשת לספר עכשיו מה אמא אמרה לי, לא סתם מישהו, אלא אמא, וחוקרת הילדים כלל לא מעוניינת לשמוע!!?

386. בעדותה בבית המשפט שרה העידה על סרטון השחזור שצילמה "בשיעור ערבית". תוך כדי ומבלי משים, שרה סיפרה כיצד תדרכה את המתלוננת, כיצד הסבירה לה כלשונה וכלשון המתלוננת בחקירת הילדים השנייה, איפה היה כל אחד "בזמן הפגיעה" "אני צילמתי את הילדה לומדת ערבית, ועשיתי עצור לצילום ואמרתי לה שאני רוצה להסביר לה איפה היא יושבת כששחר פגע בה. ואיפה הדר ישב. זה היה סיפור כיסוי שהיא משחקת עם הדר ואז הנאשם מוצא שעת כושר ותוקף, מצטרף לחגיגה." (ע"מ 237, ש' 4-6).

387. המאמצים הכבירים "להכניס" את הדר לחדר הסבתא במסגרת החקירה השנייה לאחר "שהוצא" על ידי המתלוננת בחקירתה הראשונה, לא החזיקו לאורך זמן. אומנם שמו של הדר "ונוכחותו" בחדר הסבתא צוינו שוב ושוב על ידי המתלוננת ואולם, בעדותה הראשית בבית המשפט הדר בלט בהיעדרו. לאורך עדות ראשית ארוכה שמו או נוכחותו בחדר לא הוזכרו. גם כאשר שמו של הדר צוין במפורש על ידי הפרקליטה בחקירתה הראשית "תספרי על המקרה נניח סתם משחק מחבואים עם הדר" הדר נותר מחוץ לחדר ומחוץ לגרסתה. בהמשך לכך, הפרקליטה התייחסה להדר ספציפית, כחלק משאלה שהפנתה למתלוננת "מה הדר עשה?" (ע"מ 43 ש' 8) המתלוננת סיפרה על תפקידו של הדר במשחק המחבואים "הדר היה הסופר" וכן "היינו שלושה אני הדר ושחר" ובהמשך "תוך כדי שהדר כאילו התחיל לחפש אותנו" (ע"מ 43 לפרוט' ש' 9-10, 22). רק כשנשאלה ישירות "ואיפה היה הדר באותו רגע?" (ש' 27) השיבה "הדר תמיד היה נוכח" ונראה כי השאלה גרמה למתלוננת להבין ששוב "הוציאה" את הדר מהחדר ולכן הוסיפה מיוזמתה כאילו לכפר על

טעותה "הוא לא הוציא אותו. כן, כן הוא לא הוציא אותו מהחדר. הוא תמיד היה שמה והוא ראה את הכל וכאילו הוא משחק בטלפון". (ע"מ 43 לפרוט', ש' 30, ע"מ 44, ש' 1-2).

388. כאמור לעיל, בדומה לשינויים אחרים שנעשו בגרסת המתלוננת גם השינוי ביחס להדר "קיבל חיים משל עצמו" בפי המתלוננת שהפליגה עמו כיד הדמיון. בענייננו, הדבר בא לידי ביטוי בעדות המתלוננת בבית המשפט כשטענה כי לא רק הדר נכח תמיד בחדר, אלא שגם מור ושירן אחיו הגדולים של הנאשם הצטרפו אליו. יתירה מכך, לטענתה לעיתים גם מלכה אמו של הנאשם נכחה בחדר בעת שבוצעו המעשים המיניים הנטענים (ע"מ 82 לפרוט', ש' 18-23). לדבריה, בזמן שהנאשם תקף אותה הם היו "במסכים בטלפונים שלהם. כאילו שהם לא ראו." (ע"מ 83 לפרוט', ש' 8-14). לשאלת בית המשפט השיבה המתלוננת כי מור ושירן בני "עשרים ומשהו".

389. כפי שראינו בבירור, בין גרסת המתלוננת בחקירת הילדים לבין גרסתה בעדותה בבית המשפט הבדל שמים וארץ. הדבר בא לידי ביטוי באופן מובהק, בין היתר, בעובדה שמרבית האירועים והמעשים הנטענים בעדותה, כלל לא יוחסו לנאשם בכתב האישום ולמעשה יוחסו רק בסיכומי המאשימה, כאשר ביקשה (בערפול כוללני), להרשיע את הנאשם בביצועם. חשוב לציין ולהדגיש כי הפער העצום קיים על אף המאמצים הכבירים שהושקעו בניסיון ללמד את המתלוננת את הגרסה שעליה לספר; בין השאר באמצעות המיילים (ת/4) שכאמור אינם אלא כרטיסיות זיכרון לשימוש המתלוננת. כך גם הציוורים (ת/5) שהם כרטיסיות זיכרון ויזואליות עם הסברים שנועדו להקל על המתלוננת לשנן גרסתה.

390. כאמור, גם מאות הפגישות עם דגנית המטפלת במסגרתן הסבירה למתלוננת דברים, כפי שהעידה המתלוננת, נועדו "לתחזק" ו"לשכלל" את גרסת המתלוננת ולמעשה שימשו כ"בקרת איכות" לגרסתה, מהגשת התלונה ועד עדותה בבית המשפט. לא בכדי הופעלו כל כך הרבה לחצים להעיד את המתלוננת מוקדם ככל האפשר ולאחר עדותה, שרה התנגדה נחרצות להעידה שוב. הכנת המתלוננת לעדות, במובנה הבסיסי קרי, שינון ושכלול גרסתה, לא הייתה מלאכה קלה, בלשון המעטה. מעדות המתלוננת שהשיחה לפי תומה, עולה כי המתלוננת לקחה שבוע חופש מהלימודים והתכוננה בביתה לעדות, במשך שבוע ימים (!!!) (פרוט' מיום 24.1.2018, ע"מ 90, ש' 22-23).

391. לא יכולה להיות מחלוקת כי הדר הוא דמות חשובה מאוד בענייננו וחקירתו בזמן אמת הייתה יכולה לשפוך אור גדול על התיק כולו, ואולם הדר לא נחקר. בסעיף 117 לסיכומיה טענה המאשימה בייחס ל"אינטרקציה" עם הורי הנאשם שלטענתה "לא שיתפו פעולה" עם "הניסיונות לקידום וייעול החקירה". עוד טענה כי היה ניסיון לזמן את הדר אחיו הקטין של הנאשם "אשר הצריך את אישור ההורים נוכח גילו, (היה מתחת לגיל 11), אך הם סירבו".

392. המאשימה בחוסר הגינותה מנסה להשחיר את הורי הנאשם ולהציגם כמי שהיה להם אינטרס לפגוע בחקירה ולמנוע את חקירתו של הדר. ברם, מלכה אמו של הנאשם הסכימה גם הסכימה לחקירת בנה הדר. ואולם, מסיבה אלומה החוקרים העדיפו להתמקד בחקירה בתוך תחנת המשטרה. רק לאחר מכן, ובעקבות ייעוץ שקיבלה מלכה מהסניגורית מהסניגוריה הציבורית

שייצגה את הנאשם אותה עת, הודיעה מלכה כי היא מתנגדת לכך (עדות מלכה והמזכר בעניין) וברי כי עד אז היו יכולים לחקור את הדר אפילו פעמיים.

393. חמור מכך, המאשימה מטילה על הורי הנאשם את האחריות או יותר נכון, האשמה למחדליה החמורים. ואולם, לא ברור מי הנמען למצג השגוי ואת מי הוא נועד לשכנע? שהרי עסקין בתיק פשע חמור הנדון בפני מותב תלתא המומחה בדין הפלילי, ובין השאר, חוק הנוער (שפיטה, ענישה ודרכי טיפול), התשל"א-1971 והדין וכן החוק לתיקון דיני הראיות (הגנת ילדים), תשט"ו-1955. אומנם, בהליך הפלילי ישנן פעולות רבות המחייבות **קבלת אישור** זה או אחר לשם ביצוע, ואולם חקירת **עד קטין** כבענייננו, איננה אחת מהן. כידוע לכל העוסקים בדין הפלילי, "**אישור**" הורי קטין איננו תנאי לחקירתו על אחת כמה וכמה בעבירות כבענייננו. ככלל, הקטין יחקר **בידיעת** הוריו אך אפשר שיחקר גם ללא ידעתם, בנסיבות מסוימות המנויות בחוקים האמורים. למרות זאת ומסיבה תמוהה המשטרה לא חקרה את הדר שלכאורה **תמיד נכח** בעת ביצוע העבירות הנטענות ול"נוכחותו" האמורה הוקדש רוב רובה של החקירה השנייה (ת/ב2).

394. באשר לחוקרי המשטרה חזקה עליהם כי הם מכירים את הדין החל הנוגע במילוי תפקידם, בוודאי החוקרת בורובסקי שאותה עת הייתה **סגן רמ"ח נוער**. על אחת כמה וכמה לנוכח **פקודת המטה הארצי מספר 14.01.05** מיום 13.10.13, נוסח 4 "**חקירת קטין**" (להלן: "**פקודת מטא"ר**"). מטרת פקודת המטא"ר כך לפי האמור בה, "**קובעת הוראות מיוחדות בעניין חקירה של קטין חשוד וקטין שאינו חשוד**".

395. חקירת הדר היא כמובן חקירת קטין שאינו חשוד ובתוך כך, חקירת הנאשם הייתה **חקירה של קטין חשוד**. אם בחקירת קטין חשוד עסקין, הרי שלפי סעיף 19 לחוק הנוער, חובה הייתה על המשטרה להודיע להורי הנאשם על זימונו וחקירתו של הנאשם. כך גם לפי סעיף 14 לפקודת המטא"ר "**הזמנת קטין חשוד לחקירה, חקירתו או מעצרו, בידיעת הורה**". כידוע, המשטרה פנתה ישירות אל הנאשם וזימנה אותו לחקירה בשיחה טלפונית ובלא ידיעת הוריו! בניגוד לחקיקה ראשית וכן בניגוד להנחיות ספציפיות הקובעות במפורש מהן החובות החלות על החוקרים במקרים כגון המקרה דנן.

396. לא למותר לציין כי היעדר הודעה להורי הנאשם על זימונו לחקירה איננו עניין של מה בכך, והיה צריך להטריד את החוקרים הרבה יותר מהסכמתה של מלכה לחקור את הדר או לאו. המחוקק את החשיבות שבחובת ההודעה להורה הקטין החשוד, בין השאר בסעיפים 19 ו-19 על תת-סעיפיהם, שאינם מתירים לחוקרים לפטור עצמם מהודעה להורי הקטין בכך שהוריו לא אותרו. המחוקק הטיל על החוקרים חובה לנקוט במאמץ סביר לשם איתורם ואם לא אותרו לא יצאו החוקרים ידי חובתם ועליהם לאתר קרוב משפחה בגיר אחר או בגיר המוכר לקטין, וגם לעניין זה עליהם לנקוט במאמץ סביר. בעניין זה קובעת פקודת המטא"ר בסעיף 14 ד שבה, מהן החובות החלות על השוטר במקרה כזה ובין היתר קובעת בסעיף 14 ד(3) כי השוטר שניסה לאתר את הורי הקטין במאמץ סביר ולא הצליח לאתרם "**יתעד זאת בכתב, לרבות תיעוד הפעולות שנקט לאיתורם**".

החלטת החוקרים שלא להודיע להורי הקטין החשוד מלכתחילה אף היא לא תינתן בנקל. המחוקק קבע כי רק קצין מוסמך יוכל להורות בהחלטה מנומקת להורות על הזמנת קטין חשוד שאינו עצור לחקירה או על חקירתו, בלי להודיע על כך להורהו, לקרוב אחר ורק בהתקיים תנאים ספציפיים.

397. בענייננו כידוע, לא הודע להורי הנאשם על דבר זימונו לחקירה בניגוד מוחלט לדין. אומנם הנאשם הודיע בעצמו לאימו ואולם, אין בכך כלום כדי לרפא את הפגם החמור שחשיבותו בעבור המחוקק עולה באופן חד וברור מדברי החקיקה. ההגנה לא קיבלה לידה שום מסמך, "תיעוד" או "החלטה מנומקת" בעניין היעדר ההודעה להורי הנאשם דן. בסיכומו של עניין, מדובר בשני מחדלים חמורים אי חקירת הדר אי מסירת הודעה להורי הנאשם בדבר זימונו לחקירה וחקירתו. בניסיונה להתנער ממחדלה האחד – אי חקירת הדר, החמירה והעצימה את מחדלה השני – אי מסירת הודעה להורי הנאשם. מעבר לנדרש יצוין כי הורי הנאשם אינם נדרשים "לשיתוף פעולה" עם חקירת בנם ואף לא מצופה מהם לעשות כן. הצלחת החקירה, קידומה וייעולה, הן חובותיה של המשטרה.

כאבי הגרון הנטענים

398. לכאורה, כאבי הגרון הנטענים היו קשים וחמורים עד כדי כך שגרמו למתלוננת לדמם. למרות זאת, אין להם זכר בחקירת הילדים הארוכה והמפורטת של המתלוננת. הכאב היחיד שתואר על ידי המתלוננת בחקירת הילדים, היה ביחס לנגיעות הנטענות בחזהה, כמפורט בפרק הדין ב"כאב". לפתע הופיע כאב הגרון ואף נטען כי נגרם כתוצאה מהחדרת איבר מינו של הנאשם לפיה. נטען, אך מעולם לא הוכח וכאילו לא היה מדובר במשפט פלילי חמור, די לה למאשימה בטענותיהן של שרה והמתלוננת **ביחס לקשר הנטען** כאילו היו מומחיות רפואיות. על בסיס זה, ביקשה המאשימה מבית המשפט להרשיע הנאשם. לא זו אף זו, המאשימה התבססה על תכתובת וואטסאפ בין שרה למתלוננת (ת/12א), במסגרתה המתלוננת אמרה שכואב לה הגרון ושלחה לה תמונה של דם שירקה בכיור לכאורה, כראייה מספקת להוכחת הקשר בין כאבי הגרון למעשי הנאשם הנטענים, ברמת ההוכחה הנדרשת בפלילים קרי, מעל לכל ספק סביר. ואם לא די בכך, המאשימה התבססה על תכתובת ההודעות גם לשם תחימת האירועים הנטענים ביחס לגיל האחריות הפלילית.

399. מבחינת המאשימה די באלו כדי לקבוע מעבר לכל ספק סביר כי הנאשם החדיר את איבר מינו לפיה של המתלוננת, ולא פעם. לפי המאשימה די באלו כדי לקבוע מעבר לכל ספק סביר כי הנאשם ביצע את המעשים החמורים הללו בהיותו בגיל האחריות הפלילית. הכל מבלי שטרחה לעגן טענותיה בחוות דעת מומחה מתחום הרפואה שיקבע האם קיים קשר ואם לאו. במקום זאת, המאשימה הפנתה לחקירתה הנגדית של ד"ר נטליה הרופאה הפסיכאטרית בקשר ל"כאבי הגרון" הנטענים (ע"מ 13 לסיכומים) כראייה המוכיחה מעבר לכל ספק סביר את אשמת הנאשם בביצוע הפגיעות המיניות הנטענות במתלוננת.

400. **וידוגש**, ד"ר נטליה איננה מומחית מטעם המאשימה (כמפורט בפרק העוסק במומחיות בתיק), לא בסוגיות רפואיות פסיכיאטריות ולא בסוגיות רפואיות פתולוגיות. ד"ר נטליה היא רופאה פסיכיאטרית מטעם שרה אמה של המתלוננת, וליתר דיוק מטעם עו"ד סודובניק, איתה היא עובדת

בשיתוף פעולה בתיקי עבירות מין נוספים. ממילא, כאמור לעיל, יש לפסול כבלתי קבילה כל ראייה וכל ממצא הקשורים לד"ר נטליה, ולו משום שהוכנסה לכתב האישום מבלי שניתן לכך אישור היועץ המשפטי לממשלה.

עם זאת, לאור המשקל העצום שהמאשימה מייחסת לדבריה ולמען הזהירות, ההגנה תתייחס לדברים. ד"ר נטליה העידה על הציורים שהמתלוננת ציירה לכאורה ועל התמונות **שרה הביאה** לה כ"הוכחות" בדבר מעורבות שאר המשפחה. לשאלת הסנגורית פירטה אילו תמונות, ובין היתר, **"היא הביאה בדיקות מעבדה ובדיקות אצל רופא משפחה שמעידות על כאבי גרון חוזרים אצל אוראל, שברוב הבדיקות אין הוכחות שזה משהו דלקתי או אורגני, אין ממצא פתולוגי שמסביר את הכאבים החוזרים, ואפשר לחשוד שזה עלול לנבוע מהמין האוראלי"**. (פרוט' מיום 15.7.2018, ע"מ 135, ש' 14-30). הרופאה הפסיכיאטרית מטעם שרה, נשאלה על תמונות והשיבה על בדיקות מעבדה ובדיקות רופא. ויודגש, ד"ר נטליה בתשובתה לעיל, לא דיברה על תמונת הדם בכיור, תמונה זו נזכרה בהמשך בשאלת הסנגורית (ע"מ 136).

יובהר, השערתה של ד"ר נטליה איננה השערה רפואית פתולוגית, אלא נפשית פסיכולוגית, קרי שהמתלוננת רצתה להראות למשפחה שהיא עוברת פגיעות. במילים פשוטות, העובדה שילדה בגילאים אלה סובלת מכאבי גרון ולא בכל הבדיקות נמצא חיידק, מלמדת על קיומה של פגיעה מינית נסתרת. אם כך, בכל פעם שרופא הילדים אומר "זה ויראלי" על כל הורה לחשוש מאוד.

401. לצד הסתמכותה המוחלטת על השערתה הלא מבוססת של ד"ר נטליה, המאשימה התייחסה באופן מגמתי ומטעה לחוות דעתו המקצועית, המפורטת והמנומקת של פרופ' היס (נ/46).

באשר לכאבי הגרון טענה המאשימה בסיכומיה כי לפי חוות דעתו של פרופ' היס **"לגבי נזקים בגין קיום מין אוראלי: הדימומים נעלמים תוך שעות ספורות. מצד שני, מסכים פרופ' היס כי פעולות מציצה ממושכות ועוצמתיות יש בהן לגרום לכאב"** (ע"מ 39 לסיכומיה).

ואולם, מדובר בסילוף מכוון של חוות הדעת. פרופ' היס סקר בחוות דעתו את הרשומות הרפואיות של המתלוננת בין השנים 31.01.10 לבין 26.06.15 (רק רשומות אלה הועברו להגנה) ומצא כי בוצעו למתלוננת 14 תרביות מלוע בגלל כאבי גרון (ע"מ 10 לחוות הדעת).

402. מסקירת הרשומות הרפואיות עולה כי **בשנת 2014** לא נרשמו תלונות על כאבי גרון. בהקשר זה יודגש כי לטענת המתלוננת האירועים הנטענים פסקו כשבוע לפני בת המצווה שלה (ע"מ 48 לפרוט' ש' 16-23) בת-המצווה התקיימה ביום 1.2.2015 ומכאן שהמעשים שנמשכו ארבע שנים לטענתה, פסקו **בתחילת שנת 2015**. לפי הסצנריו שהציגה המאשימה, שנת 2014, היא השנה "הרביעית" לפגיעה המינית החמורה במתלוננת. בהתבסס על טענת המאשימה ל"הסלמה" במעשים המיניים, שנת 2014 היא השנה הקשה ביותר מבחינת הפגיעה המינית במתלוננת וסבלה העצום.

ואולם, דווקא בשנת 2014 לא נרשמו תלונות על כאבי גרון. דווקא בשנת 2014 המתלוננת לא אותתה למשפחתה שהיא עוברת פגיעות מיניות. דווקא באותה שנה לא היו כאבי גרון המלמדים על פגיעה מינית אוראלית. ברי כי אין ממש בתיאוריה שהגתה ד"ר נטליה במהלך עדותה.

לפי נ/46, מתוך 14 תרביות, 6 תרביות הצמיחו חיידק סטרפטוקוקוס A שהוא הגורם השכיח ביותר בדלקות גרון ומופיע בכ- 20%-30% ממקרי דלקות גרון אצל ילדים. ו-2 תרביות הצמיחו חיידק

סטרפטוקוקוס שאינו מקבוצה A שגורם לדלקת חריפה של הגרון אך פחות חמורה מהחיידק השני. שניהם לא מופיעים בזיהומים בלוע בעקבות מין אוראלי. 6 תרבויות לא הצמיחו מחוללי מחלה.

403. באשר לחבלה בלוע הגרוני הדגיש פרופ' היס "לא זכורלי במשך כ 40 שנה של בדיקות מאות ילדים ומבוגרים שהתלוננו על אלימות מינית שאיתרתי סימני חבלה בלוע הגרוני"
לא זו בלבד, אלא שפרופ' היס מוסיף כי "בספרות רפואית משפטית העוסקת באלימות מינית אין התייחסות לחבלה בלוע הגרוני מהכנסת פין לתוך חלל הפה, ואנקדוטות כאלה נמצאות בתחום הפורנוגרפיה של מין אוראלי." (ע"מ 12 לחוות הדעת) אם כן, חוות דעתו היסודית של פרופ' היס היא הוכחה חד משמעית נוספת כי המתלוננת לא חוותה את האירועים עליהם סיפרה. יתירה מכך, חוות הדעת מתיישבת היטב עם עדות מלכה (ע"מ 421 ש' 19-26) על כך שלאחר הודעת בנה על זימונו לחקירה, הגיעה לתחנת המשטרה בבהילות וביקשה להיחקר מיד וללא היוועצות בעורך דין. כבר אז אמרה לשוטרים כי מהיכרותה עם שרה אחותה, היא בטוחה ששרה הראתה למתלוננת סרטים פורנוגרפיים לצורך התלונה.

404. לכך יש להוסיף את דברי אורטל בעימות לפיהם הראו למתלוננת סרטים פורנוגרפיים, ככל הנראה על מנת להכינה לקראת הגשת התלונה "זה יותר מידי תיאורים, יותר מידי תיאורים של מישהו שחווה את זה. זה מישהו שכשהיא רואה משהו כזה, היא בוכה. היא בוכה. אי-אפשר להראות לה דברים כאלה" (ת/19, לאחר דקה 57: 59: 00). מבהיל. ונשאל, מדוע בכלל צריך "להראות לה דברים כאלה"?

405. פרופ' היס המשיך והוסיף, כי ייתכנו כאבים "בשרירי הלסתות ובפרקי הלסתות" בעקבות פעירה ממושכת של הלסתות בשל המצאות פין בחלל הפה או המצאות הלסתות במנח לא טבעי משך זמן רב. כמו כן, כי "פעולת מציצה ממושכת ועוצמתית עלולה לגרום לכאבים בשרירי הלסתות ובפרקי הלסתות" (ע"מ 12 לחוות הדעת). המאשימה בחוסר הגינותה, סילפה את חוות דעתו של פרופ' היס, בכך שקטעה את קביעתו כדי שתתאים לטענתה "מסכים פרופ' היס כי פעולת מציצה ממושכות ועוצמתיות יש בהן לגרום לכאב" והשמיטה את החלק שלא התאים לה. אין חולקין כי המתלוננת מעולם לא התלוננה על כאבים בשרירי הלסתות וגם לא בפרקי הלסתות, אך ורק על כאבי גרון שכאמור לא יכולים להיגרם מהחדרת איבר מין לפה, ומקור הקשר הנטען אינו מהרפואה כי אם מהפורנוגרפיה.

406. המאשימה עשתה זאת פעם נוספת בהתייחסה להיעדר ממצאים חבלתיים כממצא שאינו שולל את התלונה (ע"מ 39 לסיכומיה), כאשר "ייחסה" לפרופ' היס הסכמה עם טענתה: "כך לגבי נזקים בגין קיום מין אוראלי" הדימומים נעלמים תוך שעות ספורות" תוך סילוף קביעתו באמצעות קטיעת המשכה: "ואינם גורמים לכאב." (ע"מ 12 לחוות הדעת).

יצוין, כי המאשימה התעלמה לחלוטין מחוות דעתו של פרופ' היס ביחס לשאר הפגיעות הנטענות, והתייחסה רק ל- 40/נ- סיכום הבדיקה הרפואית שעברה המתלוננת בבית לין, הגם שהמידע שהיה בפני הרופאה בעת הבדיקה ועל בסיסו נערכה הבדיקה היה חלקי, בלשון המעטה. המתלוננת סיפרה לד"ר הראל מבית לין על אירוע אחד שקרה כשהייתה בכיתה ב' במהלכו הנאשם הכניס לכאורה

את איבר מינו לפי הטבעת שלה ולאיבר מינה וציינה כי היא אינה זוכרת כאב. גם בעניין זה המאשימה מילאה פיה מים.

טענות לטעם רע בפה וקולות

407. בדומה לפרטים רבים בתיק, אף הטענות בדבר טעם רע בפיה של המתלוננת וכן תיאורי קולות לכאורה, הופיעו בגרסאות מאוחרות של המתלוננת לכאורה כפרטים חודרניים שאינם מרפים מהמתלוננת, אלא ש"הרפו" ממנה לכל אורכן של חקירות הילדים הארוכות והמפורטות. נראה כי הטענות הופיעו בעקבות "טיפ" מפי יודעי דבר בין שמדובר באדם יודע דבר ובין שמדובר במקור מידע אחר. בהקשר זה חשוב לציין כי אנו חיים בעידן בו הגישה למידע פשוטה וקלה לכל דורש. די בכתיבת מילה או צירוף מילים בגוגל כדי להגיע לפסיקה עדכנית של בית המשפט העליון ובה פירוט של "אותות האמת" ושאר תיאורים תחת הכותרת "מהימנות המתלוננת וסימני האמת". ואולם, אותות האמת לא קלים לזיוף והשומע המיומן ידע לזהות את ההבדל בין עדות המתארת רגש אותנטי לעומת עדות המציינת את הרגשות שמצופה שיוזכרו בעדות. לכך יש להוסיף את שאר הסימנים ובהם, "סימני השקר" המקבילים לסימני האמת. כאמור, בענייננו הופעתם המאוחרת של פרטים שלכאורה אינם עוזבים את המתלוננת ומשבשים את שיגרת חייה, מלמדת על היות הגרסה בדויה.

408. הטעם הרע בפה הופיע לראשונה בדפי העבודה של דגנית (ת/26), בעמוד המסומן 64, מיום 19.7.2016. **הגשת התלונה הייתה ביום 31.12.2015**, חקירת ילדים ראשונה ביום 7.1.2016, חקירת ילדים שנייה ביום 18.1.2016, באף אחת מהגרסאות הנ"ל לא נאמר ולא אוזכר טעם רע בפה. המאשימה טענה שהזיכרון הטראומי הוא ייחודי ובין השאר יש בו זיכרון לצלילים ולטעמים. מאחר "שהזיכרון הטראומטי" לכאורה לא בא לידי ביטוי בחקירות המתלוננת המאשימה הפנתה לטיפול הפסיכולוגי וטענה שבמסגרתו בא לידי ביטוי הזיכרון הטראומטי. מעבר לעובדה שאין ליתן שום משקל לטיפול, לתוצריו ולעדות הפסיכולוגית, כמפורט וכפי שעוד יפורט, אין מנוס מלשאול היכן היה אותו זיכרון טראומטי ייחודי עד שהגיאח לפתע בטיפול אצל דגנית הפסיכולוגית? המאשימה המשיכה וטענה כי בעקבות הטעם הרע המתלוננת נזקקת לאכילה מרובה של שוקולד ושתית מים מרובה עד שהיא מתעוררת בלילה בשל כך. האומנם??? יש להזכיר, עסקינן בהליך פלילי, תיק פשע חמור בגין עבירות חמורות מאוד, על מה מבוססות טענות המאשימה? על אחת כמה וכמה בהינתן שלאורך כל הטיפול ושלל דפי העבודה לא נמצא אזכור לשוקולד, מהו הבסיס לטענה והיכן הראייה. נראה שגם לעניין זה די למאשימה בעדותה של שרה שטענה שמדובר בתסמין דומיננטי מאוד ובשל כך המתלוננת נזקקה לטיפול בהשמנה בבי"ח שניידר. ואולם, גם עניין זה לא הוכח בשום צורה ועל אף מעורבותה הרבה בהליך המשפטי הכוללת הבאת מוצגים להגשה, שרה לא הציגה שום מסמך רפואי בדבר הטיפול בבי"ח שניידר ובדבר הקשר הנטען לפגיעה לכאורה במתלוננת. מעל לכל, אם התסמין כל כך דומיננטי עד כדי כך שמתעוררת בלילות כטענת המאשימה, הכיצד לא צוין בשום מקום משך תקופה כה ארוכה במהלכה הייתה בשתי חקירות ילדים ועשרות טיפולים. היכן היה הטעם הרע עד לאותה שיחה עם שרה **שבעה חודשים לאחר מכן**? נראה כי הטעם הרע בפה הוא אחת "מאותות האמת" עליהם שמעו שרה והמתלוננת. אך כאמור לעיל, לא בקלות ניתן לזייף אותות אמת אמתיים.

409. כך גם לגבי "הקולות" שלא רק שהופיעו בשלב מאוחר אלא שהופיעו בגרסאות שונות ומעורפלות.

בדף העבודה המסומן 60, מיום 3.8.2016, צוין מפי המתלוננת "נזכרת בקולות. בציפצופים של השעון. רוצה להוציא את זה מהראש שלי"

בדף המסומן 14, מיום 23.10.2017, צוין "כל לילה שומעת את הקולות – קולות של אונס". כאמור לא רק שהטענה בדבר "קולות" הופיעה מאוחר, מדובר ב"קולות" שונים זה מזה. ויוזכר, כי בחקירת הילדים צוינו "קולות" אך ביחס לקולות שהשמיע הנאשם לכאורה. כשנשאלה איזה קולות השמיע, המתלוננת "דיבבה" את הנאשם וטענה שבמהלך המעשה המיני אמר "אח נעים לי הוא כזה אח נעים לי ככה הוא עשה". (ש' 20-22).

מיותר לציין כי התובעת לא התעכבה על עניינים אלה בסיכומיה וניתן להניח מדוע.

כפי שפורט לעיל בהרחבה, גרסת המתלוננת לא עקבית, לא קוהרנטית ולא הגיונית ואין ספק כי מדובר בעלילת שווא!

410. המאשימה סבורה כי אין מדובר בעלילת שווא משני טעמים עיקריים: האחד, שהתיאורים והידיעות המיניות שמסרה המתלוננת אינם תואמים לגילה; השני, המתלוננת נעדרת את היכולת להמציא ולבדות את הפגיעות בהיותה בעלת אינטליגנציה כמעט גבולית שרמתה הקוגניטיבית נמוכה.

411. לאור המפורט ברי כי הדברים שונים בתכלית; ראשית, התיאורים והפרטים שמסרה המתלוננת מעידים דווקא על היעדר ניסיון מיני, כמצופה בגילה. אומנם התיאורים שמסרה מטרידים, אך לא משום שיש בהם להעיד על ניסיון מיני, אלא משום שיש בהם להעיד כי יש מי שניסה ללמדה את הפרטים לצורכי התלונה. כעולה מהראיות בתיק, ייתכן שבמסגרת "הלימוד" אף צפתה בסטים פורנוגרפיים.

שנית, כפי שכבר נטען שוב ושוב, רמת האינטליגנציה של המתלוננת אינה רלוונטית לשאלה האם גרסתה בדויה שכן מעולם לא נטען כי היא זו שיזמה או בדתה את התלונה. כעולה בנקל מהאמור לעיל, שרה היא שבדתה את הגרסה יחד עם אורטל שנטלה אף היא חלק לא מבוטל ביצירת הגרסה. תפקידה של המתלוננת היה להעביר את המסר וזו הסיבה בעטיה גרסאותיה נראות כפי שהן נראות.

412. בסיומה של סקירה מפורטת של גרסת המתלוננת בחקירות הילדים ביחס לאירועים הנטענים תוך התייחסות לגרסאות מאוחרות, אם מתוך הטיפול אצל הפסיכולוגית ואם מעדותה בבית המשפט, ניתן לקבוע באופן חד-משמעי כי גרסת המתלוננת בדויה!

המומחיות מטעם התביעה: הפסיכולוגית גב' בן ניסן והרופאה הפסיכיאטרית ד"ר נטליה
413. לפי בקשה 30 ו-31, רק בדיון מיום 23.11.2017, במסגרתו תוקן כתב האישום נוספו ד"ר נטליה ודגנית הפסיכולוגית כעדות תביעה בתיק. כלומר, שכתב האישום הוגש בהיעדר חוות דעת כלשהי מטעם המאשימה. למעשה, גם כעת אין בתיק חוות דעת מטעם המאשימה, אלא מדובר בראיות מטעם שרה.

לא מדובר במומחיות מטעם המאשימה. המאשימה לא שכרה את שירותיה, המאשימה לא נתנה להן את ההנחיות לכתיבת חוות הדעת ובעיקר, המאשימה לא פיקחה על התהליך. למרות זאת, המאשימה קיבלה את תוצריהן בלי בעיה ומבלי שהובאה חוות דעת נוספת או משלימה, אובייקטיבית וניטרלית מטעמה, ואין מדובר בעניין של מה בכך. הגם שעסקינן בדיני נפשות, במשפט פלילי חמור, המאשימה הסתפקה בראיות שנמסרו לה על ידי שרה אמה של המתלוננת. העובדה כי עורכת הדין שייצגה את המתלוננת הייתה מעורבת בהליך באופן שהנחתה את המומחיות והיא שהלכה למעשה שכרה את שירותיה של ד"ר נטליה, לא שינתה במאום לתובעת.

414. יוזכר ויודגש, ד"ר נטליה הודתה בעדותה כי היא ועורכת הדין סודובניק שהפנתה אליה את עניינה של המתלוננת כאן, פועלות בשיתוף פעולה דומה במספר תיקים מהסוג של התיק דנן. בנוסף העידה כי קיבלה כ-8,000 ש"ח בעבור חוות הדעת מטעמה. ואם לא די בכך, ד"ר נטליה העידה כי הסתפקה באנמנזה ששרה מסרה לה וכי תיקה הרפואי של המתלוננת לא הונח בפניה והיא גם לא ביקשה לראותו. יצוין כי לפי עדותה, ד"ר נטליה לא ידעה על קיומו של סכסוך בין אמה של המתלוננת לאמו של הנאשם.

בדומה לכך, גם דגנית הפסיכולוגית שטיפלה במתלוננת במשך שנתיים ואף הייתה בקשר רצוף והדוק עם שרה, העידה כי קיבלה את פירטי הפגיעות משרה אמה של המתלוננת בנוכחות המתלוננת.

415. למרות כל אלה, ועל אף שמדובר בחוות דעת מטעם שרה, שהוכנו הרבה לפני הגשת כתב האישום וכנראה לצורכי הגשתו, המאשימה מבקשת מבית המשפט לקבל את עדויות המומחיות, חוות הדעת והמסמכים מטעמן, משל היו תורה מסיני.

לא זו אף זו, המאשימה טענה בסיכומיה כי "עדותה של המתלוננת ייחודית, ולא ניתן להבינה אלא על רקע עדויותיהן של המומחיות ד"ר נטליה כ"ץ – הפסיכיאטרית, ובעיקר עדותה של הפסיכולוגית הקלינית ההתפתחותית, גב' דגנית בן ניסן".

416. הלכה למעשה, המאשימה פסלה את עדויות המתלוננת ותחתן ביקשה לקבל את עדויות המומחיות מטעמה של שרה. בעקבות כך, עולות שאלות קשות עליהן תידרש להשיב המאשימה. בין השאר כיצד ועל בסיס מה הוגש כתב האישום המקורי שבו לא נכללו המומחיות? בנוסף, כיצד ייתכן שהמאשימה העידה את המתלוננת בעדות רגילה ומבלי שדאגה להתאמות הנדרשות לה? ושוב, כיצד ייתכן שלא הובאה שום חוות דעת מקצועית, אובייקטיבית וניטרלית מטעמה? כיצד ייתכן כי המאשימה מבקשת לבסס הרשעה של קטין, בתיק פשע חמור של עבירות מין קשות, על בסיס ראיות שהוכנו ונמסרו לה על ידי אמה של המתלוננת, המסוכסכת עם אמו של הנאשם, סכסוך סבוך, מורכב וארוך שנים ???

417. בית המשפט העליון נתן דעתו בעניין חוות דעת המוצגת מטעם התביעה בהליך פלילי, ביחס למקרה קל בהרבה מענייננו וקבע, בין היתר, את הדברים שלהלן, הרלוונטיים מאוד לענייננו:

"במצב הדברים הרגיל, כאשר מתעורר שאלה של מומחיות בהליך פלילי, על התביעה להציג חוות דעת מטעמה. ההנחה היא, שהתביעה עושה מלאכתה בהגינות, ואינה מנחה את

המומחה מטעמה להגיע לתוצאה זו או אחרת. כך לגבי פתולוג, מומחה לזיהוי טביעות אצבע, מומחי מעבדות למיניהם וכך גם לגבי פסיכיאטרים ופסיכולוגים [...] במקרה שבפנינו, לא מדובר במומחים שהתמנו מטעם התביעה, אלא בשתי קבוצות מומחים. האחת כוללת את המטפלים של המתלוננת במהלך השנים [...] ואת הצוות בראשות ד"ר סבר, שבדק את המתלוננת לצורך מתן חוות דעת מטעמה בתביעה האזרחית שהגישה כנגד הוריה.

לדידי, העדים שטיפלו במתלוננת אינם יכולים להיחשב כמומחים מטעם התביעה. ודוק: אין חולק כי עדותם של המטפלים במתלוננת היא חיונית ויש לה משקל, ואפילו משקל נכבד [...] הם מומחים בתחומם, ואף מומחים מהמעלה הראשונה כפי שעולה מתיאור ניסיונם ועברם המקצועי, אך הם אינם יכולים להיחשב כמומחים מטעם התביעה במשמעות הרגילה של הדברים וזאת על דרך של קל וחומר מהדין האזרחי. בדין האזרחי, רופא או פסיכולוג שטיפלו בפציינט אינם יכולים להתמנות כמומחים מטעם בית המשפט לאור תקנה 126 לתקנות סדר הדין האזרחי [...]. אכן, קשר שיש למומחה עם מי מבעלי הדין לא מונע מבעל הדין להגיש חוות דעת של אותו מומחה, ובית המשפט יתחשב בקשרי המומחה ובעל הדין בבואו לבחון את משקלה של חוות הדעת. אף אין מניעה כי המומחה יעיד על עובדות שקלט אישית כעד ראיה (אליהו הרנון דיני ראיות ב 298 (1977)). לא כך כאשר המומחה מעורב מטעמו של בעל הדין בהתרחשות האירועים מושא חוות הדעת, שאז, מטבע הדברים קשה להפריד בין עדותו כמומחה לעדותו כעד לגבי התנהלותו באותו עניין [...] מטעם זה, רופא, פסיכולוג או עובד סוציאלי שטיפלו בפציינט, לא יגישו חוות דעת מטעמו המתייחסת לטיפול ולאירועים בגינם ניתן הטיפול. המדובר בעקרונות בסיסיים בדין האזרחי, ועל אחת כמה וכמה בהליך הפלילי, שהציפייה היא שהתביעה תגיש חוות דעת מומחה מטעמה, להבדיל מעדות של מי שטיפל במתלוננת.

באותו עניין, בית המשפט הוסיף וציין את העובדה כי חוות הדעת הוכנה מלכתחילה לבקשת המתלוננת לצורך ההליך האזרחי ואת העובדה וכי בא כוחה הנחה את המומחה כמחזקים את הקביעה שלעיל. (ראה ע"פ 8852/09 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 20.10.2010)).

418. כאמור, משמעות הדברים היא שבענייננו אין מומחה מטעם התביעה ולמעשה לא הוגשה אף חוות דעת מטעם המאשימה!!! למרות זאת ועל אף שאר הפגמים החמורים שיפורטו להלן, המאשימה תולה כל יתרה בשתי המומחיות, הפסיכולוגית והפסיכיאטרית.

דגנית הפסיכולוגית

419. כאמור, על אף שיש לפסול את עדותה והראיות הנובעות ממנה, ההגנה תתייחס בקצרה לדגנית הפסיכולוגית, הטיפול שעברה אצלה המתלוננת ובכלל זה דפי העבודה (ת/26) וכן לעדותה בבית המשפט, המובילים כולם למסקנה חד-משמעית, כי גם מדובר בראיות מזוהמות ובעדות מטעם ובהתאם לכך אין ליתן להן שום משקל ראייתי, בהנחה שלא יפסלו מלכתחילה. למרות זאת, המאשימה מצאה בדגנית הפסיכולוגית, עדותה ודפי העבודה שלה, ראיות מרכזיות להוכחת טענותיה. המאשימה בחרה לפתוח סיכומיה בטענות המבוססות על עדותה של דגנית הפסיכולוגית ודפי עבודתה, וכך המשיכה לכל אורך סיכומיה.

המאשימה הציגה את דגנית הפסיכולוגית ופירטה באופן נרחב את קורות חייה ב-25 השנים האחרונות. באשר לטיפול במתלוננת, טענה המאשימה כי הטיפול במתלוננת החל ביום **18.1.2016** ונמשך לאורך תקופה של מעל שנתיים, בתדירות גבוהה של פעם בשבוע ולעיתים אף פעמיים בשבוע וכי ניכר כי **"הגיעה לנבכי נפשה של המתלוננת"**.

ואולם, למרבה הפליאה, המאשימה לא ייחסה כל חשיבות לזיהום **האינטנסיבי** שיצר הטיפול בגרסת המתלוננת. המאשימה לא ייחסה חשיבות ולמעשה התעלמה מכך שהראיות שהגישה מלמדות כי יום **18.1.2016** היה יום גורלי ועמוס עד מאוד. באותו יום התקיימה **חקירת הילדים השנייה** בבית ספרה של המתלוננת, משום שהוריה לא יכלו להביאה למשרדה של חוקרת הילדים שהסתיימה בסביבות שעה 13:30 (ת/ב2). באותו יום ממש התקיים גם **הטיפול הראשון אצל דגנית הפסיכולוגית** בו נכחו המתלוננת והוריה. לאחר מכן או לפני כן, נערכה גם **הבדיקה הראשונה אצל ד"ר נטליה בחיפה(!)**. יום ארוך ועמוס לכל הדעות, וודאי בעבור מתלוננת כה צעירה שזה עתה חשפה לכאורה התעללות כה חמורה. המאשימה לא התייחסה והתעלמה מהעובדה כי עדותה של דגנית הפסיכולוגית לא חיזקה את גרסת המתלוננת ולעיתים רבות אף סתרה אותה ממש ביחס לפרטים מהותיים בגרסתה.

420. המאשימה אימצה את עדות דגנית הפסיכולוגית ביחס לסוגיות מקצועיות הגם שלא נתמכה בבסיס מקצועי כמו ספרות או מחקרים רפואיים כנדרש. למעשה, המאשימה אימצה עדותה של דגנית הפסיכולוגית בעניינים אלה גם כאשר עדותה סתרה את הספרות והמחקרים המקובלים. לא פעם, עדותה של דגנית הפסיכולוגית נשמעה כאילו ניתנה בתיק אחר וביחס למתלוננת אחרת, הכל כפי שיפורט להלן.

זיהום אינטנסיבי

421. כאמור, דפי העבודה ועדותה של דגנית הפסיכולוגית מזוהמים עד העצם באופן שאין ליתן להם כל משקל ראייתי. יתירה מכך, אפילו ינתן להם משקל כלשהו, הרי שדפי העבודה האמורים כלל לא מחזקים את גרסת המתלוננת, נהפוך הוא. דפי העבודה מלמדים לא רק על מעורבותה של שרה בטיפול, אלא גם על שליטתה בו ובתוכנו. למעשה, נראה כי קיומו של הטיפול נועד "לתחזק" את גרסת המתלוננת עד למתן העדות בבית המשפט, מפגשי הטיפול שימשו כ"חזרות" על גרסת המתלוננת כמו גם, "בקרת איכות" לשכלולה ולמציאת "הוכחות".

422. דגנית הפסיכולוגית העידה כי הטיפול הראשון היה כאמור ביום **18.1.2016** בו נכחו המתלוננת והוריה וכי הורי המתלוננת **"תיארו באופן כללי על אוראל ועל האירועים עצמם"** (ע"מ 76 לפרוט', ש' 24-25). עוד העידה בהקשר זה כי **"הפגישה הראשונה האמת שאני הזמנתי את אוראל לבד, הם הגיעו כולם אני לא זוכרת להגיד אם חלק מהפגישה, אני חושבת שברוב הפגישה הם היו, אולי חלק מהפגישה ישבתי עם אוראל כמה דקות לבד"**. (ע"מ 86 לפרוט', ש' 6-8). לדבריה, בפגישה הראשונה המתלוננת כלל לא סיפרה על המעשים המיניים. למעשה, דגנית הפסיכולוגית מעידה בעצמה על זיהום גרסת המתלוננת עוד מהפגישה הראשונה ממש. המתלוננת נכחה בחדר יחד עם הוריה והפסיכולוגית והאזינה "לגרסתה" מפי הוריה (כפי שהיה בעת הגשת התלונה עם השוטרים בביתה). זיהום גרסתה עובר כחוט השני לכל אורך הטיפול, כפי שיפורט להלן:

כך למשל, דגנית הפסיכולוגית העידה כי גם המתלוננת וגם הוריה דיווחו לה על "הימנעות" בהתנהגות המתלוננת (ע"מ 85 לפרוט' ש' 11). כמפורט בפרק העוסק ב"הימנעות" המתלוננת לא סבלה מהימנעות והפסיכולוגית הייתה מודעת לכך, ולמרות זאת התעלמה מכך וקבעה כאילו כן. דוגמא נוספת עולה מדף 80 לדפי העבודה מיום 9.5.2016 שכותרתו "דברים שאמא רוצה שתדבר איתי". הפשט הוא שרה שלחה את המתלוננת עם "סיפורים" שהיה עליה לספר לדגנית הפסיכולוגית במהלך הטיפול ולכן ברי כי הן גרסת המתלוננת והן הראיות הקשורות בפסיכולוגית מזוהמות, זיהום חמור.

ואולם, דף 80 לת/26 מלמד הרבה יותר מכך. לפי דף 80 ת/26, שרה אמה של המתלוננת הייתה מעורבת בטיפול ובתכנון באופן שהיא זו ששלטה בו תוך שיכלול גרסת המתלוננת והתאמתה לנסיבות וראיות חיצוניות. שרה היא למעשה המספר יודע כל של העלילה כאן.

לפי דפי העבודה (ת/26), בין שאר הפגישות התקיימה פגישה ביום 20.4.2016 ולאחריה פגישה ביום 9.5.2016. בין שתי הפגישות הללו חל חג הפסח באותה שנה. ביום 21.4.2016 (נ/39, נ/39א+ב וכן ע"מ 369-377 לפרוט') מור אחיו של הנאשם הגיע לבית הסבתא והקליט את שיחתו עמה. השיחה ברובה עסקה בהאשמות ששרה האשימה את הנאשם. הפגישה הטיפולית שהתקיימה לאחר מכן, ביום 9.5.2016 נפתחה כאמור ב"דברים שאמא רוצה שתדבר איתי" ומיד לאחר מכן, מור אחיו של הנאשם "מקבל תפקיד" מרכזי בגרסת המתלוננת. יודגש, זאת הפעם הראשונה שמור מקבל תפקיד בגרסתה. לפי דף 80, המתלוננת אמרה "מור האח הגדול של שחר נכנס פעם לחדר

שחר הרים מיד את המכנסיים

מור שאל אם הכל בסדר"

בהמשך לכך "שחר תפס את מור ביד ושוחחו. חושבת שאמר לו שלא יכנס יותר לחדר" (דף 80). לא ניתן להתעלם משילוב הנסיבות הקטלני הכולל את העיתוי בו מור מקבל לפתע תפקיד על רקע הקלטתו את סבתו והכל תחת הכותרת "דברים שאמא רוצה שתדבר איתי". בחקירתה הנגדית נשאלה דגנית הפסיכולוגית בעניין כותרת העמוד ותוכן "הדברים" והיא השיבה כי מדובר ב"דבר מאוד שכיח" שכמעט בכל טיפול בילדים ההורים אומרים לילדים על מה לדבר. עוד הוסיפה שהיו דברים שהמתלוננת התביישה לספר וטענה כי היא מניחה "שלגבי דברים מהסוג הזה" אמא שלה אמרה לה לדבר איתה (ע"מ 80 ש' 9-16). כפי שראינו, לא כך היא.

423. הזיהום, שלא לומר השיבוש הוא חמור הרבה יותר כעולה, בין השאר ממעורבותה של עו"ד סודובניק בטיפול במתלוננת ובתוכנו ממש. ברי כי מדובר בזיהום מהחמורים והפסולים הקיימים, מכל הבחינות. לעניין זה ראה הפרק בעניין "הסיוטים" העוסק גם בהודעתה של עו"ד סודובניק לדגנית הפסיכולוגית ובו "הנחייה" לאופן הטיפול במתלוננת בהקשר לחלומות.

424. חומרה יתרה עולה מעדותה של דגנית הפסיכולוגית בחקירתה הנגדית (ע"מ 102 לפרוט' ואילך) ששללה כי יזמה פניה לפרקליטות בקשר ל"פרט שיכול להוכיח את העבירות" והוסיפה וסייגה שלא זכור לה. בהמשך, הוטח בפנייה כי על פי מידע שיש בידי ההגנה היא הציעה למתלוננת להזכיר את **כאב הגרון כמשהו שגרם הנאשם**. דגנית הפסיכולוגית אישרה כי ייתכן שהדבר קרה אך הדגישה כי לא יצרה קשר ישירות עם הפרקליטות. עוד ביקשה לחדד ולהוסיף כי בדרך כלל לא כתבה פתקים ביוזמתה אלא שלפעמים המתלוננת "נורא רצתה לכתוב דברים מסויימים ויש לה קושי בכתיבה, היא מרגישה חוויה שלה שקשה לה לכתוב ולהתארגן עם הכתיבה כי הכתיבה שלה מאוד איטית

ולא סומכת על עצמה בכתיבה, ולפעמים היא ביקשה ממני לכתוב במקומה. (ע"מ 104 לפרוט' ש'
9-12).

425. אם כן, ברי כי לא דובר רק בטיפול ומעדותה של הפסיכולוגית כמו מדפי העבודה עולה בבירור קיומה של תקשורות דו כיוונית רציפה בין אמה של המתלוננת לבין הפסיכולוגית, ביחס לפרטים מהותיים לגרסת המתלוננת.

מעבר לזיהום החמור העולה מעדותה של הפסיכולוגית, את הדברים שהעידה ביחס ליכולות הכתיבה של המתלוננת יש לזכור בהקשר למיילים ולשירים שלכאורה המתלוננת כתבה בביתה והביאה לדגנית הפסיכולוגית לקרוא בטיפול מבלי שעלה בה שום חשד או תהיה. הכל כמפורט בפרקים העוסקים במיילים ובשירים.

426. בהיותה אשת מקצוע נשאלה דגנית הפסיכולוגית באשר לסוגסטיביות של המתלוננת ועד כמה המתלוננת תושפע מתיזה שתונח בפניה והיא תאמץ אותה. כבר כאן יאמר, דגנית אומנם השיבה לשאלה במובן שהיא לא שתקה, אך לא השיבה לשאלה לגופה.

נושא הסוגסטיביות ובפרט אצל ילדים הוא נושא מהותי וחשוב. אנשי המקצוע מהתחום עוסקים בכך רבות. כפי שפורט לעיל, כבר בשנות השמונים החלו מחקרים ענפים בתחום ובהתבסס עליהם בין השאר, נקבעו כללים לחקירת ילדים תקינה. מתשובתה של דגנית הפסיכולוגית מתקבל הרושם שהתחום לא מוכר לה וממילא שלא הוטרדה מסוגסטיביות אצל המתלוננת לכל אורך הטיפול בה. (ע"מ 76 לפרוט' ש' 8-15).

427. על אף המפורט לעיל, טענה המאשימה בסיכומיה כי בדפי העבודה (ת/26) מובאים "דברים שאומרת המטופלת במהלך הטיפול" וכי הם "מלמדים על שיח אותנטי", טענה ולא יספה. (ההדגשה במקור בסיכומי המאשימה – נ.ו).

לא זו אף זו, המאשימה הקדישה חמישה וחצי עמודים מסיכומיה לציטוטים מתוך דפי העבודה, וזאת תחת הפרק "חיזוקים נוספים לגרסת המתלוננת...". כנטען לעיל, לא רק שאין בדפי העבודה משום חיזוקים לעדות המתלוננת אלא שיש בהם כדי לסתור אותה. יתירה מכך, דפי העבודה מחזקים את טענת ההגנה כי כל מטרת הפגישות עם דגנית הפסיכולוגית הייתה לתחזק את גרסת המתלוננת ולא באמת לצורך טיפול במתלוננת.

428. כאמור בפרק העוסק ב"סיוטים" בטיפול מיום 24.1.2016 עלתה לראשונה טענת הסיוטים, לכאורה על ידי המתלוננת. כזכור, הטיפול התקיים בסמוך לאחר ההודעה מעו"ד סודובניק לפסיכולוגית ביחס לסיוטים (מיום 21.1.2016) ולאחר העימות (מיום 20.1.2016) שנראה כי במהלכו הגתה אורטל את רעיון "הסיוטים".

באשר לצד הטיפולי של הסיוטים הנטענים:

בדף העבודה של הטיפול מיום 24.1.2016 (ע"מ 103) צוין "סיוטים ממה שקרה לי" וכן "לדבריה סיוטים כבר כמה שנים מאז שהתחיל" (ע"מ 104) ובנוסף "סיוטים- חולמת על מה שהוא עושה לה". הכל במהלך אותו טיפול אצל הפסיכולוגית.

בהמשך בדף העבודה של הטיפול מיום 2.3.2016 (ע"מ 92) צוין "מספרת שכבר אין סיוטים, ישנה טוב". ואולם, לא נראה כי דגנית הפסיכולוגית ייחסה לכך חשיבות כלשהי ולו מבחינה טיפולית. לא נראה כי ניסתה לברר מהו הגורם לכך שהסיוטים פסקו ובתוך זמן כה קצר. בהמשך, בטיפול מיום 20.4.2016 צוין "סיוטים בלילה" ללא שום התייחסות לכך שאך לא מזמן "פסקו" הסיוטים ומבלי שנעשה בירור מה גורם לחזרתם. למעשה, עניין הסיוטים צוין באופן טכני וכאילו להופעתם, היעלמותם וחזרתם שוב אין שום חשיבות מבחינה טיפולית. הפסיכולוגית לא ציינה בדפי העבודה "חזרו" או את המילה "שוב" ביחס לסיוטים, פשוט ציינה סיוטים. הדבר מחמיר כפי שעולה מדף העבודה ע"מ 64, מהטיפול מיום 19.7.2016 בו צוין "לפעמים באמת יש לה סיוטים". ברי כי לא ניתן להתעלם מכך מבחינה משפטית ראייתית ואולם, גם לא מבחינה טיפולית. היה מצופה כי פסיכולוגית המטפלת בקורבן עבירות מין לכאורה תתעכב ותבדוק פרט כה מהותי שעלה בטיפול.

429. עניין נוסף שהפסיכולוגית לא ייחסה לו כל חשיבות טיפולית ולא בדקה אותו הוא שירי המתלוננת לכאורה, המנוסחים בלשון זכר (ת/4). מעבר לאמור לעיל בדבר קשיי הכתיבה המשמעותיים של המתלוננת השוללים חד משמעית כי המתלוננת כתבה את השירים (או המיילים), העובדה שהשירים כתובים בלשון זכר הייתה צריכה להדליק אצל דגנית הפסיכולוגית נורות טיפוליות רבות, שנראה שנתרו כבויות. היה מצופה מהפסיכולוגית לבדוק ולברר מדוע ילדה, לכאורה קורבן לעבירות מין תשתמש בלשון זכר ולא בלשון נקבה בשירה. לא נראה כי דגנית הפסיכולוגית הבחינה בכך בכלל.

430. עדותה של דגנית בבית המשפט רק חיזקה את טענות ההגנה באשר לזיהום גרסת המתלוננת ובעיקר באשר לראיות התביעה הקשורות בטיפול הפסיכולוגי במתלוננת ותוצריו, מדובר בשלל דוגמאות;

431. דוגמא אחת היא "המכות". כזכור, המתלוננת העידה לפני הפסיכולוגית וטענה כי הנאשם מעולם לא היכה אותה. ואולם, בדפי העבודה (ע"מ 104) צוין "מרבץ לה". בחקירתה הנגדית התבקשה דגנית הפסיכולוגית להסביר את העובדה כי בדפי העבודה נכתב "מרבץ" ותשובתה לא הייתה אלא גרסה חדשה ובלעדית לפסיכולוגית. "מרבץ זה לא עוד פעם היא לא תיארה תיאורים של מרבץ, אבל כן בתוך האקט המיני היא תיארה הרבצות, מכות, בעיקר מכות על הישבן שהוא הרביץ לה על הישבן שזה חלק מהאקט המיני. היו טפיחות על הישבן, הייתה אלימות מסוג אחר של בכוח, להכניס את איבר המין בכוח לפה, או להחזיק אותה בכוח או דברים מהסוג הזה, אבל מכות זה מה שאני שמעתי זה מכות שהן היו בתוך האקט המיני כחלק".

מדובר בתשובה לא פחות ממדהימה, הן משום שתוך כדי עדותה דגנית הפסיכולוגית מוסיפה לגרסת המתלוננת פרטים ואירועים שלא הופיעו בשום מקום ומעולם לא נטענו על ידי המתלוננת, על אף גרסאות רבות ומתפתחות והן משום שהדבר אינו תואם את האירועים הנטענים ואף בלתי אפשרי. ההגנה מודעת היטב להלכה בעניין ואולם, נראה כי בתוך פרץ היצירתיות דגנית הפסיכולוגית שכחה כי מדובר במתלוננת ונאשם קטינים, וכי לפי גרסת המתלוננת המעשים נעשו בחדר הסבתא בדירתה, בזמן שהמשפחה המורחבת ובכללה אמה ואחיה של המתלוננת, יושבים בסלון הסמוך וביניהם מפרידה דלת זכוכית, לכל היותר.

432. עניין זה לא עלה ולו ברמז מאף ראייה בתיק. יתירה מכך, המתלוננת נשאלה ספציפית לעניין האמור בדפי עבודתה של דגנית הפסיכולוגית, והתשובה שהשיבה סותרת לחלוטין את עדותה של דגנית:

”ש: שחר היה מרביץ לך תוך כדי שהוא היה עושה לך את המעשים המיניים?”

ת: לא. אבל הוא היה מכאיב לי עם השיניים שלו. הוא היה מושך לי בציצי ונושך.”

ש: לדגנית (מפנה לעמוד 144) אמרת שכל פעם שהיה נוגע לך במקומות, הוא היה מרביץ לך?

ת: לא אמרתי דבר כזה.”

כאמור וכידוע, המתלוננת העידה לפני דגנית הפסיכולוגית והמאשימה התנגדה נחרצות להעדתה בשנית לבירור עניין זה ועניינים אחרים שצצו ועלו לאורך ההליך.

כל האמור לעיל לא מנע מהמאשימה לטעון (בסעיף 19 לסיכומיה) כי פגיעות הנאשם במתלוננת “היו אלימות וכואבות” וכי “ההרבעות” הנזכרות, מתארות טפיחות על ישבנה כחלק מהאקט המיני, ולא במשמעות של תקיפות בפני עצמן” כאילו עסקין בתיק תביעות קטנות.

433. לא זו הטענה היחידה שדגנית הפסיכולוגית טענה בעלמא, ללא ביסוס ואף בסתירה לראיות ולגרסת המתלוננת. כך עשתה ביחס לחוג האנגלית של המתלוננת כאשר העידה בחקירתה הנגדית כי ההימנעות של המתלוננת באה לידי ביטוי בהימנעות מקשרים חברתיים והוסיפה “למשל היא הפסיקה ללכת לחוג אנגלית שהיא הייתה שם והיא חששה לפגוש את הפוגע ונדמה לי שגם אחיו” (ע”מ 77 ש’ 8-9).

כאשר נשאלה על דברים שהמתלוננת סיפרה לה שאמה הכריחה אותה לעשות שמצריכים פגישה בנאשם, לפני הגילוי, הפסיכולוגית השיבה “היה את החוג של אנגלית שגם שחר היה ואחיו. ההורים מאוד לחצו עליה ללכת לחוג אנגלית וזה כשאת שואלת אותי אם הלכה לשם מרצונה. אחרי הגילוי אוראל הפסיקה ללכת. יכול להיות שהייתה עוד פעם אחת או פעמיים שאילצו אותה ללכת אבל היא מהר מאוד הפסיקה ולא הייתה מוכנה ללכת לשם. לשאלת בית המשפט אחרי שהיא סיפרה להורים שלה אני נכנסתי לתמונה די מהר, עניין של ימים, או שבועות, אחרי חקירת הילדים היה הגילוי, הייתה חקירה ודי מהר נכנסתי לתמונה.” (ע”מ 79 לפרוט’ ש’ 20-25).

434. יודגש, בשני המקרים הללו הפסיכולוגית דגנית העלתה את “האינגליש האוס” מיוזמתה ומבלי שנשאלה ספציפית לעניין, עד כי ניתן היה לטעות כי מדובר בעובדה חד משמעית. למעשה, נושא האינגליש האוס מעיד באופן חד-משמעי כי עניינו בתלונת שווא. יתירה מכך, נושא האינגליש האוס מעיד רבות על הנפשות הפועלות בעניינו ובכללן, הפסיכולוגית דגנית.

הפסיכולוגית דגנית העידה בלי להניד עפעף כי ידעה שהוריה של המטופלת הקטינה שלה, קורבן לעבירות מין חמורות לכאורה, אילצו אותה ללכת לחוג אנגלית עוד פעם אחת או פעמיים בידיעה כי הפוגע שפגע בה במשך שנים וכן אחיו שנכח כל העת במהלך הפגיעות כפי טענתה, נכחו במקום. יוסכם כי להכריח קורבן עבירות מין לשהות לבדו במחיצת הפוגע בו, אפילו פעם אחת למספר שעות (וכידוע היו הרבה יותר) זו התעללות קשה בנפשה של קורבן עבירות מין כה צעירה. היה מצופה מהפסיכולוגית המטפלת בה להזדעזע מכך ולהתייחס לכך בכובד ראש, הן מול ההורים והן במסגרת

הטיפול במתלוננת. היה מצופה כי עניין כה חמור ידווח לגורמים המתאים לבל ייגרמו למטופלת הצעירה נזקים חמורים נוספים.

435. מאחר שדגנית הפסיכולוגית לא ייחסה חשיבות טיפולית לפרטים מהותיים רבים, עולה השאלה האם בכלל האמינה לסיפורי הפגיעה שסיפרו לה שרה והמתלוננת. הדברים חמורים שבעתיים משום שהעידה שהמתלוננת הפסיקה ללכת לחוג האנגלית בזמן שידעה כי אין זאת האמת. האמת היא שהמתלוננת המשיכה להגיע לאנגליש האוס במשך כחצי שנה לאחר הגשת התלונה ודגנית הפסיכולוגית ידעה על כך בזמן אמת.

דבר עולה למשל מדפי העבודה (ת/26), ע"מ 108 מיום 23.3.2016 בו ציינה:

"אוראל – חוג אנגלית. מכינה ש. שעות.

מורה להוראה מתקנת 3* בשבוע

סה"כ מאוד משקיעה באוראל

מכיתה ב' התקשתה. שקלו להעביר לחינוך מיוחד"

כידוע, התלונה הוגשה ביום 31.12.2015, הטיפול אצל דגנית הפסיכולוגית החל ביום 18.1.2016 ואילו הדף האמור נכתב בסוף חודש מרץ, ביום 23.3.2016 כלומר זמן רב לאחר הגשת התלונה ו"כניסתה של דגנית לתמונה".

יתירה מכך, דגנית ידעה כי המתלוננת המשיכה להגיע לאינגליש האוס גם לאחר חודש מרץ ואף ידעה כי המתלוננת פגשה שם באחיו של הנאשם, שכידוע (ראה עדותה לעיל) היו הוא והנאשם בחוג האנגלית. בת/26 ע"מ 80 מיום 9.5.2016, ציינה הפסיכולוגית:

"מתגעגעת להדר חיבקה אותו בבי"ס לאנגלית.

לשחר לא מתגעגעת.

זכרונות טובים משחר מלפני שעשה"

436. אין ספק איפוא כי דגנית הפסיכולוגית ידעה גם ידעה, בזמן אמת שהמתלוננת מגיעה לחוג האנגלית **"שגם שחר היה ואחיו"**. בהינתן שהחוג התקיים מספר פעמים בשבוע ובכל פעם כמה שעות, הרי שמדובר בזמן רב וממושך במחיצת "הפוגע" כלפיו היא מפגינה הימנעות, כך נטען. למרות זאת, דגנית הפסיכולוגית לא היססה להעיד בפני בית המשפט הנכבד כי המתלוננת הפסיקה ללכת לחוג אנגלית מחשש להיפגש עם הפוגע.

437. נראה כי פרטים רבים שציינה בדפי עבודתה וכאלה שהעידה על אודותם, היו פרטים שהיה מצופה שיעלו ביחס למתלוננת ומשלא עלו, השלימה אותם בעצמה. דוגמא מובהקת לכך היא תיאורה את הופעתה החיצונית של המתלוננת. הפסיכולוגית העידה שהמתלוננת **"גילתה הזנחה גופנית, תמיד הגיעה פרועה, היו לפעמים תלונות על חוסר היגיינה בהופעה שלה, זה מאוד סותר מה שבנות בדרך כלל בגיל שלה, מאוד שמות לב למראה שלהן וזה היה מאוד בולט"** (ע"מ 73 לפרוט' ש' 3-6).

בחקירתה הנגדית נשאלה האם הדברים עליהם העידה ביחס להיגינת המתלוננת נאמרו לה על ידי המתלוננת השיבה **"ראיתי את זה. גם ההורים הרגישו."** (ע"מ 105 לפרוט' ש' 4). לטענתה, הנושא לא נזכר במכתבים שהוגשו לבית המשפט (ת/22 עד ת/24) משום שניתנו למטרות מסויימות וכנראה לא חשבה שהעניין רלוונטי. כשהוטח בפנייה כי בניגוד לעדותה, המתלוננת דווקא מטפחת עצמה

יותר מאשר בנות בגילה, השיבה "לאחרונה כן יש שינוי ויש נסיון להקדיש יותר לעניין הזה, זה משהו שדובר עליו וככה גם ההורים מאוד מנסים לעזור לה בעניין הזה. אני לא יודעת אם היו אירועים יותר קודמים, יכול להיות שפה ושם היא הלכה למספרה, אבל באופן כללי היא הייתה ילדה שמאוד לא מטופחת".

כפי שניתן לראות, דגנית הפסיכולוגית לא היססה להעיד באותה נשימה, דבר והיפוכו. מטענה להזנחה גופנית "שהושגה" במאמץ (עשתה הכל) לביקורים "פה ושם" במספרה, והכל בהתאם לשאלה שנשאלה. ברי כי מדובר בעדות שאינה מהימנה.

באותו אופן התייחסה בעדותה לסוגיות מקצועיות כלאחר יד ומבלי שתמכה את דבריה במקור מקובל כלשהו, לא ספרות ולא מחקרים. יתירה מכך, פעמים רבות סתרה בדבריה את הספרות המקצועית המקובלת, גם זאת ללא תימוכין וללא סימוכין לדבריה.

438. על אף הפגמים הרבים והחמורים בעדותה של הפסיכולוגית דגנית, ועל אף שמדובר בעדה מטעם אמה של המתלוננת, המאשימה לא טרחה להביא חוות דעת מומחה מטעמה.

בניגוד למאשימה ההגנה כן טרחה והביאה חוות דעת מומחה מטעמה. חוות דעת מפורטת, מנומקת ומבוססת על הספרות המקובלת ואנשי המקצוע הבכירים והמקובלים בתחום. למרות זאת, ומבלי שיש בידה חוות דעת נגדית, פסלה הפרקליטה את המומחה בעצמו ואת חוות דעתו תוך שימוש בטיעונים אישיים נגדו. הפרקליטה לא התמודדה בשום צורה עם החומרים הרפואיים המקובלים שפורטו בחוות דעתו ואשר אינם מוטלים בספק. למעשה ד"ר נטליה בעצמה העידה כי היא מכירה אישית את המומחה בתחום, פרופ' טיאנו וכי המוניטין שלו מקובל עליה. המאשימה כאמור, התמקדה בניגוח אישי של מומחה ההגנה תחת התמודדות עם הראיות והממצאים.

439. באשר לסוגיות המקצועיות עליהן העידה דגנית הפסיכולוגית, לא למותר להתייחס לעדותה ביחס "לטראומה" של המתלוננת אותה הגדירה כ"טראומה שהיא בתוך יחסים, זה לא כוחות טבע זה יחסים, זה יחסים בתוך המשפחה [...] עם האדם שאמור להיות אדם הכי בטוח מבחינת זה שהוא קרוב משפחה, הטראומה הזו מתרחשת כשהיא לבד שם, אין איתה אף אחד" (ע"מ 74 לפרוט' ש' 3-6).

לאור דברי הפסיכולוגית בעדותה קשה שלא לתהות האם התייחסה למתלוננת בתיק זה או שמא התכוונה למטופלת אחרת שלה. אין צורך להיות מומחה כדי לדעת שאין מדובר במקרה של טראומה במסגרת של מערכת יחסים. למרות זאת ההגנה שאיננה מומחית בתחום תפנה לחוות דעת המומחה ד"ר ינקו שהוגשה מטעמה. ד"ר ינקו התייחס לנושא והסביר כי בענייננו לא מדובר בפוגע שהוא אבי המתלוננת שהיא נאלצת לחיות עמו יום וילכן, לפי הספרות הרפואית טענתה של הפסיכולוגית אינה נכונה ובלתי אפשרית. בכל מקרה, ראיות התביעה מלמדות על מערכת יחסים רחוקה, על בסיס מפגשים קצרים ומעטים, פעם בשבועיים ולעיתים פחות מכך וגם משום כך לא ניתן להתייחס לכך כ"מערכת יחסים". הפסיכולוגית הרחיקה לכת והוסיפה ללא שום בסיס ראיתי או רפואי, כי הנאשם הוא האדם שאמור להיות הכי בטוח מבחינת המתלוננת. יוזכר מדובר בבן דודה של המתלוננת שאותה עת היה ילד ממש ולמתלוננת יש משפחה משל עצמה, שניתן להגדירה דומיננטית מאוד. חמור מכך, הפסיכולוגית העידה כי המתלוננת הייתה "לבד" בעת הפגיעה, בעוד ידוע כי ככל שגרסאות המתלוננת השתכללו כך נוספו עוד ועוד נוכחים בעת ביצוע המעשים המיניים לכאורה. לאן נעלמו הדר והאחרים מעדותה של הפסיכולוגית שטיפלה במתלוננת במשך למעלה משנתיים,

כשהעידה כי המתלוננת הייתה לבד ואין איתה אף אחד. המאשימה לא התייחסה לכך ולא ביארה מהי הגרסה הנכונה?

כל אלה לא הפריעו למאשימה שטענה בסיכומיה, גם כן ללא שום ביסוס, כי הפגיעות במתלוננת היו "מאדם שאמור להיות בטוח בעבור המתלוננת" חמור מכך, המאשימה טענה שדגנית הפסיכולוגית "מפרטת כי המתלוננת תיארה את הפגיעות היומיות". המאשימה הוסיפה וטענה כי "הפגיעות שבוצעו באופן תמידי". המאשימה אף לא היססה ליחס למתלוננת סינדרום של זיקה בין הקורבן לתוקף כפי שפורט בעניין זה. דברים אלה מעידים על ההליך המשפטי כולו, מראשיתו ועד סופו וכן דרך ניהולו (ע"י המאשימה) ולא במובן החיובי.

440. בחזרה לעדותה. דגנית העידה שהמתלוננת "מתארת את הטעם בפה שהיא הרגישה אחרי המעשים המיניים" (ע"מ לפרוט' 74, ש' 17-18). ואולם. דגנית הפסיכולוגית לא העידה, לא מיוזמתה ולא לשאלת המאשימה, על כך שטענת הטעם הרע בפה הופיע בשלב מאוחר בטיפולים. אפילו אם נניח כי לא ידעה מה תוכן של חקירות הילדים, מדוע לא ייחסה לכך חשיבות, לא מבחינה משפטית ראייתית אלא מבחינה פסיכולוגית טיפולית. אם הזיכרון הטראומטי שהוא כהגדרתה "זכרון מאוד חזק של הטעם בפה" כיצד ייתכן שלא צוין במשך כל אותן פגישות טיפוליות שהתקיימו עד כה. כמטפלת היה מצופה ממנה לברר מה גרם "להיעלמותו" של הזיכרון הטראומטי, ומה גרם להופעתו לאחר מכן.

441. לא למותר לציין כי דגנית הפסיכולוגית העידה על הצורך של המתלוננת לאכול שוקולד ולשתות מים הגם שאין לכך זכר בדפי עבודה. היה מצופה כי עניין כה מהותי יופיע ולו במילה אחת "שוקולד" בדפי העבודה.

442. דגנית הפסיכולוגית העידה שהמתלוננת דיברה על כך שהפגיעות המיניות התפתחו בצורה הדרגתית, בגיל הצעיר נגיעות ובגילאים מאוחרים הפך לאקטים מיניים (ע"מ 75 לפרוט' 9-10). אלא שזו לא האמת! למעשה דגנית בעצמה כתבה דברים אחרים מפיה של המתלוננת בטיפול "פעם אחת הוא הכניס את האיבר שלו לאיבר שלי זה היה כשהיינו קטנים" (ת/26, ע"מ 63 מיום 19.7.2016). לכך יש להוסיף את העובדה כי האירועים החמורים לכאורה המתוארים בסעיף 5 לחלק הכללי של כתב האישום, נעשו לכאורה בעת שהנאשם היה מתחת לגיל האחריות הפלילית. יודגש, מדובר באירוע שלפי טענת המתלוננת הנאשם הכניס את איבר מינו לאיבר מינה, אחר כך לישבנה ושוב לאיבר מינה, ברי כי אירועים אלה לא פחות חמורים מהאירועים המאוחרים ואולי אפילו להיפך. נשאל, לאיזה מדרג מתכוונת דגנית הפסיכולוגית ובפרט בהינתן שהראיות בתיק ובכללן עדות המתלוננת מעידות אחרת לחלוטין, כמו גם כתב האישום מושא ההליך דן.

443. בניגוד לכתב האישום שכתבה בעצמה ובניגוד לראיות השוללות מכל וכל מדרג או הסלמה, טענה המאשימה להסלמה בפגיעות המיניות בענייננו. המאשימה טענה כי ההסלמה במעשים המיניים הוכרה כדפוס בפגיעה מינית מתמשכת. אכן כך, ואולם לא זה המצב בענייננו, להיפך. נראה כי המאשימה והפסיכולוגית נטלו סימנים האופייניים לקורבנות עבירות מין והצמידו אותם למתלוננת במקום למצוא במתלוננת את הסימנים האופייניים, שהיו אמורים להימצא בה בנקל.

ההסלמה היחידה בענייננו נוגעת להתפתחות גרסת המתלוננת אשר הולכת ומקצינה והופכת אלימה יותר ויותר, **ביחס לכל האירועים הנטענים המוקדמים והמאוחרים**. מדו-שיח לאלימות פיזית, מטפטוף לבליעת הזרע ואף לשתייתו, מחדר ריק לנוכחותו של הדר ועד לחדר הומה בבני משפחת הנאשם. ההסלמה האמורה לא הפריעה למאשימה שכאמור ביססה את רוב טענותיה על הגרסאות המאוחרות והקיצוניות.

ד"ר נטליה כץ - רופאה פסיכאטרית (ת/27 א-ב ות/28 א-ז)

444. ד"ר נטליה ערכה שתי חוות דעת שהוגשו בתיק זה.

בפתח חוות הדעת הראשונה (ת/27א) צוין **"לבקשת עו"ד רוני סודובניק- בדקתי את איתן אוראל, במטרת מתן חוות דעת מקצועית אודות מצבה הנפשי, נכותה הנפשית, באם תמצא, וכן על הקשר בין אלה לבין ההתעללות המינית הממושכת שעברה מצד בן דודה"**. כבר כאן תופנה תשומת הלב לעובדה כי "ההתעללות המינית הממושכת" היא הנחת המוצא בחוות הדעת וכעת "נבדק" הקשר ל"נכותה הנפשית". די בכך לפסולה אף מבלי להתייחס לשלל הזיהומים והמזהמים, ובין השאר מעורבותה של עו"ד סודובניק שייצגה את המתלוננת כקורבן עבירות מין לכאורה. למען הנוחות יצוין כבר כאן כי ההדגשות שלהלן בציטוטים מתוך חוות הדעת אינן במקור, אלא אם כן צוין אחרת.

445. ד"ר נטליה ציינה כי לראשונה עמדה חוות דעת שנערכה על סמך אבחון רב תחומי "בדרך להצלחה", 30.06.13. כמו כן, ציינה כי שוחחה טלפונית עם הגברת דגנית בן סימון (כך במקור – ו.ו.) "פסיכולוגית המטפלת בילדה" והוסיפה **"קבלת אנמנזה מהאם, בדיקת הנערה"**. בראש חוות הדעת צוין כי **"תאריך הבדיקה: 18.01.16"** ויש לכך חשיבות רבה כפי שיפורט. בנוסף, חוות הדעת מציינת מפורשות כי שרה שימשה לה כ"מקור" מידע, ובהינתן שמלבד "האנמנזה מהאם" היו רק האבחון והשיחה עם דגנית הפסיכולוגית שכידוע ניזונה גם היא משרה, הרי ששרה שימשה כמקור מידע מרכזי ואף בלעדי. כאמור להלן, התיק הרפואי של המתלוננת לא הונח בפני ד"ר נטליה והיא גם לא ביקשה אותו. כבר בשלב זה זיהום חוות הדעת מוכח מעל לכל ספק, הן מהתערבותה של עו"ד סודובניק והן משום ששרה שימשה מקור מידע מרכזי שמסרה "אנמנזה".

446. ד"ר נטליה ציינה כי שוחחה עם הפסיכולוגית המטפלת במתלוננת ובשיחה עלה כי המתלוננת **"התחילה את הטיפול אצלה שבועיים אחרי שגילתה שעברה את הטרומה. בתחילת הטיפול הייתה מאוד סוערת, מוצפת וחרדה היא הרגישה מבוכה לספר על אירועי האונס"** כמו כן, כי **"בולטים תכנים פוסט טראומתיים ברורים של חרדות, דיכאונות, תנודות במצבי רוח, סף תסכול נמוך, סיוטי לילה, זיכרונות חוזרים של אירועי האונס [...]"**

447. דוק, "תחילת הטיפול" אצל דגנית הפסיכולוגית הייתה ממש באותו היום, 18.1.2016, הכיצד? לא מדובר בעניין של מה בכך אלא בסתירה מהותית החושפת רק את קצה קצהו של הקרחון שענייננו, במומחיות ומועדי פגישתן את המתלוננת.

כזכור, לפי גרסת המאשימה עולה כי יום ה-18.1.2016 היה יום עמוס לעייפה בעבור המתלוננת, הן בלוח הזמנים העמוס והמלא בפגישות והן במעמסה הנפשית נוכח העיסוק האינטנסיבי בפגיעות המיניות שלטענתה נגרמו לה.

בבוקרו של יום ה-18.1.2016 נערכה חקירת הילדים השנייה שהתקיימה בבית ספרה של המתלוננת, כך צוין בטופס סיכום החקירה השנייה (ת/2) משום שהורי המתלוננת לא יכלו להביאה למשרדה של חוקרת הילדים.

באותו יום 18.1.2016 במועד כלשהו שלא צוין במדויק על ידי המאשימה, התקיימה גם הפגישה הטיפולית הראשונה אצל דגנית הפסיכולוגית. למרבה הפליאה, לפגישה זו יכלו הורי המתלוננת להביאה ואף נכחו בטיפול, הגם שלא התבקשו ולא נדרשו. **"הפגישה הראשונה האמת שאני הזמנתי את אוראל לבד, הם הגיעו כולם"** (ע"מ 86 לפרוט' ש' 6-7).

ואולם, לא בכך הסתיים יומה העמוס של המתלוננת שכן, באותו 18.1.2016, במועד כלשהו שלא צוין במדויק על ידי המאשימה, נערכה הבדיקה **אצל ד"ר נטליה**, בקליניקה שלה **בחיפה!** גם במקרה זה שרה יכלה להסיע את המתלוננת לבדיקה בחיפה ועוד כשרגלה מגובסת, כך לפי טענתה.

לשאלת הפרקליטה בעדותה הראשית, מי זאת ד"ר נטליה כץ השיבה המתלוננת **"היא הפסיכיאטרית"** והפרקליטה השיבה לה בחיוב **"כן"**. המתלוננת המשיכה ואמרה **"היא נמצאת בחולון, לא, אני חושבת שיש לה משרד כזה"**, הפרקליטה קטעה את תשובתה ושאלה את המתלוננת האם הייתה אצלה וכמה פעמים. בד בבד הציגה למתלוננת מסמכים ש**"חלקם כפילויות"** ושאלה מי כתבם. לפתע, השיבה המתלוננת **"חיפה"** והפרקליטה אישרה **"נכון חיפה"**. (ע"מ 58 לפרוט' ש' 5-7, 9-16).

448. בנוסף לכך, בחקירתה הנגדית נשאלה המתלוננת בעניין הסיוטים הנטענים והוטח בפניה כי בחקירת הילדים השנייה שהתקיימה בבית הספר לא אמרה שיש לה סיוטים ואילו בבדיקה אצל ד"ר נטליה באותו היום, פתאום אמרה שיש לה סיוטים. המתלוננת השיבה לכך **"זה לא נכון. כשהיתה את החקירה אצל ורד שהיא לקחה אותי אחרי זה לא הייתי אצל נטליה. זה מה שהתכוונתי שאמרתי עכשיו לא נכון אבל סיפרתי לנטליה שיש לי סיוטים בלילה ושיש לי לילות לבנים ולא מצליחה להרדם בלילה"**. (ע"מ 119 ש' 2-7).

המתלוננת נשאלה לעניין הסיוטים אך עניין אחר מקפיץ את שלוותה, הטענה כי החקירה השנייה **"אצל ורד שהיא לקחה אותי"** להבדיל מהראשונה כמובן, הייתה באותו יום בו נבדקה על ידי ד"ר נטליה, והיא שוללת זאת לחלוטין.

449. נראה כי יום ה-18.1.2016 נבחר במכוון כמועד שבו נפגשו לראשונה המומחיות, כל אחת מהן בנפרד, עם המתלוננת. ביום 18.1.2016 התקיימה חקירת הילדים השנייה, ונראה כי סברו שלאחריה אין עוד חשש כי שיחות עם המתלוננת בעניין הפגיעות יובילו לקביעה כי גירסתה זוהמה. כך בניסיון לייצר גירסה מהימנה ככל הניתן, פגעו במהימנותה כמו גם במהימנות עדי התביעה. המאשימה פטרה עצמה מלהתמודד עם הלוח"ז העמוס והבלתי אפשרי של יום 18.1.2016, והסתפקה בטענה כי מדובר בתאריך **"משוער"** (סעיף 29 לסיכומיה) על אף שעסקינן בתיק פלילי חמור העוסק בדיני נפשות.

450. תחת הכותרת "תולדות ההפרעה" ציינה ד"ר נטליה כי "לפני מספר שבועות" המתלוננת סיפרה לאמה על ההתעללות שעברה. בהמשך, ציינה "האם מתארת שינוי במצבה של אוראל בשנים האחרונות. היא שמה לב שאוראל לעיתים מתכנסת בעצמה, נראת שקועה בעצמה, לפעמים מתפרצת ובוכה. בשנתיים האחרונות מסרבת לישון לבדה, האם נאלצת לישון בחדרה, נעשתה מרדנית ונגטיביסטית. לעיתים קרובות מתעוררת בלילות עם צעקות ובהלה."

עוד צוין כי "מאז הגילוי של האירועים המתוארים לעיל מצבה של אוראל מתאפיין בזיכרונות חוזרים על האירועים הטראומטיים, סיוטי לילה עם תוכן טראומטי, מצבי רוח משתנים, סף תסכול נמוך, אי שקט, עצבנות יתר, התקפי בכי ללא סיבה הנראת לעין, לעיתים נראית מנותקת, שקועה בעצמה, מתקשה להתרכז בכיתה, מרגישה מפוזרת ומוסחת בקלות."

מפחדת לצאת לבד, חוששת לפגוש ברחוב את בן הדוד שפגע בה.

מתקשה ליצור קשרים חברתיים חדשים, מרגישה בודדה ולא מקובלת חברתית."

עד כה גירסתה של שרה, כפי שנמסרה למומחית מטעמה.

451. תחת הכותרת "בבדיקה" ציינה ד"ר נטליה, בין היתר, "אוראל מוסרת על מצבי רוח ירודים, חוסר הנאה. לעיתים חרדות-הרגשת לחץ, מתח פנימי המלווים המלווים בקשיי נשימה. מתארת זיכרונות חוזרים וסיוטי לילה עם תוכן טראומטי לעיתים מרגישה עצבנית ללא שום סיבה מוצדקת. היא מתקשה להתחבר עם ילדים חדשים, אומרת שאין לה חברות בבית הספר ומרגישה שילדים לא מקבלים אותה.

מספרת על קושי להתרכז ולעקוב אחרי המורה בכיתה [...]" בהמשך הוסיפה "מפחדת לצאת לבד, נמנעת מלהתקרב למקומות בהם בן הדוד יכול להסתובב."

באשר לסימני ההימנעות הנטענים בחוות הדעת, ההגנה תפנה לעיל לפרק הדן בטענת ההימנעות. עם זאת, לא למותר להוסיף כי "מטרת" חוות הדעת (המקורית) ניכרת בה בנקל, קביעת אחוזי נכות נפשיים למתלוננת על ידי המוסד לביטוח לאומי. נראה כי זו הסיבה לתיאורים הרבים בדבר מצב נפשי חמור וכן סימנים "אופייניים" לקורבנות עבירות מין, הגם שאינם מתקיימים במתלוננת.

אם להשתמש במילותיה של המאשימה הרי ש"בידוע כי לצורך הגדלת קצבת נכות, מובאים אישורים להחמרת מוגבלות" (סעיף 122 לסיכומים) ואף מטעם זה אין ליתן שום משקל לחוות הדעת. ואולם, בניגוד למאשימה ההגנה לא תסתפק בכך להפרכת טענות המאשימה, הגם שממילא לא הוכחו. כמפורט לעיל, טענת ההימנעות הופרכה כליל בפרק העוסק בכך. באשר לשלל התיאורים הנוספים, שלא היו ולא נבראו וממילא שלא הוכחו, ההגנה תפריכם, אחד לאחד, להלן.

452. בניגוד לנטען בחוות הדעת של ד"ר נטליה, בחקירת הילדים השנייה שנערכה באותו יום ממש המתלוננת נשאלה על ידי חוקרת הילדים מה היה איתה מאז יום חמישי, קרי מאז חקירת הילדים הראשונה, והמתלוננת השיבה:

"מנסה להתגבר. למרות שזה קשה כל ה... את יודעת כל המקרה הזה ו... יותר אה.. קל לי עכשיו להתרכז בלימודים כי סיפרתי את הסוד הזה ו... זה יותר עוזר לי עכשיו להיות עם יותר אה.. קשר חברתי, להיות עם חברות. כי את יודעת זה.. פשוט אה.. פשוט אה אחרי שסיפרתי

יש לי נורא הקלה. והיה לי נורא נורא.. את יודעת הרגשתי כזאתי שמאוד אה.. שמאוד היה לי אה.. את יודעת חזק כזה. הרגשה חזקה כזאתי שאת אומרת לעצמך זהו נגמר. את זה.. למרות ש.. פה ושם קשה לי קצת בלימודים אבל אני.. אמ.. מצליחה יותר. לשמוע מה המורה אומרת כמו ש.. לא שמעתי.. אני שמעתי אבל פשוט לא.. לא יכולתי להתרכז כל כך בדברים. אמ.. במה שהיא מסבירה אבל עכשיו אני יודעת. עכשיו יותר קל בלימודים. (ת/נ. ע"מ 2, ש' 9-17).

453. עיינו הרואות, בתחילתו של היום המתלוננת נהנית מהקלה ושיפור בתחום הלימודי והחברתי ובהמשך אותו היום ממש, המתלוננת סובלת מקושי רב בתחומים אלה. ויודגש, אין מדובר בבלבול או באי דיוקים של המתלוננת, אלא מדובר בסתירות בין הדברים שמסרה המתלוננת לבין ההתאמות שניסו לעשות לגרסתה שאינה תואמת לגרסת קורבן עבירות מין באותן נסיבות, שהרי המתלוננת איננה קורבן לעבירות מין. **וישם אל לב**, המתלוננת נשאלת שאלה פתוחה, מה קרה מאז החקירה הקודמת, וזו מתארת באריכות שינוי לטובה במצבה. המתלוננת לא מזכירה ולו במילה, סיוטים בלילה, עצבות או חרדות. להיפך, המתלוננת מדגישה שהוקל לה, שמצבה בלימודים השתפר כמו גם הפך החברתי. בנוסף, יושם לב כי מהראיות בתיק ואף לפי טענת המאשימה, המתלוננת צייתנית ומרצה ואין שום ראייה בדבר "מרדנותה" כמצוין בחוות הדעת מפי אמה.

המיילים, השירים והציורים על רקע יכולתה הקוגניטיבית של המתלוננת

454. המאשימה התייחסה רבות ליכולותיה הקוגניטיביות של המתלוננת: בסעיף 4 לסיכומיה (ע"מ 2) התייחסה לעדותה של גבי בן ניסן בדבר הרמה הקוגניטיבית הירודה וקשיי הלימוד המשמעותיים של המתלוננת, עד כי מערכת החינוך המליצה על הפנייתה למסגרת חינוך מיוחד. כמו כן, ציינה כי בלטה אצל המתלוננת קשי קשב וריכוז וקושי שפתי אקוטי. בתוך כך, הפנתה המאשימה לת/25- אבחון פסיכודידקטי מיום 13.6.13.

455. המאשימה המשיכה והפנתה לעדותה וחוות דעתה של ד"ר נטליה (ע"מ 14 לסיכומים, סעיף 40) לפיה המתלוננת **"בעלת אינטליגנציה כמעט גבולית. אומנם אינה מאובחנת עם מוגבלות שכלית (פיגור) אך היא "מונמכת קוגניטיבית". המתלוננת דלה וקונקרטי. אין לה חשיבה מופשטת והיא אינה מפותחת, קוגניטיבית ורגשית, ברמה של בני גילה"** (ההדגשה במקור – ג.ו). באבחון הפסיכודידקטי (ת/25) אליו הפנתה המאשימה בסיכומיה, כאמור לעיל, צוין ב"ממצאי האבחון", בין היתר, כי למתלוננת **"יכולת בסיסית ממוצעת נמוכה לגילה"** (ע"מ 3). באשר לתפקודי השפה של המתלוננת צוין **"ההמשגה ואוצר מילים הממוצעות חלשות לגילה [....] נמצאה כאמור יכולת ממוצעת נמוכה בטווח ביכולת הלקסיקלית הלשונית"**.

עם זאת, בחומר הראיות קיים אבחון עדכני יותר (ת/28ב) מחודש מרץ 2017 ודי בכך להעדיפו. פי האמור באבחון זה, התפקוד האינטלקטואלי הכללי של המתלוננת נמצא ברמה נמוכה מאוד" וכן כי **"קיימים פערים משמעותיים בתפקודה בין התחומים, הנעים מרמה ממוצעת-נמוכה לרמה נמוכה מאוד"** (שם, ע"מ 5). ב"פירוט הממצאים" צוין, בין השאר, כי **"קיימת הנמכה בשאר המטלות בתחום, שנמצאו בטווח הנמוך של הממוצע ומשקפות קושי בארגון תשובות, הגדרה מילולית כמו גם חסר באוצר מילים. תשובותיה של אוראל במטלות היו לרוב חלקיות או חסרות,**

מסורבלות ואסוציאטיביות" עוד צוין, כי "ככלל, מהממצאים עולים קשיים בתחום השפתי- במיוחד בתהליכים של ניסוח, הגדרה, הכלה ומיקוד...". ביחס להבעה בכתב צוין, בין היתר, כי "הרמה הלשונית בכתובתה הייתה נמוכה מהמצופה- משלב לשוני דיבור, מבנים תחביריים פשוטים ואוצר מילים שאינו עשיר ומגוון." (ע"מ 11).

456. למרות זאת, אף אחת משתי המומחיות שקבעו כי למתלוננת יכולת קוגניטיבית כה נמוכה ובדומה להן, גם המאשימה, לא תהתה הכיצד הדבר מתיישב עם הטקסטים הארוכים והמורכבים "שכתבה" המתלוננת, השירים והמיילים אשר הביאה יחד עמה לטיפול. אף אחת מהן לא תהתה מדוע השירים, הציורים והמכתבים אף פעם לא נכתבים בטיפול אלא המתלוננת תמיד מגיעה לטיפול כשהיא מצוידת בהם. הסיבה לכל אלה היא שמדובר ב"כרטיסיות מידע" שנועדו לסייע למתלוננת ללמוד את הגרסה שעליה למסור, לשנן אותה ולזכור היטב. באותו אופן, הציורים אינם אלא כרטיסיות מידע ויזואליות, מפורטות מידי, שנועדו להזכיר למתלוננת את הפרטים "החשובים" שעליה למסור.

המיילים ת/4 (סומנו כעמודים 57 ו-58)

457. ההגנה תתייחס תחילה לשני המיילים (שניהם מיום 9.8.2016 בשעה 9:52) שנשלחו מהמייל של המתלוננת למייל של אחותה אורטל (מסומנים כעמודים 57 ו-58 לת/4). בעדותה בבית המשפט, העידה המתלוננת כי היא זו שכתבה את המסמכים שהוגשו בת/4 וכן ציירה את הציור שהוגש גם כן בת/4 (פרוט' מיום 2018.1.24, ע"מ 56-58). על פי עדותה, המיילים (שסומנו עמודים 57 ו-58) נכתבו לאחר שסיפרה לאמה ולאחר שאמה פנתה למשטרה. (ע"מ 64, ש' 24-25). עוד העידה כי כתבה את הדברים "בטלפון" שלה ולא היה לה מקום כי "שפכה" את ליבה. בניגוד לממצאים החד משמעיים באשר לרמתה הקוגניטיבית של המתלוננת, המיילים האמורים מעידים דווקא על רמה קוגניטיבית די גבוהה ויכולות כתיבה שאין ספק כי אין למתלוננת.

458. ראשית, כתיבת טקסט באורכו של המייל המסומן 57 למשל, מצריך רמה גבוהה מאוד של קשב וריכוז ובוודאי שמי שסובל מבעיות קשות של קשב וריכוז, יחד עם יכולות קוגניטיביות כה נמוכות כמו של המתלוננת, לא מסוגל לכתוב טקסט כה ארוך. לכך יש להוסיף את השימוש הרב שעשה כותב המייל בסימני פיסוק ובכלל זה סוגריים רבים שהכילו "הסברים" למשפטים שבטקסט. לדוגמה, בשורה הראשונה "הסבירה" בתוך הסוגריים למה כוונתה באומרה "לא להתקע על מה שהיה! (תמיד להמשיך ולהתקדם קדימה.....)". בהמשך כותב המייל נותן הסבר לסיבה שלקחו את המתלוננת לערוך משטח גרון "לבדוק לי את הגרון", אחר כך כותב הטקסט נותן הסבר ביחס לפער הגילאים בין המתלוננת לנאשם "כשאני הייתי בכיתה ג' והוא היה בכיתה ו' (בגלל שהוא גדול מימני בשלוש שנים)" ועוד.

459. באופן דומה, ניתן לראות במיילים שימוש בגרשיים שאינו תואם לממצאים בדבר רמתה הקוגניטיבית של המתלוננת וליכולתה, למשל כשתחמה ציטוטים בגרשיים (שורה 5 במיל מסומן 57), כמו המילה "go" שיוחסה שם לנאשם. בהקשר זה יושם לב כי ישנו שימוש במילה באנגלית שאף נכתבה וליתר דיוק הוקלדה באנגלית, בתוך טקסט שכלו בעברית תוך הוספת גרשיים.

נזכיר, כי המורה לאנגלית העידה שהמתלוננת **"תמיד הייתה שלוש שנים מתחת לרמה [...]. לא ידעה אי.בי.סי"** (פרוט' מיום 23.1.2019, ע"מ 337, ש' 5-6). והינה, המתלוננת כותבת באנגלית ועוד בהקלדה, פעולה המצריכה את שינוי שפת הכתיבה לאנגלית והחזרתה לעברית לשם כך ובין לבין להוסיף גרשיים.

460. בנוסף לכך, כותב המייל השתמש במילים שאינן חלק מאוצר המילים של המתלוננת ואשר אינן תואמות לממצאי האבחונים שנערכו לה ולעדויות אנשי המקצוע שהעידו בעניינה. למשל: **"ולהזכירך" "היו נוהגים" (מסמך 57) "בציניות" "האינטרס" "יונק" (עם גרשיים!!!!) (מסמך 58).** באופן תמוהה ולא מוסבר, במילים האמורים המתלוננת משתמשת במינוחים **"איבר מין"** ו**"איברים"**. ואילו במהלך שתי חקירות ילדים המתלוננת השתמשה במילים **"בולבול"** ו**"ביצים"**. ויודגש, אין מדובר **"בהתקדמות"** במה הלשונית ל המתלוננת מאז חקירתה על ידי חוקרת הילדים, שהרי, בעדותה המאוחרת כרונולוגית הן לחקירת הילדים והן למועד כתיבת המיילים, שבה המתלוננת ומשתמשת במילים אליהן היא רגילה **"בולבול"**. לא זו אף זו, כאשר המתלוננת הופנתה ספציפית למיילים, למשל למייל המסומן 57 והתבקשה לספר מה כתבה במייל, המתלוננת השיבה תוך שימוש בשפתה שלה ובשונה מהשפתה שנקט כותב המייל. המתלוננת השיבה **"הכניס לי את הבולבול"** וכן **"נגע לי בתחת ובפיפי"** (פרוט' מיום 24.1.2018, ע"מ 25, ש' 13-14). הן מדפי העבודה והן מחוות הדעת של המומחיות, עולה כי עניין זה לא נבחן על ידן והן נמנעו מלשאול את המתלוננת מי כתב את המיילים הללו ומתי.

461. מצד אחד טענה המאשימה כי יכולתה הקוגניטיבית של המתלוננת כה נמוכה עד כי אין ביכולתה להעליל ואף לא לשקר. עוד טענה, כי עדות המתלוננת **"הבלתי ממוקדת"** שאינה מצליחה להביא סיפור קוהרנטי נובעים מיכולתה הקוגניטיבית הנמוכה **"כמעט על גבול המוגבלות השכלית"**. בה בעת, המאשימה מבקשת להסתמך על המיילים כ**"ראיות מחזקות"**, כאילו נכתבו על ידי המתלוננת. והרי ברור כי כותב המיילים האמורים אינו בעל אינטליגנציה נמוכה ורמה קוגניטיבית כמו זו שאובחנה (שוב ושוב) אצל המתלוננת. הלכה למעשה, המאשימה טוענת בסיכומיה דבר והיפוכו ואף להוכחתו **"מעל לכל ספק סביר"**.

462. על מנת לטשטש את העובדה כי מדובר בכרטיסיות מידע שנועדו לסייע למתלוננת ללמוד ולשנן את הגרסה שעליה למסור, נטען בין השאר כי המתלוננת כתבה את המיילים, השירים וציירה את הציורים, בהצעת המטפלת דגנית בן ניסן, על מנת לפרוק את שעל ליבה בין מפגש למפגש. כלומר, המתלוננת כתבה אותם בביתה והביאה אותם לטיפול. בחקירתה הראשית מיום 4.3.2018 (ע"מ 75) נשאלה דגנית הפסיכולוגית:

"אנחנו הגשנו במסגרת העדות של אוראל אסופה של שירים שהיא כתבה, אסופה כמו מכתבים אל עצמה מהמגירה, מייל או שניים שהיא כתבה לאחותה וקיבלנו אותם מתוך חומר העבודה שלה, מה הרקע ואיך זה הגיע?"
לכך השיבה דגנית הפסיכולוגית:

"קודם כל כמו שאמרתי אני פגשתי אותה אחת לשבוע ולפעמים היה לה מאוד מאוד קשה לחכות שבוע שלם עד הפגישה הבאה, היא ניסתה לבקש פגישות נוספות לי לא הייתה אפשרות, היא הייתה מאוד מאוד מוצפת ונסערת והיה ברור שהיא זקוקה למשהו נוסף והצעתי

לה שבזמן שבין הפגישות היא יכולה גם לכתוב דברים מסויימים ולהביא את זה לפגישה ונוכל לדבר על זה, משהו שיכול לתת לה איזה שהוא מענה לעניין הזה ומספר פעמים היא גם השתמשה בזה.”

463. מעיון בדפי העבודה של דגנית הפסיכולוגית (ת/26) בתאריכים הסמוכים ליום 9.8.2016, מועד כתיבת המיילים, אין שום התייחסות להצעתה של דגנית למתלוננת, בניגוד לאמור בעדותה. כך למשל, בדפי העבודה מיום 3.8.2016, הפגישה שקדמה לכתיבת המיילים, לא הוזכר הצורך בפגישות נוספות כמו גם הקושי של המטפלת דגנית להוסיף פגישות. יתירה מכך, ההצעה שנטענה בעדות המטפלת דגנית, לא עולה מתוך דפי העבודה.

בפגישה שלאחריה ביום 10.8.2016, ציינה דגנית הפסיכולוגית בפתח הדברים כי המתלוננת כתבה **”ברשימות בטלפון, ”תזכיר”** ומתחת לזה ציטטה מתוך המייל או התזכיר. שוב, דגנית הפסיכולוגית לא קושרת את הדברים **”להצעה”** שנתנה למתלוננת ואף לא להצפה ולצורך בפגישות נוספות.

אפילו אם נתעלם לרגע מהפן הראייתי הפלילי של הדברים ונתמקד אך בפן הטיפולי, הרי שאין שום היגיון בכך שהמטפלת של המתלוננת לא תקדיש זמן מהטיפול כדי לעסוק במצוקת המתלוננת, בהצפה וכו' ואף לא בבדיקת תוצאות הצעתה, האם כתיבת הדברים סייעה לנפשה של המתלוננת. דבר מכל אלה לא מוזכר על ידי המטפלת בן ניסן.

464. למען הסר ספק, בדף העבודה של הפגישה מיום 31.8.16 מונה המטפלת מספר דרכים ל”התמודדות”, והאחרונה מבניהן היא **”לעשות דברים שמרגיעים אותי – מוסיקה, ציור”**. מלבד העובדה כי **”כתיבה”** לא הוצעה ויש להניח מדוע, הדברים נכתבו על ידי המטפלת שתי פגישות לאחר הפגישה בה מסרה לדגנית הפסיכולוגית את המיילים.

465. יצויין, כי לא נראה שדגנית הפסיכולוגית ייחסה חשיבות אמתית למיילים או לשירים. בהיותה המטפלת של המתלוננת המודעת ליכולותיה הקוגניטיביות ולקשייה השפתיים היה מצופה כי תעמוד עם המתלוננת על האמור בהם ועל **”התקדמותה הניכרת”** מבחינה קוגניטיבית.

466. עניינם של המיילים רק הולך ומסתבך וברי כי למתלוננת אין שום קשר עם המיילים. הפרקליטה ניסתה להציג מצג לפיו המתלוננת כתבה את המיילים לדגנית הפסיכולוגית אך ללא הצלחה. גם שלל **”רמזים”** ותשובות בגוף השאלות לא הועילו לחלץ מפי המתלוננת את התשובה הרצויה. המתלוננת לא כתבה את המיילים ולא ידעה למי הייתה אמורה לכתוב אותם.

”ש: ואוראל סליחה מותק למי כתבת את המיילים האלה?”

ת: כתבתי את זה לאחותי.” זוהי אורטל כמובן.

לאחר שהמתלוננת לא השיבה את התשובה הרצויה, כלומר **”דגנית”** הפרקליטה חזרה ושאלה ואף רמזה בגוף השאלה:

”ש: ומי ראה אותם? חוץ מדגנית שאנחנו יודעים שזה אצלה,”

והמתלוננת לא הבינה את הרמז והשיבה שוב:

”ת: אחותי ראתה.”

הפרקליטה ניסתה שוב, אך המתלוננת התעקשה וחזרה על תשובתה שוב ושוב :
"ש: כיתבת במייל הזה אחרים גם? את יודעת מה זה לכתב אחרים? נגיד אני כותבת לך עם עותק לתומר,

ת: לא שלחתי את זה רק לאחותי.

ש: רק לאחותך?

ת: כן."

הפרקליטה ניסתה שוב באמצעות שינוי ניסוח השאלה :

"ש: ואחר כך חוץ מאחותך למי הבאת את זה?

ת: הבאתי את זה לך,

המתלוננת שוב "שגתה" והפרקליטה ציינה זאת ושאלה שוב :

ש: לא לי, אני קיבלתי את זה למי הבאת?

ת: הראתי את זה לחוקרת. הראתי את זה לאמא גם."

המתלוננת שלחה את המיילים לאורטל, לפרקליטה, לחוקרת ואפילו לאמה, ורק לדגנית לא שלחה. באין ברירה, השיבה הפרקליטה בעצמה :

"ש: אוקי ולדגנית, אני קיבלתי מדגנית גם.

ת: כן."

(פרוט' מיום 24.1.2018, ע"מ 65, ש' 5-19).

467. מעבר לחומרה העולה משאלות הפרקליטה כמצוטט לעיל, לענייננו חשובה העובדה כי המתלוננת כלל לא שייכה את כתיבת המיילים לטיפול אצל דגנית הפסיכולוגית. לא משנה כמה רמזים נרמזו לה וכמה ניחושים ניחשה, דגנית לא נמנתה על אחד מהם עד שלבסוף הפרקליטה ענתה והמתלוננת אישרה.

468. עניין המיילים עלה גם בחקירתה הנגדית שנערכה לאחר הפסקה של כחצי שעה. למרבה הפלא, בשונה מעדותה בחקירה הראשית, לפתע המתלוננת ברורה וחד משמעית בתשובתה לעניין המיילים ולפיה המייל "נועד" לדגנית המטפלת, תוך הדגשה "קודם לדגנית בהתחלה" ורק אחר כך לאחותה אורטל, כשבחקירתה הראשית כמצוטט לעיל, אורטל הייתה הנמענת הראשונה ואף הבלעדית למייל ומנגד, דגנית לא הייתה אפשרות קיימת בכלל: "כן. אני רציתי להראות את זה קודם לדגנית בהתחלה ואז אחר כך לאורטל. כתבתי את זה יום לפני הפגישה עם דגנית. רציתי להראות לה את זה בטלפון כשאגיע לפגישה."

על אף שעל פניו נראה כי המתלוננת "תיקנה" את הכשלים בתשובתה החדשה (ונתעלם לרגע מצחנת הזיהום), האמת היא שהמתלוננת חשפה כשלים נוספים בגרסתה.

לפי עדותה, המתלוננת כתבה את המיילים ביום 9.8.2016 במכשיר הטלפון שלה ויום למחרת בפגישה אצל דגנית הראתה לה את המיילים באמצעות מכשירה הסלולארי. הדברים מתיישבים עם דפי העבודה (ת/26) מהטיפול אצל דגנית, שם ציינה כי הדברים נרשמו בטלפון ב"תזכיר". הדברים אינם מתיישבים עם העובדה כי התאריך שעל המיילים הוא 9.8.2016 ולא של התזכיר שממילא לא הוצג. יתירה מכך הדבר לא מתיישב עם טענת המתלוננת ואמה שהעידו כי הדברים נכתבו בטלפון אך הועברו למייל משום שלא היה די מקום בטלפון. ברם, הן לגרסת דגנית

הפסיכולוגית והן לגרסת המתלוננת "המיילים" הוצגו לדגנית באמצעות הטלפון ב"תזכיר". לפיכך יש לשאול לשם מה נשלחו למייל של אורטל באותו היום ומדוע היו צריכים לשקר בעניין. הייתכן שהסיבה לכך היא שאורטל היא המקור של המיילים? האם זו הסיבה להסתרת התזכיר והגשת "המיילים" במקומו? המאשימה מעולם לא טרחה לבדוק את מהימנותם או מקורם. המיילים נמסרו למאשימה שקיבלה אותם ללא עוררין בדומה לרוב רובן של ראיות התביעה בתיק. כפי שכבר נטען, המיילים אינם אלא כרטיסיות מידע שהוכנו בעבור המתלוננת שתוכל ללמוד ולשנן את גירסתה. העובדה שהיו ב"תזכיר" במכשירה הסלולארי של המתלוננת מלמדת שהמתלוננת הסתובבה כל יום כל היום עם כרטיסיות המידע שהיה עליה לשנן.

הציורים

469. חשוב להזכיר כי בתיק זה ישנם כמה ציורים: הציור של הפיה עם הרקע הזוהר והציור של הלב הגדול שצוירו במהלך חקירת הילדים כמפורט לעיל בפרק בעניינם.

בנוסף, ישנם הציורים (ת/4 ות/5) שנטען שהמתלוננת ציירה בהמלצת דגנית הפסיכולוגית. ואולם בדומה למיילים, הציורים אף פעם לא צוירו במהלך הטיפול אלא שהמתלוננת הביאה אותם "מוכנים". דגנית הפסיכולוגית העידה כי "זה גם משהו שאני ניסיתי להציע לה, אוראל סיפרה לי שהיא אוהבת לצייר וניסיתי כחלק מהניסיון לגרום לה לבטא את הפגיעה להציע לה גם להשתמש בציור ובאמת באיזה שלב היא הביאה ציור". ואולם מלבד המלצה או שתיים "לצייר" אין עיסוק מבחינה טיפולית בציור. הציורים לא דוברו או נותחו מבחינה פסיכולוגית במסגרת הטיפול, על אף שנטען כי צוירו בהמלצת המטפלת ועל אף הערך הטיפולי הרב שיכול היה להיות לכך.

470. ההגנה טען כי בדומה למיילים גם הציורים אינם אלא "כרטיסיות מידע". אלא שבשונה מהמיילים, הציורים שימשו ככרטיסיות מידע ויזואליות, שנועדו לסייע למתלוננת באופן פשוט ויזואלי. כזכור, בחקירת הילדים השנייה המתלוננת התקשתה מאוד לתאר מה היו המיקומים בחדר ובעיקר היכן היה הדר בעת ביצוע המעשים הנטענים. באמצעות הציורים יכלו להתגבר על כך. בעניין זה חשוב לשים לב לריבוי הפרטים וההסברים שבציור (ת/5). בציור מופיעים דמות המתלוננת, הנאשם וכמובן הדר. לכל דמות הוצמדה "בועת מילים" ובה טקסט ששויך לדמות ונראה כי הטקסט נבחר בקפידה כך שיכיל פרטים חשובים. בבועת המילים של דמות הנאשם נכתב "הא תעשי יותר עמוק". בבועת המילים של המתלוננת נכתב "אני לא יכולה ממש כואב לי הגרון". מעל הטלוויזיה שבציור נכתב "טלוויזיה", בבועת המילים של דמותו של הדר נכתב "תעמיד פנים כאילו אתה רואה" ומתוך עייניו הוצאו שני חיצים שעברו מעל ראשו של הנאשם ועד לטלוויזיה, על מנת שחלילה לא יובן כי שחר צופה בטלוויזיה. מתחת לדמויות הנאשם והמתלוננת צויר השטית. מבלי להיות מומחה היה מצופה כי הציור יכיל יותר פרטים מופשטים ומשתמעים ופחות מלל מדויק ופרטים ברורים וחד משמעיים. לכך יש להוסיף כי הציור (ת/5) היה אף הוא במכשירה הסלולארי של המתלוננת, יחד עם המיילים, ואלה ליוו אותה בשגרת יומה (ע"מ 59, ש' 6-9). בציור ת/8 ניתן לראות בדיוק אותם מאפיינים, אלא שבת/8 הוסף הכיתוב "שטיח" וכן צוירה תמונה על הקיר לצידה נכתב "תמונה מהחתונה" ולדמות המתלוננת הוצמדה "בועה" שבה נכתב "בכי".

השירים

471. עניינם של השירים שלכאורה כתבה המתלוננת נדון כבר בכמה הקשרים שונים, בין השאר ביחס לדגנית הפסיכולוגית וכן לזיהום גרסת המתלוננת. בדומה למיילים השירים מנוסחים בלשון שאינה תואמת את יכולותיה של המתלוננת, ואין לקבל את טענתה של דגנית כאילו בעקבות הטיפול עלתה רמתה הקוגניטיבית. ראשית משום שמדובר בלקות אובייקטיבית כעולה מהראיות הרבות בתיק ובנוסף, משום שכפי שנטען ביחס למיילים, בעדותה המאוחרת לכתובת המיילים והשירים, ניתן היה להבחין באותה רמה קוגניטיבית, שאינה מתאימה לזו העולה מהשירים והמיילים. יתירה מכך השירים כתובים בלשון זכר ומלבד העובדה שהמטפלת לא התייחסה לכך כלל, העניין לא עלה בשום מקום או ההקשר וגם משום כך ברור כי לא המתלוננת כתבה אותם. כשנשאלה בחקירתה הנגדית מדוע כתבה בלשון זכר השיבה שלא שמה לב לכך וכי **"כתבתי כדי שאני לא אשכח את כל הפרטים"** (ע"מ 128 לפרוט' ש' 28).

היעדר מהימנות גרסת התביעה

472. ההגנה מודעת היטב לייחודיות שבעדויות של קורבנות לעבירות מין והאופן המיוחד בו צריכה להיבחן מהימנותן. כפי שנקבע שוב ושוב על ידי בתי המשפט **"לאור ההשלכות הייחודיות שיש לעבירות מין על קורבנות העבירה, הרי שבניגוד למקרים אחרים – אין לצפות כי קורבן העבירה יוכל לספק תמיד גרסה שלמה, עקבית, קוהרנטית, וחסרת סתירות ואי דיוקים, לגבי נסיבות ביצוע העבירה [...]. בהתאם לכך, נקבע בפסיקתנו מבחן גמיש להערכת עדותם של קורבנות עבירות מין – המביא בחשבון את הנסיבות המיוחדות הכרוכות במתן עדותם [...]. במקרים כגון אלו, קיומם של אי-דיוקים, או היעדרם של פרטים מסוימים מגרסת הקורבן – לא יהוו, בדרך כלל, עילה להטלת ספק במהימנותו, ובלבד שהמיקשה כולה, כפי שנמסרה מפיו, היא אמינה. בית המשפט רשאי להסתפק במקרים אלו ב"גרעין האמת" העולה מן הגרסה, ולעיתים אף ניתן להסתפק ב"גרעין הקשה" של האירועים, כל עוד ניתן לבסס עליהם את אשמתו של הנאשם מעבר לספק סביר"** (ראה ע"פ 1965/14 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 17.8.16) בע"מ 6 להלן: **"עניין פלוני 1965/14"**)).

473. כעולה בבירור מהמפורט לעיל, בענייננו לא מדובר באי-דיוקים וסתירות לגבי נסיבות העבירה, אלא בגרסאות שונות שמתחדשות בקצב דינמי, לגבי נסיבות העבירה ולא לגבי נסיבות המקרה. לא יכול להיות חולק כי בענייננו אין מיקשה אחת, אין גרעין אמת ואף לא גרעין קשה, פשוט אין גרסה, יש גרסאות. בענייננו ניתן בהחלט לתאר את הסתירות כ"סתירות מהותיות" **"מוכוונות מטרה"** שיש בהן כדי לאיין את גרסת המתלוננת לחלוטין, וממילא שלא **"ניתן להן הסבר סביר ומתקבל על הדעת"**. בשום שלב, גם לא בסיכומים, לא ניתן הסבר לשינויים הדרמטיים והקיצוניים בגרסת המתלוננת באופן שהמאשימה פשוט התעלמה מהם. כך למשל, האיומים בהפצת דברי בלע כנטען בכתב האישום התחלפו באיומי רצח באמצעות אקדח של אחות הנאשם, מבלי שניתן ולו ראשיתו של הסבר. המאשימה לא טרחה להתייחס לשינוי הקיצוני האמור ולא הסבירה מנין הגיע השינוי כמו גם האקדח. נראה שיש להזכיר כי **"המבחן הגמיש"** מתייחסת לעדות המתלוננת ועדותה בלבד והגם שאינו מתקיים בענייננו, נראה כי המאשימה החילה מבחן זה על כל עדות התביעה. לא נחזור ונלאה בפרטים אלא רק נדגים בתמצית: הסיפור על **"תנועת שחיטה"** שעשה הנאשם מחוץ

לחדר הסבא, שנוסף לאחר "שנולד" בעדות המתלוננת בבית המשפט. עדותה ביחס לחשיפת התלונה בביתה לעומת דוח השוטרים המפורט ועוד ועוד. לשרה יש להוסיף את המומחית מטעמה, דגנית הפסיכולוגית, שהעידה ביצירתיות רבה כי "מרבץ לה" שצוין בדפי עבודתה משמעו "טפיחות על הישבן" כחלק מהאקט המיני, כנראה ליישב את דפי העבודה לדברי המתלוננת שהעידה כי הנאשם לא הרביץ לה. דא עקא, שגם לא העידה על "טפיחות" וממילא שאין בכך שביב של היגיון. אין ספק כי לא ניתן, בשום אופן לבסס את אשמת הנאשם מעבר לספק הסביר. יתירה מכך, עדויות התביעה מוכיחות דווקא את חפותו של הנאשם ללא צל של ספק.

פרשת ההגנה

474. הנאשם מואשם בביצוע של עבירות מין חמורות אותן ייחסה לו המאשימה בשלבים שונים של ההליך המשפטי, גם בשלב הסיכומים. כידוע, לעבירות מין אופי מיוחד ובשל אופיין המיוחד ובין היתר, חומרתן והקושי הראייתי להוכיחן, החלה בשנים האחרונות מגמה של "הגמשת" הפן הראייתי שכונתה בפסיקה "מובלעת ראייתית". בעבירות אלו, בית המשפט נוקט בגישה שונה, בין השאר, בכך שאינו מצפה מהקורבנות להיות "מכשיר דיוק אוטומטי" ומסתפק בקיומו של גרעין אמת בגרסת המתלונן. (עניין פלוני 5582/09).

עם זאת, בתי המשפט חזרו והדגישו כי הדבר אפשרי רק כאשר ניתן לבסס עליו את אשמת הנאשם מעבר לספק סביר. (ראה ע"פ 1965/14 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 17.8.2016) (להלן: "עניין פלוני 1965/14"). כלומר, ההכרה באופיין המיוחד של העבירות ובהשלכות החריגות שלהן על קורבנות העבירה, איננה מפחיתה מאום מהרף הראייתי ההכרחי לשם הרשעה בפלילים - מעבר לכל ספק סביר, וכפי שהסביר זאת בית המשפט העליון: "יודגש כי "המובלעת הראייתית" המיוחדת לעבירות מין אינה "הנחה" שבית המשפט עושה לנפגעי עבירות מין, ואין מדובר בריכוך או בהנמכה של הרף הראייתי "מעבר לכל ספק סביר" כנדרש להרשעה בפלילים." שהרי, בצידה השני של המטוטלת קיימת הסכנה המוחשית של הרשעת חפים מפשע: "בל נשכח כי במרכז ההליך הפלילי נמצא הנאשם, הוא שעומד לדין והוא שעלול לשאת בעונש קשה מנשוא אם יורשע. ה"מובלעת הראייתית" המיוחדת לעבירות המין מקשה עד מאוד על מלאכתו של סנגור. דווקא בשל האופי המיוחד של עבירות מין במשפחה, המבוצעות בחדרי חדרים, נקל לטפול על נאשם עלילת שווא, באשר נמנע ממנו להעיד עדי ראייה שחזו במתרחש וכך לסתור או להפריך את הטענות נגדו." (עניין פלוני 5582/09 לעיל).

475. החשש האמיתי מפני הרשעת שווא איננו רק חשש מפני נשיאה "בעונש קשה מנשוא" שכן עצם הרשעת השווא, היא בבחינת פגיעה אנושה בנאשם החף מפשע, במשפחתו וסביבתו הקרובה ולמעשה בציבור כולו. על אחת כמה וכמה כאשר מדובר בנאשם קטין כבעניינינו. הפגיעה במי שהורשע בהרשעת שווא אינה מסתיימת עם סיום ההליך המשפטי ואף לא בסיום ריצוי העונש, בוודאי כאשר מדובר בעבירות מין, שאז חל גם חוק הפיקוח על עברייני מין. מורשע השווא לא יזכה לטיפול או תמיכה בעקבות הפגיעה בו, נהפוך הוא, כל זמן שימשיך לטעון לחפותו כך יחומר מצבו, הוא יוגדר כמי שאינו משתף פעולה עם הטיפול, אינו מביע חרטה ומי ששיקומו כשל.

אומנם האינסטינקט הראשוני המובן נוטה לטובת הקורבן הנטען וישנו חשש תמידי שמא נפגעת עבירות מין ובוודאי נפגעת קטינה, לא תזכה לצדק, רק משום שלא היו מספיק ראיות להוכחת

האשמה. עם זאת, עלינו לזכור כל העת את הסיכון העצום להרשעות שווא ולהקפיד הקפדה יתירה לבל יעשה שימוש פסול בכלי העוצמתי של הליך פלילי לצורכי נקמנות ושאר מניעים פסולים, על אחת כמה וכמה לנוכח "המובלעת הראייתית" שבעבירות מין. עלינו להיזהר פן "המובלעת" תהפוך להנחה, ריכוך ואף הנמכה של הרף הראייתי עד כי לא יישאר אפילו גרעין קשה.

מהימנות הנאשם

476. בבחינת חקירות הנאשם במשטרה (ת/16-18), העימות שנערך לו עם אחיי המתלוננת (ת/19) ועדותו בבית המשפט, בולטת מהימנותו הרבה של הנאשם. גרסתו אחידה, עקבית וקוהרנטית וניכרת בה דבקותו באמת, גם כאשר אמירת האמת גרמה לו לאי נוחות או מבוכה. הנאשם הקפיד לומר את האמת, הקפד קלה כחמורה, הן ביחס לפרטים מהותיים שבליבת התלונה והן ביחס לפרטים שוליים שאינם קשורים בה. הנאשם מסר את האמת גם כאשר היה בה כדי להציגו באור שלילי. בתוך כך, ניכרת זהירותו ביחס למתלוננת ומשפחתה. על אף היכרותו הברורה את פירטי הסכסוך המתמשך, הנאשם נזהר שלא להשחיר את המתלוננת, את אמה או אחותה. הנאשם אומנם סיפר לחוקריו על הסכסוך המשפחתי כמניע לתלונת השווא ואולם, הנאשם לא פירט על אודות מעלליה של שרה לאורך השנים ובכלל זה, התקיפה הטרייה שתקפה את אחותו שרון, סמוך מאוד להגשת תלונת השווא נגדו. הנאשם לא סיפר לחוקרים ששרה גנבה מאמו תלושים לשופרסל. הנאשם לא סיפר על מעורבותה של אורטל בסיפור התלושים. יוזכר, אורטל היא שציינה מיוזמתה את הסכסוכים המשפחתיים השונים ובכללם סכסוך התלושים שפרץ ארבע שנים קודם לכן. בעניין זה יושם לב להקשר בו אורטל הזכירה את סכסוך התלושים כאילו היה הגורם למעשים הנטענים(!?). הנאשם לא סיפר כי מאז שרה ואמו נותרו בסכסוך שרק הלך והחמיר עם השנים. הנאשם לא סיפר לחוקריו כי שרה התנגדה למתן טיפול רפואי פסיכיאטרי לאמה (סבתו). הנאשם לא סיפר לחוקריו כי על רקע המחלוקת בדבר הטיפול בסבתו, שרה תקפה את אחותו שרון בבית הסבתא. הנאשם לא סיפר לחוקריו כי בעקבות התקיפה הוזמנה נידת משטרה לבית הסבתא וכי שרה כבר לא הייתה שם. הנאשם לא סיפר לחוקריו שהוגשה תלונה במשטרה נגד שרה בגין אותה תקיפה. הנאשם לא סיפר לחוקריו כי התקיפה והגשת התלונה היו זמן קצר מאוד קודם להגשת תלונת השווא נגדו. הנאשם אומנם הסביר כי היה אינטרס כספי בתלונת השווא, אך לא סיפר כי במסגרת הסכסוך הטרי שכלל בקשה למינוי אפוטרופוס לסבתו, שרה השתלטה על כלל ענייניה הכלכליים של סבתו ומידרה את כל בני המשפחה האחרים.

בתוך כך, הנאשם לא השחיר את המתלוננת ולא סיפר על מוגבלויותיה שרובן היו ידועות לבני המשפחה. רק בעימות כאשר אורטל מנסה לטפול עליו את האשמה למוגבלות המתלוננת בלימודים, הנאשם משיב לה כי מאז ומעולם היו למתלוננת בעיות בלימודים, אך הוא לא עושה כן מיוזמתו. הנאשם הכחיש כי ביצע את המעשים שיוחסו לו אך הוא לא הרחיק עצמו מהמתלוננת באופן גורף. הנאשם סיפר כי היו פעמים ששהה בחדר סבתו יחד עם אחיו והמתלוננת ואף השיב בחיוב כאשר נשאל האם נגע פעם במתלוננת ולבקשת החוקרת פירט למשל חיבוק ביום הולדתה (החקירה הראשונה, לאחר דקה 00:15:53). הנאשם לא הכחיש כל מגע עם המתלוננת כדי להרחיק עצמו ממנה לחלוטין. הנאשם דייק בגרסתו והקפיד למסור את האמת בכללותה.

477. לא בכדי, התקשתה המאשימה למצוא טיעונים נגד מהימנות הנאשם וגרסתו. מבין שלושת עמודי הסיכומים שהוקדשו לעדות הנאשם, עמוד שלם הוקדש ל"אבחון" הפסיכולוגי שהמאשימה

ערכה לנאשם. תחילה התייחסה למה שכונה על ידה "מצמוץ טורדני ובולט בעיניו" של הנאשם, אותו שייכה למתח וללחץ כטענתה, לקראת חקירתו הנגדית. מיד לאחר מכן ובאותה נשימה ממש טענה כי הנאשם היה קר רוח בחקירותיו וקבעה כי הנאשם מנותק רגשית ואדיש. את זה ואת זה זקפה לחובת הנאשם, הגם שמדובר בדבר והיפוכו. לשיטתה, הן קור רוחו והן לחצו משמשים לחובתו, בלי הסבר ובלי בעיה ובעיקר מבלי שנתנה לראיות לבלבלה. את התעודה הרפואית על ממצאיה הפתולוגים (נ/35) ביטלה ומשלל הממצאים השוללים את קור רוחו הנטען, התעלמה. כך למשל, המאשימה התעלמה מכך שמתיעוד חקירתו הראשונה (ת/16) עולה כי הנאשם רעד במהלך החקירה וכי החוקרת אף התייחסה לכך באומרה **"אין ספק שאתה מפחד כי אתה בתחנת משטרה, הכל בסדר. לא, לא בגלל שאתה רועד..."** (לאחר דקה 07: 28: 00). ברי כי רעד איננו אחד מהסממנים לקור רוח.

478. ל"חוות דעתה המקצועית" צירפה המאשימה את חוות דעתה של חוקרת המשטרה ליאת בורובסקי שפסקה יחד עם פאנל השוטרים "המומחים" כי הנאשם "ממש סוציופתי". יצוין כי אבחנתם התבססה על כך שהנאשם **"לא בכה, לא היו לו בקשות מיוחדות, לא התנצל"** כפי שהעידה החוקרת בורובסקי (ע"מ 260 לפרוט', 5-6).

המאשימה הפנתה לעדותה של החוקרת בורובסקי שטענה כי התנהלותו של הנאשם בחקירתו ובתקופת מעצרו הייתה חריגה **"ושום דבר לא חדר את רגשותיו"**.

מעיון בעדות החוקרת בורובסקי עולה כי היא אינה טוענת כנגד מהימנות הנאשם או גרסתו - להיפך. דבקות הנאשם בגרסתו לכל אורך חקירתו בתנאי מעצר, היא שנזקפת לחובתו. מבחינתה, העובדה כי לא הצליחו לשבור את רוחו ולחלץ מפיו הודאה להפלתו, משמשת כנגדו. בעולמה של החוקרת בורובסקי אין חפים מפשע ולכן העובדה כי **לא התנצל** מעידה לשיטתה, על היותו סוציופתי. האפשרות שהנאשם חף מפשע לא קיימת, כמו גם חזקת החפות. בהתאם לכך, גילו הצעיר של הנאשם, היעדר עבר פלילי לחובתו, וחקירתו משך ארבעה ימי מעצר היו צריכים להוביל לתוצאה אחת ויחידה – הודאת הנאשם במיוחס לו ולמצער בחלקו. כל תוצאה אחרת משמעותה שהנאשם סוציופתי שכן "מנסינה בחקירות בהם מעורבים ילדים, התנהלותו קרת הרוח הייתה בולטת בחריגותה". לשם המחשה יובאו דברי החוקרת מורן המתארים לאיזו התנהגות "לא חריגה" ציפו מצד הנאשם **"...ביום הראשון שהתיישבת פה בחקירה אתה היית בוכה כמו ילדה ומנסה להוכיח עד כמה זה לא נכון..."**. כאמור, העובדה כי הנאשם לא התפרץ בבכי **"כמו ילדה"** הופכת אותו לסוציופטי שהתנהגותו חריגה ובעיקר לאשם!:

479. איזו מין הוכחה זו, הרי באותו אופן, הנאשם יכול היה לבכות "כמו ילדה" כלשונה והחוקרת הייתה מוצאת בכך סימן לכך שהוא משקר, שהרי אילולא שיקר מדוע שיבכה.

וידגש, הנאשם אומנם לא בכה "כמו ילדה" אך לא היה קר רוח, כפי שהחוקרת מורן הבחינה בעצמה בנאשם שרעד בחקירתו. עם זאת, לא למותר להוסיף כי התנהגות הנאשם בחקירתו תואמת לא רק את אופיו אלא גם את הבנתו את "האירוע": האמת ידועה וברורה לו כך גם הסיבות להגשת תלונות השווא. הנאשם גם מכיר היטב את הנפשות הפועלות ובעיקר את שרה דודתו ומעלליה לאורך השנים. לכך יש להוסיף את ההודעה ששלחה לו שירן אחותו (נ/37) לפני שנכנס לחקירה שבה הרגיעה אותו שלא ידאג והבטיחה לו שהחוקרים יבינו **"שזה חרטא אחת גדולה ופשוט אין לה רעיון אחר איך לפגוע"** והוסיפה **"המשטרה חייבים לבדוק כל טענה מטומטמת ככל שתהיה זה לא כי**

מישהו חושב שאתה אשם". הנאשם, שהיה אז רק בן 15, האמין בתמימותו כי המשטרה באמת תחקור ותבדוק הכל. כיום הוא בגיר, מפוכח וכבר לא תמים, נאבק כבר ארבע שנים להוכיח חפותו (ואין זו טעות לשונית).

480. ניתן לשער מדוע בחרה המאשימה לבסס טיעוניה ביחס לעדות הנאשם על עדותה של החוקרת בורובסקי, שכן נראה כי הן מחזיקות באותה השקפת עולם ולפיה אין חפים מפשע בעולם! הפרקליטה ציינה בטיעוניה כי הנאשם נחקר 3 פעמים וטענה כי בכל חקירותיו **"הכחיש הנאשם באופן גורף את העבירות המיוחסות לו"**, והדגישה כי **"הכחיש כל נגיעה או פגיעה מינית במתלוננת"**. (סעיף 108 לסיכומי המאשימה).

481. בהקשר זה לא למותר להפנות לפקודת המטא"ר שצוינה לעיל, הקובעת בין השאר כי **"הפקודה מעגנת את ההגנה על זכויותיו של הקטין בהליך הפלילי בהתאם לחוקי הנוער, והיא מאזנת בין אותן הזכויות, בין טובת הקטין, צורכי החקירה ושלומו הציבורי וביטחונו, בד בבד עם כשריו המתפתחים של הקטין ובצרכיו המיוחדים..."** למרבה הצער, נראה כי אך ורק צורכי החקירה עמדו לנגד עיני החוקרים.

482. עוד נקבע כי **"מדיניות המשטרה בטיפול בנוער מבוססת על ההבחנה בין בני נוער שהעבריינות היא להם דרך חיים, ובין בני נוער שעברו עבירה מזדמנת שאינה חמורה ושיש לפעול להוצאתם ממערך ההתנהגות הפלילית"**.

483. בדומה לחוקרת בורובסקי גם לשיטת הפרקליטה העובדה כי הנאשם לא הודה במיוחס לו ואפילו לא בחלק מהמיוחס לו, משמשת כנגדו. האמת לא חשובה ואין לה שום משקל. אין חפות וממילא לא חזקת החפות ולכן לא תיתכן הכחשה גורפת, שהרי חייבת להיות אשמה, כלשהי. ההגנה תוהה בינה לבינה מה היה קורה אילו הנאשם היה נשבר בחקירתו ומודה הודאת שווא בהתאם להאשמות שהיו קיימות **אותה עת**. האם היה מצופה ממנו לעדכן גרסתו הבדויה מעת לעת בהתאם לשינוי גרסת התביעה? או שדי היה לה בהודאת השווא הראשונה?

484. בהקשר זה חשוב להפנות לחקירתו הנגדית של הנאשם במסגרתה לא נשאל הנאשם ולו שאלה אחת בעניין האישומים המיוחסים לו, שהרי מאז הוגש כתב האישום גרסת המתלוננת השתנתה כליל ולא נותר זכר מהנטען בכתב האישום, ואילו גרסת הנאשם נותרה עקבית אחידה ומהימנה. בהינתן ש"במובלעת הראייתית" גרסת המתלוננת ומהימנותה היא העיקר, הרי שאין בידי התביעה דבר ומימלא שאין ראיות חיצונית בענייננו. עם זאת, התובעת לא אמרה נואש, לא חזרה בה ואף לא חישיבה דרכה מחדש.

485. הנאשם נחקר נגדית בשתי ישיבות, האחת מיום 17.9.2018 אז החלה התובעת בחקירתה הנגדית וביקשה להמשיך בישיבה הבאה ואכן המשיכה וסיימה חקירתה בדיון מיום 8.11.2018. ואולם, חקירה נגדית הלכה למעשה לא הייתה. הנאשם לא נשאל דבר ביחס לאירועים עצמם ולא ביחס לגירסתו. החקירה כללה שאלות רבות בנושאים שונים, אך לא בעניין האשמות. ככל שהחקירה הנגדית נגעה בנושאי האשמות נגד הנאשם היה זה בשאלות ביחס לעדות המתלוננת בבית

המשפט ומה הנאשם זוכר מהעדות, אך לא נשאל מהי גירסתו ביחס לאותם נושאים. "מענה" הנאשם לאישומים החדשים לא היה חשוב כלל.

"אתה יודע במקרה שאוראל שהיא תיארה את קופיקו אתה זוכר מה היא סיפרה?" והנאשם השיב **"לא במדויק."** **"מה אתה זוכר שהיא סיפרה לגבי הסרט קופיקו?"** הנאשם לא זכר אלא רק שהמתלוננת אמרה שהיה עם הדר בחדר. לשאלת הפרקליטה מה כל אחד מהם עשה, השיב הנאשם **"היא אמרה שהתחבאתי מתחת למיטה משהו כזה, שלא היה אפשר להתחבא מתחת למיטה שלי."** הנאשם לא זכר מה עוד אמרה המתלוננת. המאשימה הוסיפה ושאלה **"מתי היה האירוע של הסרט קופיקו? היה אירוע מיוחד?"** והנאשם השיב **"היה איזה יום הולדת, אני חושב של סבתא."**

486. יודגש, כי ישנה חשיבות לעניין המועד בו התרחש לכאורה האירוע הנטען עם קופיקו, כך גם לתשובת הנאשם בעניין ושאלות המאשימה שבאו בעקבותיה.

נזכיר, בעדותה בבית המשפט טענה המתלוננת כי אירוע קופיקו הנטען היה ביום הולדתה של סבתה **"הוא הראה לי את זה כשהיה יום הולדת לסבתא"** (ע"מ 109 לפרוט' ש' 26). וזו הסיבה שכך זכר הנאשם. ואולם, בחקירת הילדים טענה המתלוננת כי אירוע קופיקו היה ביום הולדתה של שירן אחות הנאשם (ת/ב 11 ע"מ 39 ש' 12). כך מסרה גם שרה בחקירתה במשטרה כי האירוע קרה **"ביום הולדת של שירן אחות של שחר"** (ת/ב 9 ע"מ 2 ש' 2). כמצופה, גם אורטל טענה בחקירתה במשטרה כי אירוע קופיקו הנטען היה **"ביום ההולדת של שירן, שהיא אחות של שחר"** (ת/ב 15 ע"מ 4 ש' 90). בעקבות כך, שאלה המאשימה או ליתר דיוק הציעה **"של שירן אחותך?"** והנאשם השיב **"יכול להיות."** כלומר, יכול להיות שזה מה שסיפרה המתלוננת. לאחר מספר שאלות בהן נשאל הנאשם מה המתלוננת סיפרה על האירוע הנטען, חזרה המאשימה **"ליום הולדתה של שירן"**. כאילו כדי להשכיח את גירסת המתלוננת בעדותה, שנצרבה אצל הנאשם כך התברר. הפרקליטה שאלה **"אתה זוכר איזו יום הולדת של שירן, בת כמה היא הייתה?"** הנאשם לא זכר כמובן. במקרה זה המאשימה העדיפה את גירסת המתלוננת בחקירת הילדים יש להניח שמשום שהתאימה לראיות בתיק ובנייהן, גירסאותיהן של אורטל ושרה. ואולם, כידוע ברוב המקרים העדיפה המאשימה את גרסתה החדשה של המתלוננת כפי שהעידה בבית המשפט.

הפרקליטה שאלה בנוגע לסרט הפורנוגרפי **"זה היה ביוטיוב?"** והנאשם השיב **"אני חושב שהיא אמרה שזה היה ביוטיוב, לא זוכר."** המאשימה הוסיפה ושאלה האם יצא לו לצפות בסרטים פורנוגרפיים ביוטיוב, והנאשם השיב **שלא ניתן**. כמפורט לעיל בפרק בעניין היוטיוב, המתלוננת התעקשה שהסרט הוקרן ביוטיוב ואמרה כי ראתה את הסמל של יוטיוב, ואולם הדבר בלתי אפשרי, כפי שאמר גם הנאשם.

487. לאחר מכן, המאשימה שאלה **"אוראל העידה פה שתי ישיבות שלמות ושמעת כל מה שהעידה, תתאר ותספר מה אתה זוכר שהיא אמרה לגבי כל העניין של הסטופר? מה היא מייחסת לך?"** והנאשם השיב **"שעשיתי לה סטופר ברגע שהיא התחילה למצוץ לי אני חושב. אמרתי לה אני חושב "גו"."**

יושם לב שהמאשימה מתהלכת בין הטיפות ולא מעמתת את הנאשם עם טענת המתלוננת הבלתי אפשרית לפיה השתמש בסטופר לתזמן **חצי שעה** לביצוע מעשה הסדום בפי המתלוננת. ככל הנראה בשל הידיעה כי יוכיח חפותו בנקל. נזכיר כי ה"גו" לא נטען בחקירת הילדים. עם זאת, הוא קיים במייל אך באנגלית go.

488. בהמשך לכך, שאלה הפרקליטה **"מה היא אומרת שהיית אומר לה לעשות?"** הנאשם לא זכר והמאשימה השיבה בעצמה **"שהיית מחזיר לה עמוק את איבר המין שלך לפה שלה."** תגובת הנאשם לתשובת המאשימה בעלת משמעות רבה **"אני זוכר שאורטל אמרה בעימות בלי שיניים."** ואכן, מצפייה בעימות (ת/19) עולה כי אורטל חוזרת ומציינת שוב ושוב שהמתלוננת סיפרה לה שהנאשם אמר לה **"בלי שיניים"**. דא עקא, שלכל אורך חקירת הילדים המתלוננת לא ציינה אפילו פעם אחת שהנאשם אמר לה **"בלי שיניים"**. נזכיר כי החשיפה בפני אורטל, חקירת הילדים וחקירת אורטל היו סמוכות מאוד זו לזו. יתירה מכך, גם בעדותה בבית המשפט המתלוננת לא טענה שהנאשם אמר לה **"בלי שיניים"**. המתלוננת כן התייחסה בעדותה ל**שיניים**- השיניים של הנאשם **"הוא היה מכאיב לי עם השיניים שלו. הוא היה מושך לי בציצי ונושך"** (ע"מ 120 לפרוט' ש' 15).

489. בעקבות תגובת הנאשם שזכר כי **אורטל** אמרה בלי שיניים, המאשימה הוסיפה ושאלה **"ולתאור של אוראל?"** והנאשם השיב **"זה התיאור של אוראל."** המאשימה המשיכה ושאלה **"אתה יכול לספר מה אוראל אמרה?"** והנאשם השיב **"לא זוכר"**. נראה כי לשיטת המאשימה, גרסת המתלוננת מפיה וגרסת המתלוננת לטענת אורטל, הן שתי גרסאות שונות ונפרדות ומבחינתה הדברים שאורטל מסרה לא הגיעו מפי המתלוננת, ולא בכדי. מנגד, הנאשם בתמימותו מייחס את הדברים שאורטל הטיחה בו שוב ושוב במהלך העימות למתלוננת, כאילו נאמרו מפי המתלוננת. כאמור, נראה כי המאשימה לא סברה כך. המאשימה המשיכה ושאלה את הנאשם מה זכור לו מעדות המתלוננת בבית המשפט, שוב מבלי להתעניין מהי גרסתו לדברים. נושא נוסף שהיה דרוש **"קבלת הכשר"** היה האיומים ברצח אורטל באמצעות אקדחה של שירן, תסריט שלא נזכר בחקירת הילדים, כמפורט בפרק הדין באיומים. המאשימה שאלה את הנאשם **"אתה זוכר שהיא סיפרה איזה איומים היית משמיע בפניה כדי שהיא תבצע את מה שהיא אומרת שדרשת ממנה?"**

והנאשם השיב **"זוכר חלק. אני זוכר שהיא אמרה שאני אקח את האקדח של שירן ואני יהרוג את אחותה אורטל כי היא הדבר הכי חשוב לה, שאני אומר שהיא זונה או יקרא לה זונה ולא יהיו לה חברות. אני זוכר שהיו עוד כמה דברים. אני לא זוכר."**

תשובת הנאשם הכוללת בחובה את הפרטים החדשים הייתה לשביעות רצונה של המאשימה שעברה לשאול בנושא אחר. נראה כי לשיטתה הכשירה את הגרסה החדשה שהנאשם מעולם לא נחקר לגביה ולא נדרשה תגובתו כמחויב בחוק. המאשימה הסתפקה בכך שהנאשם סיפר מה הוא זוכר מעדותה של המתלוננת, הא ותו לא. המאשימה לא טרחה לשאול את הנאשם אף שאלה בעניין; המאשימה לא שאלה האם דיבר על אקדח עם המתלוננת? האם היה לאחותו אקדח באותה עת? או האם כל שאלה אחרת בניסיון לברר את טענת האיומים ההזויה שנולדה בחטא, כמפורט לעיל.

ויוזכר, הנאשם היה עד ההגנה הראשון, שירן אחותו העידה לאחרי. באשר לעדותה בעניין "האקדח שלה" ראה לעיל בפרק "האיומים". עוד יושם לב, כי לשיטת אורטל ממנה "נולד" האיום בהריגתה, האיומים נועדו לגרום למתלוננת לשמור את הסוד, ולא לגרום לה "לבצע" כפי ששאלה המאשימה.

490. עניין נוסף שהיה דרוש "הכשר" היה המועד בו פסקו המעשים לכאורה. כזכור, בחקירת הילדים טענה המתלוננת כי המעשים פסקו לפני בת המצווה שלה "ואני יודעת מתי זה הפסיק. משנה שעברה שלפני הבת מצווה, שבוע לפני הבת מצווה זה הפסיק

. זה מה שאני זוכרת אבל לפני זה הפסיק" כפי שפורט לעיל, נראה כי היה חשוב למתלוננת להדגיש עניין זה. מועד הפסקת המעשים "לפני בת-המצווה" של המתלוננת נטען פעמים אחרות ולא רק מפי המתלוננת.

491. בעימות (ת/19) עדיאל אמר שהמעשים הפסיקו "לפני הבת-מצווה" (לאחר דקה 13: 06: 00) ולאחר מכן "לפני הבת-מצווה, כן" (לאחר דקה 24: 08: 00).

גם אורטל התייחסה למועד בו פסקו המעשים לכאורה ואף נתנה לך הסבר, ככל הנראה ההסבר לבחירת "המועד". "שחר, אתה הפסקת לפני הבת-מצווה, כי אתה ידעת שזה... היא כבר ילדה שיכולה לקבל מחזור. אתה הפסקת לפני הבת מצווה אל תגייד לי שלא. אתה היי... עשית...". (לאחר דקה 02: 25: 00).

492. בעדותה הראשית נשאלה המתלוננת "מתי הכול הפסיק?" והמתלוננת השיבה "בגיל, אחרי הבת מצווה בגיל 12" הפרקליטה המופתעת שאלה "אחרי הבת מצווה?" ואף הוסיפה ושאלה בהמשך "הבת מצווה שלך?" והמתלוננת השיבה בחיוב כמובן. הפרקליטה שאלה את המתלוננת האם היא זוכרת מתי הייתה בת המצווה שלה, כאילו היה בכך להסביר את שינוי הגרסה והמתלוננת השיבה בפירוט כי בת המצווה הייתה ביום "1.2 כי לא היה מקום ב-2.2" ולשאלת בית המשפט השיבה כי "1.2 עכשיו אנחנו 2018 אז 2015" (ע"מ לפרוט')

לאור תשובותיה החד-משמעיות של המתלוננת המאשימה ניסחה שאלתה מחדש "בסדר ואז, עכשיו זה טוב כי יש לנו תאריך כזה שגם קל לנו יותר לחשוב לנו. ועכשיו מתי הפסיק כל ההתנהגות הזאת של שחר אליך ביחס למועד של הבת מצווה כמה זמן קודם?"

493. בהמשך בחקירתה הנגדית שוב טענה כי המעשים נמשכו לאחר בת המצווה, למעשה אפילו אחרי אירוע יום ההולדת של מלכה המאוחר לבת המצווה בכארבעה חודשים (ע"מ 99 ש' 24). בהמשך העידה מפורשות "אחרי האירוע של מלכה זה היה עוד פעם. אני אומרת שזה הפסיק מה שהוא עשה לי זה היה עד הבת מצווה שלי. גם אחרי האירוע של מלכה הוא עשה לי את זה. כל פעם שהיה חגים" (ע"מ 103 ש' 6-7). יושם לב לנחרצות שבתשובות המתלוננת, כל אחת מהן בנפרד נשמעת משכנעת וחד-משמעית. בחקירת הילדים טענה באופן שאינו משתמע לשתי פנים, "לפני הבת מצווה" ולא סתם לפני אלא "שבוע לפני הבת מצווה זה הפסיק". בבית המשפט העידה גרסה שונה לחלוטין, גם אז באופן נחרץ וחד-משמעי "אחרי האירוע של מלכה היא עוד פעם" כאילו מעידה בוודאות על אירוע ספציפי, אחרי יום ההולדת של מלכה.

494. לאור שינויי הגרסה האמורים התקשתה המאשימה בחקירתו הנגדית של הנאשם וכאמור, נדרש "הכשר" למועד הפסקת המעשים לכאורה "אוראל מספרת לא אחקור אותך על כל דבר ועניין אלא חוקרת על המסכת בכללותה, אוראל טוענת שלמעשה אתה את כל הפגיעות המיניות בה ביצעת במשך שנים אפילו שהיא העידה כאן במשפט היא אמרה שנים ממש רכות שהיא בגן ושזה נמשך עד הבת מצווה בוודאות אבל יכול להיות שהיו לך הזדמנויות אחרי זה, מה אתה אומר?" והנאשם השיב "לא הבנתי את השאלה. לא עשיתי איתה שום דבר. לא." ובצדק.

495. באותו אופן, נדרש הכשר גם ל"זירות פשע נוספות" בכך שנאמר לו שהמתלוננת "מספרת שזה לא היה רק בחדר של סבתא וזה לא היה רק בבית של סבתא אלא גם בבית שלך וכשהייתם מתראים בבתים אחרים ולא רק בבית של הסבתא. מה אתה אומר על זה? והנאשם השיב "גם שרה אומרת שעשיתי את זה בבית של ניילי הסבתא השניה שלי, לא עשיתי איתה שום דבר. יכול להיות שהיא אומרת, לא יודע, אני לא עשיתי איתה שום דבר." יוזכר, אירוע קופיקו לא נכלל בכתב האישום ומן הסתם הנאשם לא נחקר לגביו. בסיכומיה ביקשה המאשימה להרשיע הנאשם גם באירוע זה וטענה כי הנאשם קיבל הזדמנות סבירה להתגונן. האומנם?

496. באותו אופן ניתן בנקל להוסיף ולייחס לנאשם ולמעשה לכל משפחתו אינספור עבירות חמורות, בלי להודיע ומבלי לחקור אותם עליהן. כך למשל, מדוע המאשימה לא ביקשה להרשיע את הנאשם בעבירה של ניסיון לרצח, על שניסה להטביע את המתלוננת באבוב ביום ההולדת של מלכה, כפי שטענה המתלוננת. הרי ניתן למצוא לכך חיזוק בעדותה של שרה שטענה שמלכה בחרה לחגוג דווקא ביום למרות שידעה שהמתלוננת לא יודעת לשחות ולמרות שהציעה לה לחגוג במסעדה. במסגרת חקירתו הנגדית נשאל הנאשם ביחס לסכסוך המשפחתי ובהקשר זה "מה המניע של אוראל" להעליל עליו (ע"מ 293 ש' 10-11) תוך ייחודה של המתלוננת משאר בני משפחתה ביחס לשאלת המניע כנראה כדי ליצור מצג כאילו לא תיתכן עלילה בשום אופן. "אני רוצה להבין, כשאתה אומר סכסוך מה אתה מתכוון, שאוראל קמה יום אחד בבוקר ואמרה שהיא תעשה את זה. מה שחר מתכוון שזה אומר בגלל סכסוך" (ע"מ 293 ש' 22-23).

כמו כן הוסיפה "יש דרך אחת לפרש את מה שאתה חושב, שאוראל שומעת בבית על הסכסוך, כמו שאתה שומע, וכמו שאתה שומע על זה בכללי, ואז יום אחד היא קמה בבוקר או בערב והיא אומרת לעצמה בגלל שאמא שלי בסכסוך עם מלכה אני אמציא עכשיו סיפור שלא היה ולא נברא עם מלא אירועים, עם מלא הזדמנויות, על פני שנים ארוכות ששחר הבן דוד שלה שחיפשתי את התשומת לב שלו ואהבתי זה מה שהוא עשה לי?"

אלא מה, שלא היה זה בוקר אחד ולא הייתה זו המתלוננת שהעלילה; כמפורט לעיל, הראיות בתיק ובכללן עדותה של שרה, מספרות על כעס עמוק וארוך שנים מצד שרה למלכה. בסמוך להגשת תלונת השווא חלה הסלמה- תקיפת שירן, מאבק האפוטרופסות והסכסוך הכלכלי סביב כספה של אימן, הסבתא. בד בבד, הקירות הלכו וסגרו על שרה שסירבה בתוקף להעביר את המתלוננת למסגרת חינוכית מתאימה, על אף חוות דעת המומחים בדבר הנזקים החמורים שגרמה לה. בתוך כך שרה

עמדה עם גבה אל הקיר כשהוגש הדוח לעו"ס לחוק הנוער (נ/48) בעקבותיו נפתחה בדיקה של עו"ס לחוק הנוער במחלקת הרווחה של עיריית גבעתיים.

497. בהמשך, המאשימה ניסתה להגחיק את הטענה כי שרה היא שהגתה ויזמה את העלילה ושאלה את הנאשם "אולי שרה המציאה ואמרה לאוראל יאללה בגלל הסכסוך שלה עם אחותה אמא שלך ושמואל בואי נכניס להם ונגיד שאתה אנסת אותה, נראה לך הגיוני?" די בתיאור התמציתי לאירועים שקדמו לתלונת השווא כדי להבין שממש לא מדובר בבדיחה. שרה היא אדון העלילה וליתר דיוק "גברת העלילה".

498. לא למותר לציין כי המאשימה בשאלתה מפריכה את טענתה שלה בדבר מניעות אצל המתלוננת, שלדברי המאשימה אהבה את הנאשם וחיפשה את תשומת ליבו. יתירה מכך, אכן היו "מלא אירועים" ו"מלא הזדמנויות" כמו גם **מלא גירסאות**, עוד הוכחה כי מדובר בעלילה.

499. לצד ניסיונות המאשימה למזער ואף להגחיק את הסכסוך המשפחתי כמניע לעלילת השווא, המאשימה הוסיפה וטענה בסיכומיה כי "הנאשם לא סיפק בכל חקירותיו במשטרה, כמו גם בעדותו בבית המשפט הסבר מניח את הדעת, מדוע **שהמתלוננת תעליל עליו עלילת שווא**". לטענתה, הנאשם ציין כי יש סכסוך בין המשפחות אך ללא הסבר לאינטרס המתלוננת לתפול עליו תלונת שווא. ואולם, המאשימה איננה מדייקת בדבריה, כפי שלא דייקה בשאלתה. כאמור לעיל, האינטרס איננו של המתלוננת, האינטרס הוא של שרה והדברים עולים מדברי הנאשם, הגם שנוהר שלא להשחיר אף אחת מהן.

500. כבר בראשית חקירתו הראשונה מיום **17.1.2016 (ת/16)**, הסביר הנאשם מהי הסיבה בעטיה הוגשה נגדו תלונת השווא "**בגלל שיש ביננו סכסוך על ירושה. בין המשפחות**". תמלולי החקירות שהוגשו על ידי המאשימה אינם משקפים את הדברים שנאמרו בחקירות במלואם. ביחס לדברי הנאשם בעניין הסכסוך, לא צוין בת/16 כי בהמשך לתשובת הנאשם שלעיל, החוקרת אמרה לנאשם "**בוא נניח את הסכסוך רגע בצד**" (לאחר דקה 05:04:00) אך הנאשם המשיך ואמר "**בגלל הסכסוך, בעיקר בגלל הסכסוך אני חושב**" והחוקרת שוב ביקשה ממנו "**להניח**" את הסכסוך בצד. כבר כאן נראה כי הנאשם סיפק בהחלט הסבר מניח את הדעת ואולם החוקרת לא הייתה מעוניינת לשמוע אותו וממילא לא לבדוק את אמיתותו. בהמשך כשהנאשם חזר וטען "**בגלל הסכסוך**" החוקרת ביטלה את דבריו ואמרה "**הסכסוך הוא לא ביניכם, הוא בין המשפחות**" והנאשם השיב "**בין המשפחות אז זה עובר גם לילדים מן הסתם**". (לאחר דקה 00:11:40). בהמשך לכך ותוך התעלמות מוחלטת מתשובת הנאשם, החוקרת שאלה שוב "**איזה אינטרס יש לה לשקר?**" והנאשם השיב "**בגלל הסכסוך**" (לאחר דקה 00:26:26). לא רק שהחוקרת לא ייחסה שום משקל לתשובת הנאשם אלא שנראה שממש כעסה בגללה כשהשיבה לנאשם "**תקשיב שחר, אני משתדלת מאוד להיות עדינה איתך...**" ובסוף נאום במהלכו הסבירה לנאשם שהוא משקר אמרה "**את הכותרת של הסכסוך הזה שאתה הולך איתה מפה עד ל... לא יודעת לאן**" והנאשם חזר ואמר "**אבל זה בגלל הסכסוך כל הדברים האלה**" אך החוקרת ביטלה בביטחון מוחלט את דבריו, משל הייתה בת משפחה המעורה בפרטי המריבה "**זה ממש**

לא בגלל הסכסוך כל הדברים האלה. לא העלילו עליך עכשיו שנתת לה סתירה בלחי, זה דברים שילדה בת 12 לא יכולה לשקר בהם נקודה". (לאחר דקה 11: 29: 00).

501. אפשר להבין מנין מגיע הספק שמטילה החוקרת בתשובת הנאשם, בהחלט מדובר במניע די שכח בכדי להוביל לתגובה כה קיצונית. ואולם, מעבר להוכחות שפורטו לעיל, היה מצופה מהחוקרים שיעשו מלאכתם ויחקרו, יבדקו ויבררו בעיקר מחוץ לחדר החקירות. אילו היו עושים כן וודאי היו מגלים את תיק הרווחה של המתלוננת ואמה, את התלונה ששירן הגישה נגד שרה, את תיק האפוטרופסות שהתנהל והירושה הצפויה. בתוך כך היו מגלים שלא היה לנאשם סלולארי לצפות בו בסרטים פורנוגרפיים וממילא שלא הייתה נמצאת היסטוריית גלישה התואמת לגרסתה המופרכת הראשונה ובוודאי שלא היינו מגיעים לזו האחרונה. במקום זאת, התעלמו מטענת הסכסוך והתמקדו בכך שהנאשם לא בכה. מעניין לדעת מה תחשובנה החוקרות לאור הגרסה האחרונה.

הינה כי כן, שרה היא שיזמה והגתה את העלילה ואם נדרשת הוכחה נוספת לדברים הרי שהמתלוננת העידה על כך בעצמה למשל בחקירת הילדים השנייה **"היא מסבירה לי"** **"היא אמרה לי שאני חייבת.. ששכחתי.."** (ת/ב, ע"מ 2, 22-32). כך גם בטיפול אצל דגנית כעולה מדף העבודה של הטיפול מיום 9.5.2016 שכותרתו **"דברים שאמא רוצה שתדבר איתי"** (ת/26).

502. בהקשר זה ההגנה תפנה לדברי הנאשם בחקירתו השנייה (ת/17) כשהנאשם נשאל איך לדעתו מרגישה "עכשיו" המתלוננת והנאשם השיב שאין לו מושג ואז הוסיף **"את האמת אפילו קצת שמחה"** כשנשאל מדוע שתשמח השיב **"כי זה היה על הסכסוך המשפחתי, או היא או אפילו אמא שלה תשמח"** והדגיש **"אפילו אמא שלה תשמח"** (לאחר דקה 28: 16: 00).

החוקרת לא מאמינה לנאשם אך היא גם לא מנסה לברר מדוע אמא שלה תשמח מדוע דווקא אמא שלה? היא הטיחה בנאשם **"שחר, אתה ממשיך להדגיש את הנושא של הסכסוך המשפחתי והסכסוך המשפחתי והסכוך המשפחתי, נראה לך הגיוני שילדה בת 12 תתאר כאלה אירועים בגלל הסכסוך המשפחתי הזה שאתה משתמש בכותרת שלו? לך משיב הנאשם "אני לא יודע, אבל הגיוני לי". מבלי לנסות לברר מדוע "הגיוני לו" החוקרת מטיחה בו "לא הגיוני לאף אחד ולבנאדם נורמאלי אחר" והנאשם משיב **"אני יש לי את הנתונים של הסכסוך ואיך ש..."** והחוקרת קוטעת את תשובתו ושואלת האם הוא היה מסוגל לספר כאלה דברים בגלל סכסוך והנאשם משיב בשלילה (לאחר דקה 35: 19: 00). בהמשך לכך, מחדד הנאשם את המניע לעלילה – כלכלי. החוקרת לא מבינה **"מה הקשר."** והנאשם שואל אותה, **"על מה הסכסוך?"** החוקרת משיבה **"על ירושה"** ומוסיפה כי כרגע הסכסוך לא מעניין אותה!! ובנוסף אומרת לנאשם **"אני לא דיברתי על אמא שלך ולא על אמא שלה ולא על הסכסוך"** הגם שדווקא עליהם היה עליה לשאול. לאחר מכן שאלה את הנאשם איך הסכסוך מפריע למתלוננת והנאשם השיב **"מבחינה כספית לדעתי, מבחינה כספית נקודה"**.**

503. אומנם, אין זה הגיוני ואף לא נורמאלי להעליל עלילה כה חמורה על רקע סכסוך משפחתי ואולם, כמפורט בפרק הדין ב"שרה, המתלוננת ותיקי הרווחה" ברי כי אין זה המעשה הבלתי הגיוני היחיד של שרה. ההתכחשות למוגבלויות המתלוננת, העמסת שיעורים פרטיים בתדירות בלתי סבירה, השקרים לגורמי החינוך וההתעקשות שלא להעביר את בתה למסגרת החינוכית המתאימה

לה ואשר תטיב עמה, על אף חוות דעת של גורמי מקצוע בדבר הנזקים החמורים הנגרמים לה, לא הגיוני ולא נורמאלי.

504. באשר לתיעוד חקירות הנאשם יצוין ויודגש כי התיעוד בכתב שהוגש על ידי המאשימה (ת/16-18) אינו אלא תקציר בלבד. חלקים רבים ומהותיים מהחקירות הושמטו וחלקים אחרים "תומצתו" ולא צוטטו כפי שנאמרו באמת. כך למשל, בתקציר החקירה הראשונה, ת/16 נרשם כי הנאשם נשאל האם הוא יודע איך מקיימים יחסי מין וכי הנאשם השיב "כן. אני רואה באינטרנט" (ש' 35 לת/16 התקציר). ואולם, מצפייה בתיעוד החזותי המלא, עולה כי התשובה שנרשמה כאילו מפי הנאשם היא למעשה תקציר של שתי תשובות ושאלה מדריכה אחת. בניגוד לתקציר הנאשם השיב "כן" ותו לא. בהמשך לכך, החוקרת הוסיפה ושאלה "ראית סרטים? מה?" והנאשם שוב השיב "כן". אין חולקין כי קיימת חשיבות מכרעת לתיעוד מדויק של חקירה פלילית וכי השמטת פרטים או שינויים עלולים להטות את המשפט כולו. כזכור, ענייננו במשפט פלילי ולכן, להשמטת שאלתה המדריכה של החוקרת וניסוח תשובת הנאשם כפי שנוסחה יש משמעות גדולה. דוגמה נוספת, או למעשה דוגמאות נוספות הן תשובות הנאשם באשר לסכסוך כמניע אפשרי להגשת תלונת השווא נגדו, ביחס אליהן תקצירי החקירות (ת/16-18) רחוקים מהמציאות. ואולם, הדבר לא מנע מהמאשימה לבסס טענותיה על התקצירים ולהתעלם מהתיעוד החזותי המלא, כפי שפורט לעיל.

הפסיכולוגית הקלינית, גברת יעל אופק

505. לאחר מעצרו של הנאשם הוריו זיהו אצלו סימנים של טראומה כתוצאה מהמעצר. בעקבות כך פנו לפסיכולוגית הקלינית יעל אופק לשם קבלת טיפול בעבור בנם. במסגרת הטיפול התקיימו אחת עשרה פגישות טיפוליות שתועדו כמקובל בתיק טיפול אשר הוגש בהסכמה לבית המשפט (נ/41). עיון בתיק הטיפול מעיד על משפחה תומכת ואוהבת אשר מביטה אל המשבר בעיניים מציאותיות.

506. בפגישת האינטק הורי הנאשם תיארו אותו וסיפרו על "חננו", ילד טוב שרוצה להיות טייס. הורי הנאשם הוסיפו וצינו כי לדעתם אין לנאשם עניין במיניות באותה נשימה ההורים ציינו כי הם חושבים ששחר לא משתף אותם בכל מה שעובר עליו. בהמשך לכך הסבירו כי לדעתם יהיה לנאשם יותר קל להיפתח מול מישהו שאינו מעורב.

הפסיכולוגית הקלינית תיארה את הנאשם כנער נאה הנראה כפי גילוי וצינה כי השיחה עמו זורמת. המטפלת התרשמה מנער רגיש, אינטליגנט, בוגר, יוצר קשר טוב, משתף, נהנה מהתחושה שמבינים אותו.

מהאמור בדפי סיכום הטיפול הפסיכולוגי ניתן ללמוד על הנזקים החמורים שנגרמו "לילד הסופר טוב" כהגדרת עדיאל במהלך העימות, רק בן 15, שכפי שהעידו שרה ואורטל היה עסוק כל הזמן במחשבים. הזימון הטלפוני מהמשטרה לאחריו הגיע לתחנה ולא שב לביתו משך ארבעה ימים. במהלך מעצרו בן ארבעת הימים הנאשם נחקר, הופעל נגדו מדובב ונערך לו עימות עם אחיי המתלוננת, אורטל ועדיאל על אף שלא ברור מה הייתה המטרה החקירתית לעימות. כעולה מסיכום הטיפול, נגרמה לנאשם טראומה המלווה בתסמיני חרדה, דריכות, הימנעות ועוד, אשר הפריעו לשגרת יומו. עוד עולה מסיכום הטיפול שהשיגרה כמו גם עתידו חשובים לו מאוד והוא

מנסה לשמור על תפקוד תקין ומבקש לברר אם התסמינים שהוא חווה נורמליים והאם יחלו. בהתאם, ניתן להתרשם כי הנאשם התמסר לטיפול בתקווה למצוא מזור לסבלו. בנוסף לכך, סיכום הטיפול מעיד על כנות הנאשם שאפיינה גם את חקירתו במשטרה ועדותו בבית המשפט. לא בכדי נמנעה המאשימה מלחקור נגדית את הנאשם ביחס לאירועים המיוחסים לו, כפי שיפורט בהמשך.

507. בעקבות כך, ניסתה המאשימה להחליש את כוחו של סיכום הטיפול כראייה, להקטינו ולפקפק במהימנותו. המאשימה הטילה ספק ב"חווית המעצר הטראומית", הגם שלא יכול להיות חולק על עצם קיומה. חווית מעצר טראומטית בעבור כל אחד, בוודאי בפעם הראשונה ועל אחת כמה וכמה בעבור נער כה צעיר, בן 15. למעשה, הטראומה אינה קשורה בחפות או אשמה ולכן לא ברור מדוע בחרה המאשימה לפקפק בקיומה.

ללא חוות דעת מקצועית בתחום רפואת הנפש, קבעה הפרקליטה בעצמה כי הנאשם קר רוח, אדיש, חסר רגש וחסר אמפתיה באופן מובהק. על שום מה? על שתרגיל הדיבוב וניסיונות חקירתיים נוספים לא גרמו לנאשם להודות, אפילו הודאת שווא, העיקר הודאה. תחת חוות דעת מומחה מתחום רפואת הנפש, הסתפקה המאשימה בהפנייה לעדותה של החוקרת בורובסקי שכזכור חיוותה דעתה "המקצועית" ביחס לנפשו של הנאשם. בתוך כך, ליקטה חלקיקי ציטוטים מסיכום הטיפול "קהות חושית לצד עצבות" "מתקשה לדבר במונחים רגשיים" כדי להתאים לפרופיל שיצרה לנאשם.

ואולם, בדיוק כפי שתיאורה את מצבו הנפשי של הנאשם בעת החקירה חטאה למציאות, כך גם בעניין הטיפול.

המאשימה טענה כי "הפגישות הטיפוליות מצביעות על "קהות רגשית לצד עצבנות" של הנאשם" (ע"מ 57 לסיכומים) תוך שימוש מטעה בציטוט שלמעשה מתאר את תסמיני הפוסט טראומה של הנאשם ולא את הלך הרוח בטיפול בו. לא רק שהפגישות לא מצביעות על קהות רגשית, אלא שמסיכום הפגישה ממנו נלקח הציטוט, מתוארת תמונה אותנטית של רגשות עמוקים של הנאשם. בסיכום הטיפול צוין כי "מפעם לפעם כמעט בוכה, נראה שמתאמץ לעצור את עצמו. כשאני מתייחסת לכך אומר שבכה הרבה, כמו תינוק, עד ש"אזלו הדמעות".

508. האותנטיות ניכרת, בין השאר, מהאיפוק שמזהה המטפלת אצל הנאשם, אשר מפעם לפעם כמעט ובוכה אך עוצר את עצמו. המאשימה ביטלה באבחה את התרשמותה המקצועית של הפסיכולוגית הקלינית וקבעה בעצמה כי "הנאשם מנסה להרשים את המטפלת". לשיטתה, היא הפרקליטה יכולה לזהות אותנטיות מדפי הסיכום בעוד המטפלת המוסמכת, הפסיכולוגית הקלינית לא מזהה זיוף מול עיניה. באותו אופן, הפרקליטה מתחה ביקורת על הטיפול בנאשם, שלא היה בו "ניסיון לחדור לנבכי נפשו של הנאשם" (ולא ברור מנין הציטוט) או לבדוק עיוותי חשיבה. לא זו אף זו, המאשימה נתנה למטפלת "נקודות לשיפור" וציינה כיצד היה עליה לפתח את הטיפול.

509. לשיטתה, לא רק שהמטפלת אינה מקצועית דיה כדי לזהות תסמינים וסימנים בנפשו של הנאשם, אלא שגם "מטרת הטיפול מבחינת ההורים" מהווה מבחינתה מסגרת קשיחה שלא תוכל לסטות ממנה. ברור כי לא כך היא. ראשית, לא יכול להיות חולק בדבר מקצועיותה. שנית, ברי כי האישימונים הקשים בהם נחשד הנאשם, קיבלו התייחסות בטיפול ובכלל זה ביחס לשאלה האם

קרה או לא קרה שאם לא כך, הרי שאין כל משמעות לטיפול. לא בכדי הוגדרה מטרת הטיפול **"מבחינת ההורים"**. יתירה מכך, ניכר כי הטיפול התאפיין בשיחות קולחות בהן הנאשם שיתף, סיפר ופירט, כפי שצוין לאורך הטיפול **"שיחה זורמת"** **"משתף"** ו**"מספר בפירוט רב"** כל אלה מבטיחים כי הטיפול לא הוגבל למטרה שלא בכדי צוין **"מבחינת ההורים"**. לא יכול להיות חולק כי אילו היו דברים בגו, וודאי שהצעיר בן ה-15 היה מעלה משתף בהם ואולי אפילו **"פולט"** בהינתן השיחות הקולחות, השאלות הרבות ובפרט בהינתן שמדובר בטיפול פרטי שחל עליו חיסיון בין מטפל למטופל, מה שמבטיח סודיות. כך למשל ציינה המטפלת בסיכום הפגישה מיום 24.3.16 **"אני שואלת הרבה שאלות מרחיבות – מה חשב מה הרגיש"** והוסיפה כי **"שחר מספר בפירוט רב"**. לכך יש להוסיף את השיתוף הכן והאותנטי של הנאשם בדבר שיעור חינוך מיני שהתקיים בבית הספר וחששו שמא לא יצליח לקיים מערכת יחסים בשל הטראומה. ברי כי אין לנאשם עיוותי חשיבה. החשש הוא אותנטי, **פחד מצמית מעלילת שווא**.

510. המאשימה מנסה לתאר את הנאשם בעל אישיות מעוותת, חסרת רגשות ומסוכנת על אף שאין רמז לכך בראיות התביעה. יתירה מכך, אם כך היה הרי שהמאשימה לא הייתה מוותרת על חקירה נגדית ש**"תחשוף"** אותו מול השופטים.

מעבר לנדרש, ההגנה תפנה לסיכום הבדיקה הנוירו-התנהגותית שנערכה לנאשם בדצמבר 2009 באשר להפרות קשב וריכוז, מן הסתם, ללא שום קשר להליך דנן. שם צוין כי הנאשם **ילד חכם** **"ילד שמח בד"כ"** **"בעל דימוי עצמי גבוה"** כן צוין **"ללא תסכולים חברתיים וללא קשיי התנהגות"**.

וכן בדצמבר 2013 (נ/33) על ידי השירות הפסיכולוגי של עיריית גבעתיים. יוסכם כי האבחון נערך הרבה לפני שהחל ההליך דנן ובמנותק ממנו ועל כן אין לחשוד בו כמוטה או מטעם וממילא נערך על ידי גוף אובייקטיבי.

באבחון האמור התרשמו מהנאשם **"שחר מרשים כנער רגיש ועמוק, בעל עולם פנימי עשיר ומגוון. נראה כי לשחר דימוי עצמי תקין וקיימת תפיסה אופטימית על העתיד. היחסים המשפחתיים נתפסים כקרובים, חמים ופתוחים, בהם ניתן לסמוך אחד על השני"**. עוד צוין כי **"שחר מאמין ביכולותיו ותופס את העתיד בצורה אופטימית"**.

511. מדוח שנערך בנושא **"היחשפות ילדים ובני נוער לתכנים פורנוגרפיים באינטרנט וסוגיית סינון אתרים פוגעניים – עדכון"** מיום 14.11.2018 עולה כי אין ממש בניסיונות המאשימה לצייר את הנאשם כמסוכן מבחינה מינית. כך גם ניסיונה להציג את התנסותו המינית הדלה, עליה שיתף מיוזמתו, כחריגה, קיצונית ומסוכנת תלוש מהמציאות ולוקה בהתממות מוגזמת, וודאי בעבור פרקליטה פלילית. מבלי להכביד בפרטים יצוין כי לפי הדוח האמור **"שיעור החשיפה המכוונת לתכנים פורנוגרפיים ברשת בקרב נערים חילוניים היה 62%"**. אין ספק שזה לא המצב האופטימלי הרצוי ולכן ישנה התערבות רגולטורית וניסיונות לשיפור המצב. עם זאת, התממותה הבלתי ריאלית של הפרקליטה מהמציאות בכדי להציג את הנאשם כחריג ומסוכן, תלושה מהמציאות.

כך גם לעניין מעורבות הורי הנאשם בחייו, שהוצגו כמרוחקים ולא מודעים. ראשית, אין ספק כי עצם הבאת הנאשם לטיפול מיוזמתם וללא שום קשר להליך מלמדת על מעורבות ומודעות גבוהה. לא זו אף זו, ההורים ציינו כי הם חושבים שבנם לא משתף אותם בהכל, ולכן הביאו אותו לטיפול שיוכל לחשוף בפני גורם מקצועי. לא מדובר בעניין של מה בכך שהרי באותו שלב הגיליוטינה עדיין

הייתה מונחת על צווארו של בנם ואילו כל מטרם הייתה לגונן על בנם אפילו אם עשה את המיוחס לו, סביר שלא היו פונים לטיפול בעבורו ומעדיפים שלא לנער את הבקבוק, מתוך חשש מהדברים העלולים לצאת ממנו. גם בכך יש להעיד על חפותו החד משמעית של הנאשם. בנוסף לכך, מהדוח האמור לעיל נמצא כי רק 5% מההורים היו מודעים לחשיפת ילדיהם לתכנים אלה. גם בעניין זה רצוי היה שתהיה מעורבות גדולה יותר, ואולם מדובר בבעיה כלל עולמית בעקבות מציאות החיים והקדמה שבימינו.

512. לשיטת המאשימה מסיכום פגישות הטיפול בנאשם יש כדי ללמד על אישיות קהת חושים ושאר איבחונים השמורים לאנשי מקצוע מהתחום. ואולם, ניתן להבחין בנקל כי לא זו האמת ומן הסתם שאין דבר וחצי דבר "באבחוני" אולי המאשימה לנאשם. המאשימה התעלמה מפירוט תסמיני הפוסט טראומה של הנאשם ובין השאר העצבות. כן התעלמה משיתופו הכנה כי קשה לו לשמור את הסיפור בסוד מחבריו וכי יש לו צורך לשתף ולדבר על הדברים והוקל לו כשיתף. המאשימה התעלמה במיוחד מתחושותיו הקשות "מרגיש אשם על משהו שלא עשיתי". כן התעלמה מהתרשמות הפסיכולוגית מכך שהנאשם מבוהל ומבולבל. המאשימה התעלמה מכך שהנאשם משתף בפירוט רב ומשתף שהוקל לו לאחר מכן. המאשימה התעלמה מהתרשמות הפסיכולוגית הקלינית כי הנאשם "מתמודד עם עומס מחשבות ומנסה לעשות סדר בכדי להירגע, מעין אחיזה". כן התעלמה מכך שצוין ש"מרגיש חסר כוחות, לא מתחשק לעשות דברים שפעם אהב". בתוך כך, המאשימה ביקשה להזכיר את מצבה הטראומטי של המתלוננת גם לאחר "שנתיים של טיפול פסיכולוגי מעמיק". בהקשר זה יוזכר מצבה הנפשי המרומם ביום ההולדת של עוז, הגעתה בקביעות לחוג האנגלית באינגליש האוס ועוד כמפורט לעיל. באשר לטיפול גופן, סיכומי ההגנה עמוסים בדוגמאות מהן בחרה המאשימה להתעלם במתכוון. עם זאת, בהקשר לנושא כאן ולביקורתה של המאשימה על טיפול הנאשם, תוזכר מעורבותם של כל כך הרבה בעלי אינטרס "מזהמים" בטיפול במתלוננת, שלא הטרידו את המאשימה כהוא זה.

הגנה מן הצדק

513. לאורך השנים, דוקטרינת ההגנה מן הצדק הורחבה "השימוש בהגנה הפך לאלסטי וגמיש והוא עשוי לבוא לידי ביטוי בכל חלקי המשפט: לא רק בשלב המקדמי אלא גם בשלב הכרעת הדין; לא רק בשלב הכרעת הדין אלא אף בשלב גזר הדין" [...]. זוהי התפתחות מרשימה שמושפעת גם מכללים חוקתיים [...] להיבטים הבאים של הדוקטרינה, שלטעמי רלוונטיים לענייננו: "יש להביא בחשבון [...] את טוהר ההליך הפלילי, את השאיפה להביא לפסילת מהלכים נפסדים של התביעה ולשמור על אמון הציבור בבית המשפט" (עניין גאבדן, 31).

514. בענייננו, נפגעו עקרונות הצדק וההגינות המשפטית פגיעה אנושה. טוהר ההליך הפלילי זוהם מראשיתו ועד סופו. זכויות היסוד של הנאשם נרמסו בזו אחר זו, שוב ושוב. הזכות לחירות, לכבוד ולהליך הוגן נשכחו כלא היו והאינטרס של אמון הציבור במערכת המשפט אבד אי שם במרוץ אל עבר ההרשעה.

היעדר אישורי יועמ"ש לתיקונים הרבים של כתב האישום; חוסר הוודאות המוחלט ביחס להאשמות המיוחסות לנאשם, על אף התיקונים המרובים. בתוך כך, שינוי ראיות התביעה תוך כדי ניהול ההליך ובעיקר שינוי גרסת המתלוננת; לעניין זה יפים דברי בית המשפט העליון בע"פ 534/84 אסתר אריה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 12.8.85).

"הכלל הרחב המנחה אותנו בסוגיה זו הוא, שהנאשם זכאי לדעת, מה האשמה המוגשת נגדו. כשאנו משתמשים בביטוי "אין עונשין אלא אם מזהירין" (הלכות מיבמות, פא, א [א]), כוונתנו לא רק לציון העבירה אלא גם - כחלק בלתי נפרד ממנה - לפירוט העובדות. ושיטת המשפט שלנו דוגלת בגילוי מלא של העובדות, שעל פיהן מובא הנאשם לדין, על-מנת שיוכל - מבעוד מועד - להיערך כראוי להגנתו.

515. הלכה למעשה, כנגד הנאשם הוגש כתב אישום חדש לא רק בהיעדר אישור היועמ"ש אלא ללא ידיעת הנאשם. לכל אורך ההליך נאלץ הנאשם לגשש באפלה כדי לנסות לגלות מה מיוחס לו באותו שלב בהליך ובהתאם לכך, להכין הגנתו. ואם לא די בכך נזכיר את החומרים שהוסתרו מההגנה (ראה הפרק הדין בתיקי הרווחה) שלבסוף תמציתם נחשפה לקראת סיום פרשת ההגנה. לכך יש להוסיף את ההתנגדות הנחרצת של התביעה להשלמת עדות המתלוננת על פרטים מהותיים שעלו ונטענו גם לאחר עדותה (ראה למשל "הטפחות על הישבן" שטענה דגנית הפסיכולוגית) שמצאו דרכם לסיכומים גם בהיעדר כל ראיה. עוד נזכיר, כי אירוע "קופיקו" הנטען בחדרו של הנאשם יוחס לנאשם בשלב מאוחר, ללא סיבה מוצדקת, ללא אישור היועמ"ש וללא פירוט האשמה. לא צוינה העבירה ולא פורטו העובדות המקימות אותה לטענת המאשימה, גם לא במסגרת הסיכומים.

516. לאלה יש להוסיף את מעורבותה האסורה של שרה בהליך הפלילי שהתבטאה למשל בראיות הרבות מטעמה שהוגשו כראיות התביעה. כך למשל, המומחיות מטעם שרה אומצו כמומחיות הבלעדיות מטעם התביעה, על אף שאלו מומחיות מטעם שרה.

517. בנוסף, מחדלי החקירה מצד המשטרה שתלתה כל יחבה בהודאת החשוד הצעיר. אף כיוון חקירה נוסף לא נבדק ולא נחקר: הסכסוך המשפחתי שנטען שוב ושוב ולא רק על ידי הנאשם, לא נבדק. המשטרה לא גילתה על תלונת שירן נגד שרה, לא גילתה על הליכי האפטרופסות ואף לא על מאבקי הירושה. המשטרה גם לא גילתה כי קיים תיק רווחה למשפחת המתלוננת וכי גורמי החינוך והרווחה מודאגים עד מאוד מדרך חינוכה של שרה את המתלוננת. בהתאם לכך, גורמי המקצוע שטיפלו בעניין המתלוננת לא נחקרו בשום שלב. חוקרי המשטרה גם לא ידעו על כך שהוזמנה ניידת משטרה בשעת לילה מאוחרת לבית המתלוננת על ידי שכנים מודאגים ששמעו "צעקות". השכנים לא נחקרו ולא נבדק מה היה כה חריג ב"צעקות" שהצדיק הזמנת ניידת בשעה כזו. המשטרה לא חקרה את הדר אחיו הצעיר של הנאשם. המשטרה לא חקרה ולא גילתה כי לנאשם כלל לא היה מכשיר סלולארי עד הגיעו לגיל 13, כפי טענת המתלוננת בעצמה לפני שזוהמה. המשטרה לא חשפה את היסטוריית הגלישה באינטרנט של הנאשם ואת מחקרי התקשורת הרלוונטיים. כמו כן, הסבתא לא נחקרה עד יום מותה לאחר ששרה שיקרה וטענה כי אינה בקשר עם אמה.

518. באשר לחקירת הדר אחיו של הנאשם, המשטרה לא חקרה את הדר אחיו של הנאשם שהיה בחדר.

519. בעניין גאבדן, קבע בית המשפט כי "קיימת האפשרות של ביטול כתב אישום מכוח הגנה מן הצדק על פי סעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי. סעד כזה, יתקיים כמובן רק כאשר יש פגיעה מהותית בעקרונות של צדק והגינות משפטית. דוגמאות אלו מציגות חלק מארגז הכלים של השופט במקרה המתאים בבואו לעצב את הסעד הפלילי בשל פגיעה ממשית בזכות הנאשם להליך הוגן". גאבדן, ע"מ 20-21).

520. כל כך הרבה פעמים נפגעו כל כך הרבה זכויות של הנאשם עד כי קצרה היריעה מלהתייחס לכולן במסגרת פרק זה, ונתייחס אך לתמציתן. מעבר למפורט לעיל, ביחס לפגיעה בכבודו של הנאשם ההגנה תפנה לתיעוד החזותי של חקירותיו במשטרה המלמדות יותר מכל על פטירתה בטרם עת של חזקת החפות. נער צעיר בן 15 מגיע מיוזמתו לחקירה לבדו, נעצר למשך ארבע ימים, במהלכם נעשה לו תרגיל חקירתי של מדובב שלאחר שלא צלח התיעוד בעניינו הושמד. לאחר מכן, נערך עימות: שלושה מבוגרים מול הנאשם הקטין. חוקרת המשטרה, אורטל שהטיחה בו האשמות ללא הרף ועדיאל נגד הנאשם הצעיר לבדו. אך לא בכך הסתכמה הפגיעה בחירותו ורמיסת כבודו עד עפר. בצפייה בתיעוד החקירות (לאחר דקה 19:42:00), חוקרת המשטרה שואלת את הנאשם "איך עושים ביד?" ולתשובותיו שאלה "מה זה?" וכן "מה זה ככה? באוויר?" בתיעוד החקירה ניתן לראות את הנאשם מדגים עם ידו וניכר כי כבודו נרמס, בעיקר לנוכח הדגמת ידה של החוקרת תוך כדי שאלתה. קשה שלא להתכווץ מצפייה בחקירה ולנוכח חפותו על אחת כמה וכמה. בהקשר נפנה למאמרו של המלומד הרדוף לפיו "ההגינות חשובה לא רק כלפי חשודים ונאשמים שבהמשך יתברר כי הם חפים מפשע, אלא גם כלפי אלה שבהמשך יתברר כי הם אשמים. כפי שהיטיב לכתוב השופט לוי, הזכות להליך הוגן אינה באה רק לטובת הפרט החשוד או הנאשם, אלא היא מראה לכל פרט בציבור "שאם וכאשר יתקיימו נגדו הליכים פליליים, הם יתנהלו באופן ראוי והוגן". (הרדוף, בע"מ 139-140). לא זה המסר המועבר כאן לציבור. לשם המחשה, שוו בנפשכם שהחוקרת היא חוקר והנאשם הוא נאשמת קטינה בת 15 הנחקרת בחשד לביצוע עבירות מין והחוקר שואל את הנאשמת (חשודה אותה עת) "איך עושים ביד?" המבט על פניו של הנאשם אומר הכל.

521. הפגיעה בכבודו וחירותו של הנאשם לא הסתיימה עם סיום חקירתו במשטרה. גם לאחר הגשת כתב האישום הוסיפה המאשימה לנהוג בנאשם משל היה אויב המדינה. מבין כל הפגיעות ומבין כל הזכויות שנפגעו ופורטו לעיל, תובא להלן אחת החמורות והמטרידות מבניהן. במסגרת לימודיו הנאשם ניגש לבחינות הבגרות ובהתאם לכך נאלץ לבקש מפעם לפעם שחרור מהתייצבות או דחיית הדיון בהתאם לצורך. לאחר שהוגשה אחת הבקשות, כולל מסמך רשמי מבית הספר המאשר קיומו של המבחן, הפרקליטה עו"ד איריס פמיליה פוגל, החליטה כי כבודו, חירותו, פרטיותו, חזקת חפותו וזכותו להליך הוגן, אינן חשובות. למעשה, נראה כי לשיטתה, זכויותיו אלה, אינן קיימות. כך, לאחר קבלת בקשת ההגנה, עו"ד פמיליה פוגל פנתה לבית הספר של הנאשם וערכה בירורים ביחס לבחינת

הבגרות. ברגע אחד, רמסה זכויותיו וחשפה את סודו, זה שכל כך התקשה והתייסר מלשמור (ראה ת/41). גם העובדה כי מדובר בקטין לא עצרה את המאשימה מלרמוס את כבודו של הנער שכלל לא הוכחה אשמתו.

בתשובה לטענת ההגנה כי המאשימה הרסה לו את המקום הבטוח בבית הספר, בעוד הייתה יכולה לפנות אל הסניגורית השיבה עו"ד פמיליה פוגל בין השאר:

"אלה דברים שמעבר לשחרור מדיונים. מעבר להליך שמתנהל אין דברים שמבחינתי כמאשימה ונציגת המדינה הם בעורקיי ובנימי נפשי. חברתי הגישה מסמך ממנהל בית הספר [...]

יש פה משפט שקטין מעורב בו. אנחנו גם כמאשימה וגם כבית משפט יש לנו חובה מוגברת לגבי התנהלות המשפט בעניינו. יום האחד האדם הזה יגדל, לא יודעת איך המשפט יסתיים, יהיו דברים שיעלו בדיונים, יהיו חסכון בעדים שאולי חברתי תוותר עליהם. דברים שקורה במהלך הדיונים, אחר כך יש פגישות, חשוב שהקטין יהיה נוכח בכל דיון ודיון שלו." (ע"מ 69 לפרוט', 13-21).

חזקת החפות, מי? הליך הוגן, מה? כבוד האדם, למי?

522. בעניין זה ההגנה תפנה לדברי בית המשפט המאלפים באשר לעקרונות שצריכים להיות בעורקיי ובנימי נפשה של התביעה הפלילית, והחובות להן היא כפופה:

"ההגינות המוטלת על התביעה במשפט הפלילי – ניזונה מהיותה המדינה. כוח התערבות כה דרמטי בחיי הפרט וזכויותיו – מכפיף אותה למסננת של המשפט החוקתי. דרישת חוק-יסוד: כבוד האדם וחירותו לפיה אין נוטלים או מגבילים את חירותו של אדם, מופנית כלפי המדינה, ובמיוחד כלפי רשויות התביעה המייצגות אותה במשפט הפלילי. דרישת ההגינות מהתביעה קשורה מיניה וביה לזכותו של הנאשם להליך פלילי הוגן. נציגי המדינה כפופים לכללים ואמות מידה הקבועים מראש, כדי לוודא שהכוח של המשפט הפלילי יופעל בהגינות כלפי הפרט. זאת לא רק כדי להגן על היחיד, אלא על החברה כולה. זכותו של הנאשם כי בית משפט לא ידון באישום נגדו כאשר עומדת לו הגנה מן הצדק, אף היא חלק מהזכות להליך פלילי הוגן" (עניין גאבדן, 32).

523. הפרקליטה הייתה יכולה ולמעשה חייבת, לנהוג בהגינות המוטלת עליה. היה עליה להקפיד היטב היטב ולשמור על חירותו של הנאשם, כבודו וחפותו שעודנה עומדת לו. אלו הם הדברים שצריכים להיות בעורקייה ובנימי נשמתה. הפרקליטה הפרה חובתה להגינות ופגעה בין היתר, בזכות הנאשם להליך פלילי הוגן, הגם שזו החובה המוגברת החלה עליה כתובעת פלילית. עו"ד פמיליה פוגל לא הפעילה בהגינות את כוחו של המשפט הפלילי כלפי הנאשם הקטין, והכתימה אותו בהרשעה מבלי שהורשע, וממילא שמבלי שנערך לו הליך הוגן. את חובתה המוגברת קשרה הפרקליטה דווקא עם מה שנראה כמו "חזקת האשמה" שהרי "יום האחד האדם הזה יגדל" די בכינויה את הנאשם "האדם הזה" ללמד רבות.

524. בעניין זה עמד בית המשפט העליון על הקשר ההדוק שבין המשפט הפלילי למשפט החוקתי **"זכות הנאשם להליך הוגן במשפט הפלילי, נשענת הן על זכותו החוקתית לחירות והן על זכותו לכבוד, אך זאת בדרך כלל לפי הסדר האמור [...]. הכתמת נאשם בהרשעה מבלי שנערך הליך הוגן פוגעת בכבודו"**. (עניין גאבדן, 15-16).

היעדר חקירה נגדית לנאשם

וְעָמְדוּ שְׁנֵי הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר לָהֶם הָרִיב לְפָנָי ה' לְפָנָי הַפְּהִינִים וְהַשְּׁפָטִים אֲשֶׁר יִהְיוּ בֵּינָם הֵהֱם: וְדָרְשׁוּ הַשְּׁפָטִים הַיָּטֵב וְהַיָּה עַד שֶׁקָּרַע עַד שֶׁקָּרַע עָנָה בְּאָחִיו: (דברים יט', יז).

525. על אף הצהרת המאשימה בדבר החשיבות שהיא מוצאת בהשתתפות הנאשם במשפטו, נראה כי חשיבות זו פחתה משמעותית בשלב חקירתו הנגדית. המאשימה אומנם שאלה את הנאשם מספר שאלות, אך אין מחלוקת כי לא הייתה זו חקירה נגדית. כך הצהירה בעצמה לפרוטוקול לאחר שסיימה לשאול **"אין לי שאלות נוספות בחקירה נגדית. כמו שהערתי במהלך החקירה הנגדית, אני לא חקרתי את הנאשם על כל פרט ופרט שהמתלוננת טוענת אלא על המסכת בכללותה שלא ישתמע שאנחנו מוותרים ולא מעמתים אותו וזאת לאור ההכחשה המלאה שלו לכל החזית"**.

דא עקא, שלא אלה הם פני הדברים; המאשימה לא חקרה את הנאשם על אף פרט **"שהמתלוננת טוענת"** ואף לא על המסכת כולה, שהרי גם המאשימה לא יודעת מה היא טוענת ומה המסכת השלמה. טפטוף נוזל הזרע, בליעתו או שתייתו בכוס? המעשים פסקו לפני בת המצווה או לאחריה? הנאשם איים בדברי בלע כנטען בכתב האישום או ברצח אורטל באמצעות אקדחה של שירן? הייתה אלימות פיזית קשה או משא ומתן כגרסתה בחקירה? הנאשם הראה למתלוננת סרט פורנוגרפי אחד או שהיה זה נוהל קבוע כל פעם **"שלא היה מרוצה"** מהמתלוננת? הסרט הוקרן בטלפון? במחשב? בטלוויזיה? האם היה זה ביוטיוב כפי התעקשות המתלוננת? האם היה סטופר שמדד חצי שעה למעשה הסדום או שמא היה זה **"מהר מהר"** לפני שמישהו יראה אותם? האם התנהגות המתלוננת הימנעותית או בעלת זיקה לתוקף? האם הכריחו אותה לבוא לבית הסבתא ולשחק עם הנאשם ואחיו או שהמתלוננת אהבה את הנאשם ואהבה לשחק איתו?

526. בניגוד לגרסת המתלוננת ושאר עדי התביעה, עדות הנאשם כנה ומהימנה מאוד. עדותו קוהרנטית, אחידה ועקבית לכל אורכה, בחקירות, בעימות ואפילו בפעולת הדיבוב. עם זאת, לא נוכל לטעון זאת ביחס לעדות הנאשם בחקירתו הנגדית משום שהמאשימה בחרה שלא לחקור אותו בחקירה נגדית. המאשימה נהגה בניגוד לחובת ההגינות המוטלת עליה וגזלה מהנאשם את זכותו הבסיסית להשמיע קולו ולהשתתף בהליך המשפטי נגדו. על אף טענתה כי חשוב שיהיה נוכח במשפטו. המאשימה איינה את כלל הספק הסביר במשפט הפלילי ולמעשה מנעה מהשופטים את האפשרות להתרשם מעדות הנאשם וגרסתו. ניתן רק לשער מדוע.

527. בעניין היעדרה של חקירה נגדית לנאשם, חשובים דברי בית המשפט שלהלן:

”הרובד העקרוני בהיעדר חקירה נגדית של הנאשם נשען על שלושה יסודות: זכות הנאשם להשמיע את קולו באופן מלא ואפקטיבי, תוך ויתור על זכות השתיקה; חובת ההגינות המוטלת על התביעה; וכלל הספק הסביר במשפט הפלילי. כל יסוד מתחבר עם נקודת מבט או זווית אחרת של הגורמים המעורבים במשפט – הנאשם, התביעה והשופט בהתאמה. זוויות אלה מעצימות זו את זו. הן מעידות על החומרה הייחודית של אי חקירה נגדית של הנאשם.” (עניין גאבדן, ע”מ 34)

528. החשיבות הרבה שבחקירה נגדית ובהתאם החובה המוטלת על התביעה לנהוג בהוגנות בהליך הפלילי ובין היתר, לחקור נאשם בחקירה נגדית, נקבעו כבר מקדמת דנא. בעניין גאבדן, בית המשפט הפנה לפסיקה מלפני מעל ליובל שנים ”בגדר יין ישן שהולך ומשתבח”. באותו עניין דן הנשיא ש’ אגרנט במקרה בו נאשם לא נחקר חקירה נגדית על גרסתו, וקבע, בין היתר: **”עמדתי על כל הדברים האלה במטרה להבליט את חשיבותה הגדולה של החקירה הנגדית בשביל הנאשם המרגיש שהוא נקי מכל אשם ושבחר להעיד בעצמו במשפטו. לתופעה זו יש לצרף את השיקולים הבאים: (1) כי המשפט הפלילי קובע, שכל עוד לא הורשע הנאשם בדין הרי הוא בחזקת זכאי; (2) שעל כן, נועדו סדרי הדין הפלילי להבטיח לנאשם דיון הוגן; (3) וכי גם אם תפקידה של הקטגוריה הוא לעשות למען הוכחת האישום, מחובתה לעשות כן בצורה הוגנת ובדרך שלא תגרום עיוות דין לנאשם.”** (ע”פ 38/61 יצחק נ’ היועץ המשפטי לממשלה פ”ד טז 514, 532 (1962)).

529. לפי הלכת בית המשפט העליון ישנה חשיבות גדולה לחקירה נגדית דווקא לנאשם המכחיש הכחשה גורפת, קרי הנאשם המרגיש נקי מכל אשם. לעומת זאת, המאשימה סבורה אחרת. לשיטתה, הכחשתו המלאה של הנאשם פוטר אותה מחובתה להעניק לנאשם את זכותו להשמיע קולו בחקירתו הנגדית, תוך התעלמות משלושת השיקולים שמנה בית המשפט: חזקת החפות, דיון הוגן וחובת המאשימה להוגנות.

530. ”המלומד הרדוף הדגיש כי מי שמסכים כי גם חפים מפשע עומדים לדין מפעם לפעם סביר שיסכים כי החקירה הנגדית היא שופר הגנה חיוני לזעקה אותנטית נגד הפללה שקרית, שגויה או מוקצנת.” (ראה הרדוף לעיל, ע”מ 143).

531. ”הזכות להליך הוגן כמוה כמעשה תצריף. היא אינה מתמצית בהסדר דיוני מסוים או בזכות ספציפית, אלא מבססת עצמה על אגד של אמצעים, הסדרים פרוצדוראליים וזכויות מהותיות המתקיימים בצוותא, זה לצד זה, ושנועדו לאזן את יחסי-הכוח הבלתי-שוויוניים שבין הנאשם לבין התביעה, הנהנית ברגיל ממעמד דיוני עדיף ומיתרונות נוספים, וכן להבטיח כי לנאשם תינתן הזדמנות מלאה להציג גרסת חפות ולפעול להוכחתה” (עניין גאבדן, 27-28)

532. נראה כי התובעת משוכנעת באשמת הנאשם עד כי לא מצאה סיבה להשתמש ב"גלאי האמת" שעמד לרשותה. שהרי החקירה הנגדית היא "המכשיר היעיל ביותר שהומצא עד היום והמשמש בידי בעל דין לשם גילוי האמת במשפט" (בג"ץ 124/58 היועמ"ש נ' השופטת המנהל את החקירה המוקדמת ואח' פ"ד, יג [5] 23)

533. היסוד הראשון עליו נשענת החקירה הנגדית כמצוטט לעיל, קשור בנאשם ובזכותו להשמיע קולו באופן מלא ואפקטיבי. שהרי לחקירה הנגדית "ערך דיוני אינהרנטי ועצמאי שכל מהותו היא החובה השלטונית שבצדה של אותה זכות. כוונתי לחובת השלטון לאפשר לכל אדם להשתתף באופן מירבי בהליכי משפט העתידיים להשפיע על גורלו. ערך דיוני זה עומד בזכות עצמו וללא כל תלות בתרומתו לתוצאות המשפט [...] אין להפחית את מידת השתתפותו בבירור אשמתו גם כאשר ניתן לברר את העובדות הנחוצות בדרך אחרת" (אלכס שטיין, "סעיף 10א לפקודת הראיות ופירושו: התפתחות חיובית או סכנה של עיוות-דין!" משפטים כא, 336 (1992)). (עניין גאבדן, ע"מ 24 במסגרתו הובא הציטוט הנ"ל).

534. לכך יש להוסיף את זכותו וציפיתו של הנאשם שוויתר על זכות השתיקה, "לביורור מעמיק של גרסתו. כלי מרכזי לביורור זה הוא החשיפה לחקירה נגדית. במשפט הפלילי זכות השתיקה רבת עוצמה – והיא משליכה על משמעות הבחירה להעיד, ועל הזכויות העומדות לנאשם שבחר בדרך זו" (עניין גאבדן, ע"מ 25). ויודגש, המענה שמוסר הנאשם בתחילת ההליך ואף חקירתו הראשית אינם מחליפים את החקירה הנגדית, בהקשר של זכות הנאשם לביורור מעמיק של גרסתו. בית המשפט בעניין גאבדן עמד על כך בפירוט וקבע, בין השאר כי "זהו השלב היחיד בו הנאשם בעצמו שומע את גרסת התביעה ואת עיקרי העבירות בהן הוא מורשע – ומשיב להן. החקירה הנגדית היא שמאפשרת לבית המשפט להתרשם מהאופן בו הנאשם מתמודד עם שאלות הצד שכנגד, לבחון את מהימנותו ולברר פרטים נוספים בתצורה העובדתית. מכאן, כי לעימות הישיר בין גרסת התביעה לבין גרסת הנאשם ערך ככלי להצגת גרסתו במטרה שתתקבל. יש בהתנגשות ובחיכוך בין העמדות – כדי לאפשר שיוף וזיכוך גרסתו" (עניין גאבדן, ע"מ 26).

535. לפסיקת בית המשפט האמורה משמעות יתירה בענייננו, בהינתן שהנאשם דן מעולם לא זכה לשמוע את גרסת התביעה, אשר שוב ושוב הלכה והשתנה. הגרסה הראשונה הופרכה, רובה ככולה, על ידי הנאשם כבר במסגרת העימות. בעקבות כך שינתה "הרכבה" ואם תרצו בנמשל לימנו גרסת התביעה פיתחה מוטציה. לאחריה הופיעו עוד ועוד מוטציות לגרסה, בלי בקרה. איומי המתלוננת ב"חרם" ובדברי בלע, הפכו בפי אורטל לאיומים בהריגתה, ולאחר מכן במסגרת הטיפול ואף בעדות המתלוננת לרציחתה ממש באמצעות אקדח. הטפטוף, התפתח לבליעה, ואף הגיח פעם כשתייה (בדפי העבודה של ד"ר נטליה). הדר שהוצא מחדר הסבתא שב אליו, לעיתים עם בני משפחה נוספים. הדו-שיח הארוך והמפורט מגרסתה הראשונה הלך והצטמצם לתיאור קצר של אלימות קשה (הטחה על השטיח, משיכה בשיער, קללות קשות והשפלות). ועוד כהנה וכהנה גרסאות חדשות שצצו מכל עבר. הקיצונית שבהן, היא זו של אירוע קופיקו שלא נטען בכתבי האישום שהוגשו, לא בזה המקורי ולא בשני כתבי האישום המתוקנים. גרסת התביעה ביחס לאירוע קופיקו מעולם לא הוצגה לנאשם ולא נאמר לו מהן העבירות המיוחסות לו בגינה, גם לא במסגרת הסיכומים. ברי כי די בכך

כדי לבסס מעל ומעבר טענה של הגנה מן הצדק שתביא לפסילת כתב האישום כולו. ואולם, לא בכך סגי; המאשימה לא חקרה נגדית את הנאשם ביחס לאירוע זה, לא הציגה גרסתה ולא פירטה מהו האישום המיוחס לנאשם, מהן עובדותיו והעבירות המיוחסות לו בגינן. הנאשם לא נתן התבקש ליתן מענה וממילא שלא ניתן היה לענות משאין עובדות ואין עבירות. למרות זאת טענה בסיכומיה **”ניתן להרשיע את הנאשם גם בניצוץ הפגיעות המיניות גם במיקום אשר בביתו”** מהן הפגיעות המיניות, מהן העבירות, מתי בוצעו, האם מדובר בריבוי מקרים או מקרה בודד? נראה כי גם למאשימה אין פתרונים. וכאילו לא די בכך, טענה המאשימה כי **הייתה לנאשם הזדמנות סבירה להתגונן**, לשיטתה משום **שהמתלוננת (!!!)** נחקרה בחקירה נגדית, ומשום **”שהפגיעות בחדרו”** הוזכרו על ידי **המתלוננת (!!!)** בחקירת הילדים ולסיום, משום הכחשתו הגורפת של הנאשם!!! לשיטתה, אין שום משמעות לכך **שהנאשם (!!!)** לא נחקר על האישומים העלומים. אין גם משמעות שגרסת התביעה בעניין מעולם לא הוצגה בפני **הנאשם (!!!)** וממילא לא התבקשה תגובתו להוספת האישומים ותשובתו לגופם.

536. כך ניטלה מהנאשם האפשרות האחרונה בהליך המשפטי לשמוע את גרסת התביעה, להשיב לה וליתן לבית המשפט להתרשם ממהימנותו ומהימנות גרסתו.

537. ויודגש, בית המשפט קבע מפורשות כי היעדר חקירה נגדית לא ניתן לרפא בקיומו של מענה או חקירה ראשית **”נכון, כי לנאשם הזדמנויות נוספות להשמיע את גרסתו, למשל בראשית ההליך הוא מוסר את תשובתו לכתב האישום. אף בפרשת ההגנה, במסגרת החקירה הראשית, הוא פורש את עדותו בפני בית המשפט. ואולם, הנאשם עושה כן מבלי להתעמת באופן ישיר עם המסכת הראייתית המפלילה ובלי שמוטחים בו באופן ישיר האישומים בהם הוא מורשע [...] דהיינו, לא די לו בהצגת עמדתו בשלבים האחרים, בהם בית המשפט אינו מתרשם מתשובותיו לגרסת התביעה באופן ישיר. אלא, יש לאפשר לו להפגין את חוזקתה של גרסתו ואת מהימנותו למול עמדת התביעה בפני בית המשפט.”** (עניין גאבדן, ע”מ 26).

המאשימה מנעה מהנאשם להפגין את חוזק גרסתו ואת מהימנותו הרבה למול גרסאות התביעה הפריכות והמופרכות.

538. כידוע, בענייננו להנמקת בית המשפט חשיבות רבה, כפי שנקבע למשל שעניין פלוני 1965/14 סעיף 54א(ב) לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל”א-1971 (להלן: פקודת הראיות) קובע כי לצורך הרשעה על בסיס עדות יחידה בעבירת מין [...] נדרש בית המשפט לנמק מה הביאו להסתפק בעדות היחידה, ואין צורך בתוספת ראייתית לאותה עדות כדי שניתן יהיה להרשיע על פיה [...] עם זאת – בכל מקרה, בית המשפט נדרש להנמקה שתתמודד באופן ראוי, הוגן וממצה, עם כל קושי שעלול לעורר מתן האמון בעדותו היחידה של הנפגע”. ובעניין גאבדן נקבע גם **”כך או כך, חובת ההנמקה מבטיחה כי בית המשפט יתחבט ויכנס לעובי הקורה ולעומק המחלוקת בין הצדדים. נדרש מהשופט לבחון ביסודיות רבה את העדים שהעידו לפניו – וביתר שאת את עדות הנאשם. לחם חוקו הוא בדיקת תשובות הנאשם לחקירת שתי וערב נוקבת של התביעה. זהו שלב חיוני לתהליך של בירור**

העובדות. הייתי מוסיף כי במצב בו נאשם בוחר להעיד ולהיחקר נגדית, זהו שלב שעשוי להאיר באור שונה את מסכת הראיות ולהשפיע על גורל ההכרעה. תיאור הדברים האמור מתחבר עם כלל הספק הסביר.

539. בהיעדר חקירה נגדית פגעה המאשימה באחד הכללים המהותיים בדין הפלילי - כלל הספק הסביר. ואם לא די בכך, פגעה ביכולתו של בית המשפט לעשות מלאכתו, להכריע ולנמק כראוי את הכרעתו.
חד-משמעית, פגיעה בזכות הנאשם להליך הוגן!

540. בענייננו, מתקיימת טענת ההגנה מן הצדק באופן ברור ומובהק. הפגיעות הקשות בזכויות חוקתיות, מצדיקה ביטולו של כתב האישום לאלתר וזיכוי הנאשם מכל אשמה.
באשר לבחינת הפגיעה נקבע "הבחינה האם פגיעה היא בזכות או בזכות חוקתית, נגזרת, כאמור, ממבחן כפול: מהי הזכות הדיונית שנפגעה ובאיזו מידה הזכות נפגעה. באשר לאופי הזכות שנפגעה, הניתוח שהוצג לעיל ביחס לשלושת היסודות, לרבות המרכזיות של שלב החקירה הנגדית עבור נאשם במשפט הפלילי, מלמד כי הזכות הדיונית שנפגעה היא יסודית וממשית, ומצויה בגרעין הזכות להליך פלילי הוגן. כך, שבמובן העקרוני פגיעה בה עשויה לעלות לכדי פגיעה חוקתית. זאת בכפוף למבחן השני העוסק בעצמות הפגיעה בזכות. שוב נסתייע בדברים שהובאו לעיל. נדגיש כי היעדר כל חקירה נגדית בסוגיה מרכזית – ובענייננו למשל ביחס לאחד מיסודות עבירת השוד, רכיב הגניבה – מלמד על עצמתה הרבה. המסקנה היא כי עסקינן בפגיעה חוקתית. (עניין גאבדן, ע"מ 37).

541. הגם שראינו כי הכחשה גורפת אינה פוטרת את המאשימה מחובתה להעניק לנאשם את זכותו לחקירה נגדית, בית המשפט הוסיף והגביל את המקרים בהם יתקבל מצב של היעדר חקירה נגדית. "אין לפתוח פתח רחב מדי לאי-תחולת הכלל. יש להימנע ממצב בו ניתן יהיה, לרוב, להתגבר על המחל של היעדר החקירה הנגדית מנימוקים שלא נותנים מענה לפגיעה החוקתית"

542. המאשימה פגעה בנושאות בזכות הנאשם לכבוד, לחירות, להליך הוגן הוא רק בן 15. המאשימה גזלה מהנאשם רבע משנות חייו, מבלי שטרחה להודיע לו מדוע ולמה. "פגיעות מיניות" זה כל מה שגילתה ועל בסיס זה היא מבקשת ליטול עוד משנות חייו.

543. לענייננו יפים דברי בית המשפט ביחס לתביעה הפלילית "היא לא פועלת כגורם פרטי, אלא מייצגת את המדינה – על מעמדה הרם מול הפרט. בתור שכזו, מוטלות עליה לא רק זכויות, אלא אף, ואולי בעיקר, חובות [...]. לאמור, השמירה על הזכות של הנאשם להליך פלילי הוגן נשענת על שיקולים נוספים שאף הם חשובים מאוד. למשל, פערי הכוחות בין המדינה לבין היחיד, הוא הנאשם; וכן הצורך להבטיח כי התובע ייצג האינטרס הציבורי. מטרתו אינה זכיה במשפט, אלא הרשעת האשם, והוא בלבד, תוך עמידה על גילוי האמת. מלאכת התביעה חייבת להיעשות בהגינות רבה." (עניין גאבדן ע"מ 29-30).

544. כמפורט לעיל, בעניינו ניכר כי לא אלו העקרונות שעמדו בבסיס ההליך המשפטי נגד הנאשם. די בעיון ברשימת הבקשות העמוסה שהגישה ההגנה בניסיונות לקבל חומרים רלוונטיים להגנת הנאשם שהוסתרו. כך לעניין החומרים בקשר למומחיות מטעם שרה וכך לעניין תיק הרווחה של המתלוננת. עוד יושם לב לרשימת התגובות הדלה אל מול רשימת הבקשות העמוסה, המעידה על ההכבדה הנוספת על ההגנה שנאלצה לשוב ולבקש את תגובתה. כידוע, בסופו של דבר מעט מידי חומרים הועברו מאוחר מידי לידי ההגנה והוסיפו לפגיעה בזכות הנאשם להתגונן ולמעשה בזכותו להליך הוגן.

545. סקירת ההליך הפלילי שניהלה הפרקליטות כנגד הנאשם משך כארבע שנים מאז היה כבן 15, מציפה בתחושות בעטה. לא פחות!
היננו בשלב הסיכומים ולא ניתן למצוא בגרסת המתלוננת אפילו גרגיר אמת. גרסה החליפה גרסה ו"המסכת בכללותה" בשום שלב לא הייתה קבועה. אירועים חדשים נוספו, המעשים הוחמרו, מועדי הפגיעות התרבו ועוד ועוד זירות נוספו, אך הראיות רק הלכו והתמעטו.

546. עיון בתיק מעלה תחושת פחד מצמית מהקלות שבה ניתן לרתום את המאשימה לניהול סכסוכים אישיים. הקלות שבה ניתן להאשים אדם בהאשמות שווא חמורות, ובעניינו – קטין! מבחינת חוקרת המשטרה והמאשימה, הכחשתו הגורפת של הנאשם משמעותה אחת – הוא אשם שמשקר. מבחינתן, חפות איננה אפשרות; אפשר אשמה חלקית או אשמה בחומרה פחותה, אבל הכחשה מלאה? לשיטתן, לא קיים מצב כזה. לא זו אף זו, לשיטת המאשימה ההכחשה המלאה לא מזכה אותו בפירוט האישומים המיוחסים לו, כאמור בתגובתה לטענת ההגנה בדבר הקושי ליתן מענה מפורט לאור ניסוח כתב האישום. לשיטת המאשימה די בכתב האישום כפי שהוגש בכדי למסור מענה מפורט שהרי הנאשם ממילא הכחיש הכחשה גורפת. לשיטתה, אדם המואשם לשווא בדבר שלא ביצע, איננו זכאי לדעת במה בדיוק הוא מואשם, ממילא יטען שלא עשה! ואם כך, על אחת כמה וכמה אינו זכאי להיחקר בחקירה נגדית.

סוף דבר

לאור המפורט לעיל, בית המשפט הנכבד מתבקש לזכות את הנאשם מכל המיוחס לו בכתב האישום ובשלבים השונים בהליך המשפטי, בהיותו חף מכל פשע.

בתוך כך ולאור המפורט לעיל, בית המשפט הנכבד מתבקש לקבוע כי חפותו של הנאשם הוכחה מעל ומעבר לנדרש קרי, מעל לספק סביר.

לחילופין ולמען הזהירות בלבד ההגנה תטען כי יש לבטל את האישומים כנגד הנאשם, המקוריים ואלו שנוספו במהלך ההליך, בהיעדר אישורי היועץ המשפטי לממשלה כנדרש ולמצער, לבטל את האישומים שנוספו בהיעדר אישור, הכל כמפורט בפרק העוסק באישורי היועמ"ש.

בנוסף, ושוב למען הזהירות בלבד, בית המשפט מתבקש לבטל האישום המתייחס ל"אירוע השטיח" הנטען, לאור עדות המתלוננת כי היה זה האירוע הראשון ומכאן שהנאשם היה מתחת לגיל האחראיות הפלילית, כמפורט בפרק לעיל בפרק העוסק באירוע זה.

למעשה אישומי המאשימה התפוגגו כליל ולא נותר מהם דבר. באשר להחדרת איבר המין לפי המתלוננת ברי כי לא היו דברים מעולם כפי שפורט לעיל ובין השאר ההתפתחות מ"טיפטוף" ל"בליעה" ול"שתייה" בגירסת המתלוננת, המוכיחה יותר מכל כי מדובר בגירסה בדויה.

לסיכום, בית המשפט הנכבד מתבקש לזכות הנאשם מכל אשם בהיותו חף מפשע, כפי שהוכיחה ההגנה.

בשולי הדברים יצוין כי לבקשת הנאשם ומשפחתו ההגנה עשתה מאמצים כבירים בכדי להגיש סיכומיה במועד שנקבע מראש ומבלי לבקש אפילו הארכת מועד קצרה. בהתאם לכך, בית המשפט הנכבד מתבקש לקיים את דיון השלמת הסיכומים בעל פה במועד הקבוע לכך. ב"כ המאשימה הודיעה כי די לה בשבוע ימים מיום הגשת סיכומי ההגנה ועד להשלמת הסיכומים בעל-פה. מכל מקום, באם מסיבה זו או אחרת לא ניתן יהיה לקיים הדיון במועדו, ההגנה תבקש לבטל השלמת הסיכומים בעל פה ולהסתפק בסיכומי הצדדים שבכתב על מנת להימנע מכל עיכוב אפשרי, קל ככל שיהיה.

נוגה ויזל, עו"ד
ב"כ הנאשם